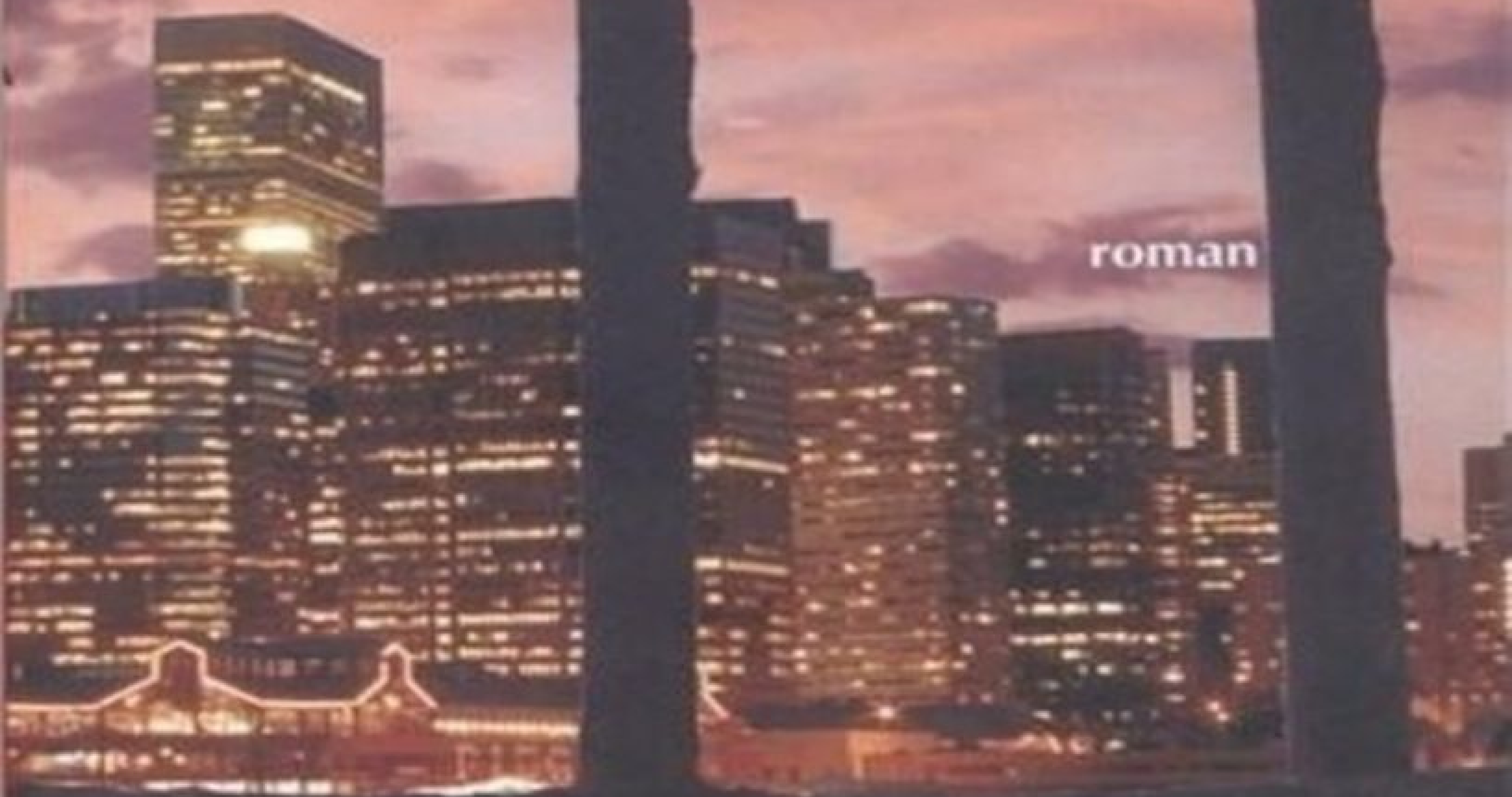
SECOLUL HIMERELOR

volumul III

ÎNGERII DIN PALERMO

PHILIPPE CAVALIER

roman

PHILIPPE CAVALIER

Seria Secolul himerelor #3

ÎNGERII DIN PALERMO

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian
EDITURA ALLFA

„Col favor della musa o del Demonio Entro e mi caccio în mezzo al Pandemonio...

Prin bunăvoința muzei sau a Demonului Intru şi mă ascund în sânul Pandemoniului...”

Giuseppe Giusn

Prolog

Se despărțiseră din nou. Dacă el alesese să părăsească Europa, ea, bineînțeles, preferase să rămână. Nu era pentru prima oară. Cuplul lor era de mult timp deprins cu asemenea dezbinări. Îşi luaseră rămas bun ca întotdeauna. Fără plânsete. Ba chiar fără cuvinte. Doar o umbră rapidă le trecuse peste pupile. Nimic altceva. Un semn perceptibil doar pentru ei care trăda o oboseală şi o disperare imposibil de exprimat în cuvinte.

— Ce-o să faci acum că acest război e pierdut? o întrebase el într-o seară când, întinşi amândoi în patul mare al reşedinței lor din Berlin, îşi lăsau spiritele să

vagabondeze în nemaipomenita linişte a unei nopţi lipsite de atacuri.

Latime nu răspunsese. Nici măcar nu suspinase. De-abia îşi apropiase trupul de cel al soţului ei. Dalibor îi cuprinsese faţa delicată cu mâinile, îşi apropiase buzele de buzele ei, dar nu-şi lăsase sărutul să alunece mai departe. Cu răsuflarea suspendată deasupra gurii femeii, el simţise că sosise clipa să desfacă legăturile care îl ţineau lângă ea. Ea îl înţelesese. Se priviseră în ochi îndelung în linişte şi apoi fără să-şi vorbească. Fără să se mişte, adormiseră unul lângă altul. Latime încolăcită, ca o leliţă în scobitura pântecului lui Dalibor. Cu o oră înaintea zorilor, ea se trezise. Singuri... De câte ori se părăsiseră deja astfel?

Nici măcar Dalibor nu-şi mai amintea. Din rătăcirile lui solitare, din anii petrecuţi departe de Latime, el nu mai păstra decât câteva imagini imperfecte, amestecate, diluate în adâncul memoriei lui. Câteva feţe de prieteni sau de duşmani, câteva peisaje de şes sau de deşert... Un bănuţ de argint mexican pe care *îl* aruncase în palmă ca să decidă pe cine avea să slujească: cap pentru Pancho Villa, pajură pentru Huerta... O spânzurătoare din lemn negru ridicată în zorii unei zile de iarnă... Jocul otariilor vânând bancurile de heringi în apele limpezi ale coastelor din Chile... Făcuse şi văzuse toate astea. Şi încă multe altele, lucruri pe care nu mai voia să şi le amintească....

Părăsind Berlinul, Dalibor o luase spre sud. Singur, fără ajutor – dar un bărbat ca el nu avea nevoie de aşa ceva se strecurase în afara graniţelor unei Germanii asaltate din toate părţile. Nu exista nicio rută. Nicio potecă atunci care să nu fi fost brăzdată de şenilele blindatelor; niciun orizont care să fi fost lipsit de licăriri de incendiu sau de panaşuri de fum; nicio intersecţie, niciun drum care să nu fi fost plin de refugiaţi sau de soldaţi obosiţi, cu feţe descompuse de

frică şi de epuizare... Totuşi, invizibil să fi fost şi n-ar fi avut o mai mare uşurinţă de a-şi croi drum dincolo de acest haos. Nicăieri nu fu remarcat. Nicăieri nu fu oprit. Nici germanii în derută, nici sovieticii victorioşi nu-l îngrijorară. Siluetă opacă într-o lume care se acoperise de tenebre, el ajunse în câteva zile la Porţile de Fier ale Dunării, urmă fluviul până la Varna şi o luă pe celălalt mal al Euxinului firi ca măcar o singură dată cineva să-i vorbească...

Şi când se întâmplă totuşi asta, Dalibor îl ignori. Un fluture negru bătea din aripi în creierul lui şi îi interzicea orice gând adevărat, orice conştiinţă lucidă. Acest fluture negru, cu corp de insectă şi cap de femeie era umbra lui Latime. Amintirea şi regretul ei deja... Latime era opiumul lui, eterul lui, drogul lui binefăcător şi terifiant în acelaşi timp. O iubea la fel de mult pe cât o ura. Ea făcuse din ei ceea ce era. Ea îl salvase de la moarte şi îl făcuse liber – mai liber poate decât fusese cineva vreodată. Dar această libertate avea ca preţ o totală supunere faţă de dorinţele ei haotice şi faţă de ambiţiile ei nebuneşti... Acest lucru, Dalibor se simţea incapabil să-l mai suporte pentru mult timp. Singur, aşezat pe o dună albă în faţa mării fără maree, el închise ochii şi se rugă ca cineva să-i vină în ajutor, ca un braţ puternic să-l elibereze de Latime şi să-i ofere mântuirea. Dar cine ar fi putut sări în ajutorul asasinului, al monstrului care era? Da, într-adevăr. Cine?

AL CINCILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Suspiciunile domnului Xander

— David Tewp, Thorun Gărensen şi Lewis Monti! Nu sunt decât nişte aventurieri, dacă-mi permiteţi să-mi exprim părerea! După eşecul de la Ierusalim, credeţi că e rezonabil

să persistați în încrederea pe care le-o acordați acestor trei domni, sir Bentham?

Imediat ce o rostise, Pachomius Xander regretă că formulase o asemenea întrebare. Cu obrajii împurpurați, cu gâtul sugrumat, el își lăsă ochii să alunece jalnic în pământ ca să nu fie nevoit să înfrunte fie și o singură secundă privirea plină de reproș și de uimire pe care i-o arunca bărbatul foarte sobru și foarte demn așezat în fața lui. În liniștea profundă care urmă, directorul general al agenției de anchete particulare *Xander și asociații* își dădu seama mai mult ca niciodată de distanța care îl separa pe el, burghez înstărit dar simplu *commoner*[1], de acest pair[2] al regatului care îi solicitase concursul.

Născut pentru a fi supus, educat pentru a da exemplu de moderație și de excelență în orice loc și în orice împrejurare, lordul Bentham se număra printre foarte rarii aristocrați englezi care, chiar și pentru valeții lor de cameră, știau să rămână oameni importanți. În schimb, privea punerea în discuție a celei mai neînsemnate dintre deciziile sale cu aceeași indulgență pe care un căpitan de vas o avea față de începutul unei răzmerițe în apropiere de capul Horn. Lui Xander îi era ciudă că se înfuriase așa prostește. Indiferent de argumentele pe care putea să le avanseze acum pentru a-l face pe interlocutorul său să-și revadă strategia, niciunul n-avea șansa să fie înțeles. Resemnat, el scoase un enorm oftat, își aranjă dosarele în sacoșă, încheie prin câteva banalități întâlnirea cu comanditarul său și se întoarse în camera de hotel din oraș pe care o ocupa de trei zile.

---

[1] *Commoner* (engl.) – om obișnuit (n. Tr.).

[2] *Pair* – titlu de noblețe în Anglia, care îți conferă dreptul de a fi membru în Camera Lorzilor (n. Tr.).

Pachomius Xander călătorea puțin. A se deplasa nu corespundea naturii sale. Să părăsească Londra pentru a merge în provincie era deja pentru el o încercare; înălțimile brune ale Scoției îl indispuneau; vâlcelele mov ale Țării Galilor îl făceau melancolic; platourile cenuşii ale Irlandei îl copleşeau. Dar toate acestea nu erau nimic în comparație cu neplăcerile de care suferea atunci când trebuia să treacă frontierele regatului. La Paris, i se părea că toți francezii miroseau a usturoi. La Roma. Italienii mai degrabă țipau decât vorbeau. La Madrid, spaniolii răsturnau orice sens normal dormind ziua şi trăind noaptea... Ca o moluscă iritată de îndată ce o împrejurare nefericită o smulgea de pe stânca ei, directorul agenției Xander avusese până atunci grijă să evite să meargă în Statele Unite. La câteva luni după sfârşitul războiului care sfâşiase Europa pentru a doua oară în decurs de jumătate de secol, el fusese nevoit totuşi să se hotărască să se îmbarce pe un transatlantic pentru a onora convocarea emisă de lordul Bentham, clientul cel mai important înscris în registrul agenției lui. Exilați departe de patria mamă de la dispariția tragică a celor doi copii ai lor, lordul şi lady Bentham aleseseră să se stabilească definitiv pe coasta de est a fostei colonii britanice, în Cornwall, locuința străveche fusese distrusă. Decor al morții îngrozitoare a lui Sybil şi Patrick Bentham, castelul nu mai exista. Pietrele şi cărămizile lui fuseseră aruncate în mare din înaltul unei faleze conform dorințelor emise în mod expres de lady Bentham.

— Țipetele copiilor mei răsună între aceste ziduri, spusese ea cu o voce de profet. Le aud. În fiecare oră. În fiecare minut. Toată această casă păstrează memoria suferințelor lor. Trebuie să avem grijă să ştergem tot din locul acesta...

Închis cu lanțuri groase care rugineau la poartă, domeniul Bentham se reducea acum la o fâşie lungă de pământ necultivat pe unde alergau liber iepuri şi vulpi. Xander ştia toate acestea, le ştia chiar bine. El fusese prezent chiar din prima zi, la doar câteva ore după descoperirea corpurilor fratelui şi al surorii asasinate. El ştia şi cine erau ucigaşii. Identitatea lor nu era un mister. Totuşi, în ciuda celor mai buni anchetatori ai săi trimişi pe urmele lui Dalibor şi Latime Galjero, niciun rezultat concret nu fusese obținut. Desigur, trecerea lor fusese uneori semnalată pe ici, pe colo. Ambasadorul Marii Britanii în persoană îi întâlnise în Japonia în 1938. Se ştia că stătuseră un timp în India şi chiar că proprietatea lor de la Calcutta adăpostise întâlnirile scandaloase de dragoste ale regelui Edward şi ale amantei lui, Wallis Simpson. Dar nimic din toate acestea nu putuseră să ducă la o simplă arestare. De fiecare dată, se întâmpla o întârziere, ceva neprevăzut, împiedicând arestarea acestui cuplu blestemat a cărui şansă insolentă sfida puterea de înțelegere. Mai mulți anchetatori mandatați de Xander plătiseră deja cu viața sau cu pierderea minților urmărirea familiei Galjero. Un agent dispăruse la Bucureşti; un altul la Nisa, Un al treilea se întorsese nebun de legat de la Nankin... întotdeauna şi peste tot, aceşti pretinşi români dispăreau în clipa în care credeai că-i prinzi. Reapăruți puțin mai târziu, puțin mai departe, comițând noi crime, ei păreau să se bucure de o impunitate totală, irațională...

— Trebuie să cedăm în fața evidenței, Xander, îi spusese într-o zi lordul Bentham în timpul unei conversații telefonice. Îmi repugnă profund să folosesc această expresie, dar asasinii copiilor mei nu par supuşi aceloraşi constrângeri fizice ca muritorii de rând. Aceşti oameni sfidează legile naturale cele mai elementare. Oamenii

obişnuiţi ca agenţii dumneavoastră nu sunt în stare să vâneze asemenea criminali,

Xander detestase această remarcă. Nu atât acuzarea voalată de incompetenţă a angajaţilor săi era ceea ce îl necăjea, cât formularea de către altcineva a bănuielii nebuneşti care mocnea în străfundul lui, neexprimată, de prea mult timp. Da, şi el gândea că cei doi Galjero n-ar fi putut evita toate capcanele care li se întinseseră dacă n-ar fi beneficiat înainte de toate de vreo extraordinară capacitate de anticipare necunoscută vulgului. În viaţa de zi cu zi, Xander nu avea încredere în presentimente, impresii vagi şi alte voci interioare. Dar era un bărbat în stare să tragă o linie sub o adunare. Or, nu era raport referitor la familia Galjero care să nu facă caz de un fapt anormal, supranatural, deprimant pentru înţelegere. De ce armele de foc păreau să se blocheze mereu atunci când ocheai cu ele? De ce cererile oficiale de anchetă – reiterate totuşi de sute de ori – nu se aprobau niciodată? în ce scop familia Galjero repeta peste tot în lume aceleaşi omoruri de copii sau de adolescenţi? De ce aceşti oameni continuau să facă ravagii nepedepsiţi, sub nasul tuturor forţelor de poliţie ale Imperiului aflate în stare de alertă?

Fusese lunga perioadă a războiului, în timpul căreia largi porţiuni ale globului fuseseră smulse lumii civilizate. Germania naziştilor sau Italia fasciştilor constituiseră mult timp sanctuare pentru Galjero, Xander o ştia. Dar nici asta nu explica totul... Nici pe departe... Trebuia totuşi să angajeze mercenari pentru a da acestei vânători un nou ritm, o nouă şansă, aşa cum făcuse lordul Bentham?

— Mercenari, pretindeţi, Xander? Nu! obiectase Bentham. Nu-i consider nicidecum pe aceşti oameni mercenari. Sunt partenerii mei. Şi ei i-au înfruntat pe Galjero, Niciunul n-a ieşit nevătămat din asta. Nu fac decât

să asociez ura lor cu a mea. Toţi vrem acelaşi lucru. Dispersaţi, nu putem nimic. Împreună, poate vom fi mai puternici... Nu uitaţi că ei posedă un enorm avantaj faţă de cel mai călit dintre copoii dumneavoastră.

— Care, *sir!*

— Ei ştiu clar cu cine se pun şi nu tratează problema superficial. Pentru ei, ca şi pentru mine, împiedicarea acestor asasini de a face rău este o afacere personală, nu o meserie pe care o exercită pentru a se hrăni. Asta e ceea ce va face toată diferenţa.

— Să sperăm, *sir,* să sperăm...

Dar Pachomius Xander rămăsese sceptic. Dintre toţi membrii trioului pe care lordul Bentham îi alesese să-i fie în preajmă, niciunul nu-i inspira încredere. Îi întâlnise pe toţi cel puţin o dată, în birourile agenţiei tui de la Londra, fiindcă se convenise că *Xander şi asociaţii* va constitui ariergarda, una logistică între aceşti oameni şi lordul Benlhum. Faptul că unul dintre ci era colonel al armatei britanice şi altul purta titlul de senator al Statelor Unite mm schimba cu nimic aprecierea. Toate astea nu erau decât spoială, praf în ochi.

Xander cunoştea multe din trecutul acestor bărbaţi. Ofiţerul superior David Tcwp nu era decât un nătăfleţ fără formaţie ajuns de foarte tânăr şi printr-un mare noroc în prestigiosul MI6[3] serviciile de informaţii militare. Mutat la Calcutta după numai câteva lumi de la recrutare, acest romantic cu inimă tandră se îndrăgostise de micul popor al Indiei coloniale într-o asemenea măsură încât îşi atrăsese veritabila ostilitate a fraţilor iui de arme şi neîncrederea superiorilor săi. Gradul său actual de colonel nu se datora decât unei serii de evenimente rocamboleşti în care plonjase fără voia lui. Pasiv, Tewp îşi dădea aere de

[3] MI6 – Serviciile de informaţii britanice (n. tr).

importanță sub proteza de piele care ascundea o rană urâtă făcută de Ostara Keller, un agent secret al Axei.

— Pus la pământ de o femeie! Asta este eficacitatea acestui domn pc teren, comentase într-o zi cu malițiozitate Xander, în timpul unei reuniuni cu uşile închise cu cei mai apropiați colaboratori ai săi.

— Colonelul Tewp îmi pare, pe de altă parte, a cultiva o oarecare simpatie pentru bolşevism, adăugase anchetatorul Sebastian Piggot în cursul aceleiaşi şedințe. Prietenia iui declarată cu comisarul politic al Armatei Roşii Grigor Tenidze mă îndreptățeşte să gândesc asta...

Un tip slab, cu înclinații comuniste, iată cine era în realitate colonelul David Norman Tewp, după judecata intimă a lui Pachomius Xander.

Senatorul Lewis Monti nu beneficia de o opinie mai de invidiat, dimpotrivă. Xander nu ignora faptul că serviciile secrete americane îşi dăduseră osteneala să şteargă orice urmă a trecutului real al politicianului. Totuşi, el reuşise să adune câteva informații şi ceea ce aflase îl înspăimântase în asemenea hal încât renunțase să-l informeze pe lordul Bentham. Încetând orice cercetare asupra anilor de tinerețe ai lui Monti, el îşi consacrase eforturile mai degrabă studierii parcursului atât de sinuos al lui Thorun Gărensen, ultimul stâlp al trioului lansat pe urmele familiei Galjero.

Spre deosebire de ceilalți doi, care totuşi luptaseră, fiecare în felul lui, pentru cauza dreaptă a Aliaților în timpul războiului, norvegianul Gărensen se dedicase trup şi suflet naziştilor încă de la sosirea lui în Germania, în 1931. Explicația pe care mătăhălosul scandinav o avansa pentru a justifica această raliere îi suna lui Xander ca o poveste extravagantă. Şantajul, manipularea diabolică a cărei victimă pretindea că fusese putea foarte bine să nu fie

decât o născocire încropită mai târziu din diverse fragmente pentru a justifica fascinaţia pe care regimul hitlerist o exercitase în mod evident asupra lui. Gărensen era inteligent şi plin de resurse, dar poziţia lui în lumea de după război era deosebit de periculoasă. Ofiţer SS de rang înalt, mult timp apropiat al lui Heydrich şi al lui Himmler, el ar fi putut figura foarte bine pe lista acuzaţilor la tribunalul de la Nurnberg, şi nimic – nici chiar protecţia pe care lordul Bentham i-o acorda în mod provizoriu – nu garanta că justiţia n-avea să-l ajungă din urmă într-o bună zi. Xander era sigur de asta: orice ar face şi oricare i-ar fi mendrele în vânarea de acum a soţilor Galjero, Gârensen purta deja în jurul gâtului funia care, mai devreme sau mai târziu, va sfârşi prin a-l spânzura...

Fochiştii de pe Violetta

Sufocat pe jumătate ca sub presiunea unei mâini enorme, Thorun Gârensen se smulse brusc din coşmarul său. Tremurând, tuşind, căscând gura mare pentru a-şi umple plămânii cu aer, el părăsi cuşeta slinoasă şi îşi şterse spatele ud leoarcă de sudoare cu un sifon vechi pe care îl luă de deasupra unei cutii cu unelte pusă pe jos. În camera care i se dăduse, alţi nouă mateloţi dormeau ca animalele. Epuizaţi de cele cincisprezece ore de lucru pe zi, ei nici măcar n-auziseră gemetele pe care tovarăşul lor se scosese chiar înainte de a se trezi brusc. Suspinele lui se pierduseră printre bubuiturile tablelor, scârţâitul oţelului, bătaia grea a pompelor şi a motoarelor cu cărbune pe care un simplu perete de metal le separa de camera fochiştilor.

De două săptămâni de când cargoul *Violetta* părăsise portul Oslo, furtuna făcuse ravagii în Atlantic. Cincisprezece zile lungi de ploaie neîntreruptă, de frig, de ceaţă şi de vânturi învolburate răscoliseră marea în toate

sensurile, făcând-o mai mult decât periculoasă pentru transportorul obosit, vechi de jumătate de secol, în a cincea zi, o pală de elice se crăpase. În a şaptea zi, ea se rupsese cu totul. Dar căpitanul refuzase să facă cale-ntoarsă sau măcar să se oprească la Plymouth sau la Brest pentru reparații. Încăpățânat, convins de forța navei lui, el voise să-şi continue călătoria. Muşcând cu greu apa, burghiul stricat făcuse ca *Violetta* să-şi piardă mult din putere şi din viteză. În fața valurilor oceanului, cazanele şi pistoanele trebuiau să dea totul pentru a compensa slăbiciunea elicei. Dacă motorul se spărgea, cargoul îşi pierdea toate mijloacele de apărare şi primul val care s-ar fi prăvălit peste el i-ar fi fost atunci fatal. Toți oamenii din echipaj o ştiau, şi ofițerii de asemenea. Dar punctul din care nu se mai puteau întoarce fusese trecut de mult timp şi nu mai aveau altă alegere decât să continue să înainteze sperând că maşinăria va ține. În octombrie, câteva minute petrecute fără protecție în apele înghețate ale Atlanticului de Nord echivalau cu o moarte sigură, un destin funebru ignorat de toți. Căci cargoul era singur. Nu mai era vremea convoaielor de război în care o sută şi ceva de vase se protejau, gata să-şi acorde ajutor imediat în caz de atac. Nu, anul 1946 era un an de pace. Primul pe care lumea îl cunoştea după mult timp.

Totuşi, pentru unii dintre oamenii urcați la bordul *Violettei,* ostilitățile nu se terminaseră. Şi chiar dacă se temeau toți ca furtuna să nu-i ducă pe fundul apelor, această frică nu reuşea să alunge o alta, mult mai teribilă şi mai înăbuşită decât cea a unei morți accidentale. Angoasa care îi tortura era cea pe care o simt oamenii hăituiți, vânatul urmărit îndeaproape de o haită avidă... Din optsprezece membri ai echipajului de pe Violetta, şapte erau fugari. Toți, fără excepție, purtau la subsuoară un

tatuaj indicând grupa lor sangvină. Erau foşti ofiţeri nazişti care căutau un refugiu la celălalt capăt al lumii, departe de zonele unde erau daţi în urmărire de poliţiile militare aliate pentru a fi judecaţi drept criminali de război. Acest tatuaj albăstrui era dovada lor de infamie – echivalentul florii de crin de pe vremea ocnaşilor sau al semnului diabolic din epoca vânătorii de vrăjitoare. Cu siguranţă, el condamna la carceră; în nouă cazuri din zece, îi păştea spânzurătoarea sau plutonul de execuţie. Aceşti oameni ştiau că nu era nimic de făcut pentru a scăpa de aceste semne indelebile. O arsură, o tăietură, o cicatrice în acel loc trecea drept mărturie.

Peste tot în Europa nu se vorbea decât de epurare. Sigur, grosul condamnărilor şi al reglărilor de conturi avusese loc la sfârşitul războiului, dar, la optsprezece luni sau aproape de la semnarea armistiţiului, nicio rană nu se închisese încă. Dimpotrivă. Populaţiile aflaseră de existenţa lagărelor de concentrare şi de martiriul comunităţilor evreieşti sau ţigăneşti din zonele pe care armata germană le ocupase temporar. Difuzarea acestor imagini la actualităţile cinematografice din Londra, New York, Paris sau Canberra provocase un val de oroare cum niciodată lumea nu mai cunoscuse încă. Justiţia universală cerea dreptate pentru aceste crime şi cei care le comiseseră ştiau de acum că nu vor mai putea scăpa niciodată de trecutul lor. Mulţi dintre şefii mici, dintre micii executanţi căzuseră deja. În Germania, dar şi în Austria, în Ungaria, în Iugoslavia... Unii fuseseră ridicaţi de forţele de ordine. Ţinuţi în închisoare, ei aşteptau încă să fie judecaţi, în cazul în care nu fuseseră deja ucişi. Alţii, la fel de numeroşi, fuseseră rapid executaţi de răzbunători anonimi bine informaţi, care acţionau în cea mai totală ilegalitate, dar ale căror acte

criminale erau totuşi acoperite cu grijă de autorităţile de ocupaţie.

Dintre aceşti mici baroni ai nazismului, asasinaţi la marginea unei păduri întunecate sau spânzuraţi în zori în curtea unei închisori, niciunul nu fusese destul de inteligent să-şi pregătească fuga în afara Europei când mai era încă timp pentru aşa ceva. Măcar auziseră ei vorbindu-se despre reţelele care se organizau deja pe vremea când armata germană îşi începea lunga retragere pe frontul rusesc? Cu siguranţă nu. Hitler însuşi ignora existenţa acestor filiere de evaziune pe care şi le rezervau cei mai înalţi demnitari ai statului şi ai armatei. Şi asta fusese mai bine pentru cei care aveau vederea lungă şi dorinţa nestăvilită de a-şi salva pielea, orice s-ar întâmpla. Descoperite de Cancelar, aceste pregătiri ar fi fost considerate ca o proba irefutabilă a laşităţii celor din anturajul său, o trădare impardonabilă faţă de cauza naţional-socialismului. Şi candidaţii la plecare ar fi sfârşit mai mult ca sigur cu gâtul tăiat, agăţaţi în cârlige de măcelar. Dar secretul fusese bine păstrat. Încă de la începutul anului 1943, capitaluri enorme fuseseră trimise în America de Sud, în Turcia, în Elveţia, în Portugalia şi în numeroase teritorii neutre. Acolo, fuseseră ascunse comori, cumpărate întreprinderi şi locuinţe, deschise conturi speciale... Submarinele amiralului Donitz transferaseră agenţi germani cu zecile în toată America de Sud pentru a pregăti sosirea în masă a refugiaţilor.

De la ascensiunea lui Hitler la putere, partea meridională a Lumii Noi reţinuse, în mod special, atenţia celor mai avizaţi dintre strategii nazişti. Mexic, Brazilia, Columbia, Argentina, Chile ascundeau un potenţial fenomenal de resurse naturale. Ostile în secret marelui vecin America de Nord, guvernele, lor, adesea corupte, trebuiau să ţină cont

de o foarte importantă colonie germană prezentă pe pământul lor din secolul al XIX-lea. În Brazilia trăiau mai multe sute de mii de germani. La Blumenau, la Florianapolis, în Statul federal Santa Catarina, peisajul, aspectul fizic al locuitorilor aminteau de Germania. La fel se întâmpla în mai multe regiuni ale Argentinei. La Buenos Aires ca şi la Tucuma, Formosa, Cordoba, Cordier, în Gran Chaco, în vasta întindere Paranâ Misiones, la San Carlo de Bariloche – această Elveţie a emisferei sudice cu pinii şi culmile ei înzăpezite peste tot, se dezvoltaseră, cu o rapiditate vertiginoasă, colonii germane. În Paraguay, zeci de mii de colonişti germani cuceriseră terenurile virgine de la est de Asuncion, dând oraşelor lor nume care aminteau de Europa – precum Hohenau sau Freiburg. În Chile, în sudul ţării, regiunea din jurul oraşelor Osomo şi Valdivia, insula Chiloe şi chiar capitala, Santiago, fuseseră invadate de mult timp de emigranţi germanici care se instalaseră de asemenea în Peru, în Uruguay, în junglă şi până în Ţara de Foc.

În mod paradoxal, majoritatea germanilor care aleseseră America Latină o făcuseră pentru a scăpa de regimul autoritar al lui Bismarck sau de Wilhelm al II-lea. Totuşi, de câte ori Germania se aflase în poziţie de slăbiciune faţă de un duşman superior ca număr, valuri de emigranţi reveneau în mare grabă să se înroleze sub drapelele patriei-mamă, uitând autoritarismul regimului, iertând jignirile şi ofensele trecute. Ceilalţi, cei care rămâneau, trimiteau cum puteau bani, medicamente sau provizii în metropolă. Nu existase nicio inimă germană bătând sub Crucea Sudului care să nu fi sângerat la anunţul înfrângerii din 1918. Niciuna care să nu fi fost distrusă de invazia bătrânei lor ţări de către sovietici şi americani. De acest resentiment faţă de ceea ce semăna cu o nouă nedreptate a ştiut să

profite cu abilitate ambasadorul Reich-ului în Argentina, doctorul Wilhelm Faupel, asigurându-şi sprijinul numeroşilor simpatizanţi din toate metropolele Americii de Sud. Mare intendent şi organizator al principalelor reţele de evaziune din afara Germanici, el era zaua totodată iniţială fi finală u unui lanţ care garantase multor criminali de război o fugă confortabilă departe de bătrânul continent sfâşiat. Filierele lui erau atât de bine concepute încât, în ciuda activităţii de lichidare sistematică a serviciilor de informaţii aliate, uncie dintre ele încă mai funcţionau perfect şi la optsprezece luni de la încheierea ostilităţilor,

— L-am cunoscut pe Faupel când era preşedinte al Institutului germano-ibene în '37 sau '38 cred,.. Era un om strălucit. Remarcabil. Putem să avem încredere în el. Vom fi primiţi ca nişte regi în Argentina. Va fi uşor să ne refacem vieţile acolo... Poate chiar vom relua lupta... Aţi avut şansa să-l întâlniţi personal?

Drept răspuns, Thitrun se mulţumise să clatine din cap evaziv. De când urcase la bordul *Violettei,* norvegianul nu avusese încredere în bărbatul care menţionase numele ex-ambasadorului Reich-uiui la Buenos Aires. El nu-i apreciase nici pe ceilalţi tovarăşi de suferinţă, în primele zile ale călătoriei, când oboseala nu le apăsa încă pe umeri, toţi crezuseră că trebuie să-şi spună povestea. Fiecare relatase cum traversase ca prin miracol sfârşitul războiului. Mulţi se ascunseseră în pădure, preferând să mănânce uneori rădăcini şi frunze săptămâni întregi decât să-şi asume riscul de a părăsi pădurile.

— M-am gândit adesea să mă predau, mărturisise un fost general. Dar nu m-am dat bătut... Am ştiut întotdeauna că va exista un mod de a părăsi Europa. Am ştiut mereu că nu vom fi abandonaţi de camarazii noştri.

— Pe mine armistițiul m-a prins în timp ce mă luptam încă în Serbia. Am smuls uniforma unui soldat rus şi am mers noaptea din Belgrad până în Elveția... După aceea, l-am contactat pe unul din foştii noştri agenți la Berna. Mulțumită lui mă aflu pe această navă... Fie ca Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Apoi îi venise rândul lui Gărensen. Fusese nevoit să se preteze şi el la acest joc, altfel tăcerea lui ar fi trezit prea multe bănuieli. Neîncrederea se exacerbează la cei care sunt hărțuiți. Dacă ar fi rămas mut în privința trecutului său, Thorun ar fi fost rapid considerat un potențial trădător. Ținut la o parte, el ar fi fost cu siguranță sugrumat în somn sau, şi mai sigur, omorât printr-o lovitură puternică înainte de a fi aruncat într-unul din imensele cazane care huruiau în sala maşinilor. Thorun nu putea să-şi asume un astfel de risc. Dacă se străduise să rămână cât mai aproape de adevăr pentru a descrie anii petrecuți în serviciul Reich-ului, el fusese nevoit să inventeze totul pentru lunile de după eliberare.

— Am fost făcut prizonier în Franța şi închis într-un lagăr de lângă Paris. Dar am reuşit să fug şi am rămas mult timp ascuns la amanta mea, în Montmartre. Acolo am aşteptat momentul propice pentru a mă întâlni cu unii dintre prietenii noştri care mi-au furnizat acte, mi-au dat bani şi mi-au spus de acest mijloc de trecere către Argentina... Asta-i tot...

Povestea lui era simplă, banală. Şi perfect neverificabilă. Ea nu ridica probleme. Un singur om, cel care îl interogase despre ambasadorul Faupel, încerca în mod regulat să intre în vorbă cu el. Era înalt şi slab. Obrajii lui scobiți îi dădeau un aer bolnăvicios. Dar nu era decât o impresie falsă. Viguros, el îşi petrecea zilele în camerele de combustie, băgând în cuptor, aparent fără să obosească,

lopeți de cărbune. Acest bărbat se numea Tilmann şi spunea că servise ca ofițer superior de intendență pe lângă mareşalul Goring.

— Cred că îmi amintesc de dumneata, Gârenaen.

Silueta dumneavoastră nu mi-e străină. Ați venit într-o zi la Karin Hali în compania lui Reinhard Heydrich şi a soției lui, Una von Osten, dacă îmi amintesc eu bine;.. Era în timpul unei petreceri nocturne. Nu-i assa?

Thorun nu se putuse împiedica să simtă un fel de bufeu de acreală la evocarea acestei foarte Îndepărtate amintiri.

— Memoria dumneavoastră este uimitoare, *Herr* Tilmann. Este exact, eram acolo...

Cum ar fi putut Thorun Gârensen să-şi şteargă din memorie acea noapte atât de deosebită... acea noapte în care îi cunoscuse pe Dalibor şi Laurae Galjero?

— Este un eveniment care rămâne scump inimii mele, continuase Tilmann ca pierdut într-un vis. Oh. Eu nu contam printre invitați, bineînțeles! Nu eram pe atunci decât un simplu ofițer subaltern. Dar eram acolo, mai la o parte, însărcinat cu niscaiva trebuşoare de intendență... Participam şi eu totuşi... îmi amintesc de dumneavoastră pentru că i-ai ținut companie pentru o clipă uneia din cele mai frumoase femei a Berlinului din acea vreme. Era o străină. O excentrică. Cum se numea?

Thirun nu voise să răspundă. Lui îi făcea deja foarte rău să pronunțe numele lui Latime. Închis în măruntaiele de fier ale *Violertei,* în mirosurile de grăsime şi în vuietul maşinilor. În zgomotele oceanului care lovea carcasa, să vorbească despre această femeie unui necunoscut îi era de-a dreptul imposibil. Thorun ridicase din umeri şi celălalt nu insistase. Amândoi îşi reluaseră în tăcere lucrul în buncărul cu combustibil, obosindu-se până la amețeală

pentru a păcăli neliniştea, fiica de necunoscut şi toate regretele lăsate moştenire de viața lor trecută....

*

Pe 3 noiembrie 1946, către amiază, cargoul *Violetta* pătrunse în sfârşit în apele teritoriale argentiniene. Navigând cu greu de-a lungul coastei, nava ancoră în portul Buenos Aires patruzeci şi opt de ore mai târziu. Acolo, un detaşament de poliție urcă la bord pentru a verifica mărfurile, pentru a controla actele oamenilor din echipaj şi pentru a le elibera un permis de sejur provizoriu.

În timp ce cei şapte fugari nemți îi întindeau fără teamă paşapoartele lor false ofițerului responsabil, un civil în costum şi cu pălărie deschise la culoare apăru pe pasarelă. Fără un cuvânt, mulțumindu-se să se sprijine cu nonşalanță de peretele postului de comandament unde aveau loc formalitățile, el îşi aprinse o țigară înainte de a arunca o privire insistentă siluetelor care stăteau la trei paşi de el. Mai mult decât fețele, ceea ce reținea atenția necunoscutului erau mâinile pretinşilor mateloți. Dar, ca nişte muncitori veritabili, fugarii aveau palmele bătătorite şi unghiile murdare. Săptămânile petrecute cărând dintr-o parte în alta cărbunele le îngroşaseră degetele şi le aspriseră falangele. Urme de sudoare şi de ulei le împuțeau hainele, le îngrăşau părul tem. Slăbiți, epuizați, palizi fiindcă nu părăsiseră culoarele *Violettei* de săptămâni de zile, ei aduceau mai mult a animale de povară decât a oameni. Ofițerul vameş le ştampilă actele, le ură bun venit pe teritoriul argentinian şi plecă înapoi cu trupa lui la fel de repede pe cât venise. Bărbatul cu pălărie îi măsură din ochi, cu atenție, pentru ultima oară, pe fiecare dintre germani, înainte de a se îndepărta fără a da vreo explicație legată de motivele prezenței lui la bord.

— Tipul ăsta era un *gringo,* cu siguranță, riscă Tilmann, coborând scara pentru a se duce în cabină pentru a-şi strânge lucrurile. Un contact al MI6-lui britanic sau al OSS-ului americanilor*r* nu poate să facă nimic, Chiar dacă a ghicit cine eram cu adevărat, nu poate să facă nimic...

Thorun era departe de a împărtăşi această opinie. El ştia cu certitudine că Argentina devenise în câteva luni terenul de joc privilegiat ai una faune interlope formate din tot atâția duşmani câți prieteni. În fiecare minut, *în* fiecare secundă, totul putea să se schimbe aici, a avea încredere încă însemna să rişti totul. Mai ales pentru el, care avea mai multe de ascuns decât tovarăşii iui de suferință.

— Ce-o să faceți acum că am ajuns în noul nostru cămin, *Herr* Gârensen? reluă Tilmann fără să dea atenție chipului întunecai al norvegianului.

— A fost deschis un cont pe numele meu într-o bancă din oraş. O să iau acest capital şi o să-mi cumpăr mai mult ca sigur o fermă în pampas... Mi-ar plăcea să cresc cai...

Thitrun văzu o umbră de dezamăgire trecând peste fața ex-ofițeruiui de intendență al lui Goring. Ar ft preferat cu siguranță să audă o vibrantă profesiune de credință în favoarea continuării luptei, aici, în America de Sud, aşa cum mulți pretindeau că vor s-o facă.

— Se pare că ai noştri au instalat tabere în junglă. Inginerii noştri lucrează ca să termine armele care ne vor permite să rivalizăm cu Statele Unite... Bomba, Herr Gărensen... Vom putea în sfârşit să luptăm de la egal la egal cu ei... Sau să le propunem alianța noastră împotriva acestor porci de sovietici nu ne vor mai privi în acelaşi fel, după asta. Ne vom întoarce ca stăpâni la noi acasă! în sfârşit!

Dar Thorun nu schițase nici măcar un zâmbet la această idee fantasmagorică. El ştia că zvonurile cele mai smintite

circulau printre clandestini, născând speranțe nebuneşti chiar şi la cei mai pesimişti. Pentru mulți, moartea lui Hitler era o minciună grosolană colportată de Aliați pentru a distruge moralul populației germane şi pentru a-i tăia pofta de rebeliune.

— Ştiu din sursă sigură că Donitz l-a dus pe Führer într-una din bazele construite de *Kriegsmarine* în Antarctica, povestise un colonel de doar treizeci de ani, în prima seară petrecută la bordul *Violettei.* Nişte tuneluri merg pe sub gheață până la o imensă cavernă transformată în paradis terestru unde cresc palmieri şi arbori fructiferi din abundență. Un oraş întreg a fost construit aici cu cinematografe, teatre, restaurante. Am văzut planurile cu ochii mei. O ştiu bine... Ne vom instala acolo cu toții. Mai devreme sau mai târziu, cei care se află deja acolo vor veni să ne caute...

O asemenea naivitate îl amuzase pe Thorun. Timp de paisprezece ani, el fusese unul din cei mai înalți responsabili ai Ahnenerbe, institutul paraştiințific SS consacrat studiului şi promovării tuturor formelor de ştiință nonrațională. Om de paie al lui Reinhard Heydrich, şeful serviciilor de informații ale partidului nazist, el primise în special ca misiune să favorizeze cercetările extravagante, în scopul de a-l acoperi de ridicol pe un Himmler fascinat la modul patologic de ocultism şi paranormal. Legendele cele mai nebuneşti ieşiseră din propriul său creier sau din cele ale colaboratorilor săi apropiați. Cea a misterioaselor divinități tibetane binevoitoare față de cei care fluturau în aer soarele negru al svasticii; cea a unei civilizații primitive foarte evoluate, ascunsă undeva pe o insulă acoperită perpetuu de un nimb de ceață, în nordul îndepărtat al lumii; cea a unei rețele de tuneluri gigantice ducând în centrul Terrei...

Himmler muşcase uneori momeala. Cu un entuziasm de copil, el finanțase şi garantase expediții arheologice dubioase în Caucaz, în contraforturile Himalayei sau în Libia... Fără să găsească nimic, bineînțeles. Dar toți aceşti bani cheltuiți în van, toată aceasta risipă de timp şi energie nu-i aduseseră niciodată vreun profit lui Heydrich. Lui Hitler nu-i păsa deloc de toanele şefului SS-ului. Prea eficace pe de altă parte, prea fanatic, micuțul negru cu ochelari rotunzi îi era mult prea prețios Cancelarului pentru ca acesta să-l concedieze folosindu-se de asemenea pretexte. Şi apoi venise războiul, întinzându-se repede, dejucând toate previziunile de limitare pe care strategii Axei le emiseseră după invadarea Poloniei. Rivalitățile de curte, certurile de culise dintre marii baroni ai Partidului fuseseră lăsate deoparte pentru a se putea face față unor provocări mai mari. Totuşi, Ahnenerbe continuase să existe. Şi legendele pe care le inventase se scurseseră din cercurile restrânse ale puterii până la oamenii simpli care, preluându-le, le amplificaseră şi mai mult, umflându-le conținutul cu detalii inedite, exagerându-le mereu pitorescul, preamărindu-le partea de supranatural. Deturnate, deformate, îmbogățite şi mai mult, ele erau acelea pe care Thorun le regăsise în gura tânărului colonel. Acest imaginar era atât de puternic încât îi împiedica pe mulți nazişti să cadă în cea mai neagră disperare...

Scrisoarea arsă

Cu sacul de marinar pe umăr, cu o şapcă veche şi ruptă, cu emblemele *Violettei,* peste păru-i blond, Thorun Gărensen fu ultimul dintre pasagerii clandestini care părăsiră cargoul. Pe podul principal, el îşi aprinse o țigară, aşteptând ca tipii cu care făcuse călătoria să se împrăştie prin port şi să Se piardă pe străzile vechiului oraş. Dar cei

şase germani se străduiau în zadar să coboare cât mai repede posibil pe uscat; primii lor paşi pe pământul argentinian fură mai mult decât ezitanţi. Noi veniţi pe un continent necunoscut, nevorbind aproape deloc limba locală, ei rămaseră mult timp orbiţi de soarele ciudat care strălucea deasupra acestor pământuri ale Sudului. Thorun îi văzu mai întâi plecând în grup spre dreapta, apoi întorcându-se câte doi, după câteva minute, şi trecând din nou, înainte de a dispărea definitiv înspre marile hangare de tablă în spatele cărora se ascundea cartierul Boca, chiar în punctul de joncţiune dintre Riachuelo şi Rio de la Plata.

— Nu le dau nicio lună până vor fi prinşi. Tu o să rezişti poate puţin mai mult... Şase luni... un an. Dacă ai noroc...

Mâinile butucănoase ale căpitanului *Violettei* strângeau atât de tare bastingajul încât falangele se albiseră.

Era pentru prima oară când bărbatul vorbea cu Thorun. Bineînţeles, el ştia cine erau fochiştii şi fusese plătit gras ea să-i ia pe aceşti fugari la bord. Nu era pentru prima dată când îmbarca foşti nalişti. Făcând-o pe călăuza din nevoia de bani, el avea şi o oarecare simpatic politică faţă de pasagerii tui fugari. Totuşi, ea o măsură de precauţie, nu voia să-i cunoască. Dacă i-ar fi frecventat prea mult, şi-ar fi atras duşmani. Şi apoi, ghicea prea bine ce-i aştepta pe aceşti bieţi lipi o dată ajunşi în Argentina. Chiar dacă aplaudase venirea la putere a micului nazist Quisling la Oslo în 1942, el luase act de sfârşitul războiului şi intrase pe picior de egalitate în lumea nouă care apăruse după căderea Reich-ului.

— Lor, o lună... Mie, şase... Ce vă face să spuneţi asta?

— Experienţa, dragul meu... De fiecare dată când mă întorc aici, aflu că cei pe care i-am transportat data trecută s-au lăsat arestaţi. Ei cred că e uşor să înceapă o viaţă nouă aici. Nimic nu e mai fals. Desigur, există o puternică

comunitate germană care ar trebui logic să le vină în ajutor, dar adesea nu se întâmplă aşa. Germanicii de aici şi-au încurajat şi şi-au susținut țara atunci când aceasta era în război. Asta da! Acum că este ocupată, rasă de pe hartă pentru mult timp, ei consideră că nu mai e treaba lor. Sunt nişte pragmatici. Nu le plac cauzele pierdute... Vreți să ştiți ce se va întâmpla cu tipii care tocmai coboară?

Întinzându-i pachetul său de țigări ofițerului de marină comercială, Thorun ridică bărbia pentru a asculta pronosticul marinarului.

— Din şase, patru nu vor găsi contactele la care speră. În câteva zile, puținii bani pe care-i au la ei vor fi cheltuiți. Peste o săptămână, vor dormi în stradă. Peste trei, vor fi găsiți morți pe un teren viran. Deposedați de tot de cei şi mai săraci decât ei... Sfârşitul carierei acestor străluciți domni.

— Şi ceilalți doi?

— Cu puțin noroc, se vor angaja ca ajutoare la vreun băcan bavarez sau la vreun cizmar venit din Silezia în urmă cu treizeci de ani. Vor sta câte cinci sau şase într-o mansardă şi-şi vor povesti campaniile, seara, fălindu-se cu Crucea lor de fier... Şi apoi, într-o zi, se vor sătura şi se vor arunca în fluviu. Asta-i tot.

— Şi dacă nu au noroc, căpitane?

— Dacă n-au noroc, se vor lăsa prinşi de vânătorii de nazişti care încep să străbată țara în lung şi-n lat. Indivizii ăştia sunt turbați. Cred că îndeplinesc o misiune sfântă. Legea talionului la evrei, ştii, „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”... Poți să-ți imaginezi ce iese din asta atunci când pun mâna pe un neamț tatuat la subraț. E inutil să-ți descriu...

— Şi eu? De ce îmi dați o şansă de supraviețuire mai mare?

La această întrebare, căpitanul zâmbi şi dădu drumul la bastingaj. Thorun văzu trei verighete de aur strălucind simultan pe inelarul lui stâng.

— Simplu presentiment, râse marinarul. Nimic serios, doar un presentiment...

*

Lăsând departe în urma lui rugina şi grăsimea de pe *Violetta,* Gărensen dispăru la rândul său în Buenos Aires. După ce trecu de vechiul cartier al portului, el ajunse la o serie de străzi drepte, trasate cu sfoara, în maniera oraşelor din America de Nord. De săptămâni întregi nu mai văzuse o faţă de femeie. Sub privirea pe care i-o aruncă cea dintâi trecătoare cu care se întâlni, el se simţi murdar şi împuţit. Barba li crescuse şi părul i se ondula pe ceafa jilavă. Hainele lui găurite din ioc în loc, peticite şi prost asortate, erau cele cu care s-ar fi îmbrăcat orice muncilor ori salahor. El, care fusese obişnuit cu luxul şi cu viaţa uşoară de la cea mai fragedă vârstă, se simţea vlăguit şi înjosit de aceasta deghizare. În fundul buzunarelor, n-avea decât câţiva pesos în bancnote vechi rulate. Exact cât ca să-şi ofere o masă decentă şi o noapte într-un hotel de proastă calitate. Totuşi, acest lucru nu-l îngrijora. Aşa cum îi spusese lui Tilmann, o sumă marc îl aştepta Într-o bancă din Caile Corientes. Aceşti bani nu proveneau din reţeaua pusă la punct de ex-ambasadorul Faupel, ci aparţineau familiei Bentham şi nu erau nicidecum destinaţi achiziţionării unui ranch în pampas. Nu. Cei cinci mii de dolari americani depuşi pe numele lui Gărensen erau destinaţi găsirii unui om, fără îndoială singurul care mai putea să-l ducă la cuplul Galjero, mai ales singurul de care vrăjitoarea Latime păruse la un moment dat că se teme...

De luni întregi, de ani chiar, Thonin nu mai mersese printr-un oraş care să nu fi fost teatrul unor lupte atroce.

Berlinul, pe care-l cunoscuse luni de zile brăzdat de bombe, dar şi Londra, ale cărei artere le străbătuse pentru prima dată la începutul lui ,46 şi care purta încă urmele rachetelor germane care căzuseră aici în timpul ultimelor luni de război... Veneția, poate, era unicul oraş pe care-l frecventase asiduu în timpul conflictului şi care nu fusese prea marcat de lupte. Aici mai întâlnea bărbați în cămaşă neagră în gondole şi bers*aglieri*[4] aşezați la Florian, cu armele şi căştile cu pene puse neglijent pe banchetă... Buenos Aires, în schimb, n-avea nimic dintr-un oraş asediat sau amenințat. Vântul era răcoros aici. Lumina se juca liber în frunzişul copacilor care mărgineau străzile largi şi bine întreținute. Aici, nu tu drapel roşu cu cruce neagră; nu tu banieră înstelată sau Union Jack triumfătoare ostentativ agățate la fiecare fereastră; nici seceră şi ciocan emblematice. Nimic decât un oraş aglomerat, pestriț şi modem, departe de ruinele fumegânde care acopereau jumătate din Europa...

Pe Avenida Santa Fe, Thorun intră într-o pensiune modestă unde luă o cameră. Ras, spălat, deja un pic odihnit, el ieşi din nou la lăsarea serii. Nişte păsări ciripeau printre ramuri. Lumina era blândă şi caldă. Un pic de praf se ridica în urma automobilelor cu motoare unse cu ulei, care alunecau de-a lungul restaurantelor şi prăvăliilor deja luminate, încă larg deschise. Norvegianului îi era greu să-şi regăsească mersul normal. Cu umerii încovoiați, cu muşchii încordați de cât muncise în buncărele *Violettei*, el căuta siguranța pe care o avea altădată, când străbătea

---

[4] *Bersaglieri* (it.) – trăgători; corp de elită al armatei italiene creat în 1836 de generalul Alessandro La Marmora. Bersaglierii erau recunoscuți după caschetele împodobite cu pene de cocoş sălbatic, element păstrat şi astăzi în ținuta lor (n. Tr.).

ţanţoş străzile din Berlin, la braţul actriţei Margot Lion sau al uneia dintre dansatoarele trupei Tiller Girls...

Această epocă era revolută. Nicio femeie nu se va mai plimba la braţul lui Thorun Gărensen. Încercările prin care trecuse îl îmbătrâniseră înainte de vreme. Fire albe îi apăruseră în păr şi simţea în fiecare zi mai mult că trupul lui nu mai era la fel de suplu, la fel de vioi, la fel de puternic ca înainte. Desigur, încă mai era tânăr şi muşchii lui răspundeau bine la efort, dar nu mai era ca înainte. Şi în plus, îşi pierduse orice dorinţă adevărată. Setea de viaţă nu-l mai stăpânea. Hrana i se părea fadă, frumuseţea lipsită de interes. Distrus, Gărensen nu mai rezista decât printr-o ultimă flacără, cea care aprinsese în adâncul lui teribila dorinţă de a-şi lua revanşa asupra celor care permiseseră asasinatul Faustei, soţia lui, unica iubire adevărată pe care avusese într-o bună zi şansa de a o întâlni...

Aşezat singur la masa unui modest restaurant, el rămase fără poftă de mâncare în faţa felurilor pe care le comandase. Puţinul pe care se chinui să-l înghită îi provocă greaţă. Cu vederea tulbure, cu tâmplele zvâcnindu-i, el se întoarse clătinându-se pe picioare la pensiune. Prăvălit cât era de lung pe pat, el dormi la fel de prost şi cu tot atâtea vise urâte, ca pe patul îngust al cargoului. În primele ore ale dimineţii, în ciuda puţinei odihne de care avusese parte, el se duse la bancă şi goli contul de dolarii lui americani. Cu mica avere în buzunar, se duse la un croitor şi plăti la preţ întreg trei costume de bună calitate, cerând ca unul să-i fie făcut pe loc. Cu pantofi de antilopă de culoare deschisă în picioare, cu pălărie de panama[5] împletită pe cap şi în costum de în,

---

[5] *Panama* – împletitură tăcută din paie obţinute din frunzele unui palmier care creşte în Panama, din care se confecţionează pălării (n. Tr.).

Thorun Gărensen îşi regăsi imediat un pic din acea încredere în sine care-l părăsise de săptămâni de zile de când evoluase în periculosul mediu al celor clandestini. Cum clopotul baroc al bisericii Nuestra Senora del Pilar anunța miezul zilei, el se aşeză pe scaunul unui frizer care îi dădu o formă părului său zburlit. Unui angajat îi luă mai bine de-o oră să scoată orice urmă de ulei murdar încrustat de sub unghiile lui.

— Ce parfum doreşte domnul? Lavandă sau Colonie? întrebă artizanul care îşi termina treaba, periind cu conştiinciozitate gulerul cămăşii clientului său.

Thorun refuză – să răspândească în jurul lui o aromă de cocotă nu părea să se potrivească cu rolul pe care trebuia să-l joace. Dându-i o monedă ucenicului, el părăsi prăvălia şi se întoarse în cămăruța iui. Reticent mai întâi în a-i încredința cheia unui locatar pe care îl recunoştea cu greu, fața proprietarului fu luminată în cele din urmă de un zâmbet larg. Transformarea spectaculoasă care în câteva ore îl făcuse pe Thorun să treacă de la aspectul de marinar mizerabil la cel de *gringo* înstărit şi respectabil îl umplea de satisfacție.

— Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă, *senor,* adăugă patronul, dintr-o dată foarte amabil. Vă pot face rost de tot ce aveți nevoie... de alcool... de fete... Nu trebuie decât să-mi spuneți...

Thorun închise uşa de la camera lui fără un cuvânt. N-avea nicio nevoie.

Toată după-amiaza dormită în pat, cu persienele trase, ventilatorul învârtindu-se lent în tavan. Seara, aşezat pe marginea ferestrei deschise, el fumă jumătate dintr-o cutie de țigări excelente pe care le cumpărase odată cu exemplarul cotidian din *Buenos Aires Herald.* Cu ochii pierduți în norii purtați de un vânt iute, el îşi lăsă mult

timp mintea să hoinărească, ascultând zgomotele liniştite ale oraşului. Apoi, după ce îşi strivi pe piatră şi ultimul chiştoc, scoase din sacul lui de pânză o cutie mică de tinichea. La lumina slabă a singurei lămpi din cameră, îi ridică capacul şi apucă delicat o hârtie subţire, boţită şi în parte arsă. Era o scrisoare, pe care o aruncase în foc fără ca măcar s-o citească atunci când înţelesese cine o scrisese. Dar o scrisoare pe care o şi scosese din flăcări chiar înainte să se aprindă şi să dispară. Ea conţinea câteva rânduri pe care le cunoştea pe dinafară întrucât le citise de prea multe ori.

Thorun avusese mult timp relaţii cu omul care le scrisese. Fusese pentru el un confident, un prieten, aproape un frate. Pentru a-l salva şi al smulge din ghearele lui Laume Galjero, el acceptase să se umilească aşa cum n-o mai făcuse niciodată în faţa unei femei. Şi ce primise în schimb de la acest om? Cea mai monstruoasa trădare, cea mai abominabilă crimă: Matthieu-Marie Dandeville pusese la cale uciderea Faustei. Thorun crezuse mult timp că se răzbunase pe francez. Sub ochii lui, Dandeville fusese îngropat sub un morman de cărămizi şi pietre în flăcări, la Berlin, într-o noapte când fosforul bombelor aliate făcea oraşul să semene cu inima unui vulcan. Cum de nu murise în acel moment? Dar norvegianul fusese martor la prea multe evenimente extraordinare ca să mai caute un răspuns la această întrebare. Dandeville era în viaţă, Dandeville respira undeva... Nu departe de aici. Căci scrisoarea pe care Thorun o strângea între degete nu era veche. Datată de doar câteva săptămâni, ea fusese pusă la fosta adresă italiană a cuplului Gârensen. Ca şi cum ar fi fost încredinţată hazardului... Dandeville însuşi o mărturisea...

Buenos Aires, 4 octombrie 1946

Thorun,

Bineînțeles, vei gândi, şi asta din mai multe motive, că această scrisoare este ciudată... Mai întâi pentru că încă mai crezi, desigur, ca trupul meu s-a dezintegrat în incendiu, în noaptea în care ne-am luptat... în noaptea în care ți-am spus că o omorâsem pe micuța ta evreică cu puținele cunoştințe de vrăjitori pe care Ostara Keller şi cu mine le furasem, de la cei doi Galjero... Dar iată cum stau lucrurile: încă mă mai număr şi astăzi printre cei vii, dragul meu Thorun. Şi chiar dacă mult timp te-am dispreţuit fiindcă îți conduceai atât de prost afacerile, iată că acum încep să te regret. Nimic nu va mai fi vreodată ca înainte... Nu ne vom mai cățăra pe acoperişurile din Berlin ca să bem vin şi să ne uităm la studentele înțelepte cum traversează curtea liceului... Cu atât mai rău. Am petrecut clipe frumoase împreună chiar dacă totul se termină prost...

Nu ştiu, la drept vorbind, dacă această scrisoare îți va parveni vreodată. Încerc s-o expediez la unica adresă unde, probabil, va putea să-ți mai parvină: casa din Veneția. Evident, nu-ți scriu ca să-ți transmit regretele mele sau ca să evoc zadarnic trecutul. Mă cunoşti prea bine. N-am fost niciodată omul care să se lase cuprins de remuşcări şi nu apreciez decât foarte rar nostalgia. Scrisoarea mea are un alt scop. Îți scriu pentru a te pune în gardă. M-am văzut pe fugă, în ultimele zile, cu unul din foştii noştri prieteni. Întâlnirea a fost scurtă, furtunoasă, dezagreabilă... Foarte dezagreabilă... Mă tem tare mult să nu-ți caute gâlceavă şi ție. Când e vorba să aleg între voi doi, inima mea nu ezită. Tu eşti un tip slab, Thorun, un adolescent veleitar şi capricios. Dar tu eşti mai bun decât Ruben Hezner. Nu mi-ar plăcea să cazi în ghearele lui. El şi zbirii lui au încercat să mă ucidă acum nici două zile. Dar eu am fost cel care le-a

venit de hac la doi dintre ei. Nu ştiu exact cum m-au dibuit aici, în Argentina, dar nu asta are importanţă. Dacă au putut să dea de urma mea, vor putea să dea şi de-a ta. Indiferent ce vei fi devenit. Scumpul nostru Hezner nu mai seamănă cu acel tinerel timid pe care l-am cunoscut pe vremea când frecventa birourile noastre de laahnenerbe. Devenit şef de bandă, ar fi trebuit să auzi cum le dădea ordine complicilor lui! Un adevărat căpitan zelot[6] pe meterezele Masadei! A fost cât pe ce să pună mâna pe mine de data asta, dar nu mă las eu cu una, cu două... Şi am oricum o pilulă de cianură la mine în caz că, într-o zi, lucrurile vor lua o întorsătură proastă... în curând Hezner îşi va aminti de tine, Thorun... Peste un an... Peste doi... Nu contează când... Fii pregătit, prietene...

Tangueria Caminito

Din îndelungaţii ani petrecuţi ca să satisfacă exigenţele domestice ale mareşalului Goring, Baptist Tilmann se alesese cu o surprinzătoare aptitudine de a supravieţui printre nebuni, mitomani şi paranoici. Născut la periferia oraşului Kiel dintr-o croitoreasă şi un negustor de lemne, el crezuse încă din fragedă pruncie că destinul îi va permite într-o bună zi să părăsească condiţia de om din popor în care o greşeală a Providenţei îl făcuse să se nască. Inteligent, dar leneş, sensibil dar incult, extravagant dar şi teribil de obişnuit, Tilmann cultivase mult timp arta combinaţiilor proaste. Până la douăzeci de ani, viaţa lui fusese o suită de evenimente mai mult sau mai puţin insignifiante ori sordide, care nu-i aduseseră decât un surplus de amărăciune şi convingerea bine ancorată că destinul lui nu se va consuma printre muncitori, artizani sau oameni de nimic, cei care îi împărtăşeau în mod

[6] *Zelot* – membru al unei mişcări naţionaliste evreieşti (n. Tr.).

provizoriu starea. Molestând o văduvă bătrână despre care vecinii spuneau că păstra câteva monede de aur într-o ascunzătoare, el fugi în seara nelegiuirii sale la Berlin unde, cu buzunarele grele de această mică agoniseală, avu prudența să-şi investească banii în loc să-i risipească pe femei uşoare şi pe băutură proastă.

Ducând o viață sobră dar în aparență cinstită, el avu abilitatea de a se face apreciat de un director de şantier de aviație, ai cărui asociat deveni pentru o vreme. Dar promisiunile industriei nu-l captivau pe Tilmann. Ele nu erau destul de strălucite pentru el. Mereu nemulțumit, el visa în mod confuz la altceva. La sfârşitul anilor '20, mica uzină de avioane primi vizita unui domn gras, cu râs puternic, mare cunoscător de aeroplane. As al Marelui Război, Hermann Goring devenise de câțiva ani unul din principalii şefi ai partidului naționalist-socialist. Tilmann fu impresionai de importanța acestui om pe care îl însoțeau lipi linguşitori şi femei drăguțe. Descoperind o lume pe care nu o cunoştea, îşi dădu imediat seama de toate posibilitățile pe care numai o carieră politică ar putea să i le ofere. Intrat prin mişcări unduitoare în anturajul lui Goring, Tilmann aderă la partid în momentul în care locurile bune mai erau încă libere. Geniul său în a se adapta şi instinctul de supraviețuire foarte dezvoltat îl ajutară să profite de anii faşti ai regimului. Lucrând în umbra unor oameni importanți, dar ştiind să se facă indispensabil şi ciupind mai mult decât partea care i se cuvenea, Tilmann colaționă în fiecare zi cu şampanie şi cină cu vinuri franțuzeşti până la intrarea sovieticilor în Berlin. În ciuda dezastrului, deşi numele lui fu pus pe lista oamenilor căutați de aliați, el putu să se piardă în mulțimea de refugiați şi, trecând în ochii autorităților drept

muncitor de şantier naval, ajunse în cele din urmă să se îmbarce pe *Violetta* şi să navigheze spre Argentina.

Dacă Tilmann era oportunist, el nu era în schimb naiv. Neîncrederea ajutându-l de mai multe ori să supravieţuiască, el ştia că un om vânat nu are prieteni. În buncărele cargoului, trudind ca şi ceilalţi la alimentarea cazanelor cu brichete de cărbune, el îi studiase cu priviri inchizitoriale pe cei care, ca şi el, fugeau, pentru a nu se mai întoarce niciodată, de pe un continent pe care îl făcuseră praf şi pulbere. Profitând de scurtele momente în care camarazii lui luau aer pe pod, el le scotocise grosolan în lucruri şi ceea ce descoperise în efectele unuia dintre ei îl intrigase profund. Scrisoarea cu margini roase de flăcări pe care Thorun Gărensen o păstra într-o cutie metalică conţinea cu siguranţă fărâme din cea mai ciudată poveste pe care Baptist Tilmann o citise vreodată...

*

Thorun Gărensen nu era omul care să se complacă mult timp în sentimentul de năucire şi descurajare care îl cuprinsese la sosirea la Buenos Aires. În ciuda ambianţei jilave şi a oboselii acumulate în timpul dificilei traversări, corpul şi spiritul său îşi regăsiră rapid energia. A doua zi după sosirea lui, ieşi foarte devreme din pensiune, traversă primul drum care-i ieşi în cale şi merse la întâmplare prin oraş. Timp de trei ore, străbătu străzile fără să simtă nicio nevoie să se oprească. Noutatea, stranietatea chiar a decorului necunoscut pe care i le oferea bătrânul oraş baroc nu-l impresionau. El gusta frumuseţea şi caracterul, spiritul liber, fără a resimţi nicidecum acel vertij infantil, acea admiraţie prostească care-i cuprinde pe atâţia europeni din momentul în care trec de tropice. Dintre toate tipurile de fizionomii pe care le întâlnea – indieni, negri, metişi, albi sau asiatici – el nu dădea atenţie decât

siluetelor de occidentali. În cartierul Palermo, de-a lungul ambasadelor şi impozantelor sedii de bănci sau de companii de asigurări, Mercedesuri masive depuneau bărbați de afaceri, cu serviete de piele în mână. Toți asemănători, în costumul lor gri din țesătură fină, impunând prin gesturi respect şoferilor sau portarilor care erau în serviciul lor, ei îi apăreau lui Thorun ca soldații unei armate care n-ar fi vrut să-şi spună numele. Într-un parc imens cu alei frumoase de praf alb, nişte copii se jucau împingându-şi vaporaşele de lemn în bazine. Privind atente, îmbrăcate în uniforma lor impecabilă, guvernantele stăteau drepte, una lângă alta, pe bănci, fără a-şi vorbi. Dacă n-ar fi fost acel soare enorm de toamnă iradiind o lumină puternică şi arzătoare, Thorun s-ar fi putut crede la Paris, străbătând aleile grădinii Luxemburg, sau la Tiergarten, la Berlin, înainte ca peluzele şi munții să fi fost ciopârțite de lupte. La prânz, i se făcu foame şi se instală pe o terasă cu fața la ocean. Din scaunul lui de paie, observă mult timp o turmă de lei de mare întinşi pe stâncile însorite, doar la câțiva metri de el.

După ce termină de mâncat, vru să se mai plimbe. La San Telmo, intră într-o prăvălie de antichități cufundată în întuneric. La lumina lumânărilor care luminau locul precum o criptă de biserică, el cumpără două sau trei cărți vechi, fără un real interes, apoi, cu volumele în mână, ajunse într-o mică piață negustorească. O clădire veche din paiantă făcea colț cu o străduță. Pe fațadă, o statuie reprezentând o barză din stuc galben se ridica deasupra unui cuib fals din crengi de ipsos. Pictată cu litere gotice, firma era aceea a unei impresionante braserii în stil munchenez. Prin uşa deschisă se simțeau mirosuri fade de varză şi de bere. Intră. La ora aceea din zi, sala mare nu era plină. Câteva persoane terminau de mâncat. Altele

beau singure cu coatele sprijinite de bar, în timp ce chelnerii curăţau mesele goale. Pe pereţi atârnau table mari negre pe care fusese scris cu cretă roşie meniul şi specialităţile zilei. Totul era redactat în germană. Niciun cuvânt spaniol nu se auzea în sală. Thorun se instală într-un colţ, lângă o fereastră, şi deschise la întâmplare una din cărţile pe care le cumpărase. Trecând rapid cu privirea peste rânduri, el nu vedea nici cuvintele, nici frazele. Atenţia nu-i era captată atât de text, cât de clienţii care plecau şi veneau. Îşi petrecu jumătate din după-amiază astfel, bând cafea şi prefăcându-se că citeşte. Oamenilor care luau rând pe rând loc pe scaunele de lângă el, le înregistra mental înfăţişarea, detaliile feţei sau ale comportamentului. Era obişnuit cu aşa ceva. Sub autoritatea maestrului spion Heydrich, el redactase altădată sute de fişe şi întocmise tot atâtea dosare referitoare la cadrele partidului nazist. Majoritatea informaţiilor confidenţiale pe care le culesese în acea epocă despre unul şi altul îi rămâneau încă în memorie. Şi mai ales, prin acest exerciţiu, spiritul lui îşi dezvoltase capacitatea instinctivă de a descoperi cine avea un secret şi cine nu.

În două sau trei ore de observaţie pasivă, un singur personaj îi reţinu atenţia. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, un pic adus de spate, nu prea înalt, cu faţa roşiatică, cu mersul lent. Cu câteva luni mai înainte, acest domn mărunţel, blajin şi curtenitor încă mai era unul din apropiaţii lui Goebbels în Franţa. Jucând mult timp rolul unui producător de cinema, el finanţase filme de propagandă antievreiască şi antimasonică difuzate pe marile bulevarde ale capitalei franceze. Dar, sub înfăţişarea lui de tată liniştit, Anton Koenig era, în acelaşi timp, un adept al opiumului şi al băieţilor drăguţi. În epoca SD-

ului[7], nici Thorun, nici Heydrich nu avuseseră nevoie să folosească ceea ce descoperiseră despre viciile lui Koenig. Tipul nu era atunci decât un peşte foarte mic şi a-l şantaja nu prezenta niciun interes. Dar aici, la Buenos Aires, lucrurile stăteau altfel. Să localizeze atât de repede o asemenea pradă era o adevărată pomană pentru Thorun. Un om bine situat asupra căruia delii un mijloc de presiune este un sesam capabil sa deschidă aproape toate porțile, să furnizeze aproape toate informațiile... Koenig nu întârzie în braserie. După ce dădu pe gât paharul cu bere, la bar, el îşi desprinse bastonul din bara de cupru de care îl agățase, îşi încheie nasturii de la vestă şi se îndreptă cu pas nonşalant spre ieşire. Thorun se pregătea să părăsească localul pentru a-l urma când o tijă lungă de metal se ridică la nivelul picioarelor lui pentru a-i interzice trecerea. Mânuită de o mână fermă, o cârjă de aluminiu era un fel de barieră care îi opri brusc.

— Gărensen! Thorun Gărensen! Mi-am tot pus întrebarea de când am intrat, dar acum că eşti aproape, sunt sigur. Eşti chiar tu!

Surprins şi jenat, Thorun coborî ochii asupra celui care îşi permitea să acționeze într-un mod atât de dezinvolt. Timp de câteva secunde, fața aceea nu-i aminti nimic. Ascuns în spatele unui dosar înalt, bărbatul scăpase de orice observație în timp ce jocul oblic al unei oglinzi mari, coşcovite îi permisese dimpotrivă să-l observe pe norvegian pe îndelete.

— Saşa! Saşa Homung! continuă neamțul pe un ton vesel. Munchen, 1931! îți aminteşti acum?

*

[7] SD (abreviere de la *Sicherheitsdienst)* – serviciile de informații ale partidului nazist, înființate în 1931, al căror şef era teribilul Reinhard Heydrich (n. Tr.).

Reîntâlnirea neaşteptată dintre Thorun Gărensen şi Saşa Homung fu sărbătorită cum se cuvine. Homung fusese primul prieten adevărat pe care Thorun şi-l făcuse în Germania, la doar câteva săptămâni după ce părăsise Norvegia lui natală pentru a ocupa un post de universitar în capitala bavareză. Hornung şi el împărţiseră mai mult decât nişte simple petreceri de tineri lipsiţi de griji. Ieşind cu aceleaşi fete, bând din aceleaşi sticle, frecventând aceleaşi locuri la modă, îi mai legase mult timp şi pasiunea pentru ştiinţă.

Fiu de chirurg, Saşa era geograf. Prin intermediul lui cunoscuse Thorun, la începutul anilor '30, o parte a elitei intelectuale germane care reînsufleţea pe atunci antica şi periculoasa ştiinţă a geopoliticii. Simţul critic lipsindu-i în acea epocă, el nu-şi dăduse seama că auguştii profesori pe care îi frecventa în amfiteatrele lambrisate sau în saloanele mondene difuzau o viziune a lumii care avea să hrănească, câţiva ani mai târziu, cele mai nebuneşti ambiţii ucigaşe. În cursul uneia dintre aceste nopţi de trăsnăi în compania lui Hornung destinul lui Thorun se schimbase definitiv. Îndrăgostit prosteşte de o fată un pic misterioasă întâlnită la un bal, tânărul o urmase într-o seară ploioasă până la domiciliul ei...

Din evenimentele care se precipitaseră atunci, Thorun nu păstrase decât amintiri vagi, imagini disparate şi vibrante ca acelea care îţi rămân în minte după un vis urât. Fusese o împuşcătură care se auzise din casă, un corp întins pe jos scăldat într-o baltă de sânge şi apoi o gaură întunecată în care căzuse din cauza unei lovituri în ceafă. Când îşi recăpătase conştiinţa, Thorun devenise jucăria lui Reinhard Heydrich, şeful serviciilor de informaţii naziste proaspăt create. Heydrich fusese cel care îi dezvăluise lui Thorun adevărata identitate a fetei cu care se întâlnea. Un

pic prostuță, un pic vulgară, cochetă şi capricioasă pe deasupra, Geli Raubal era, în acelaşi timp, nepoata şi amanta unui oarecare Adolf Hitler. Constrâns să colaboreze cu Heydrich sub amenințarea de a fi dat pe mâna poliției cu dovezi copleşitoare care îl acuzau de uciderea fetei, Thorun ştiuse, de-a lungul lunilor care au urmat, să câştige încrederea celui care îl şantaja. Dar, atunci când ar fi putut să scape din ghearele lui Heydrich, el alesese să rămână în Germania. Cuprins de o fascinație misterioasă pentru rolul care i se încredințase, el lucrase mult timp pentru a întări puterea pe care stăpânul lui o avea peste tot SS-ul... Bineînțeles, nu-l mai revăzuse niciodată pe Saşa Hornung. Ultimele veşti pe care putuse să le obțină cu privire la vechiul lui camarad îl arătau că era plecat într-o expediție îndepărtată pe pământ asiatic. Niciodată, în timpul celor cincisprezece ani petrecuți la SD, nu îl întâlnise pe străzile din Berlin, nici nu auzise menționându-se numele lui. Şi iată că Saşa Hornung se ivea din nou din neant, reapărea la celălalt capăt al lumii ca o fantomă!

În afară de câteva riduri pe frunte şi o barbă scurtă blondă, bine tăiată, pe care o purta cu mândrie, fața lui Saşa nu se schimbase decât foarte puțin. Părul îi era tot la fel de bogat, la fel de lucios. Obrajii tot la fel de bucălați iar ochii păreau chiar mai scânteietori ca înainte. Singura transformare era la nivelul corpului. Având un picior amputat, el se deplasa cu ajutorul unei cârje.

— Din nefericire, sunt nevoit, explică el, întrucât Thorun arunca o privire întrebătoare către obiect. Mi l-au tăiat foarte de sus, de la coapsă. Şoldul îmi era şi el strivit. Dar a trecut o eternitate de atunci, m-am obişnuit cu aşa ceva.

— Îmi pare teribil de rău pentru tine. Cum şi s-a întâmplat? întrebă Thorun luând loc pe scaunul care i*l* se arăta.

— Mă tem că nu e ceva foarte eroic. Un sol umed la căderea serii, o alunecare până-n partea de jos a unei pante şi nişte stânci ascuţite în fundul râpei. Asta-i tot... era la sfârşitul lui ’37. În Chile. Plecasem acolo în expediţie cu câţiva prieteni ai Societăţii de geografie... Ei s-au întors, evident. Eu am văzut în asta un semn al destinului, un mesaj. Ba chiar un ordin. Imobilizat aici, m-am decis să rămân. Nu m-am mai întors niciodată în Europa. Doar am schimbat ţara. M-am stabilit definitiv în Argentina în primăvara lui ’39.

— Şi războiul? Cum l-ai traversat?

Întrebarea – sau mai degrabă tonul neliniştit al prietenului său – îl făcu pe Saşa să râdă. Dinţii lui erau puternici, albi în ciuda unui început de îngălbenire.

— Războiul? L-am văzut venind de departe. Încă din ’36 – ’37 am ştiut ce avea să se întâmple în Europa. Sunt puţin cam laş, să ştii! Am vrut să mă scutesc de aşa ceva. Aveam un bun post de observaţie aici. Şi apoi aveam şi timp... Cu tot ceea ce ştiam despre nazişti, am devenit un fel de prezicător. Previziunile mele s-au dovedit mereu aproape exacte. Am spus în faţa tuturor că Franţa o să cadă în câteva săptămâni. Am prevăzut atacarea URSS-ului şi intrarea în război a Statelor Unite după ce îi vor fi împins pe japonezi să greşească... Şi toate astea, cu luni de zile înainte să se producă... Ei nu vroiau să mă creadă la început, dar după aceea veneau să-mi sune la uşă ca să le fac predicţii. Chiar şi Faupel, ambasadorul Reich-ului, venea să mă caute...

— Ei? De cine vorbeşti, mai exact?

Saşa Homung îi aruncă o privire uimită. Arătându-i cu mâna pe clienții prezenți în marea sală, el exclamă:

— Păi, de ei, bineînțeles! De germanii din Buenos Aires! în sfârşit, toți cei care erau deja aici în perioada aia» nu noii veniți, bineînțeles... Cu toate că şi aceştia ar fi făcut bine să-mi cunoască adresa pentru că prevăzusem şi sfârşitul... Evident, acesta i-a amuzat mai puțin pe tinerii mei camarazi decât ocuparea Parisului sau înaintarea armatei noastre până la periferia Moscovei. Am cunoscut o perioadă proastă în ultimul an de război.

— Vorbeşti de parcă deveniseşi clarvăzător.

— Nu e decât un mod de a glumi, bineînțeles... Sunt profesor la universitate. Nu e nimic nemaipomenit, dar trăiesc cinstit. Şi mai ales liniştit. Dar tu? Spune-mi totul!

Thorun schiță rapid un tablou al anilor trecuți. El nu mărturisi nimic despre natura exactă a funcțiilor pe care le exersase la Ahnenerbe nici, mai ales, despre circumstanțele nebuneşti care-l făcuseră să întâlnească cuplul Galjero, aceşti demoni cu față umană manevrând puteri care depăşesc orice imaginație. Nu suflă niciun cuvânt nici despre Fausta Pheretti, femeia de care se îndrăgostise la Veneția şi care murise din cauza lui, ucisă de doi dintre favoriții pe care cei doi Galjero îi târâseră o perioadă după ei. Buzele lui rămaseră lipite şi în privința îndelungatului coşmar pe care-l trăise. În linii mari, el se mulțumi doar cu povestea pe care le-o servise deja fochiştilor de pe *Violetta*. Istoria era verificată şi coerentă. Saşa Hornung fu foarte satisfăcut de ea. Era aproape ora cinci când cei doi părăsiră împreună braseria. Hornung insistă să-l țină pe Thorun cu el toată seara. Un taxi îi conduse mai întâi la domiciliul lui Saşa, un apartament mare cu plafonul înalt situat în Balcarce, cartierul artiştilor şi al *tanguerias*, acele

stabilimente unde cuplurile veneau să danseze tangou de la crepuscul până-n zori.

— O să mergem la Caminito în seara asta, spuse Saşa când se instalau în fotolii cu un pahar de şnaps în mână. Este chiar în celălalt colţ al străzii şi cele mai frumoase fete din toată Argentina vin aici să-şi unduiască şoldurile.

Thorun îşi forţă buzele să se întindă într-un zâmbet convenţional. Cum să-i spună lui Saşa că epoca în care-i plăcea să privească femeile trecuse de mult timp?

— Ai auzit vorbindu-se despre acele comando-uri evreieşti venite aici să vâneze nazişti? întrebă brusc norvegianul care nu ştia cum să abordeze mai repede problemele care îl interesau cu adevărat.

Homung luă un măr dintr-un coş şi începu să-l cureţe de. Coajă cu un cuţit cu mâner de corn pe care-l scosese din buzunar. El nu răspunse înainte de a fi terminat de curăţat fructul în întregime, de a-l fi tăiat şi de a fi aranjat bucăţile pe masa din faţa lui.

— Este o întrebare jenantă, Thorun. Da, am auzit vorbindu-se de aceşti oameni. Ei aruncă comunitatea noastră într-o veritabilă angoasă. Metodele pe care le folosesc sunt destul de... neplăcute, cel puţin.

— Ca cele pe care naziştii le-au folosit cu semenii lor, cred, Nemesis! Justă întoarcere a roţii, poate, se hazardă Thorun.

— Da, zise gânditor Hornung. Poate că ai dreptate. N-ar fi trebuit să tratăm problema evreilor aşa cum am făcut-o. Englezii sunt mai şireţi. Chit că asta îi costă mult în acest moment...

În faţa nedumeririi lui Thorun, Saşa întinse braţul până la un vraf de ziare. Scoţând un număr vechi dintr-un teanc de *Buenos Aires Herald,* el îi întinse cotidianul prietenului său.

Sub fotografia unor ruine, un titlu de senzație bara prima pagină a ediției din 21 iulie 1946:

Camagiu la Ierusalim. Partizani ai independenței politice din Irgun au aruncat în aer hotelul King David, cartierul general englez în orașul sfânt. Numeroși morți și răniți.

— Vrei să-ți fac onoarea unei alte predicții? întrebă geograful plescăind din limbă după o dușcă de șnaps.

— Te ascult.

— Deși încă se feresc de asta, așa cum vor fi nevoiți să părăsească India, britanicii vor fi în curând constrânși să renunțe la Palestina. Împinși de americani, ei își vor face bagajul pentru a permite unui stat evreiesc să apară pe hartă.

— Ar fi stupid din partea lor, se indignă Thorun. Arabii n-ar sta cu mâinile-n sân, fără să reacționeze. Asta ar provoca războaie locale la nesfârșit.

Sașa izbucni în râs.

— Evident că asta va provoca conflicte! Crezi că ceea ce am traversat noi semnează sfârșitul confruntărilor? Bineînțeles că nu! Dimpotrivă! Totul se aranjează pentru urmarea programului și noi nu l-am văzut încă în întregime! Și chiar dacă următoarele patru sau cinci decenii vor fi poate un pic mai calme decât precedentele, fii sigur că secolul care vine este plin deja de camagiile cele mai atroce din toată Istoria... Dar n-a sosit încă ceasul prospectivei. Mă întrebai despre hăitașii care caută să-și împlinească datoria de sânge. Ai vreun motiv anume să te temi de asemenea oameni? Din câte mi-ai spus despre tine, nu erai decât un fel de funcționar. Chiar dacă aparțineai de

SS, n-ai ucis niciodată pe nimeni. Tu nu semeni deloc cu un criminal de război.

— Faptul că am purtat uniforma este suficient, cred, ca să mă tem de ce-i mai rău. Am părăsit Europa ca să-mi refac viața, Saşa. Nu ca să mor cu beregata tăiată în vreo fundătură din America latină...

— Siguranța nu există nicăieri, dragul meu camarad. Nici pentru tine, nici pentru mine. Asta este frumoasa povara a oamenilor liberi!

*

Thorun Gărensen şi Saşa Hornung rămaseră toată noaptea treji. Către ora unu dimineața, ei părăsiră apartamentul geografului pentru a merge să asculte acordurile armonicelor la *tangueria* Caminito. Aşa cum spusese Saşa, ringul de dans era plin şi argentiniene drăguțe îşi mişcau picioarele în toate direcțiile pe parchet. Oricât de senzual era, farmecul spectacolului nu reuşea să străpungă carapacea de indiferență care îl izola acum pe Thorun de lumea simțurilor. Fericit de a-şi fi regăsit prietenul dar plictisit să risipească un timp prețios în compania lui, îi era ciudă în secret de a fi pierdut urma lui Anton Koenig pe care-l zărise în braserie.

— Ai privirea abătută a unui taur care e dus la abator, îi şopti Saşa. Dimpotrivă, ar trebui să fii fericit! Poți să-ți refaci viața aşa cum vrei... şi se oferă un nou început. Eşti conştient de asta, cel puțin? Dacă ai nevoie de ceva – indiferent ce –, bani, un nou nume, un certificat care să ateste că n-ai fost nazist sau chiar o față nouă, eu cunosc multă lume pe aici. Pot să-ți fac rost de orice!

Thorun îl privi insistent. Chiar dacă nu dansau, din cauza căldurii şi a promiscuității trupurilor în mişcare le apăruseră broboane de sudoare pe frunte, lucind în luminile colorate ale lampioanelor.

— Nu mă privi aşa, zise Saşa. N-ai fi primul căruia îi fac un serviciu... încă sunt patriot, bătrâne! Dacă ai şti cine a stat înaintea ta în biroul meu!

— Îi ajuți pe fugari? Asta e?

— Dar bineînțeles! L-am secondat pe Faopel când şi-a instalat filierele. Aici şi până în Brazilia şi în Columbia... Ştiu În ce sate din junglă să li trimit pe oameni când au într-adevăr nevoie să fie uitați. Şi câțiva chirurgi plastici lucrează de asemenea pentru mine. Din două operații, te transforma dintr-un şvab blond şi roz la fața într-un italian perfect din Abruzzi. Te asigur că, dacă te temi într-adevăr pentru viața ta, eu pot să-ți ofer mijloacele de a te pierde în natură cât ai zice peşte.

— Un oarecare Matthieu-Marie Dandeville a beneficiat de serviciile tale recent?

Întrebarea era prea importantă pentru Thorun. Ea li țâşnise de pe buze fără ca el să aibă timp să gândească dacă locui şi momentul erau bine alese.

— Dandevi lle? Francezul? Da. L-am întâlnit în urmă cu puțin timp, câteva săptămâni cel mult. Era aici. Sub un nume de împrumut dar cu toate acestea era cât pe ce să se lase prins de o echipă de vânători de nazişti. Este în siguranță acum. Îl cunoşti?

Muşchii corpului lui Thorun se destinseră dintr-o dată. Ridicând paharul, luă o înghițitura zdravănă de alcool înainte de a răspunde evaziv.

— L-am frecventat un pic la Berlin. Şi ştiam că reuşise să ajungă în Argentina. Mă întrebam ce s-a ales de el. Ce i s-a întâmplat mai exact?

— Oh, nu cunosc povestea în amănunt. Cred că a fost reperat într-o braserie ca aceasta în urmă cu ceva timp. Evreii care îl căutau era numeroşi şi bine organizau. Este un miracol că a scăpat. L-am întâlnit la o zi sau două

după. L-am ajutat să părăsească țara şi i-am dat adresa unei clinici unde va putea să-şi schimbe fața. Era destul de arogant, dar n-a refuzat nimic din ce i-am propus...

Chiar dacă era avid să afle mai mult, Thorun consideră preferabil să-şi înfrâneze curiozitatea. Întrucât un interes prea mare pentru cazul Dandeville putea să trezească suspiciune, el decise să avanseze mai degrabă cu paşi mici în cercetările lui decât să compromită tot presându-l pe Saşa. Deja satisfăcut de această întâlnire nesperată cu Homung, el îşi impuse să petreacă restul nopții fără a mai aduce vorba de Matthieu-Marie şi de cei care îl vânau.

În zori, în timp ce uşile cabaretului se închideau, el îl conduse pe Homung acasă şi se întoarse la pensiune ca să doarmă un pic. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când nu mai închisese ochii, dar se simțea vioi şi proaspăt ca o babuşcă.

În zilele următoare, Gărensen şi Hornung se frecventară cu asiduitate, luând masa împreună de regulă la braseria germană. Saşa îi făcu cunoştință prietenului său cu vreo douăzeci de foşti militari sau cadre ale partidului nazist refugiați la Buenos Aires. Ca şi Anton Koenig, multe din aceste personaje făcuseră obiectul unei anchete din partea SD-ului şi Thorun îşi amintea punctul slab aproape al tuturor celor întâlniți acum. Totuşi, această informație îi devenise inutilă: încet, prudent, fără violență, nici constrângere, el afla în fiecare zi mai mult chiar din gura lui Saşa. Chiar dacă nu mai menționase numele lui Dandeville din seara petrecută la Caminito, avea totuşi o idee destul de precisă despre locul unde se ascunsese francezul urmând sfaturile lui Hornung. Nu-i mai lipsea acum decât o dovadă definitivă.

Doctorul Ruben Hezner

La talciocul din cartierul San Telmo unde conveniseră să se întâlnească pentru o plimbare duminicală, Thorun îl aşteptă pe Saşa mai mult de două ore fără ca prietenul lui să se arate. Intrigat, oarecum neliniştit, el părăsea banca pe care îl aşteptase când un bărbat înalt, slab, tras la faţă înaintă spre el, cu mâna întinsă.

— *Herr* Gărensen! zbiera Baptist Tilmann. Ce întâmplare! Nu mă aşteptam să vă întâlnesc în oraş! Vă credeam deja plecat în pampas să creşteţi cai!

Thorun se mulţumi să ridice din umeri. A-l revedea pe Tilmann nu era cea mai agreabilă dintre întâlniri şi a fi constrâns să converseze cu tipul ăsta nu-i făcea nicio plăcere. Cu un surâs vag pe buze, el se strădui totuşi să arate un minimum de curtoazie. Timp de vreo zece minute, fostul ofiţer de ordonanţă a lui Goring îl ameţi cu vorbe pe cât de găunoase, pe atât de stupide, apoi, trecând prin faţa unei mici *cantina* care avea mese liniştite la umbră, îl invită să bea un pahar... îndelunga aşteptare la soare îi uscase gâtul lui Thorun. Reticent mai întâi la propunere, el acceptă atunci când celălalt îl asigură că are o întâlnire la celălalt capăt al oraşului în scurt timp.

— Numai un pahar, Gărensen. Şi eu am obligaţii. Vă promit că n-o să vă reţin mult timp...

Aşezat pe un scaun de paie, norvegianul nu făcu deloc eforturi pentru a alimenta conversaţia presărată cu lungi momente de tăcere. Dându-şi mai degrabă osteneala să-şi golească paharul, Gărensen simţi în curând cum începe să-l doară stomacul. Un bubuit de tobă îi răsuna crescendo în tâmple. Într-un minut simţi că păleşte şi că-l lasă puterile în mod inexplicabil.

— Te simţi bine, prietene? se îngrijoră Tilmann. Eşti alb la faţă ca un mort... Poate că ai stat prea mult în soare... Ar trebui să mergi să te răcoreşti...

Cuprins de greață, cu privirea încețoşată, Thorun se smulse de pe scaun şi se duse la toaletă însoțit de un băiat. Sprijinit de braț de chelner, el intră într-o încăpere mică, dezgustătoare, plină de un bâzâit neîntrerupt de muşte. Duhoarea pe care o simți îl făcu să întoarcă capul, în timp ce stomacul i se întoarse pe dos făcându-l să scuipe un şuvoi de vomă pe pardoseala murdară. Pierzându-şi orice forță, Gărensen îngenunche pe carelajul ciobit când doi vlăjgani apărură în chichineață, îl împinseră pe băiat, care se salvă fără să-şi mai ceară bacşişul, şi îl apucară pe bolnav de subsuori. Ridicându-l de la pământ, ei o luară prin spatele localului şi Îl târâră până la o străduță unde aştepta o maşină americană. Thorun fu percheziționat sumar înainte de a fi împins în portbagajul vehiculului. El nu putea să opună rezistență, corpul lui îşi pierduse muşchii, nervii. Se rostogoli în fundul portbagajului şi văzu capacul închizându-se violent peste lumina zilei.

*

Călătoria fii destul de scurtă. La treizeci de minute după ce fusese închis, Thorun fu scos de acolo şi, legat la ochi, fu condus repede undeva la etaj. Împins pe un scaun, i se legară strâns mâinile şi gleznele şi i se îndesă pe gât un fel de cârpă mucegăită. Durerile de stomac şi de cap pe care încă le mai simțea îi făceau să piardă orice noțiune de echilibru. Slăbit, presat pe scaun, el tremura din tot corpul. Hâțânat ca o geamandură pe furtună, capul i se rotea fără ca el să reuşească să-l țină drept. Apoi, încet-încet, senzația de vertij se estompă. Răsuflarea îi deveni regulată, spasmele stomacului se răriră, devenind mai puțin puternice, menghina din jurul tâmplelor slăbi strânsoarea şi el putu în sfârşit să gândească din nou.

Identitatea răpitorilor nu era pentru el un semn de întrebare. Convins că a căzut în mâinile vânătorilor de nazişti conduşi de Ruben Hezner, el se temea doar că nu va mai avea timp să vorbească cu doctorul înainte de a fi ucis. Dar, de fapt, de acest lucru nu se îndoia cu adevărat. Cei care îl luaseră îşi dăduseră toată osteneala să-l captureze viu. Dacă ar fi avut intenția să-l ucidă, un glonț tras la colțul unei străzi ar fi fost de ajuns. Această răpire avea în mod evident un scop şi acest scop nu putea, în niciun caz, să fie moartea lui imediată. Cu inima şi mintea liniştite de enunțarea acestui fapt evident, Thorun aşteptă. Două ore bune trecuseră fără ca cineva să pară a se interesa de el. Din locul unde era închis, el nu auzea niciun zgomot. În sfârşit, uşa se deschise şi nişte paşi grei înaintară spre el. O mână mare îi smulse cu un gest brusc căluşul din gură şi legătura care îi acoperea ochii.

— Ei, Gărensen, sper că ți-au trecut emoțiile!

Înainte chiar ca pupilele lui să se acomodeze cu lumina, Thorun îşi recunoscuse agresorul după voce. Nu era cea a lui Hezner, ci vocea batjocoritoare şi vulgară a lui Baptist Tilmann.

— Nu face figura asta, Gărensen. S-ar zice că pari decepționat!. La cine te aşteptai?

— Ce vrei de la mine, Tilmann? reuşi să articuleze Thorun în ciuda focului care îi ardea gâtul.

Săltându-şi arma în mână, cu tupeu, celălalt se mulțumi mai întâi să zâmbească. Apoi, scoțând o hârtie din buzunar, începu să citească cu voce tare:

Thorun,

Bineînțeles, vei gândi, şi asta din mai multe motive, că această scrisoare este ciudată... Mai întâi pentru că încă mai crezi, desigur, că trupul meu s-a dezintegrat în incendiu, în

noaptea în care ne-am luptat... în noaptea în care ți-am spus că o omorâsem pe micuța ta evreică cu puținele cunoştințe de vrăjitorie pe care Ostara Keller şi cu mine le furasem de la cei doi Galjero...

La aceste cuvinte, corpul lui Thorun se încordă violent.

— Inutil să te enervezi, Gărensen. Nu-ți va folosi la nimic să te zbați. Suntem mai mulți aici care vrem să-ți auzim explicațiile cu privire la conținutul acestui mesaj, începând cu această femeie a cărei existență este menționată în aceste rânduri. Este adevărat? Tu, un ofițer superior al SS, căsătorit cu o evreică? Cum este posibil aşa ceva?

Cum Thorun rămânea tăcut, cu ochii fixați pe cei ai lui Tilmann, acesta trase un scaun şi se apropie de prizonier. Cu voce joasă, îi expuse condițiile lui:

— Iată care este situația ta, Gărensen. La bordul *Violettei,* ți-am scotocit prin lucruri. Oh! Să nu te crezi vizat în mod special, am scotocit şi prin ale celorlalți. Dar la ei n-am găsit nimic care să mă facă să mă gândesc că erau delatori, trădători... Contactele mele de la Buenos Aires ştiu că am găsit dovezi care te leagă de duşmanii noştri. Dacă te-ai însurat cu una de-a lor, înseamnă că eşti un spion care încearcă acum să se infiltreze printre noi. Am făcut mari eforturi să-i conving pe camarazii mei să nu te ucidă imediat ca pe un câine ce eşti...

— Să trecem peste introduceri, *Tilmann,* zise cu dispreț Thorun. Spune-mi fără înflorituri unde vrei să ajungi. O să câştigăm un timp prețios pentru amândoi.

— Îți apreciez pragmatismul, dragul meu. Este de bun augur pentru dezvoltarea relațiilor noastre viitoare. Atunci, iată despre ce-i vorba: că ți-ai vândut sufletul adversarilor

noştri nu mă interesează. Ceea ce vreau să clarific sunt celelalte informaţii pe care le conţine această scrisoare.

— Care celelalte informaţii?

— Ştii bine! Cele referitoare la Galjero! Am făcut-o pe prostul când te-am luat la întrebări pe cargou şi m-am prefăcut că-ţi înghit povestea. Dar te recunoscusem. Făceai parte din Ahnenerbe, nu-i aşa? Acei institut care se ocupa de mistere, de magie şi de alchimie. Şi mai ales n-am uitat-o pe femeia pe care am văzut-o cu tine la Karin Hali. Nu i-am uitat niciodată numele. Nici pe cel al soţului ei... Dalibor şi Laiime Galjero! I-am văzut de mai multe ori la Goring. Mareşalul îi admira tot atât de mult pe cât se temea de ei. Aşadar, spune-mi, Gărensen. Oamenii ăştia chiar erau vrăjitori, aşa cum se zvonea? Aveau puteri supranaturale?

— De-asta m-ai răpit, Tilmann? Ca să-ţi dezvălui ce ştiu despre Dalibor şi Laiime Galjero? Eşti cu siguranţă un imbecil, bătrâne! Am ştiut-o de când te-am văzut.

Ca toţi mediocrii, Tilmann detesta mai mult decât orice ca cineva să-şi bată joc de el. Patul greu al pistolului său Luger se abătu asupra maxilarului inferior al norvegianului, spărgându-i un dinte şi crestându-i adânc limba. În ciuda durerii şi a sângelui care-i umplea gura, Thorun începu să râdă dispreţuitor.

— Nu eşti în stare să te pui cu ei, Tilmann. În ciuda manierelor tale de brută, n-ai rezista niciun minut în faţa celor doi Galjero. Chiar presupunând că i-ai găsi, n-ai scoate niciodată nimic de la ei. Alţii mai inteligenţi ca tine şi-au pierdut viaţa sau minţile în acest joc.

— Aşadar, este adevărat? Nu sunt doar simpli iluzionişti? Aceşti oameni posedă într-adevăr puteri supranaturale? Ce pot să facă? Aur? Să dea tinereţe eternă?

Thorun o văzu clar, ca şi cum ar fi privit imaginea unei cărţi: mintea lui Tilmann o luase razna în faţa a ceea ce-şi imagina el despre puterea lui Dalibor şi a Laiimei. Cu ochii sclipind de excitaţie, frângându-şi mâinile, neamţul se şi vedea vrăjitor, iniţiat de noii lui maeştri în cele mai necunoscute secrete ale vieţii şi ale morţii.

— Ajută-mă să-i găsesc, Gărensen, imploră Tilmann isteric. Împreună, ştiu că vom putea s-o facem!

Thorun zâmbi cu tristeţe. Mulţi oameni din lume îi căutau pe cei doi Galjero. El însuşi se număra printre ei, şi oricât de susţinut ar fi fost, ştia că n-avea decât o şansă foarte mică să-şi vadă într-o bună zi căutarea dusă la bun sfârşit. Că un prăpădit ca Tilmann se gândea c-o să reuşească acolo unde el însuşi şi camarazii lui, Tewp şi Monti, aveau toate şansele s-o dea în bară i se părea culmea grotescului.

— Nu ştii nimic despre viaţa lor, nimic despre toate capcanele lor, Tilmann... Ai fi strivit chiar înainte de a fi capabil să înţelegi ce şi se întâmplă. O spun spre binele tău: uită de ideea asta stupida.

Thorun n-avea chef de joacă. Desigur, ca să câştige timp şi să-şi recapete libertatea, ar fi putut să-i promită paznicului său ajutorul, dar el refuza să trişeze. Un elan misterios şi puternic protesta în străfundul fiinţei lui şi i-o interzicea.

— Dă-mă pe mâna prietenilor tăi şi să se termine odată, zise el în cele din urmă cu o voce obosită. Un glonţ în ceafa o să fie mai bine pentru mine şi pentru tine decât să mergem împreună până la aceşti oameni.

Pumnul lui Tilmann se încleştă din nou pe armă ca pentru a lovi iarăşi faţa prizonierului său. Stăpânindu-şi gestul, bărbatul începu să scrâşnească din dinţi, să bată cu piciorul în pământ şi să mormăie un şuvoi de cuvinte de

neînțeles. Gesturile şi înfățişarea lui te făceau să te gândeşti la un copil capricios în plină criză de furie. Dintr-o dată, uşa se deschise cu violență şi apăru un bărbat lac de apă.

— Tilmann! Prietenii lui Gărensen sunt aici! Tocmai l-au ucis pe Jasper! Vin sus!

În spatele siluetei noului venit, Thonin putea deja să distingă corpuri în mişcare. În camerele alăturate, se striga, se urla într-o limbă pe care el n-o cunoştea... Se auziră zgomote de geamuri sparte şi un prim foc de armă, al cărei ecou răsună în pereții goi.

— Dacă vin să-l caute pe Gărensen, îl putem folosi ca pe un scut, zise rece Tilmann aplecându-se să-i dezlege gleznele norvegianului.

Dar totul se petrecu prea repede pentru ca Baptist Tilmann să-şi poată pună planul în aplicare. Trei rafale țâşniră în timp ce el se chinuia să desfacă nodurile prea strânse. Prima îl doborî pe acolitul care stătea încă în uşă.

A doua se pierdu în tavanul camerei făcând să plouă cu tencuială pe jos. Ultima nimeri în patru locuri spatele lui Tilmann, care se prăbuşi urlând de surpriză şi de durere. Această moarte rapidă puse capăt împuşcăturilor. Aparent, cele două gorile care îl răpiseră pe Thorun constituiau toată echipa strânsă de fostul ofițer de ordonanță. Vacarmul detonărilor potolit rapid, Thorun văzu apropiindu-se de el o trupă de tineri cu ochi negri şi figuri crunte. Deşi erau în costum civil, unii purtau totuşi fâşii cu cartuşe încrucişate pe piept. Niciunul nu părea c-ar vrea să-l dezlege. Privirile pe care i le aruncau erau şi mai teribile decât cea a lui Tilmann ori decât cea a lui Heydrich atunci când acesta îl amenințase pe Thorun cu cele mai cumplite represalii în caz că nu ceda şantajului său.

— Bună ziua, *Doktor* Gărensen, zise în sfârşit o voce.

În fața lui Ruben Hezner care intra în încăpere, cortina pe care o formau mercenarii se retrase precum Marea Roşie în fața lui Moise. Doctoraşul evreu nu se schimbase mult față de vremea când lucra alături de Gărensen şi de Dandeville la Ahnenerbe. Părul îi albise uşor la tâmple. Strălucirea pupilelor era poate puțin mai vie decât înainte. Dar Thorun regăsea, aproape identică, silueta pe care o cunoştea bine.

— Domnule Hezner, spuse el, trebuie să mă bucur că vă revăd sau ați venit până la mine ca să-mi anunțați sfârşitul?

— În mod curios, mă tem că nu eu posed răspunsul la întrebarea ta. Oh, nu! Nu eu, ci tu însuți. Da, nimeni altcineva decât tu!

*

Târât din nou cu forța într-o maşină, cu ochii acoperiți şi mâinile legate, Thorun hotărâse să se lase condus fără a opune rezistență. Pe lângă faptul că o luptă de onoare ar fi fost sortită eşecului, apariția providențială a lui Hezner îi îndeplinea dorințele cele mai arzătoare. Să dea de urma lui Dandeville în America de Sud nu fusese niciodată decât prima etapă pe care şi-o propusese înainte de a-l găsi pe micuțul doctor. Dacă acesta din urma îl urmărea pe francez, să pună mâna primul pe Dandeville i se părea un atu important pentru a-l vedea mai devreme sau mai târziu pe Hezner ieşind din ascunzătoare. Numai Ruben Hezner îl interesa cu adevărat. Căci el era cel care, în lupta împotriva celor doi Galjero, deținea – poate chiar fără s-o ştie – piesa principală indispensabilă victoriei finale.

După un scurt traseu prin oraş, Thorun simți că maşina părăsea asfaltul neted pentru a intra pe un drum pietruit, pe care îl urmă mult timp. Ea îşi încetini considerabil mersul pentru a trece peste mai multe ridicături de teren şi

hârtoape. În cele din urma, motorul se opri. Îl dădură jos din vehicul şi-i dezlegară mâinile. Înainte chiar de a-i scoate şi legătura de la ochi, Thorun simți o vagă răcoare umedă alunecându-i pe piele. Era seară şi din pădurea aflată la doi paşi ieşeau valuri groase de ceață.

— Ziua dumitale n-a fost deloc agreabilă, *Herr Doktor*, spuse Hezner. Nici pe departe. Vreau să-ți permit să te răcoreşti şi să te destinzi un moment înainte ca dumneata şi cu mine să vorbim un pic.

Thorun aruncă o privire rapidă în jur. Vânătorii de nazişti îl conduseră într-un fel de fermă, o *hacienda* compusă din trei corpuri de clădiri în stare destul de bună, văruite şi curate. Neagră ca o linie trasată cu cerneală, liziera pădurii virgine se ghicea la o sută de metri de proprietate. Doi tineri îl împinseră pe Thorun în interiorul locuinței principale. Luminată de lămpi cu gaz, aceasta era scăldată într-un miros de tămâie. În timp ce-şi spăla fața rănită în apa dintr-un lighean emailat, Thorun îi observă pe furiş pe noii lui paznici. Cu siguranță, trăsăturile lor exprimau aşteptări foarte diferite de cele ale naivului Tilmann. Dacă cei trei germani nu fuseseră decât nişte sordide secături avide de putere şi de bani uşor de obținut, trupa care îl înconjura pe Hezner era turnată dintr-un cu totul alt metal. Înfățişarea tinerilor tăcuți şi sobri desemnați să-i supravegheze toaleta te făcea să te gândeşti automat la nişte mistici sau la nişte cavaleri din timpurile străvechi. Misiunea pe care-o acceptaseră aceşti oameni îi acapara în întregime, îi înălța, îi transfigura. Thorun simțea că îşi lăsaseră în mod deliberat în urmă o parte din umanitate pentru a nu mai fi decât uneltele implacabile ale unei datorii sacre. Asta îl fascina şi îl înspăimânta în acelaşi timp...

— Tobie, Elie, vreți să ne lăsați singuri acum?

Ruben Hezner închise uşor uşa în urma lor. Liniştit, el se aşeză la masă şi îl invită pe Thorun să ia loc.

— Deci, iată-ne din nou faţă în faţă, *Herr* Gărensen... Ca altădată, la institut... Am avut câteva conversaţii pasionante acolo, dumneata şi cu mine. Este o amintire care nu se va şterge.

— Suntem aici ca să evocăm trecutul sau ca să vorbim de viitor? se amuză Thorun.

— Să convenim mai degrabă să vorbim de prezent. Ce spui? Nu e un subiect mai înţelept? Mai puţin sentimental decât primul. Mai puţin riscant decât al doilea.

— Fie, să vorbim de prezent, fu de acord Gărensen. Cred că nu mă înşel avansând ideea că aştepţi ceva de la mine?

— N-am să te contrazic. Aştept efectiv ceva de la dumneata. Şi reciproca e valabilă, cred, întrebarea este aşadar: care din noi doi îşi va arăta primul cărţile?

Thorun oftă. Mandibula rănită îl durea şi se săturase să se joace de-a şoarecele şi pisica. Îşi asumă riscul de a juca cinstit.

— Hezner, am nevoie de dumneata. Îi caut pe cei doi Galjero. Motivaţia mea nu este nobilă. Vreau să mă răzbun pe ei. Soţia mea a murit din cauza lor. Povestea e lungă, dar am să ţi-o povestesc...

Până după miezul nopţii, Thorun îi povesti lui Hezner odiseea lui. Nu-i ascunse nimic. Nici cum venise să lucreze pentru SD, nici cum îi întâlnise pe Galjero şi pe Fausta, nici cum murise soţia lui, roasă lent de o boală otrăvitoare împotriva căreia nimeni nu putea face nimic... Relată de asemenea cum distrusese pall*adium-ul* [8] *din* Berlin în

---

[8] *Patladium* – element chimie, metal alb-argintiu, lucios, foarte maleabil, folosit drept catalizator în unele reacţii sau ca înlocuitor al platinei în realizarea unor instrumente de precizie, obiecte de artă etc. (n. Tr.).

subteranele Wewelsberg[9], cum o găsise pe Ostara Keller îngropată în zăpadă şi cum fusese martorul morții acesteia, ciopârțită şi arsă de vie chiar de copiii pe care avea de gând să-i sacrifice printr-un ritual păgân. Îi mai spusese cum, luni de zile, lucrase în secret pentru aliați sub îndrumarea unui agent american, Lewis Monti, care îi cunoştea şi el pe cei doi Galjero şi care îi hăituia. Ca şi cei doi englezi, un colonel al serviciilor secrete şi un lord care îi reunise pe toți trei şi care finanța acum urmărirea lor în toată lumea.

Hezner îl ascultă fără să-l întrerupă, fără să se ridice, fără să-şi ia ochii de pe fața lui Gărensen. Îl ascultă aşa cum un copil ciuleşte urechea ca să nu piardă nimic dintr-o poveste atroce şi captivantă în acelaşi timp. Odată povestirea norvegianului terminată, Hezner rămase tăcut. Thorun nu putea s-o vadă dar, pe sub masă, mâna doctorului strângea în buzunar o camee prețioasă, o bijuterie care îi aparținuse înainte lui Laiime Galjero şi care nu-l mai părăsise pe Hezner de când acesta şi-o însuşise.

— Povestea dumitale e prea nebunească pentru a fi falsă, conchise el în cele din urmă, şi detaliile prea extravagante pentru a fi fost inventate. Sinceritatea vocii mi-ar alunga îndoielile dacă, din întâmplare, aş mai avea. Ceea ce nu e cazul. Aşadar, te cred în întregime. Ce aştepți de la mine?

Thorun nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs. Fu ca şi cum un dig cedase în străfundul lui. Adeziunea lui Hezner la cauza lui – la cauza lor, a tuturor – îl elibera de luni întregi de tensiune insuportabilă, de întrebări neîncetate, de îndoieli chinuitoare. Hezner alăturându-se cruciadei, exista, în sfârşit, o şansă să se pună capăt

[9] *Wewelsberg* – castel renascentist, construit în 1603-1609. În landul Renania de Nord – Westfalia; în 1934, a devenit cartierul general al SS-ului. Himmler vroia să facă din el o şcoală a liderilor SS, unde ofițerii să fie inițiați în preistorie, mitologie, arheologie şi artă (n. Tr.).

uneltirilor lui Dalibor şi ale Laiimei, căci – după câte ştia el – Ruben Hezner fusese singura persoană capabilă să o arunce pe Laiime în cea mai adâncă disperare, să o destabilizeze atât de mult încât să o facă să treacă prin crize violente şi chiar să-şi piardă cunoştinţa.

— Nu exagera, Gărensen. Asta nu s-a întâmplat decât o dată. Şi ea nu ştia că eram în cabinetul de lângă camera ei. Ştii, chiar Dalibor mă introdusese acolo.

Da, Gărensen ştia, nu uitase confidenţele pe care i le făcuse Dalibor pe vremea când erau prieteni. Din ceea ce-i spusese atunci românul, el trăsese concluzia că Laiime era o povară pentru soţul ei. O povară teribilă care îl sufoca. Nu-l mira că el încercase într-un timp să se descotorosească de ea prin toate mijloacele.

— Dalibor Gaijero ţi-a dezvăluit natura exactă a lui Latime, Hezner? Ţi-a spus cum s-o ucizi?

— Dalibor Gaijero nu e decât o marionetă în mâinile unui monstru. Eu ştiu de unde vine. Ştiu ce este ea exact şi cum trebuie numită. Cât despre cum poate fi ucisă, nici Dalibor nu ştia... Dar eu, eu cred că ştiu.

— Atunci, hai să plecăm! se entuziasma Thorun. Chiar mâine putem părăsi Argentina şi să mergem la Londra. O să-ţi fac cunoştinţă cu lordul Bentham şi cu alţii... Cu David Tcwp, care te-a căutat în Palestina, cu Lewis Monti, care ne însoţeşte... Să plecăm imediat, Hezner, te implor!

— Dar nu pot, Gărensen! Am o misiune de îndeplinit aici... Va fi de durată şi m-am pregătit atâţia ani încât nu pot să renunţ la ea.

Thorun ştia la ce face aluzie Hezner. Luni de zile, în toiul războiului, atunci când peste tot în Europa aflată sub dominaţie germană evreii erau hăituiţi şi masacraţi, micuţul doctor cu barbă neagră îşi asumase riscul de a rămâne la Berlin. Clandestin, mai transparent ca o umbră,

el culese se liniştit indicii, adunase dovezi ca să-i urmărească mai bine în exilul lor pe cei care erau condamnați să fugă pentru a supraviețui. Ca şi Homung. Care o prevăzuse, deşi se afla la mii de kilometri de câmpurile de luptă, Hezner înțelesese că înfrângerea germanilor era inevitabilă. În ciuda ocupării Parisului. În ciuda raidurilor Blitz[10] asupra Londrei, în ciuda victoriilor din Creta şi a pătrunderii fulgerătoare în URSS. El ştia de asemenea că toate crimele comise de nazişti nu trebuiau cu niciun preț lăsate nepedepsite. De aceea rămăsese el în inima focarului de luptă... Nu putea să trădeze legământul pe care-l făcuse de a nu-şi abandona niciodată misiunea şi de a nu se lăsa deturnat de la căutarea lui.

— Dar şi cei doi Galjero sunt criminali de război! insistă Thorun. Erau apropiații lui Hitler, ai lui Goring, ai lui Himmler... Peste tot erau primiți ca nişte demnitari ai regimului. Şi-au pus ştiința în slujba acestor oameni... Cum poți uita asta?

— N-o uit, *Herr* Gărensen. Aşa cum nu uit că şi dumneata ai purtat brasarda cu svastică. Dar soții Galjero sunt în afara justiției umane. Eu cred că nu noi, ci alții trebuie să-i prindă şi să-i judece. Chiar dacă sunt alături de dumneata, mi-e tare teamă că n-ai nicio şansă în fața lor.

Din cea mai vie exaltare, Thorun căzu brusc în cea mai profundă descurajare. Cum îndrăznea acest om să se spele pe mâini astfel, după ce-l făcuse să nutrească atâtea speranțe? Dacă şi alții în afară de el puteau cu uşurință să preia făclia hăituirii naziştilor, Hezner era în schimb singurul capabil să-i facă pe cei doi Galjero să dispară de

---

[10] *Blitz* („fulger”. În germ.) – numele dat campaniei de bombardare a Regatului Unit de către Luftwaffe. Aviația germană, din 7 septembrie 1940 până în 16 mai 1941. În cadrul bătăliei pentru Anglia (n tr).

pe fața pământului. Citind descurajarea pe fața norvegianului, bărbatul cel scund își trecu pentru o Clipă mâna peste barbă, apoi, făcând-o pe naivul, zise:

— Poate că există totuşi un mod de a ne consolida interesele comune... Dar nu ştiu dacă vei accepta. O să te coste multe eforturi... Şi o teribilă criză de conştiință, nu mă îndoiesc... Dar este prețul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei ajutorul meu.

— Indiferent ce vrei, accept! zise Thorun.

— Nu te hazarda fără să ştii despre ce-i vorba, îl tempera Hezner. Fiindcă n-o să te las să-ți iei cuvântul înapoi, dacă mi-l mai dai totuşi după ce vei fi auzit condițiile mele.

— Care sunt? Vorbeşte!

— Pentru a-mi dovedi buna ta credință şi pentru a te spăla de păcatele pe care le-ai comis, vreau să-ți ucizi prietenul. Da, vreau să-l elimini pe nazistul Saşa Homung!

De unde aflase Hezner de prietenia dintre Gărensen şi Hornung? Era un mister. El nu se obosi să explice modul exact prin care oamenii lui îl scoseseră pe norvegian din ghearele lui Tilmann, nici nu avu comentarii în legătură cu originea informațiilor precise pe care le deținea despre Saşa. Fără să fie nevoie să vorbească prea mult, Hezner îi dădu de înțeles pur şi simplu lui Thorun că geograful era supravegheat şi că activitățile lui de călăuză şi de organizator de rețea erau cunoscute de mult timp.

— De ce nu l-ai eliminat tu însuți mai devreme? întrebă Thorun. Şi de ce vrei să-l ucizi? V-ar fi mult mai de folos viu...

— Scotocindu-i prin apartament, am descoperit tot ce aveam nevoie să ştim. Ajutând prea mulți criminali să scape de justiție, s-a făcut şi el vinovat la rândul lui. Acum trebuie să plătească. Şi pentru consolidarea relației noastre

viitoare este important ca tu să fii cel care-i provoacă sfârşitul.

Odată acest verdict enunțat, nicio negociere, niciun aranjament nu era posibil. Hezner îl lăsă pe Gărensen să se gândească până în zori la această propunere. Închis într-o cameră iară fereastră şi fără altă mobilă decât un pat de fier, norvegianul petrecu ore în şir căutând o ieşire din capcana în care, încă o dată, căzuse. Să-l asasineze pe Saşa ieşea, evident, din discuție. Dar a refuza să-i satisfacă cererea lui Hezner însemna în acelaşi timp să piardă pentru totdeauna singura şansă de a-i găsi într-o bună zi pe cei doi Gaijero. Bătrânul şmecher o spusese clar: dacă Homung era asasinat, nu numai că Hezner va accepta să contribuie la scoaterea din bârlog a românilor, dar el îi va dezvălui fără rezervă tot ceea ce ştia despre natura acestor oameni. Era o dilemă insurmontabilă. Simțind că-i plesneşte capul, Thorun aşteptă să fie căutat.

În zori, numitul Tobie, un tânăr de şaptesprezece sau optsprezece ani, cel mult, îl împunse cu o armă automată în stomac şi îl conduse în fața şefului său.

— Te ascult, Gărensen. Ce răspuns îmi dai?

— S-a făcut. O să-l ucid pe Saşa Homung...

*

Timp de două zile, Thorun Gărensen fu reținut sub supraveghere în *hacienda.* Hezner şi grosul trupei lui se întorseseră în oraş. Din cei trei oameni care rămăseseră cu norvegianul, numai Tobi părea interesat de persoana lui Thorun, dar toate tentativele pe care le făcu, într-o engleză execrabilă, pentru a închega o conversație rămaseră zadarnice. Gărensen nu se gândea decât cum să scape de destinul lui de călău. Indiferent din care unghi o studia, problema i se părea insolubilă. Desigur, putea încerca să evadeze. Dar la ce bun? Soarta lui Saşa era pecetluită,

indiferent ce-ar fi tăcut el: mai devreme sau mai târziu, cineva avea să-i tragă un glonț în tâmplă. Dacă Thorun ar fugi şi nu şi-ar respecta cuvântul dat, nu numai că nu şi-ar salva prietenul, dar ar pierde pentru totdeauna orice speranță de a-l atrage pe Hezner în urmărirea soților Gaijero.

În dimineața celei de-a treia zile, maşina americană reapăru pe pista care traversa jungla. Praful roşu pe care îl ridica în urma ei forma un nor vizibil de foarte departe. De cum îl văzu, Thorun simți cum îi clocoteşte sângele în vene.

— Se pare ca a venit momentul! anunță Tobie încercând să-şi atenueze accentul ebraic.

Aşezat pe bancheta din spate, Hezner nici măcar nu se obosi să coboare din maşină. Deschizând portiera, el îi făcu semn lui Gărensen să urce.

— Iată. E pentru acum. În două ore, totul se va termina, spuse el, în timp ce maşina pleca deja spre Buenos Aires şi, din precauție, fostul ofițer SS era legat la ochi.

— Cum se va întâmpla? întrebă Thorun. Ce plan ai?

— Oh, e foarte simplu, murmură Hezner cu o voce liniştită. O sa te depunem în fața locuinței lui Homung. Este acasă. Ne-am asigurat de asta. O să ai în mână o armă cu trei gloanțe în încărcător. O să le tragi pe toate trei în capul prietenului tău. O să fiu lângă tine... Câteva picături de sânge îți vor păta cămaşa, un miros de praf de puşcă va pluti o clipă prin încăpere şi gata... Vom merge să mâncăm. Asta-i tot...

— Asta-i tot! Îl ironiza Thorun.

— Da, îl asigură Hezner. Nu va fi mai complicat decât atât... Apoi, voi merge cu tine.

Thorun trase adânc aer în piept. O migrenă cumplită îi învălui creierul, împiedicându-l să gândească. În definitiv, poate era mai bine aşa. În sfârşit, maşina ajunse la

periferia marelui oraş. Apoi motorul se opri şi i se scoase legătura de la ochi.

— Cred că recunoşti locul, zise Hezner.

Thorun aruncă o privire rapidă în jur. Era strada pe care locuia Saşa.

— Şi acum, vino...

Ruben îşi părăsi locul şi îşi dezmorţi picioarele o clipă pe trotuar. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, timpul se dilatase pentru Gărensen. Se văzu părăsind şi el maşina înainte de a traversa strada alături de doctor şi de un bodyguard. Era în jurul prânzului. Era cald, soarele strălucea pe un cer fără nori. În faţa scării mari care ducea la apartamentul lui Hornung, Hezner scoase un revolver de la centură şi îl puse cu autoritate în palma lui Thorun.

— Este încărcat, gata să tragă. Ştii cum să-l foloseşti.. Evident, păstrez şi eu o armă aţintită asupra ta... Pentru siguranţă.

Cei trei bărbaţi urcară în tăcere patru etaje. Spiritul lui Thorun parcă se detaşase complet de corpul lui, plutind în vreun spaţiu inaccesibil tragediei care era pe punctul de a se juca, iar judecata norvegianului era aneantizată. Ca un automat lipsit de nervi şi de voinţă, el nu-şi mai aparţinea. Hezner apăsă pe soneria de la apartamentul lui Hornung, declanşând o serie de ţârâituri scurte. O figură se contură prin uşa întredeschisă. Era cea a numitului Elie, unul din tovarăşii lui Hezner. Pătrunzând odată cu ceilalţi în holul de la intrare, Thorun fu imediat dirijat către biroul lui Saşa. O dezordine desăvârşită domnea în încăperea aceea mare. Cărţile şi hârtiile geografului fuseseră împrăştiate pe jos. Obiectele de mobilier fuseseră răsturnate, bibelourile sparte. Thorun recunoscu, sparte sau rupte, unele din obiectele pe care Hornung le adusese din numeroasele călătorii ale tinereţii lui: o mască africană, o pălărie cu

pene de indieni din America, un stetson texan... Thorun le văzuse agăţate cu mândrie pe peretele camerei tânărului, la Munchen, cu cincisprezece ani în urmă... O eternitate... o altă lume...

Legat fedeleş într-un fotoliu, Saşa era complet neputincios. Cârja lui de aluminiu fusese îndoită şi zăcea în mod grotesc pe covor. Un fular îi acoperea ochii. El nu putea să vadă cine stătea în faţa lui.

— Am scos de la acest tip tot ce vroiam să ştim. Acum, e rândul tău să-ţi faci treaba, zise Hezner pe un ton neutru.

Simţind că i se opreşte inima, jurând în sinea lui că Hezner va plăti şi el scump pentru oribilul gest pe care îl forţa să-l facă, Gărensen înaintă spre Saşa, cu pistolul întins, gata să tragă.

— Un ultim lucru! îl opri Ruben chiar înainte să apese pe trăgaci.

Şi sub privirea înspăimântată a lui Thorun, doctorul se apropie de victimă pentru a-i scoate legătura care îi acoperea ochii.

— Asta face parte din răscumpărare. Trebuie să ştie...

O sclipire de ură pură trecu atunci în privirea lui Thorun. Pentru o fracţiune de secundă, el intenţionă să-l ţintească mai degrabă pe Hezner decât pe Homung, apoi, cât de repede putu, fără să-şi lase timp de gândire, cu fălcile încleştate de să-şi spargă dinţii, el îl ochi pe vechiul său camarad şi apăsă pe trăgaci în trei reprize.

Homung se prăbuşi fără niciun ţipăt. Murise imediat, fără să sufere, Thorun ar fi putut jura. Cum ar fi putut jura că munchenezul înţelesese perfect cine-l omorâse.

— Ţi-ai îndeplinit minunat partea ta din înţelegere,

Gărensen, îl felicită Hezner fără ironie. În ceea ce mă priveşte, ea constă într-un certificat în toată regula care să ateste că n-ai fost nazist. Acum, accept să te ajut. Dar mai

întâi spune-mi ceva mai multe despre cei care te însoţesc. Am nevoie să ştiu de unde vin şi ce anume u; motivează....

Atunci, Thorun vorbi. Pentru a se amăgi, pentru a uita crima pe care tocmai o comisese cu sânge rece. Acolo, la câţiva metri de cadavrul prietenului său, el povesti tot ce ştia despre tovarăşii lui de vânătoare. Dar bărbatul asupra căruia se opri îndelung nu era nici lord Bentham, nici chiar colonelul Da vid Tewp. Nu. Bărbatul pe care îl descrise cel mai bine era Lewis Monti. Şi îi spuse povestea cuvânt cu cuvânt, fără să omită nimic, exact aşa cum o auzise el însuşi într-o zi din gura sicilianului...

PRIMA CARTE A LUI LEWIS MONTI

Cosiţa Fecioarei

Mult timp m-am jucat, săltându-le în palmă, cu patru plăcuţe de cupru. Când eram copil, le desprinsesem de pe băncile bisericii unde marcau locurile rezervate personajelor importante din satul meu. Le-am păstrat ca să nu uit niciodată. Şi n-am uitat. Nimic. Niciodată. Niciun detaliu care să se fi estompat în timp... După cincizeci de ani, aceste nume încă le mai cunosc. Le ştiu mai bine decât îl ştiu pe cel al tatălui meu, a cărui faţă n-am văzut-o niciodată, nici măcar în fotografie. Pe atunci, nu se cunoşteau lucrurile astea.

Cu zece ani înainte de începutul noului secol, ţăranii din Sicilia erau cei mai săraci dintre săraci. Cei mai norocoşi dintre ei aveau haine de duminică pentru a se duce la slujbă. Asta era toată averea oamenilor din jurul meu. Şi încă îi priveam cu invidie, căci mama mea şi cu mine n-aveam nimic sau aproape nimic... Casa noastră era o veche stână grosolan amenajată mai degrabă pentru oameni decât pentru animale. Era sumbru şi, în anotimpul rece,

adesea frig. Pierduți printre colinele de deasupra târgului, trăiam izolați, asigurându-ne cele mai multe din puținele noastre nevoi prin forțe proprii, fără să cerem nimic nimănui.

— E un lucru bun ca alții să aibă nevoie de tine. Dar tu fa în aşa fel să nu ai nevoie de ei, Luigi. Este o lecție de viață pe care trebuie s-o ții minte! îmi repeta fara încetare Leonora.

Înaltă, puternică şi probabil frumoasă, mama mea nu ştia să citească, dar învățase de la nu ştiu cine să traseze literele numelui ei cu o rămurică pe nisip. Giuseppina, bunica mea, nu putea. Ce importanță aveau cărțile şi ştiința pentru femei ca ele? Nu că ar fi fost ignorante, dimpotrivă. Dar cunoştințele pe care le păstrau cu străşnicie în ele nu se învățau la şcoală. Curajul de a lupta cu natura pentru a subzista; înverşunarea de a te agăța de viață atunci când totul îți este ostil... Aşa ceva nu se transmite contemplând o foaie de hârtie, aşa ceva nu e scris nicăieri...

Cele două femei trăiau singure cu mine. Fără bărbat care să le protejeze, fără soț. Nici fiu, nici frate care să aibă grijă de ele. Oamenii urcau să ne vadă, uneori, oieri care, în zori, soseau purtând o oaie tremurândă în spate sau un câine bolnav în brațe. Femei bine îmbrăcate de asemenea, care veneau din sat cu un bebeluş care avea febră sau cu un copil prea palid... Oricine ar fi fost. Stăpâni sau servitori, artizani sau notabilități, mama îi invita să intre în casa ei pe toți cei care apelau la serviciile ei. Nu făcea diferență. Pe pământul bătătorit al singurei camere, ea desena semne, bălmăjea rugăciuni într-o limbă pe care nimeni n-o înțelegea. Aşezată lângă şemineu ca să mănânce castane sau să curețe rădăcini, bătrâna Giuseppina zâmbea cu toată gura ei ştirbă. Iar eu, eu

priveam animalul sau puştiul reîntorcându-se încet la viața în timp ce mama se apropia de el şi îşi punea uşor mâinile pe botul umed, pe fruntea fierbinte...

— Fiica mea are darul ăsta! trâmbița cu mândrie Giuseppina către vizitatori. Cum şi eu îl aveam odată.

Şi micuțul îl va avea şi el, nu vă fie teamă. Mereu vom fi aici când veți veni să ne căutați... Mereu!

Aşa trăiam noi, simplu, fără să ne preocupăm de altceva decât să culegem ierburi pentru a face alifii şi dând mai mult atenție pătrarelor lunii decât forței soarelui. *Lettatrici!* Vrăjitoare! ar fi crezut mulți. Şi ar fi avut dreptate. Totuşi, niciodată nu le-am văzut nici pe mama, nici pe bunica să facă farmece, chiar dacă aveau această putere. Aşa cum nu le-am auzit spunând vreun cuvânt urât despre cineva. Nici invidioase, nici rele, ele se mulțumeau amândouă cu soarta lor. Sigur, erau sărace, dar, nelucrând pentru niciun stăpân, erau în acelaşi timp libere. Şi asta era în ochii lor mai important decât orice.

Solitare, dar femei de bine, ele nu erau vizitate în mod regulat decât de un singur om. Şi, dintre toți locuitorii satului, era poate cel care ar fi trebuit să se țină cel mai departe de ele, să le fie cel mai ostil chiar... Preot al micii parohii San Ezechiel, părintele Vittorio renunțase de mult să le mai aducă pe cele două femei pe drumul credinței creştine. Ba chiar, ele erau acelea, cred, care ajunseseră să-l convertească un pic! Nu că Vittorio ar fi devenit subit păgân – el continua să poarte o Bibl*ie sub* braț cât e ziua de lungă –, dar era un om plin, în mod autentic, de dragoste şi de înțelegere pentru aproapele lui. Indulgent, el cunoştea – mai mult din instinct decât din experiență – toată complexitatea spiritului uman şi ştia să combine în mod admirabil severitatea dogmei catolice cu excentricitățile sau cu nevoile enoriaşilor săi.

Pentru a face pe plac acestui om ale cărui prietenie şi încredere o încălzeau, Leonora acceptă să mă boteze şi, cu această ocazie, a intrat pentru prima oară într-o biserică... Oricât de mult mă întorc în timp, îl revăd pe bătrânul preot mergând cu paşi mari pe drumul de pământ care ducea la curtea noastră. Silueta lui rotundă era agilă şi picioarele puternice, obişnuite să-l poarte prin vâlcelele şi prin pădurile în care trăiau cărbunari şi spicuitori, deloc mai familiarizați cu *Evangheliile* decât noi. Vittorio mă iubea mult şi eu îi înapoiam dragostea cu toată înfocarea mea de copil. Vizitele lui erau mereu pretextul de a-mi aduce vreun flecuşteț din oraş, o acadea cumpărată de la băcan, o imagine pe care o avea de la vreun negustor ambulant sau care va fi fost ruptă dintr-o carte veche de catehism...

Sutana lui neagră şi saboții din fier căptuşiți cu paie nu mă impresionau. Nici vocea lui profundă sau ochii înfundați în orbite şi înconjurați de cearcăne mari brun-închis. Ce vârstă putea să aibă? Şaizeci de ani? Şaptezeci? Poate mai mult. Eu nu aveam cu siguranță mai mult de zece când, în lumina unui crepuscul de primăvară blând şi liniştit, l-am văzut din nou trecând pragul cabanei noastre. Mama ațâța focul în vatră şi bătrâna Giuseppina, stând jos, fredona un cântec în timp ce cârpea câteva rufe vechi. Atârnați de grinzi, snopii de ierburi şi de flori se uscau.

— Trebuie să-ți vorbesc de Luigi, Leonora...

Punându-şi pălăria lui neagră pe masă şi sprijinindu-se cu mâinile depărtate pe blatul de lemn brut, părintele Vittorio îi ceru în acea seară mamei permisiunea de a mă duce în sal.

— Lumea se schimbă, îi zise el. Ascunse printre colinele voastre, voi nu puteți încă să vedeți asta, tu şi Giuseppina. Dar eu o ştiu. O simt... în sat, deja nu mai este ca înainte. Trebuie să te gândeşti la micuț. Este vioi, inteligent. O

arată pe zi ce trece. Doar câteva anotimpuri şi va fi un adolescent, aproape un bărbat. În lumea care vine, va fi un sclav dacă nu ştie nici să citească, nici să scrie. Trebuie să-mi permiți să-i dau această şansă...

Dar parohul nu fusese nevoit să o roage prea mult. În sufletul ei, fără să şi-o mărturisească cu adevărat, Leonora dorea pentru fiul ei ceva mai bun decât viața de sălbatic pe care o ducea ea din copilărie. Pentru că era vorba de bătrânul Vittorio, ea îl lăsă să o facă fără să protesteze...

*

M-am bucurat întotdeauna de o inimă dură. Toată viața mea, asta a fost pentru mine mai mult un ajutor decât o suferință. Să-mi las mama şi bunica n-a fost o reală încercare pentru mine. Şi apoi, ştiam foarte bine unde eram dus. Nu era la celălalt capăt al lumii şi nu era pentru totdeauna... Fără să-mi fie teamă, am părăsit aşadar cabana femeilor şi, cu o boccea pe umăr, l-am urmat pe Vittorio pe drumul care cobora spre burg. Era noapte. Cu o lanternă în mână, parohul se sprijinea cu cealaltă într-o prăjină groasă de alun. În adâncul pădurilor, se auzeau mistreții scormonind pământul umed...

— Te vei putea întoarce să-ți vezi mama de câte ori o să vrei, micuțule, îmi zise Vittorio, asigurându-se că mai mergeam pe urmele lui, surprins, poate, că nu mă auzea suspinând sau plângând.

Dar eu nu eram neliniştit. Nu mă temeam nici de sat, nici de întâlnirile pe care urma să le am. Fericit de această noutate, inima mea bătea doar puțin mai repede decât de obicei.

Vittorio locuia în prezbiteriul lipit de biserică. În mansarda casei, el pregătise deja o cameră mică pentru mine: un pat de fier şi o saltea de paie acoperită cu un cearşaf adevărat, o cană de tinichea plină cu apă, o masă

şi un scaun vechi şchiop, un crucifix şi o ramură de merişor agăţate pe perete... Aşa era sărăcăciosul decor al noului meu regat, dar acesta îmi părea ciudat şi somptuos în acelaşi timp. Bătrânul trăia singur Cu ce ar fi putut plăti o servitoare, biet paroh de ţară ce era? Chiar în seara sosirii mele, deşi era trecui de miezul nopţii, îmi dădu la cină o omletă, o bucală de pateu de iepure şi o jumătate de pahar de vin îndoit cu apă,

— Mâine va fi prima ta zi departe de mama, micuţule, mă preveni el. Trebuie să fii curajos.

— Voi fi, părinte Viltorio.

Şi am fost, cred... Foarte devreme – mai devreme decât la Leonora mea –, trebuia să-l ajut pe părinte să pregătească biserica, apoi, după slujbă, să mă achit de câteva treburi domestice. Trebuia să hrănesc iepurii din coteţ, sa mătur prin toată casa, să sap şi să greblez grădina de zarzavat... îndeplineam aceste sarcini fără să mă plâng ori să mă plictisesc.

Copil fiind, aveam deja un corp musculos şi o bună rezistenţă fizică şi puteam să muncesc ore în şir aproape fără să obosesc. Cu o oră înainte de prânz, părintele mă chema la masă. Mâneam faţă în faţă la aceeaşi masă, adesea în linişte dar niciodată fără să ne zâmbim. Mâneam felurile de mâncare simple dar gustoase pe care Vittorio le pregătise savant cu ceea ce cultiva şi cu ceea ce îi ofereau cumetrele sau braconierii.

— Observă mereu ce mâncare îşi pun oamenii în farfurie, Luigi, îmi spunea el. Priveşte cu ce o înlocuiesc şi modul în care mănâncă. Vei afla mai multe despre ei decât dacă şi se confesează... Crede-mă, micuţule, ştiu despre ce vorbesc!

După masă începea ziua mea de studiu. În camera de lucru pe care şi-o amenajase, părintele Vittorio îmi dădea cursuri de scriere, de citit şi de calcul. În câteva zile, am

învățat alfabetul şi am început să silabisesc în mod acceptabil primele mele cuvinte, apoi să trasez primele litere. Locul era liniştit şi curat. Un miros plăcut de ceară de albine plutea în aer şi se amesteca cu aromele din grădină, care ajungeau până la noi pe fereastra mereu deschisă. Pe pereți, simple rafturi de lemn suportau două sau trei sute de cărți, toate aproape noi, de care stăpânul meu era foarte mândru. Până atunci, nu mai văzusem în toată viața mea decât o singură carte: *Biblia*, pe care parohul o purta în permanență sub cot sau pe care, atunci când mâinile lui mari erau ocupate, o punea neglijent la cingătoare. Credeam cu naivitate că nu mai exista altă carte pe lume.

— Cărțile sunt la fel de numeroase ca oamenii pe pământ, îmi zise Vittorio văzându-mă uluit şi fascinat. Ele formează un popor înțelept şi puternic cum nu există altul, dar ochii noştri, ai oamenilor, sunt cei care le fac să existe... în curând, când vei şti într-adevăr să citeşti, privirea ta le va aduce, la rândul ei, la viață şi vei deține atunci o putere imensă...

Aureolate de un nimb de mister prin aceste cuvinte, cărțile au exercitat asupra mea o atracție din ce în ce mai puternică, astfel că mi-am intensificat eforturile din timpul lecțiilor. În câteva săptămâni am învățat să citesc aproape curent şi puneam tot atâta ardoare în această ucenicie ca şi în muncile mele din timpul dimineții. Prima mea lectură n-a fost nici *Vechiul Testament,* nici *Evangheliile,* ci, pus în palma mea micuță de însuşi Vittorio, primul volum din opera capitală a lui Dante.

— *Infernal* Unul din textele cele mai minunate şi cele mai misterioase din toată Istoria, Luigi, mi-a zis părintele pe un ton complice. Şi cea mai frumoasă limbă din Italia. Dacă te

decizi să înveți ceva, este necesar s-o faci mereu pe lângă cei mai buni maeştri. Altfel, nu merită osteneala...

Cine era aşadar acest bătrân ca să vegheze astfel la educația copilului pe jumătate sălbatic care eram pe atunci? Cine era el, mai ales, pentru a sta cu atâta uşurință la intersecția a trei căi, a Bisericii, a rațiunii şi a superstiției? Nu mi-a făcut niciodată confidențe, dar, din aluziile care-i scăpau uneori sau din frânturile de mărturisiri voite, am ghicit că părintele Vitlorio nu se născuse nici sărac, nici țăran. Fiu mai mic al unei excelente familii din Palermo, sensibil, inteligent, instruit – poale prea mult –, el alesese să părăsească poziția privilegiată care-i era sortită pentru a se angaja în viața mistică. O perioadă franciscan, preferase în cele din urma în locul mănăstirii viața modestă de paroh de țară – mai aproape de oameni, mai util... Acolo, la contactul cu oamenii de rând din Sicilia, găsise o modalitate de a-l căuta şi de a-l lăuda pe Dumnezeu care îi convenea infinit mai mult decât cea a fraților sfântului Francisc. Poate că acolo descoperise chiar secretul pe care-l căutase cu febrilitate toată tinerețea.

— Un păstor din munții noştri este mai aproape de sfințenie decât papa în palatul lui, îmi spunea el adesea când mă lua cu el la țară ca să viziteze fermele izolate de dincolo de țărm. Oameni ca bunica şi mama ta m-au învățat să fac deosebirea între Dumnezeu şi Divin...

Să vrei mai mult decât Dumnezeu: să vrei Divinul. La asta aspira într-adevăr Vittorio... Mai mult decât în textele sfinte, el găsise acest Divin manifestându-se peste tot, de la elementul cei mai obscur al pământului la cel mai înalt al cerului, în cântecul păsărilor şi în copacul care creşte... Mai mult păgân decât creştin» Vittorio ştia să găsească cuvintele potrivite pentru a se face iubit de țăranii cei mai

neciopliți, de cărbunarii cei mai neîncrezători. De la el, ei acceptau o vorbă blândă, un gest de îmbărbătare; îi ascultau sfaturile, dar se şi temeau de mânia lui... Astfel, neîncetând să mă ia cu el, în ciuda vârstei mele tinere, mi-am dat seama repede că roba de ecleziast pe care o purta nu era în fond decât o crustă subțire, o aparență bună de înşelat privirile superficiale... în realitate, în forul său interior, Vittorio era un răspopit, un panteist revenit în secret să se adape la izvoarele de înțelepciune străvechi. Precum oamenii umili de la țară, el credea în semnele destinului, în limbajul plantelor şi al animalelor, în duhurile nocturne care alergau de-a lungul potecilor şi al lizierelor.

— În urmă cu mult timp – sunt secole de atunci –, un împărat a declarat că lumea fusese înşelată de trei impostori, îmi spuse el într-o zi când ne aşezasem la umbra unui zid de piatră să ne odihnim după un marş interminabil printr-un peisaj de grâne coapte şi maci. Ai idee despre cine vorbea acest om puternic, Luigi?

Nu împlinisem încă doisprezece ani. Eram incult sau aproape. Chiar dacă învățam să citesc din Dante, cum aş fi putut să răspund la o asemenea întrebare?

— Nu ştii?

— Nu, părinte Vittorio, răspunsei cu o voce umbrită deja de furia şi ruşinea de a mă arăta atât de puțin savant.

— Frederic al II-lea, împărat al Sfântului Imperiu[11] şi rege al Siciliei noastre, a declarat într-o zi că lumea fusese înşelată de trei impostori: Moise, Iisus şi Mahomed... Cei trei fondatori ai religiilor Dumnezeului unic... A fost excomunicat pentru asta. Ei bine, vezi tu, cu cred că acest împărat avea totuşi dreptate. Toată istoria oamenilor ar trebui să fie reluată din perspectiva acestei constatări. S-ar

[11] Frederic al II-lea a fost împărat roman între anii 1220-1250 (n. Tr.).

vedea mai clar natura exactă a acestei nesăbuințe care i-a cuprins pe semenii noştri şi i-a împins adesea la nebunii oribile...

Oricât de atent şi plin de bunăvoință aş fi fost, nu înțelegeam nimic din cuvintele bătrânului preot. De altfel, ele nu îmi erau cu adevărat destinate mie. El le pronunța pentru el însuşi, pentru a se convinge că gândurile eretice pe care le nutrea în adâncul sufletului său aveau destulă forță pentru a trece dincolo de buzele lui şi a aluneca într-un alt spirit decât al său. Că acest spirit era acela al unui băiețel nu avea, în definitiv, decât prea puțină importanță...

Ridicându-se brusc, el apucă atunci cu o mână toiagul lui solid de alun şi mă trase cu cealaltă de mânecă.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Vino!

În după-amiaza aceea, ne-am întors în sat repede, ridicând în urma noastră un nor de praf. Am trecut de poarta principală a burgului scobită în grosimea zidului de piatră galbenă în timp ce primele bătrâne care se treziseră după siestă deschideau obloanele ferestrelor pentru a se pregăti de seară. Pe străduțe, umbra era răcoroasă, dar, pe parvisul[12] pustiu al bisericii, lumina puternică decupa formele şi ascuțea unghiurile cu precizia unui cuțit După ce am pătruns în urma lui în naosul liniştit la fel de izolat ziua ca o grotă din timpurile străvechi, părintele Vittorio se asigură mai întâi că nimeni nu venise sa se roage aici sau să profite de răcoare pentru a dormi, apoi, cu aere de conspirator, având grijă ca saboții lui grei să nu răsune deloc pe dalajul traveei[13], el apropie un scaun de culoarea paiului de un stâlp unde, pusă într-o nişă de piatră, se putea vedea o statuie a Fecioarei. Cu brațele întinse, cu

[12] *Parvis* – piața din fața unei biserici (n. Tr.)

[13] *Travee* – parte a unei construcții care cuprinde două puncte de reazem (stâlpi, coloane, grinzi) şi deschiderea dintre ele (n. Tr.).

corpul în echilibru pe scaun, Vittorio cuprinse precaut cu mâinile lui mari figurina de lemn şi coborî de pe stinghia lui ținând în brațe comoara.

— Această figurină ascunde un mister, Luigi. Un mister la care n-am încetat să meditez ani de zile. Este un mister mai frumos şi mai profund poate decât cele pe care le putem descoperi în cărțile lui Dante. Priveşte...

Ținând obiectul la înălțimea ochilor mei, îl roti încet. La prima vedere, înțelesesem că nu era opera unui mare artist Cizelat cu naivitate, aproape cu neîndemânare, era în aparență o modestă şi banală imagine votivă, cum au toate parohiile de țară, cum adăpostesc toate troițele de la răspântii. Fața nu era decât schițată şi corpul nu respecta deloc proporțiile umane. Dar nu asta trebuia remarcat. Invizibil în ochii credincioşilor care nu vedeau decât fața, secretul Fecioarei consta în spatele ei. Spre deosebire de celelalte statuete ale Măriei, aceasta nu purta voal ci avea o cosiță groasă de păr, mai întâi rulată ca o coroană pe frunte şi care cădea apoi de la ceafă într-o coadă subțirică. Or, pe măsură ce se apropia de sol, această coadă se transforma într-o coadă solzoasă de creatură fantastică, o Melusină[14] jumătate-femeie, jumătate-şarpe, surâzătoare, impudică şi frumoasă pentru cine o descoperea astfel» încolăcită de călcâiele mamei lui Christ...

*

Protejat al părintelui Vittorio, aveam să fiu cunoscut fără întârziere de tot satul. Printre locuitori» numeroşi erau cei care le vizitaseră deja pe mama sau pe bunica. Pentru o entorsă, un membru rupt, un dinte care durea sau chiar

---

[14] *Melusină* – divinitate mitologică reprezentată ca o femeie cu coadă de şarpe. Legenda Melusinei a fost popularizată de romanele cavalereşti din Evul Mediu. Creştinismul o consideră o creatură malefică din cauza cozii diabolice de şarpe şi a metamorfozării în dragon zburător (n.tr.).

pentru un copil aşezat într-o poziţie proastă ca să se nască, ei îşi mărturisiseră aproape toţi, într-o bună zi, suferinţa tămăduitoarelor. Ştiau că eu ieşisem din sângele lor şi, în ciuda zvonurilor care circulau despre identitatea tatălui meu, fusesem acceptat în incinta burgului fără ostilitate ori răutate. Tot alergând pe străzi şi căţărându-mă pe metereze de cum mi se dădea voie sa fac ce vreau, devenisem repede un element natural al decorului, o mică arătare desigur nu indispensabilă, dar care, precum cei trei câini bătrâni fără stăpân care, ba hrăniţi de unul, ba mângâiaţi de altul, erau ai tuturor, ar fi ajuns să le lipsească dacă ar fi dispărut brusc.

— Hei, Luigi! Eşti ocupat în dimineaţa asta?

— Nu, *signore* Strello... Pot să vă cumpăr ceva daca aveţi nevoie.

— Atunci, du-te după o piatră de alaun[15] la bărbier. Iar m-am tăiat cu blestematul ăsta de brici.

— Imediat, *signore* Strello.

Sub ordinele groparului Armando, curăţăm mormintele frecându-le cu un os de sepie. Pentru Clara şi Teresa, spălătoresele, duceam coşul cu rufe la lavoar şi întindeam împreună cu ele cămăşile şi cearşafurile pe o pajişte de iarbă cosită. Pentru frizer, măturam părul aruncat pe jos şi lustruiam cu ceară pantofii clienţilor. Mi se mulţumea cu câţiva bănuţi, cu un cuvânt amabil, cu un zâmbet. Şi eu, foarte fericit şi foarte mândru, nu vedeam nimic rău pe lume.

La câteva luni după sosirea mea în sat, la începutul toamnei, mă obişnuisem să mă instalez uneori pe o veche redută mai retrasă pentru a vedea apusul soarelui. De la jumătatea pantei până la firicelul de râu care curgea în

---

[15] *Alaun* (pop. „piatră-acră”) – sulfat dublu de aluminiu şi potasiu folosit în tăbăcărie, farmaceutică (n. Tr.).

vale, o vastă livadă cu măslini se întindea sub zidul în ruină. Într-o seară, când eram aşezat acolo ca să mănânc brânza pe care mi-o dăduse o bătrână fiindcă-i făcusem un mic serviciu, am auzit dintr-o dată ţipete urcând dinspre copaci. Erau nişte copii – trei sau patru, de vârsta mea – care strigau de parc-ar fi fost în primejdie. Alergând cât mă ţineau picioarele spre ei, i-am găsit strânşi în jurul unuia dintre ei, o fetiţă care tocmai căzuse de pe o creangă înaltă. Capul ei se lovise violent de o piatră. Corpul, întins pe pământ, îi era cuprins de convulsii şi un firicel de sânge îi curgea din urechi şi din colţurile gurii. Fără să mă gândesc la ceea ce făceam, i-am împins violent pe puşti, am îngenunchiat lângă fetiţă şi mi-am pus mâinile cu podul palmelor pe faţa ei. Cu ochii închişi, pentru a încerca să mă concentrez, mă gândeam la mama pe care o văzusem într-o zi stopând aşa o hemoragie la o căpriţă. De-a curmezişul degetelor, am simţit lichidul sangvin curgând pe sub piele. O succesiune de culori fulgurante, de sunete ascuţite, de mirosuri violente, de senzaţii necunoscute îmi străpunse atunci mintea şi mă cuprinse cu o forţă care făcu să-mi tremure corpul la fel de violent ca cel al puştoaicei. În jurul meu, micuţii ţipau, incapabili să înţeleagă ce se petrecea, cuprinşi de panică la ideea că puteam să cad şi cu pradă convulsiilor. Dar criza trecu la fel de repede pe cât apăruse. Un mare calm mă cuprinse, muşchii nu se relaxară. Am deschis ochii. Micuţa se oprise din tremurat. Nu-i mai curgea sânge. Mi-am retras palmele de pe faţa ei şi am văzut-o deschizând încet ochii înainte de a se ridica pe jumătate şi de a-şi şterge cu dosul mânecii urmele de sânge care-i mânjeau faţa. Coada neagră şi grea, care-i cădea până la jumătatea spatelui, mă făcu să mă gândesc la Fecioara-Melusina de la biserica noastră.

— Mulțumesc, Luigi, îmi zise ea simplu ca şi cum eram unul din cei mai vechi prieteni ai ei, în ceea ce mă priveşte, eu nu ştiam cine era.

Uluiți, puştii mă fixau în tăcere cu recunoştință dar şi cu nelinişte. Ce fel de copil eram ca să salvez aşa, cu o rugăciune, o fetiță aflată la un pas de moarte?

*

Vestea acestei salvări nu întârzie să se răspândească în sat. Timp de mai multe zile, evenimentul constitui principalul subiect de conversație din casele oamenilor. Cât despre doctorul Lurano, singurul medic pe care-l avea târgul, el trata întâmplarea printr-o simplă ridicătură din umeri. Spirit puternic, adept al ştiințelor exacte şi singurul guelf pierdut printre ghibelini[16], el nu acorda bineînțeles niciun fel de credit povestirii. Examinând victima, nu-i prescrise decât amică pentru a-şi îngriji umflăturile şi refuză să-şi explice de ce sângerările şi convulsiile încetaseră subit sub mâinile mele. Lăsând la o parte această excepție, locuitorii nu se arătau deloc surprinşi de revelația talentelor mele de vindecător. Ieşit dintr-un neam de tămăduitoare, era normal, în fond, să le moştenesc puterile.

„Un singur vrăjitor la zece mii de vrăjitoare, se spunea vorbindu-se despre mine. Dar când un bărbat primeşte darul, acesta este mult mai puternic la el decât la femei...”

Începând din acea zi, mi se zâmbi mai mult şi eram recompensat cu mai multă largheţe pentru serviciile pe care le făceam. Numai Lurano mă ocolea în mod făţiş când mă întâlneam cu el pe vreo străduță. Refuza chiar să-i lustruiesc pantofii prăfuiți atunci când venea de două ori

---

[16] *Guelfi* şi *ghibelini* – în secolele XII-XV, membri ai unor grupări politice rivale, cei dintâi sprijinind puterea papală, iar ceilalți sprijinindu-i pe împărații germani (n. Tr.).

pe săptămână să-şi împrospăteze tunsoarea şi să-şi dea cu briantină. Dispreţul pe care mi-l arăta era atât de exagerat încât atitudinea lui deveni unul din subiectele de glumă favorite ale sătenilor, care se felicitau că au un nou motiv să-şi bată joc de doctor. La două sau trei seri după ce le salvasem copilul, părinţii fetiţei veniră să bată la uşa prezbiteriului. Părintele Vittorio îi cunoştea bine. Erau proprietarii uneia din cele două băcănii ale satului şi aproape că treceau drept notabilităţi în această ţară de nevoiaşi şi sărăntoci. După ce mi-au făcut cadou un mic sac de pânză plin cu migdale şi o cutie de tinichea provenind din fabricile de biscuiţi din Palermo, ei se aşezară la masa din bucătărie ca să bea un pahar de vin şi să vorbească puţin. Nu eram deloc atent la ce se spunea, dar îmi amintesc de faţa întristată a protectorului meu atunci când bărbatul, un tip energic şi solid de patruzeci de ani, îi spuse că, întrucât afacerile nu-i prea mai mergeau, se gândea să părăsească târgul.

— Uzinele din Palermo ne iau oamenii, părinte. Nu mai e ca înainte. Băieţii pleacă în fabrici. Fetele se oferă să lucreze în fabricile de conserve sau găsesc locuri de bone în marile familii... Se spune că sunt mulţi bogaţi. Plătesc bine şi munca e mai puţin dură ca la câmp. Nouă nu ne mai merg afacerile. Şi apoi, trebuie să ne gândim la copii... Viitorul lor este acolo... Sau chiar la Roma. Nu-i putem lăsa la o parte de tot, înţelegeţi? M-am hotărât: într-o săptămână, închid prăvălia şi plecăm... Mai întâi la Palermo, apoi pe continent, daca trebuie...

Aceşti oameni nu erau primii care părăseau parohia. De mai mulţi ani, satele îşi pierdeau încet-încet populaţia. Aspiraţi de nevoile noi ale marilor oraşe, tinerii părăseau satele şi se pare că era imposibil să împiedici sângerarea... Abătut din cauza veştii, părintele Vittorio hotărî în acea

după-amiaza să nu-mi mai țină lecția de lectură obişnuită. Închis în biroul lui până seara, el nu încetă să se gândească la un proiect care îi încolțea deja în minte de foarte mult timp...

Culegătorii de lună

— Astăzi, o să te duc să-ți vezi mama, micuțule! Pregăteşte-te.

Imediat după slujba de dimineață, plecarăm înspre colină. În curând avea să fie sfârşitul lui septembrie. Măslinele continuau să se pârguiască pe crengi. Pe marginea drumurilor se simțea miros de lemn-dulce şi de mentă. Nu le mai văzusem pe Leonora şi pe Giuseppina din primăvară. Le-am găsit la fel, purtând eternul şorț de țărancă pe deasupra fustelor lungi şi uzate. Amândouă erau fericite să mă vadă, desigur, dar ele nu mi-o arătară aşa cum ar fi făcut-o în locul lor femeile dintr-o altă țară. În Sicilia, sentimentele profunde nu se exprimă deloc. Sunt comori pe care ai pudoarea să le ascunzi.

— Fiul tău a învățat bine, îi zise Vittorio mamei mele. Se poartă onorabil. Fără împotrivire ori slăbiciune. Are o minte sănătoasă, aş vrea să-i mai bag ceva în cap, dacă îmi dai voie.

— Este în paza ta, atât cât vei crede că e necesar, răspunse simplu mama, care nu se putu abține să nu-şi treacă mâna cu mândrie prin părul meu.

— Ai aflat ce s-a întâmplat în sat? şi s-a spus că fiul tău a salvat o fetiță?

— Mi s-a raportai. Ştiu tot ce se întâmplă acolo jos, fie ca sunt cuvinte adevărate pronunțate de buze de carne, fie că le aud în vis...

— Atunci, cred că e timpul să-i arăţi lui Luigi de unde arc puterea. Cred de asemenea că trebuie sa vorbim despre o idee grozavă care mi-a venit...

Intrarăm toţi patru în cabana mamei mele. Leonora se apropie de cămin şi, spre marea mea uimire, înfipse vârful unui cuţit între doua pietre zidite grosolan. Sfărâmând lutul de pe margine, ea scoase un molon, apoi, din orificiul astfel făcut trase un pachet de şifon roşu, doar cu puţin mai marc decât o mână de om deschisă. În încăpere, liniştea deveni brusc mai densă. Bătrâna Giuseppina avea, pentru obiectul misterios pe care îl ţinea acum fiica ei, aceleaşi priviri de admiraţie şi adoraţie pe care bigotele din sat le aruncau sfântului altar. Am simţit mâna lui Vittorio strângându-mă de umăr pentru a sublinia şi mai mult solemnitatea clipei.

— Asta este ceea ce ne protejează şi ne face să trăim, Luigi, îmi spuse mama fluturând obiectul în faţa mea. El, şi nu tu, a vindecat-o pe fetiţa din livada cu măslini. Toată viaţa, tu vei fi servitorul lui, cu atât mai mult cu cât el nu va fi niciodată ai tău... Priveşte!

Atunci, cu mii de precauţii, mama desfăcu pliurile pachetului şi puse figurina de teracotă pe masă. Obiectul nu avea nimic spectaculos. Era chiar urât, cu pântecul lui rotund, cu o încercare de barbă care îi mânca jumătate de faţă şi cu craniul neted.

— Felul cum arata nu contează cu adevărat. Luigi. Nu te ataşa prea mult de ea. Ceea ce contează este ce anume conţine statuia.

— Aur, mamă? Bogăţii?

— Nimic din toate astea, puiule, rânji bătrâna Giuseppina. Ci un secret mult mai preţios...

— În această statuie e o voinţă, fiule, continuă Leonora. O voinţă a strămoşilor noştri. Tatăl tatălui tatălui tatălui

bunicii tale aici de față şi poate dincolo de asta... Este duhul păzitor al familiei noastre. Nu ştiu cine l-a făcut, şi nici Giuseppina nu ştie, aşa cum nu ştiau nici strămoşii ei. Nu-i ştim decât numele şi cum să-l ținem în viață... în schimb, el ne dă gânduri de prezicător şi vindecă prin mâinile noastre bolnavii care vin la noi. Forța lui a trecut în tine când ai atins-o pe fetiță. Fără el, tu nu poți să faci nimic, nu eşti decât un copil ca toți ceilalți... în curând, fiindcă el te-a ales, puterea lui mă va abandona pe mine pentru a nu se mai manifesta decât prin tine. Asta i s-a întâmplat bunicii tale când am început şi eu să vindec la rândul meu. Încet-încet, îmi voi pierde darul, pe măsură ce tu îl vei stăpâni.

— Este un mister la fel de vechi ca omenirea, adăugă Vittorio cu o voce tremurătoare. Nu încerca să-l pătrunzi. Nu te lăsa cuprins de vanitate. Ia-l ca pe un cadou inestimabil şi, grație lui, răspândeşte bine în jurul tău... Păstrează-l şi tu secret. Căci revelația unei asemenea comori ar suscita imediat gelozie şi răutate. Fii sigur: asta ar însemna nefericirea ta şi a alor tăi...

Avertismentul nu era gratuit, o simțeam. Părintele dăduse ultimei sale fraze o intonație atât de deosebită încât simții cum mă trece un fior pe şira spinării.

— Şi acum, Vittorio? întrebă mama. Vrei să ne spui ce te preocupă?

Am aşteptat ca preotul să ia o gură mare de aer şi să mai ezite puțin înainte de a vorbi. Fără îndoială se temea de reacția femeilor la expunerea planului său...

— Giuseppina, Leonora... satul moare încet-încet. De câteva luni, plecările se precipită. Din ce în ce mai mulți fermieri îşi părăsesc pământul pentru marele oraş... Dacă nu facem nimic, în câțiva ani, nu vor mai fi decât bătrâni aici. Şi, după ceva timp, numai morminte, fără nimeni care

să le împodobească cu flori sau să citească numele de pe pietrele funerare.

— Ştiu, încuviinţă mama. Dar ce putem face noi?

— S-ar putea să am o soluţie. Dar ea implică multe sacrificii din partea voastră, e vorba de toţi trei.

— Vrei să ne vindem secretul? se revoltă imediat Giuseppina. Vrei ca toată lumea să-l ştie? N-ar fi de niciun folos! Asta nu-i va împiedica să plece pe toţi atâţia câţi sunt...

— Nu! Nu mă gândeam la asta. Secretul va rămâne al vostru... Dar putem să-l folosim făcând în aşa fel ca acţiunea fetişului vostru să treacă drept miracole divine... Miracole! Fiecare să ştie că aici se produc miracole!

— Toată lumea ştie deja asta, Vittorio. Toţi oamenii care au nevoie de ajutorul nostru cunosc drumul ca să vină să ne găsească.

— Este adevărat, dar le e ruşine de asta! Voi sunteţi tolerate, în sat, căci voi vindecaţi, dar le e totuşi puţin teamă şi nu vorbesc de voi decât pe ascuns. Imaginează-ţi că am ascunde fetişul tău într-o statuie de sfânt catolic şi că aceasta începe dintr-o data să facă miracole, să vindece, să facă bine... O statuie a milostivului sfânt Cristofor sau una a Fecioarei... Oamenii o vor frecventa mult mai mult decât pe o fată a pădurilor! Vor vorbi despre asta cu cei din junii lor, vestea se va duce dincolo de vale, de provincie... Până la Palermo poate! Bolnavi din toată g insula vor veni să fie îngrijiţi aici... Vom construi case. Pentru a-i primi, hanuri, prăvălii... Satul se va extinde. Locuitorii nu vor mai avea nevoie să se exileze pentru a găsi de lucru!

— Nu cred să fie o idee bună, Vittorio, zise mama acoperind brusc figurina cu pânza ei roşie. Obiectul nu este atât de puternic cum crezi. S-ar epuiza repede dacă l-am solicita prea mult... Şi apoi, nu uita că, prin mine,

acum şi prin Luigi, îşi transmite forța celor care au nevoie de ea. Cum vei justifica acest fapt în fața celor care vor veni să-ți admire statuia miraculoasă? Cum le vei explica prezența noastră?

— Trebuie să existe un mijloc, se înfierbântă Vittorio. Nu-l cunosc încă dar sunt convins că el există... Gândeşte-te, Leonora. Te rog, gândeşte-te...

Tăcută, posomorâtă, mama înfăşură statueta şi o aranja în spatele pietrei de la vatră.

— O să-i cer un vis, spuse ea în cele din urmă. În noaptea asta, îmi va spune el însuşi dacă acceptă ideea ta. Dacă îi convine, îmi va explica cum să o punem în aplicare.

*

S-a întâmplat aşa cum anunțase ea. Când parohul se întoarse a doua zi, fetişul se manifestase în somn. Şi astăzi, după jumătate de secol, habar n-am ce şi-au spus exact atunci Vittorio şi mama mea. Din nu ştiu ce motiv, eu rămăsesem în sat. Toată după-amiaza, am aşteptat nerăbdător întoarcerea preotului. Când se întoarse de pe coline, se lăsase noaptea şi ora vecerniei aproape că trecuse. A oficiat în grabă înainte de a veni la mine.

— M-am văzut cu mama şi cu bunica ta, Luigi. Am vorbit mult. Începând de acum, tot ce o să-ți spun, va trebui să juri că păstrezi pentru tine şi n-o să dezvălui nimănui. Crezi că poți să ne promiți asta?

— Ți-o jur, am spus ca un soldat care depune jurământ că o să lupte până la moarte ca să-şi salveze țara.

— Fetişul a vorbit în timpul somnului Leonorei. Nu vrea să fie închis într-o statuie de sfânt. Ar fi un sacrilegiu...

O decepție profundă mă năpădi la auzirea acestor cuvinte. Din clipa în care mi se dezvăluise existența statuetei şi ascultasem planul bătrânului, eram incapabil să mă gândesc la altceva.

— Dar statueta i-a arătat o altă cale! O cale care ne-ar permite să facem o veritabilă statuie miraculoasă!

— Să facem noi o altă statuetă? repetai ca pentru a mă convinge de ceea ce auzisem.

— Da! Trebuie să ne punem toți patru la treabă începând chiar de acum. Ne va lua mult timp şi va fi plictisitor. Dar mama ta ştie cum să procedeze şi vom avea mare nevoie de tine!

Săptămâni întregi, fără ştirea satului, am lucrat neîntrerupt pentru a face statuia. De la Leonora veneau toate ordinele. Majoritatea era ciudate. Unele se refereau la ierburi pe care să le culegem şi la minerale pe care să le procurăm. Timp de câteva zile, n-am mai locuit la părintele Vittorio, ci m-am întors lângă mama mea ca s-o ajut să găsească în pădure plantele şi materialele de care avea nevoie pentru operațiune. Recoltarea celui mai mic fir de iarbă presupunea un ritual foarte precis, lung şi plictisitor, la care trebuia să particip.

— Astăzi, căutăm soc. Trebuie puțin, dar planta trebuie sa fie frumoasă.

Puteam să trecem prin fața a douăzeci de crânguri din care țâşneau trunchiurile pe care le căuta, nu se punea problema să ne oprim înainte de a fi găsit specimenul care îi convenea cel mai mult. Şi încă nu-l culegea tăind sau smulgând tija. A recolta o plantă conservându-i toate virtuțile secrete este o artă delicată în care mama mea excela de mult timp. O dată floarea sau arborele zăriți de departe, trebuia să ne apropiem despuiați de vesmintele noastre obişnuite, cu picioarele goale şi cu corpul acoperit de un tabar – un fel de tunică din pânză de în grosolană, fără mâneci, legată în talie cu un cordon de cânepă. Bătrâna Giuseppina îmi făcuse unul încă de când fiica ei îi dezvăluise conținutul visului trimis de spiritul statuetei

vindecătoare. Scoţând ciudata haină din desagă, Leonora îmi ceruse s-o îmbrac având grijă să nu păstrez pe mine niciun obiect.

— Mai ales nu de fier sau de metal. Du-te în spatele acestor tufe şi schimbă-te fără să mai stăm la discuţii.

Un pic ruşinat să apar în ochii mamei mele într-o ţinută pe care o consideram umilitoare şi ridicolă, ezitam să îmbrac tabarul. Dar a trebuit să renunţ la nazuri căci, mult mai rapidă decât mine, mama mă presa:

— Grăbeşte-te, Luigi. Planta ştie că venim după ea. Dacă o facem să aştepte, o să fie prost dispusă faţă de noi... Repede! Nu te purta ca un copil...

Ieşind în sfârşit din tufe, am văzut-o pe mama care stătea, cu braţele încrucişate, în mijlocul unui luminiş unde o rază de soare cădea pe verticală. Pentru prima oară în viaţa mea, o descopeream pe Leonora într-o altă haină decât bluza ei obişnuită de ţărancă. Inima îmi împietri, atât de frumoasă mi se părea, cu părul despletit căzându-i peste umeri, cu şalele cambrate, cu picioarele zvelte goale până deasupra genunchilor. Ne apropiarăm în tăcere de planta de soc. În mână, mama ţinea un silex ascuţit, tăiat drept, în formă de lamă de cuţit de mari dimensiuni. Îngenunchind lângă micul arbust la care jinduia, ea a trasat pe sol, cu vârful pietrei, un cerc în jurul trunchiului subţire.

— Acum închide ochii, Luigi. Prezintă-te plantei. Spune-i cine eşti. Explică-i de asemenea ce aştepţi de la ea. Şi apoi, cere-i permisiunea s-o culegi...

Fără să mai întârzii cu punerea în discuţie a ordinelor care mi se dădeau, am făcut aşa cum îmi cerea Leonora. Aşezai în iarbă la câţiva paşi de soc, mă adresam lui ca unei persoane căreia aveam să-i cer o mare favoare. Poate că mi se părea ciudat, dar un mare calm mă cuprinse în

timp ce făceam asta. Un calm ca aceia pe care-l găseşti atunci când te reculegi în biserici sau în temple.

— Putem să-l luăm acum, zise mama. Ne-a dat consimţământul...

Minute în şir, Leonora a degajat rădăcinile de mlădiţe cu vârful cuţitaşului ei, apoi, băgând mâna pe sub muşuroiul de pământ, a tras uşor înspre ea arbustul fragil, înainte de a-i înfăşură partea de jos într-o pânză. Fără niciun cuvânt, ne-am luat iar pe noi hainele obişnuite şi ne-am întors la cabană pentru a depune acolo prima noastră comoară. Trebuia să culegem o plantă odată, una singură pe zi. Erau treisprezece de recoltat. În fiecare dimineaţă, chiar după apariţia zorilor, plecam să colindăm pârloagele şi pădurile în căutarea unei noi prazi. După soc, a venit timpul belladonei, al ghiocului, al răculeţului, al isopului... De fiecare dată, ritualul se repeta.

La a patra sau a cincea operaţiune, am încercat o senzaţie nouă atunci când am închis ochii în apropierea plantei. Până atunci, simţisem o mare linişte a corpului şi a spiritului, dar, de data asta, mi s-a părut că percep un adevărat răspuns al florii la întrebările pe care le formulam.

Era ca o voce – o veritabilă voce umană fragilă şi tăioasă totodată, al cărei ecou îl auzeam în străfundul meu...

— Mamă! Cred că o aud! Planta! Mi-a răspuns!

Leonora îmi răspunse cu un aer trist şi blând. Ea ştia că puterea începea să o părăsească şi că, picătură cu picătură, bucată cu bucată, trecea inexorabil în mine. Asta o liniştea şi o înspăimânta în acelaşi timp.

— E bine, fiule. Dacă floarea ţi-a răspuns, tu eşti cel care trebuie s-o culegi. Ai observat cum am făcut eu?

Tremurând, concentrat, luai planta aşa cum o văzusem pe ea făcând.

— Micuțul a devenit culegător, o anunță Leonora pe bunica în ziua aceea când ne-am întors acasă.

— *Porca miseria!* răspunse bătrâna împreunându-şi mâinile. Atât de tânăr! Atât de tânăr!

*

Când nu eram plecați în căutarea plantelor, consacram mult timp preparării celor deja recoltate. Pe unele le puneam să fermenteze în alcool. Altele trebuiau uscate îndelung pe o împletitură de nuiele. Unele erau pisate în mojar cât erau încă proaspete... Părintele Vittorio stătu o săptămână întreagă fără să treacă să ne vadă. Când reveni, trăgea după el o roabă mică, ca bătrânii care se duc pe marginea drumurilor să taie iarbă fragedă pentru iepuri. Sub un strat de fân, el ascunsese o ladă pe care o descărcă cu ajutorul meu. În interior, protejată de paie şi înfăşurată în cârpe, se afla o statuetă mare a Fecioarei.

— Crezi că o să fie bună? o întrebă parohul pe mama care privea obiectul cu ochi de pasăre de pradă.

— Este bine făcută şi bine turnată... Dar ăsta nu e decât un înveliş. Ea trebuie să conțină opera noastră fără ca nimeni să-şi poată da seama de acest lucru. Este tot ce mă interesează.

— Am scobit un loc în spatele ei, preciză părintele. Priviți!

Cu ajutorul unghiilor, el scoase din spatele idolului o placă fina. Pierdute între pliurile fustei lungi pe care o purta Fecioara, marginile trapei erau aproape invizibile.

— Este o lucrătură frumoasă, îl felicită Leonora. Ascunzătoarea este destul de mare. Acum că avem toate plantele, o să putem confecționa fetişul...

— Cât timp îți va mai lua? o întrebă parohul.

— O lunație completă. Douăzeci şi opt de zile.. Şi, în ultima zi, va trebui să-i dai botezul bisericii tale. Ca unui adevărat sfânt.

Fața preotului încremeni. Oricât de detaşat ar fi fost de dogma catolică, să acorde primele taine bisericeşti unui obiect inert trebuie că-i apărea ca un sacrilegiu.

— Botezul? Unui fetiş? Trebuie neapărat?

— Trebuie s-o faci. Dacă nu, obiectul va refuza să-şi împlinească menirea pentru creştini. Oricât de puțin credincios ai fi, tu ai puterea să introduci o ființă în comunitatea credincioşilor întru Hristos. Eu nu pot s-o fac fiindcă tradiția mea nu este asta.

Tulburat, părintele Vittorio ne părăsi în seara aceea cu un aer gânditor. În entuziasmul naiv care îl purtase până acolo, uitase că va avea şi el de plătit prețul unei oarecare încălcări a regulilor.

Roaba pe care parohul o urcase până la noi nu conținea doar lada Fecioarei. În alt cufăr, Vittorio împăturise trei cearşafuri mari, curate şi aranjase o damigeana mare din sticlă protejată de cercuri de oțel. Trei nopți mai târziu, când luna plină lumina atât de clar câmpia încât nu mai era nevoie de nicio lumânare ca sa mergi pe drum, le însoții pe mama şi pe bunica până la o pajişte pustie, cocoțată pe un mic platou.

— Ce o să facem? am întrebat eu de mai multe ori în timpul mersului. Mai strângem plante?

— Nu în noaptea asta, băiete, răspunse Giuseppina foarte binedispusă. De data asta, o să culegem luna!

Ajunşi la pajişte, ne-am îmbrăcat fiecare tabarele şi, urmând ordinele mamei, eu am înfipt în pământ cei douăsprezece țăruşi de lemn pe care îi pregătise. Am întins cearşafurile lui Vittorio pe aceste suporturi, având grijă ca lenjeria să nu atingă solul.

— Treaba noastră-i terminată. O s-o reluăm în zori... Vino să te aşezi lângă noi acum...

Aşezat în iarbă între mama şi bunica, strâns la pieptul lor ca să-mi fie cald, am petrecut noaptea contemplând bolta cerească şi ascultând animalele nocturne foşnind în pădurea din imediata apropiere. Câteva căprioare trecură pe lângă noi; un cuplu de vulpi de asemenea; şi apoi nişte arici şi nişte iepuri... Nu ne spuneam nimic, împărtăşind fără îndoială sentimentul de a fi străini în această lume sălbatică atât de perfectă, atât de îndepărtată de slăbiciunile oamenilor... Umili şi liniştiți, aşteptarăm astfel ziua fără să ne plictisim... în zori, chiar în momentul în care soarele trecu exact pe deasupra orizontului, mama se ridică şi îmi făcu semn să o urmez... Iute, am dezlegat cearşafurile din țăruşi şi le-am stors unul după altul deasupra gurii damigenei mari de sticlă. Pline de rouă, rufele erau grele ca nişte saci cu grăunțe, dar apa pe care o conțineau avea virtuțile conjugate ale cerului şi pământului, ale luminii zorilor şi ale întunecimii nopții. Odată treaba terminată, ne întoarserăm la cabană pentru a depozita aici noua noastră comoară.

— La ce o să fie bună rouă? am întrebat în timp ce îngropam damigeana, la adăpost de lumină, într-o groapă săpata în pământul unei polatre.

— Să ne facă sa strălucim atunci când ne vom ruga să prindă viață creatura. Şi să o scalde atunci când aceasta va veni pe lume. Şi sa o hrănească de asemenea...

Aşa stăteau lucrurile. Vorbeam de germenul care avea să se nască ca despre un copil veritabil care avea să scoată în curând primul țipăt sub acoperişul nostru. Eu nu ştiam încă, dar ceea ce eram pe cale să facem nu se datora deloc nebuniei maniei mele sau febrei unui preot bătrân. În mod voalat, numeroase texte evocă posibilitatea de da naştere

unei creaturi plecând de la câteva elemente naturale şi de a o anima prin voinţa pe care oamenii sunt capabili să o proiecteze în ele. De la idolii făcuţi de ruşine în *Vechiul Testament* la binevoitorii silfi[17] frecventaţi de contele de Gabalis[18] ori de la golemu[19] legendelor rabinice la Venus din Iile a francezului Merimee[20], tot felul de texte dovedesc în mod implicit această tradiţie antică... Nu-mi puneam întrebări asupra posi*bilităţii unu*i astfel de miracol. Dacă cei trei adulţi care contau cel mai mult pentru mine credeau în această aventura, era de neconceput sa nu cred şi eu...

Lucrând la o masă fără ferecătură, mama trudi trei zile ca să facă o figurină din ceară de albine. Eu nu aveam dreptul să asist la aceasta fază a operaţiei căci, pentru a respecta ritualul, era necesar ca Leonora să fie goală, cu trupul nici măcar acoperit de tabarul pe care îl folosea pentru cules. Condamnat să hoinăresc toată ziua fără a putea să intru în casă, citeam o carte pe care mi-o adusese părintele Vittorio în ziua în care venise să aducă statuia Fecioarei. Era *Pinocchio,* scrierea lui Collodi în care o marionetă de lemn prindea subit viaţă. Alegerea acestui roman, sunt sigur, nu era întâmplătoare...

*

— Luigi! Luigi! Poţi să vii acum! Figurina este gata!

Îmbrăcată în rochia de toate zilele şi cu părul strâns în coc la ceafă, mama mă chemă în sfârşit pentru a contempla rezultatul muncii ei. În penumbra cabanei, am văzut atunci, pusă dreaptă pe masă, o Figurină de

---

[17] *Silf* – duh al aerului, în mitologia popoarelor germanice (n. Tr.).

[18] *Contele de Gabalis* – personaj în satira alchimică franceză a abatelui Montfaucon de Villar, *Le Comte de Gabalis ou Entretiens sur les Sciences secretes* (1670).

[19] *Golem* – fiinţa creată artificial din lut şi însufleţită de un rabin.

[20] *Prosper Merimee* (1803-1870) – scriitor romantic francez. Cunoscut: prin nuvelele sale fantastice printre care şi *Venus din Ille* (n.tr.).

mărimea unei sticle de vin, făcută după chipul şi asemănarea unei tinere. Mâinile îi erau deschise în fața pieptului şi şoldurile tivite de un fel de voal. Mult mai estetică decât personajul grosolan care odihnea în peretele şemineului nostru, sculptura putea să treacă drept o veritabilă lucrare de artist.

— Cât e de frumoasă! se extazie Giuseppina. Este păcat s-o dai parohului. Eşti sigură că trebuie neapărat să faci asta?

Mama îi aruncă o privire urâtă bătrânei care bătu imediat în retragere ca o găină speriată.

— Statuia este scobită pe dinăuntru, continuă Leonora stăpânindu-şi râsul.

Întorcând obiectul, ea îmi arătă un orificiu care se lărgea ca o pâlnie, făcut în vârful craniului figurinei.

— Acolo vom vărsa plantele amestecate cu ulei. În mod regulat, va trebui să reîncărcăm statuia, s-o hrănim.

— Tu te vei ocupa de asta când bunica ta şi eu mi vom mai fi...

Sosi, în sfârşii, clipa când totul fu gata pentru prima ceremonie de activare a fetişului. Mama mi-a explicat că plantele, rouă şi diverse alte ingrediente recoltate nu formau decât un suport pe care s-ar condensa veritabilul principiu activ destinai să existe în statuetă aşa cum crustaceul se ascunde în cochilia lui.

— Voință şi dorință umane. Voința *noastră* şi dorința *noastră,* lată ce va trăi cu adevărat în statuie. Materia nu este acolo decât pentru a fixa emoția, nimic mai mult.

Evident, Leonora nu era o erudită. Era poate chiar contrariul unei erudite şi, chiar dacă i s-ar ft spus că vorbele ei erau, în substanță, ceea ce unii autori, filosofi sau înțelepți scriseseră despre acest subiect, cred că tot n-ar fi făcut mare caz de ştiința ei. Ceea ce îmi transmitea, ea

ştia din visele ei, din talentul de observatoare şi din experienţă. Ceea ce am primit de la ea nu provine din altă parte şi rămâne moştenirea mea cea mai preţioasă.

Am aşteptat ca luna să fie în creştere pentru a începe faza cea mai importantă a pregătirii noastre. Fiindcă nu eram familiarizat cu această practică, mama m-a dus într-o dimineaţă în apropierea unui râu care curgea nu departe de colina noastră. A intrat cu mine în râu şi, ţinându-mă întins pe apă, mi-a cerut să-mi imaginez, ca într-un vis, acţiunea pe care vroiam s-o îndeplinească Fecioara miraculoasă.

— Gândeşte-te intens la aceste imagini. Nu te gândi decât la ele. Încearcă să şi le reprezinţi cu cât mai multe detalii posibile. Nu uita nici mirosurile, nici culorile, nici zgomotele... Imaginează-ţi că nişte bolnavi stau în f*aţa* statuii şi sunt vindecaţi de ea.

Uitând de răcoarea apei care îmi înţepenea corpul, am reuşit să provoc în mine naşterea imaginilor dorite de mama. Atât de clar de parcă asistam la scenă, am văzut naosul micuţei noastre biserici plin de o mulţime atât de numeroasă încât toţi locuitorii satului n-ar fi fost suficienţi ca s-o compună... Parfumul de tămâie scălda bolta. Soarele pătrundea în fascicole scânteietoare prin găurile din piatră. Jos, în faţa altarului, statuia era acolo, încoronată de flori şi unsă cu mir... Copiii o contemplau cu recunoştinţă şi devoţiune. Toţi se rugaseră la ea şi ea îi vindecase pe toţi... Scena era atât de frumoasă, de intensă, de adevărată, încât îmi dădură lacrimile şi un hohot de plâns, un geamăt aproape, mă făcu să deschid ochii. Cu mâinile puse sub ceafa mea, pentru ca faţa să nu mi se scufunde în apă, mama mă privea zâmbind.

— Imaginaţia ta este puternică, Luigi. Ea poate să te facă să vezi multe lucruri, cred. Bucură-te, căci este o forţă.

Dar, ca toate forțele interioare, ea este şi periculoasă. Ai grijă să o stăpâneşti fără ca ea să te stăpânească niciodată.

În zilele următoare, n-a mai trebuit să mă întorc la râu pentru a mă gândi la statuie. Imaginile veneau singure de cum le chemam. Tot mai bogate şi mai detaliate. Giuseppina şi Leonora făceau şi ele aceste exerciții. Mama pe o pajişte, la umbra unui stejar; bunica pe salteaua ei de paie, în cabană; eu găsisem o piatră mare, plată, de rocă vulcanică, neagră şi lucioasă, pe care să mă întind. Această dală în care toate energiile telurice ale insulei mi se păreau că vibrează, se zărea deasupra unei mici ridicători. În toate cele patru puncte cardinale nu erau decât păduri şi pârloage. Niciun câmp cultivat la orizont, nici măcar o livadă de măslini sau o păşune. Nici urmă de drum. Nimic decât natura sălbatică, fără niciun semn de prezență umană...

În cea de-a treia zi de când stăteam întins acolo şi în timp ce eram din nou gata să plâng din cauza intensității scenelor pe care mi le imaginam, o chestie umedă şi spongioasă îmi sări deodată pe față. Surprins şi speriat prosteşte, am deschis ochii țipând ca o fată. M-am ridicat dintr-un salt şi am văzut la picioarele mele o broască mare, zbârcită şi unsuroasă. Urlând de mama focului, cu inima bătând, mi-am şters cu dosul mânecii gura şi nasul, pe care dihania mi le mânjise. Abia începusem să mă frec, când am auzit un icnet înăbuşit care venea dintr-un tufiş din apropiere. Era bătrâna Giuseppina care, ieşind din ascunzătoarea ei, nu mai putea de râs.

— Bunico! Tu mi-ai făcut asta?

— Evident, băiete... Dar e pentru binele cauzei. Mama ta mi-a cerut să te scot brusc din visele tale. Se pare că aşa trebuie făcut acum. Mie, ea mi-a vărsat apă rece pe cap. Apă! îți dai seama? Broasca mea este mai blândă!

Contrar a ceea ce se crede, vrăjitoria nu este atât o artă a cărților şi a magiei, cât o reală cunoaştere a celor mai primare reflexe omeneşti vitale. Rupând brutal visele noastre legate de statuie şi de miracole, Leonora contribuia la proiectarea viziunilor noastre în lume. Căci un gând vrăjitor este asemenea unui balon de la un bâlci scăpat din mână de un copil. Dacă este lăsat în voia lui, el pluteşte în derivă, liniştit, după cum bate vântul, trecând pe deasupra capetelor, într-o călătorie fără sfârşit şi fără scop pe deasupra acoperişurilor... Dacă îl înțepi, în schimb, el se sparge atât de violent încât toată lumea îi percepe suflul...

Sosi în sfârşit clipa în care toate plantele recoltate au fost amestecate cu uleiul şi vărsate în interiorul statuetei. În ziua aceea, mama a scrijelit un semn pe fetiş. Un semn ciudat, nici literă, nici cifră, ci un fel de linie întreruptă, aparent fără semnificație, care te făcea să te gândeşti totuşi la un limbaj secret, la un cod.

— Nu e nimic de genul ăsta. Explică Leonora. Cei care vor vrea să descifreze acest simbol nu vor face decât să-şi piardă timpul. Aceste rânduri nu sunt decât reprezentarea imaginară a numelui statuii. Acest semn o să-l copiezi pe patru foi de hârtie, Luigi. Fiecare dintre noi – părintele Vittorio, bunica ta, tu şi cu mine – va purta de acum înainte mereu acest semn în buzunar. Va fi prima din cele două legături care ne vor uni fizic cu obiectul.

— Şi cealaltă legătură? întrebai eu.

— Vom hrăni creatura cu puțin din sângele nostru...

*

Părintele Vittorio consacră statueta de ceară în timpul unei slujbe secrete care avu loc la miezul nopții. Eram patru în biserică. Toate uşile fuseseră încuiate de două ori şi ferestrele sau deschiderile acoperite cu draperii groase. Chiar dacă târgul dormea, Vittorio nu vroia să-şi asume

riscul ca vreun întârziat să ne surprindă sau măcar să suspecteze ceea ce puneam la cale. Cristelnița a fost umplută cu rouă şi noi am făcut câteva abluțiuni cu ultimele picături de apă lustrală. În sfârşit, înainte ca parohul să pronunțe cuvintele de botez, Leonora îşi scoase cuțitul de silex de la cingătoare. Dintr-o lovitură scurtă şi hotărâtă, ea îşi făcu o tăietură la încheietură înainte de a lăsa să se scurgă câteva picături în gâtul păpuşii. Fiecare, la rândul nostru, am imitat-o înainte ca fetişul să fie definitiv sigilat cu un dop de ceară.

— Cum o să-i spunem? întrebă Vittorio cu voce nesigură în momentul în care trebuia să dăm un nume creaturii.

— Se numeşte Manea, răspunse Leonora în şoaptă.

Maica-Domnului-de-sub-pământ

Mama ne-a pus în gardă: nimic nu se va întâmpla imediat. Ar trebui să aşteptăm încheierea unui nou ciclu lunar pentru ca Manea să înceapă să acționeze. La sfârşitul ceremoniei botezului, părintele Vittorio plasă statueta în interiorul corpului scobit al marii Fecioare, apoi închise cu grijă trapa care ascundea nişa.

— Acum că procesul este activat, o nouă problemă se ridică, spuse parohul. Cum facem să vină bolnavii? Şi cum explicăm prezența noii Fecioare în biserică? Enoriaşii sunt obişnuiți cu vechii lor sfinți. O asemenea noutate poate că n-o să le placă...

Leonora încruntă din sprâncene.

— Asta-i problema ta, părinte, nu a mea!

În ceea ce mă priveşte, eu mă întorsesem să stau cu părintele Vittorio. Din nou, alergam de la un capăt la celălalt al târgului şi-i regăseam pe oamenii simpli de pe străzi.

— Luigi! Unde ai fost plecat? Nu te-am mai văzut!

— Am fost la mama, *signorina* Caria... V-am lipsit?

— Sigur că da, băiete! Ne place când eşti aici...

Pe strada unde locuia fetiţa a cărei sângerare o oprisem în livada de măslini, băcănia era închisă acum. Obloane de lemn barau faţada prăvăliei şi scânduri bătute în cuie baricadau uşa. O bătrână din vecini, care mă văzu dând târcoale în jurul casei, mă strigă pe fereastra şi îmi întinse ceva.

— Ţine, micuţule. Fata băcanului mi-a dat asta pentru tine, în caz că te văd într-o zi...

Din mâna ei pătată de ani, luai un pachet pătrat învelit într-o hârtie maronie şi legat cu două rânduri de sfoară. Înăuntru, protejată într-o batistă drăguţă din în alb, o floare de clematită uscată...

— Cred că am găsit soluţia, mă anunţă mândru Vittorio când am urcat scările care duceau la prezbiteriu.

Pierdut în gândurile naive pe care le declanşase în mine cadoul fetiţei, n-am înţeles nimic la început din cuvintele înfierbântate ale parohului.

— Ei bine! Statuia! Ştiu cum o s-o prezentăm oamenilor din sat. O s-o ascundem în criptă, o să facem în aşa fel de parc-ar fi acolo de secole. Apoi, eu o să comand nişte lucrări, voi cere să se dărâme zidul. Muncitorii o vor găsi pe Fecioara noastră. Iar noi, noi nu vom avea niciun amestec! Ia zi, ce părere ai?

Ridicând din umeri, nu răspunsei nimic. Ideea mi se părea clară, mai bună decât toate planurile pe care le urzisem eu însumi. Timp de patru-cinci nopţi, îndoiţi de spate, cu mâinile încleştate pe coada hârleţului, am săpat o cavitate în pământul din subsolul bisericii. Asta a presupus multe eforturi din partea noastră şi trebuia adesea să ne oprim pentru a ne şterge sudoarea care ne curgea pe feţe. Când ne opream din lucru ca să facem o

pauză, îmi lăsam privirea să alunece pe stâlpii care susțineau bolta. Fundațiile bisericii datau de patru sau chiar cinci ani sute de ani. Motive decorative datând din această epocă împodobeau coloanele cele mai masive. Multe din aceste figuri reprezentau ființe stranii, de un grotesc inimaginabil, pe care puteam să le asociez cu puținul pe care îl ştiam din Biblie. Am vrut să-l întreb pe părinte despre rostul acestor imagini într-un asemenea loc, dar el îmi dădu răspunsuri vagi şi contradictorii, care, în loc să-mi potolească curiozitatea, nu făcură decât s-o ațâțe.

— Fii atent la ce faci, Luigi! Amestecă mortarul ăsta ca lumea în loc să visezi cu ochii deschişi!

Cu mâinile pline de nămol, şi de var până la coate, ne terminarăm în sfârşit treaba. Epuizat dar satisfăcut de rezultatul obținut, părintele Vittorio se duse a doua zi, la prima oră, la zidar ca să-i comande nişte lucrări mărunte în criptă. Celor doi muncitori coborâți în subsol nu le luă mult timp ca să dărâme, din câteva lovituri de cazma, zidul fals ridicat de noi cu atâta trudă.

— Domnule paroh! Domnule paroh! Veniți să vedeți!

Vittorio îşi frecă mâinile auzind chemările.

—— Acum începe totul, Luigi! îmi şopti el cu voce scăzută înainte de a se duce iute la lucrători, aruncându-le un „Ce se întâmplă, domnilor?” de o inocență deconcertantă.

*

Vestea descoperirii unei Fecioare în fundația bisericii nu întârzie să se răspândească şi constitui subiectul conversațiilor timp de câteva zile. Apoi, după o ceremonie în cursul căreia parohul instală statuia pe un soclu în apropierea altarului consacrând-o ca Maica-Domnului-de-sub-pământ, majoritatea sătenilor nu se mai gândiră la ea... Una sau două săptămâni se scurseră fără ca nimic

demn de atenție să se producă. Doar câțiva bigoți își făcură un obicei din a se ruga la noua Mărie.

Vittorio se stăpânea cu greu. Nerăbdarea lui creştea pe zi ce trece şi îi afecta buna dispoziție obişnuită.

— Ai văzut-o pe bătrâna Vittorina, cea care abia merge? Nu înaintează mai repede de când aprinde în fiecare zi o lumânare în fața statuii noastre. Picioarele ei sunt la fel de țepene! Şi *signorina* Omella? Mâinile ei nu tremură mai puțin ca înainte!

Omella Pirozzi era o fată bătrână care locuia nu departe de prezbiteriu. De două sau trei ori pe zi, se ducea la biserică să se roage. Asta cred că era singura distracție pe care şi-o acorda, căci îşi consacra timpul îngrijirilor acordate fratelui ei mai mare, nebun de legat, ale cărui strigăte ascuțite se auzeau uneori în ciuda obloanelor mereu trase de la casa lor. Țiglar de meserie, Pirozzi căzuse foarte de tânăr de pe un acoperiş şi nu-şi mai recăpătase niciodată judecata. Prea creştină pentru a-l aduce la mama mea, Omella preferase să-şi încredințeze speranțele sfinților catolici, dar aceştia, ocupați fără îndoială să trateze cazuri mai urgente, rămăseseră surzi la cererile ei.

Într-o seară, pe când se întorcea de la ultima rugăciune cotidiană, ea îşi găsi fratele plângând, cu fața ascunsă în palme. Acest lucru o surprinse, căci bărbatul, când nu era foarte agitat, nu manifesta nicio emoție.

— M-am văzut în oglindă! îi zise el între două hohote de plâns celei care se zbârcise şi se deformase atât de mult încât n-o mai recunoştea drept sora lui. M-am văzut în oglindă, sunt un bătrân acum! Ce mi s-a întâmplat? Dumnezeule, ce mi s-a întâmplat?

Emoția fu atât de puternică pentru Omella încât leşină şi căzu greoi la pământ. Neştiind ce să facă, Pietro găsi pe bâjbâite uşa de la intrare şi ieşi în stradă pentru a cere

ajutor. Deranjați, vecinii au crezut la început că fostul țiglar scăpase pentru o clipă de sub supravegherea surorii lui. Presați de soții, doi sau trei capi de familie își lăsară bombănind supa de mazăre care fumega și se pregătiră să-i încercuiască pe turbat. Dar, în locul unui alienat urlând fără noimă, ei găsiră un om a cărui nebunie nu-l împiedica să spună vorbe coerente și să aibă în privire o licărire de conștiință.

— *Ma* Pietro! Tu vorbești? Nu mai ești nebun?

— Nebun? Am fost nebun? se miră bărbatul care privea în jurul lui, redescoperind locurile și fețele de care nu-și mai amintise nimic mult timp.

Puțini oameni, în sat și în împrejurimi, își petrecură noaptea fără să afle că Pietro Pirozzi își revenise. În curând, oamenii bătură la ușa prezbiteriului reclamând prezența lui Vittorio. Medicul Lurano fu și el convocat de urgență ca să studieze cazul. El îl examină atât de mult pe frate încât neglijă să acorde îngrijiri sorei. Aceasta a trebuit să-și îngrijească singură rana pe care și-o făcuse la cap, în timp ce Pietro era înconjurat de mii de atenții.

— Este un miracol al Fecioarei! exclamă în sfârșit Omella când ceilalți catadicsiră s-o asculte. Cea nouă... Cea care a ieșit de sub pământ... M-am rugat la ea pentru fratele meu. Și m-a ascultat. Ea l-a salvat. Este un miracol! Un miracol!

Doctorul Lurano ridică din umeri și o privi pe biata femeie cu un aer de suveran disprețuitor. Fu singurul. Toți ceilalți o luară în serios pe sora Pirozzi și își ațintiră privirile spre Vittorio, care se îndreptă de spate străduindu-se să pară moderat.

— Ei hai, Omella, nu te ambala...

Dar buzele parohului se întindeau într-un surâs la fel de radios ca cel al unui puști copleșit de un cadou de Crăciun nesperat. Cu dosul palmei, Omella respinse ipocritele

tentative de moderație ale preotului. Cu o voce patetică şi emoționantă, ea ceru să se întoarcă imediat la biserică ca să îngenuncheze în fața statuii. Un bărbat vânjos nu aşteptă autorizarea lui Vittorio ca s-o ia în brațe pe bătrână şi s-o ducă până la naos cu uşurința cu care ar fi dus un sac de rufe. Văzând grupul de oameni cum se pune în mişcare, parohul îmi făcu cu ochiul înainte de a-şi ridica sutana pe pulpa piciorului pentru a-i urma îndeaproape pe ceilalți. Cinsprezece-douăzeci de persoane intraseră deja în biserică când pătrunserăm şi noi acolo. Cu un gest larg, Vittorio îi îndepărtă pe cei care ne împiedicau să ajungem la statuie. Tremurând, Omella stătea în tăcere lângă sculptură şi se mulțumea să o fixeze cu priviri incredule. O reculegere deplină domnea în capelă. Încet, unul după altul, bărbații se descoperiră. Femeile îngenuncheară şi îşi împreunară mâinile. Toți îşi făcură semnul crucii. Dintr-un prim gât se auzi o rugăciune, apoi din altul, şi din altul. Străluciri stacojii pe care se jucau flăcările lumânărilor, lacrimi de sânge se scurseră pe obrazul de lemn...

*

Asociată cu descoperirea lacrimilor de sânge rostogolindu-se pe fața Maicii-Domnului-de-sub-pământ, vindecarea inexplicabilă a lui Pirozzi cufundă populația târgului în stupoare. În zilele următoare, nimeni nu se mai duse la lucru, nicio cumătră nu-şi mai luă coşul ca să facă piața. Deşi n-o văzuseră personal, toți locuitorii erau la curent; dar nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ea. Era ca şi când ciuma se abătuse dintr-o dată asupra satului. Casele şi obloanele rămaseră închise. Câinii vagabonzi se chinuiau în zadar să râcâie la porțile pe unde se duceau de obicei, nimeni nu le mai aruncă resturi. Numai doctorul Lurano continua să se plimbe ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, făcând să-i răsune pe pavaj, cu

ostentație, bastonul de abanos pe care şi-l cumpărase în timpul sejurului său la Roma, cu douăzeci de ani în urmă.

— Şi în seara asta mi-am ținut slujba pentru păianjeni şi şobolani... Nimeni nu era acolo. Nimeni! Iți dai seama, Luigi?

Părintele Vittorio nu ştia ce să creadă. El crezuse cu naivitate că vestea vindecării miraculoase va scufunda satul în efervescență şi că biserica se va umple de o mulțime avidă, pasionată, ferventă... Or, iată că toți se baricadau în case şi refuzau să se bucure – ca şi cum revenirea lui Pietro şi lacrimile Fecioarei erau secrete ruşinoase pe care trebuia să le ascunzi cu orice preț! În a treia seară, în timp ce parohul arunca câteva lemne în soba cu plită din fontă iar eu îmi dădeam osteneala să-mi fac exercițiile de calcul pe o tăbliță de scris, cineva aruncă cu nişte pietricele în fereastra noastră. Erau Leonora şi Giuseppina care, pe ascuns, veneau să afle veşti. În câteva cuvinte, Vittorio le povesti despre intervenția fetişului magic şi despre ciudata reacție colectivă pe care aceasta o provocase.

— Este un şoc imens pentru toți oamenii. Tu nu-ți dai seama de asta pentru că porți în tine acest proiect nebunesc încă de la început, dar imaginează-ți cât de tulburător trebuie să fi fost pentru cei care nu erau pregătiți pentru aşa ceva.

Mama avea dreptate. Din înaltul colinelor ei, ea putea să aprecieze mai bine situația decât bietul preot agățat de biserica lui precum o scoică de stâncă.

— Da, probabil că ai dreptate, admise parohul. Să le mai lăsăm un pic de timp ca să accepte faptele. Dar, să ştii, altceva mă neliniştește... Noi convenisem ca această creatură pe care am botezat-o să ştie să vindece bolnavii, nu să le dea mințile înapoi celor săraci cu duhul...

— Nu suntem niciodată în întregime stăpânii energiilor care ies din noi. Poate că am tăcut rău… Dar fie că e vorba de febră sau nebunie, această statuie vindecă! Este tot ce contează. Nu înțeleg de ce te nelinişteşte asta.

— Fiindcă există mult mai puţini nebuni decât bolnavi! se enervă parohul. Şansele noastre de a face statuia populară sunt slabe dacă ea nu-i tratează decât pe cei reduşi la minte!

Giuseppina pufni. Luând una din crochetele de pe masă, ea o înmuie îndelung în paharul de vin ca s-o poată morfoli cu gingiile ei goale.

— Nu ne-am gândit la asta, nu-i aşa, *Luigettino*? zise ea privindu-mă cu tandrețe, ochii ei de un albastru deschis strălucind uşor malițioşi.

Zgomote de copite răsunară deodată. Se auzi un nechezat de cal, apoi nişte strigăte scoase de voci necunoscute.

— Părinte! Părinte Vittorio! Eşti acolo? Văd lumină la tine!

Leonora şi Giuseppina se ridicară brusc. Părintele le conduse iute în biroul de alături. Oricare ar fi fost identitatea vizitatorului, era de preferat ca el să nu descopere prezența celor două femei la prezbiteriu. Aruncând o privire pe fereastră, în slaba lumină care scălda strada la acea oră înaintată, am distins trei călăreți care staționau în fața porții noastre. Niciodată nu văzusem oameni atât de bine îmbrăcați. Nici măcar costumele la trei nasturi pe care le purta de obicei doctorul Lurano nu dădeau o asemenea impresie de lux şi prestanță.

Vittorio îşi ajustă sutana, scutură cu palma firimiturile de biscuiţi presărate pe ea şi ieşi demn la întâlnirea cu necunoscuţii.

— Aşadar, domnule paroh, este adevărat ce se spune? Aveţi o Fecioară care plânge cu lacrimi de sânge şi care îi vindecă pe bolnavii incurabili?

— Cu cine am onoarea să vorbesc? întrebă Vittorio cu un aer de Cezar.

Bărbatul se îndreptă de spate în scări şi îşi scoase pălăria în semn de respect. Calul său era puternic, iar roba lui, de un gri alburiu frumos, te făcea să te gândeşti la culoarea lunii. Pe grumazul animalului, în desagii de piele, erau strecurate două puşti. În faţa intrării, ascuns pe jumătate în spatele siluetei ecleziastului, simţeam ajungând până la mine mirosul îmbătător de animale, de şei şi de sudoare a călătorilor. Mă luă cu ameţeală.

— Sunt Maurizio Giletti, părinte. Poate că numele meu a trecut graniţele acestei văi pierdute?

Vittorio se dădu înapoi un pas ca sub efectul unei lovituri. Dintre toate personajele importante ale Siciliei, Giletti era ultimul a cărui vizită o aştepta.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *maestro* Giletti? întrebă el cu o voce neutră, redevenind stăpân pe sine în ciuda surprinderii.

— Mai întâi, să mă poftiţi în parohia dumneavoastră şi să-mi oferiţi vinul prieteniei. Apoi, să-mi vorbiţi despre ceea ce nu încetează să-mi audă urechile de trei zile... Credeţi că poate fi posibil?

— Mai mult decât posibil, *maestro* Giletti...

Punând piciorul pe pământ, Giletti îi încredinţă frâul animalului unuia dintre acoliţii săi şi sări iute scările de la intrare.

— Cine e micuţul ăsta? întrebă el zărindu-mă.

— Un băiețaş de pe coline pe care îl educ un pic. Îl învăț să citească şi să socotească.

— Sunteți un om de bine, părinte, zise blând Giletti surâzându-mi şi trecându-şi mâna aspră prin părul meu. Deci? Ce-i cu statuia asta? Face miracole sau nu?

— I-a redat judecata unui nefericit. Şi din lemnul din care-i făcută picură sânge... Nu ați fost mințit.

— Vreau s-o văd! Imediat! Şi să fie adus şi cel care se pretinde vindecat.

Vittorio îmi făcu semn să mă duc după Pietro Pirozzi.

— Să vii după noi la biserică, micuțule. Îl conduc pe *maestro* Giletti până la naos.

Fugind cât mă țineau picioarele, m-am dus să bat la uşa locuinței Pirozzi pentru a-l convoca pe fostul țiglar. Mai întâi, bătrâna nu vru să-mi deschidă, dar când i-am spus că era un oarecare Giletti care reclama prezența fratelui ei, se execută cât de repede îi permiteau picioarele tremurânde.

— Cine e, *signorina* Pirozzi? Cine este *maestro* Giletti?

— Un om pe care n-ar fi înțelept să-l lăsăm să aştepte, băiete... Este un şef de familie. Al unei mari familii. Are mulți copii, nepoți şi fini...

Cum nu mi se explicase niciodată sensul autentic sicilian al expresiei şef de familie, n-am înțeles de ce Giletti inspira un asemenea respect. Dar nu prea conta. După trei zile de insuportabil reflux, ceva – cineva, mai degrabă – părea, în sfârşit, în măsură să deblocheze situația. Odată ajuns la biserică cu cei doi Pirozzi, îl găsii pe călăreț în genunchi, cufundat într-o ferventă rugăciune către Fecioara care nu încetase să plângă cu lacrimi roşii. Când îşi termină rugăciunea, el se întoarse spre noi. Am remarcat că un strop de sânge îi păta vârful degetelor şi colțul buzelor.

— Tu eşti ccl căruia Maica-Domnului i-a redat judecata?

— Da, eu sunt, *maestro.*

— Povesteşte. Ce şi s-a întâmplat mai exact?

Şi Pirozzi îşi spuse povestea. Cum căzuse rău la douăzeci de ani şi cum îşi revenise dintr-o dată, îmbătrânit, distrus, dar din nou conştient, capabil să vorbească şi să înțeleagă ce i se spunea.

— Amintirile ți-au revenit?

— Oh, da, *maestro*! Toate amintirile. Ca şi când au fost ieri. Dar aproape toți cei din amintiri sunt morți în prezent...

— I-ai adus mulțumiri salvatoarei tale? îl dojeni Maurizio. Parohul mi-a spus că nimeni n-a îndrăznit să treacă pragul bisericii lui din seara în care ți-a revenit judecata.

Neştiind ce să răspundă, Pietro plecă ochii cu umilință.

— Trebuie ca un om puternic ca dumneavoastră să ne arate drumul, se văicări sora lui. Un asemenea lucru! Gândiți-vă! E prea mult pentru sărmanii care suntem!

— Bine, puştiule, condu-i pe aceşti oameni acasă la ei acum, îmi spuse Giletti. Am de vorbit cu domnul paroh.

N-am fost martorul direct a ceea ce şi-au spus în seara aceea Vittorio şi *maestro* Giletti. Imediat după ce-i părăsisem pe Pirozzi, am vrut s-o şterg ca să le ajung din urmă pe Leonora şi Giuseppina, dar cele două femei părăsiseră deja casa pentru a pleca înapoi ca nişte umbre.

— Ce vroia *maestro* Giletti? l-am întrebat pe paroh imediat ce se întoarse.

Vittorio se aşeză la masă fără să-mi răspundă şi îşi turnă un pahar cu vin pe care îl bău ca pe apă.

— Mi s-a uscat gâtul ca un carton, băiete. Niciodată nu m-aş fi gândii că-l voi primi într-o bună zi pe acest om în parohia mea.

— Dar cine e, la urma urmei?

— Un personaj pe care n-ar fi deloc indicat să-l superi, Luigi. În felul lui, el este un senior. Un protector. Dar poate fi teribil dacă-i stai în drum. Şi, mai ales, nicio gafă cu el! O să-l revezi în curând.

*

Aşa cum anunţase Vittorio, *maestro* Giletti reapăru a doua zi. De data asta, sosirea lui fu mai puţin discretă. Nu mai erau doi călăreţi care îl însoţeau, ci vreo zece, toţi înarmaţi. Unii purtau cartuşiere încrucişate pe piept. Niciodată nu văzusem o asemenea companie staţionând pe locul bisericii. Pe caii lor, tropăitori şi lucioşi, aceşti bărbaţi îmi păreau a fi creaturi supranaturale, centauri din mitologie sau cavaleri din timpurile de altădată. Trupa lor proteja o caleaşca pe patru roţi, cu capotă şi trasă de două animale puternice. *Maestro* Giletti coborî din ea şi, dând mâna unei femei cu o rochie lungă neagră, înaintă spre parohul care îi aştepta în parvis.

— Ea e *signorina* Giletti, spuse şeful clanului prezentând-o pe soţia sa preotului. Vrea să se roage la Fecioară pentru unul din fiii noştri, care s-a născut fără minte.

Toată dimineaţa, soţia rămase singură în faţa Maicii-Domnului-de-sub-pământ. Satul era şi mai liniştit decât în ultimele zile. Până şi doctorul Lurano îşi lăsase bastonul de abanos agăţat în dulap. *Maestro* se instală pentru moment în biroul preotului, unde fumă mai multe ţigări. Spre prânz, el ceru un pahar de vin, o bucată de pâine şi brânză. Când i-am dus platoul, m-a întrebat cum mă cheamă.

— Mă numesc Luigi, *maestro.*

— Parohul te învaţă să citeşti şi să socoteşti, nu-i aşa?

— Da, *maestro.* Părintele Vittorio este foarte bun cu mine. Cum este cu toţi.

— Şi ce vrei să faci mai târziu, Luigi? Te-ai hotărât deja?

— Nu, *maestro.* Nu ştiu încă.

— Atunci când o să ştii, dacă ai nevoie de ajutor, vino la mine... Poate voi putea să te-ajut să-ţi faci drumul în viaţă. Ia asta!

Scotocindu-se prin buzunar, el îmi aruncă o monedă de argint. Era o monedă grea, cu un stil şi un desen pe care nu le mai văzusem niciodată, o monedă veche cu relieful atât de uzat că abia îl descopereai trecându-ţi degetul pe deasupra.

— Nu este o monedă obişnuită, mă avertiză Giletti. Să nu faci prostia să o cheltui, ci fă în aşa fel să-mi parvină dacă într-o bună zi ai să vrei să mă vezi. Chiar şi după ani de zile, voi şti că am dat-o unuia care mi-a plăcut.

Ce făcusem ca să merit atenţia lui *maestro*? N-aş fi putut spune. Cred că acestui om îi plăcea să se poarte ca un patriarh, chiar dacă, aşa cum aveam să aflu în curând, era totodată capabil să-şi devoreze propriii copii, precum zeul Saturn. Strângându-mi comoara în palmă, părăsii încăperea, împurpurat că-l auzisem pe Giletti vorbindu-mi aşa. La începutul după-amiezii, femeia părăsi în sfârşit biserici şi echipajul plecă înapoi la galop, într-un nor mare de praf...

Odată liniştea reinstaurată, o primă bătrână îşi ridică obloanele, apoi o a doua şi o a treia... Vraja aţipirii care părea să se fi abătut asupra satului se risipi dintr-o dată. Ca prin magie, vizita familiei Giletti eliberase populaţia din pietrificarea în care o scufundase miracolul Pirozzi. Cu un batic pe cap, cu un şirag de mătănii în mână, o femeie îndrăzni să se întoarcă la biserică. Un bărbat o urmă. Apoi un cuplu... în câteva minute, târgul prinse din nou viaţă. La mesa din acea seară, biserica era plină. Buchete de flori

erau etalate în fața statuii Măriei. În primul rând, ținându-se de mână, fratele şi sora Pirozzi plângeau.

Fabiano

La patru săptămâni după primul miracol al Fecioarei noastre, vreo zece plăci votive înconjurau nişa statuii. Din marmură albă şi scrisă cu litere de aur, cea mai frumoasă era cea oferită de familia Giletti. Chiar în seara în care au venit în sat. Băiețelul lor care, de la naştere, nu pronunțase niciun cuvânt şi nici nu-şi fixase atenția pe nimic. Începuse subit să bolborosească câteva silabe şi să se deschidă către lume. De atunci, el făcea progrese notabile în fiecare zi fără ca medicii să înțeleagă ceva din asta.

Alte vindecări inexplicabile avuseseră loc în regiune. Într-o fermă îndepărtată, aflată la mai bine de douăzeci de kilometri, un bătrân începuse din nou să meargă după ani de zile de paralizie. În alta, o fetiță atinsă de febră infecțioasă era acum foarte sănătoasă, Vittorio era în nouălea cer. Biserica lui nu se mai golea şi zvonul miracolelor repetate se răspândea în toată regiunea. O primă familie venită de la hotarele provinciei se prezentă într-o bună zi la han. Patru bărbați şi două femei Pentru a-i găzdui, a trebuit să fie curățate şi pregătite de urgență camerele de oaspeți care nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Timp de trei zile, ei se rugară Dacă femeile făceau penitență, ei, bărbații, mâncau des. Memmo, hangiul, era încântat.

— Dacă ar continua aşa! Măcar aşa...!

Nu numai că asta continuă, dar se amplifică, şi încă cu o rapiditate uimitoare. În câteva săptămâni nu mai era doar o familie, ci cinci, apoi zece, apoi treizeci care veniră... Capacitățile hanului fiind limitate, primarul decise că

trebuia ca sătenii să-şi deschidă locuinţele pentru a face faţă acestui flux puternic.

Combătând în linia întâi, Memmo descoperi sensul afacerilor. Scund şi uscăţiv, dar inventiv şi muncitor, el intră în relaţie cu notarul Galline. Asociaţi, ei au cumpărat pe nimica toată câteva case dărăpănate pe care le-au refăcut în scopul de a le transforma în pensiuni. Au fost aduşi muncitori din satele vecine pentru a face lucrările şi, decât să se întoarcă în fiecare seară la ei, la kilometri întregi depărtare, aceştia dormeau şi mâncau acolo. Bătrânele veneau să le vândă roşiile şi varza pe care le cultivau în grădinile lor; bătrânii, iepurii din coteţe. Tinerii începură să braconeze fazanul sau porcul mistreţ... Aşa cum visase Vittorio, vizionarul, se punea în mişcare un mecanism de care profita toată lumea. Singurul care se posomora era doctorul Lurano. De când Fecioara îngrijea în locul lui, sala de aşteptare – şi-aşa puţin frecventată de obicei – era de-a dreptul pustie. Pentru un strănut, sătenii preferau să meargă să îngenuncheze în faţa Maicii-Domnului-de-sub-pământ decât să-şi scoată cămaşa în faţa doctorului. Nu numai că statuia era mai eficace, dar pe deasupra ea îngrijea fără să ia onorarii! Din fericire pentru el, Lurano avea o mică rentă care îl făcea să trăiască destul de bine fără a fi nevoit să-şi exerseze profesia ca să aibă ce mânca. Dacă a suferit de concurenţa cu Fecioara, asta a fost mai mult în orgoliul lui rănit decât din cauza scăderii resurselor de trai.

Cu pelerină lungă prăfuită, atârnând până la pământ, eu şapcă căptuşită Îndesată pe cap şi cu aere false de preceptor, un jurnalist din Palermo sosi într-o zi la han. Curios în legătură cu tot, el vru să vorbească mult cu Vitlorio căruia îi puse mii de întrebări despre originea

miracolelor. Apoi. El se duse să constate *de visu* [21] fenomenul lacrimilor de sânge. În fața statuii, el se prăbuşi, în lacrimi, şi plecă tulburat. După câteva zile, un articol lung purtând semnătura lui apăru în cel mai mare ziar al insulei. El nu se mai oprea din elogii legate de gentilețea parohului, de francheţea şi curtoazia locuitorilor şi, mai ales, de incredibilul fenomen constituit în acelaşi timp de lacrimile Fecioarei şi de vindecările inexplicabile la originea cărora se pare că era. Reluate de alte ziare, aceste rânduri înfierbântară definitiv spiritele. Veneau în număr marc oameni din Palermo, Siracuza şi Mesina. Iama trecuse şi blândețea primăverii se dovedea propice călătoriilor. Drumul care ducea în sat era de acum înainte folosit atât de căruțe ducând provizii, cât şi de căleşti ducând orăşeni frumos îmbrăcați ca să se prosterneze în fața Fecioarei noastre. În câteva zile, notarul Galline primi mai multe vizite de la locuitori din Palermo dornici să cumpere case în târg. Şi ei adulmecaseră chilipirul şi țineau să ia cele mai bune locuri înainte de a fi prea târziu. În trei săptămâni, Galline câştigă de zece ori mai mulți bani decât făcuse timp de patruzeci de ani de redactare de contracte de căsătorie şi de deschidere de testamente... Toate casele care erau de vânzare îşi găsiră cumpărător. A fost comandată construirea a altor zece. În sfârşit, după o lungă tăcere, autoritățile ecleziastice se manifestară. O scrisoare de la episcopatul din Palermo îl preveni pe Vittorio că un trimis avea să vină în curând să-i facă o vizită.

— Credeai c-or să te lase să-ți faci liniştit micile tale miracole în colțul tău, fără să se amestece? ricană mama, într-o zi când parohul venise s-o vadă între coline. Eşti foarte naiv, bietul meu Vittorio. Fii atent să nu te

---

[21] *De visu* (lat) – la fața locului (n. Tr.).

izgonească şi să-ți fure parohia... Ai grijă mai ales să nu te ia drept impostor şi eretic!

— Nu pot face nimic împotriva mea. Statuia e cea care face minuni, nu eu. Eu nu pozez în profet. Şi nici nu cer nimic pentru mine însumi!

— Ştiu. Dar dacă miracolele îi liniştesc pe oamenii simpli, pe cei puternici îi înspăimântă. Sunt sigură că episcopul preferă o Sicilie docilă şi fără miracole, în locul unei insule unde nebunii îşi recapătă judecata dar unde puterea lui nu mai este la fel de sigură.

— Fecioara noastră nu îl amenință. Ea n-are treabă cu politica. Ea nu face decât să vindece oamenii!

— Lucru pe care el şi acoliții lui sunt incapabili s-o facă, zise Giuseppina cea şireată. Să sperăm doar că niciunul dintre ei nu va deveni bănuitor.

*

În ultima dimineață din luna mai, un tânăr abate trăgea de clopoțelul de la uşa prezbiteriului. Numele lui era Fabiano Verdone şi era mandatat de episcopul de Palermo în persoană. Trupul lui era subțire şi firav ca al unei păsări de baltă. Avea ochelari rotunzi cu rame negre şi pantofi de piele. Mai albe ca porțelanul, mâinile lui se terminau cu unghii curate pe care le purta puțin mai lungi. Fără a fi mieroase, manierele lui politicoase incitau la încredere. Despre statuie, el vru să afle totul.

O atinse, o examină pe toate fețele, o întoarse şi o ridică de pc soclul ei fără să găsească nimic suspect.

— Ceea ce-mi spuneți este totuşi o poveste foarte ciudată, părinte Vittorio, conchise el. Evident, eu nu sunt decât un prim emisar. Vor mai veni şi alții, după ce-mi voi fi redactat raportul. Dacă fenomenul se confirmă, statuia va trebui trimisă la Palermo ca să fie studiată de autoritățile ştiințifice...

Vittorio îngălbeni. Nu se gândise la asta. Judecând ca un copil, el nu prevăzuse niciuna din consecințele supărătoare pe care vestea despre miracolele făcute de o statuie tocmai din fundul Siciliei le va declanşa în mod inevitabil.

— Dacă iau statuia cu ei, secretul va fi descoperit. Voi fi acuzat de trucaj... Mă vor arunca în închisoare... Voi fi dezonorat, se lamentă el toată seara.

— Nu şi dacă fetişul nu mai este în interiorul statuii, spun eu. Va fi suficient să-l scoatem de acolo înainte ca Fecioara să fie luată. Ea va înceta pentru un timp să plângă şi să vindece, dar totul va fi ca înainte imediat ce va fi adusă înapoi în biserica noastră. Asta-i tot!

— Ai dreptate, Luigi. Este adevărat că. În privința miracolelor, nu e nevoie să încerci să explici totul!

La câteva zile după vizita lui Fabiano, în ciuda protestelor mulțimii de pelerini veniți să se roage la ea sau să-i implore ajutorul, statuia fu culcată într-o ladă şi expediată la Palermo. În seara din ajunul plecării, părintele Vittorio deschisese trapa şi scosese fetişul Manea. Oricât de discretă era, nişa ar fi fost descoperită la prima examinare serioasă...

Timp de o săptămână, o comisie de experți îşi luă răspunderea să o studieze. Bineînțeles, ei nu găsiră nimic special, căci Fecioara încetase să plângă cu lacrimi de sânge. Câteva articole răutăcioase care o denigrau apărură în presă, apoi, episcopia părând să se fi calmat, ni s-a dat înapoi ceea ce ne aparținea. A doua zi după ce s-a întors, ea începu din nou să sângereze şi să vindece... în cursul lunilor care au urmat, satul deveni un centru de pelerinaj din ce în ce mai important. Reputația statuii trecuse granițele insulei, unii veneau de la Roma pentru a o vedea, şi chiar din Austria sau de la Paris, într-o zi, auzii

rugăciuni murmurate într-o limbă care mi se păru îngrozitoare.

— Cred că sunt englezi, îmi şopti Vittorio.

Episcopia adoptase în mod ciudat o atitudine moderată în această problemă. Din când în când, primeam vizita părintelui Fabiano, care părea să fi pus la inimă cazul nostru şi căruia îi datoram, cred, relativa noastră linişte.

— Trebuie să vă mărturisesc că această Fecioară mă lasă perplex, îi zise el într-o zi lui Vittorio. La noi, ea sângerează şi vindecă, este de netăgăduit. Transportată în altă parte, ea îşi stăpâneşte lacrimile şi refuză să acţioneze... Ceea ce e totuşi curios, nu credeţi?

— Fără îndoială, ea s-a consacrat acestei biete bisericuţe... Este locul pe care l-a ales. Restul e mister...

— Unde aţi descoperit-o? Nu mi-aţi arătat niciodată locul exact.

— În criptă. Vă conduc imediat acolo dacă doriţi.

Eu am ţinut lampa în faţa părintelui Fabiano ca să coboare cele treizeci de trepte care duceau până la fundaţie, acolo unde săpasem timp de trei nopţi falsa ascunzătoare a Fecioarei. Cu picioarele în pământ, Fabiano inspectă şi făcu un crochiu aproximativ al locurilor. El o desenă îndelung pe Fecioară în carnetul său, cât de bine putu.

— Ce zice episcopul de toate astea? se interesă într-o zi cu francheţe Vittorio.

— Atâta vreme cât Roma nu va emite nicio părere asupra chestiunii, episcopul nu va face nimic. Eu cred, de fapt, că multe lucruri ţin de atitudinea dumneavoastră.

— De atitudinea mea? Cum aşa?

— Sunteţi un brav paroh de ţară căruia i se întâmplă un lucru extraordinar. Staţi bine. Nu ieşiţi în faţă. Nu cereţi nimic. Atâta vreme cât va fi aşa, superiorii dumneavoastră

nu prea o să vă ceară socoteală. Ştiţi, ei sunt un pic stânjeniţi. O statuie miraculoasă, în zilele noastre... N-o luaţi în nume de rău, dar e ceva cam retrograd... Oricât de paradoxal ar fi, Biserica preferă astăzi să treacă sub tăcere asemenea fenomene decât să le revendice. De-a lungul secolelor, am tot pierdut în faţa ştiinţei, aşa că e mai bine să se evite confruntarea... Oricare ar fi originea acestor pretinse miracole, este preferabil pentru toată lumea ca ea să nu fie cunoscută. Şi apoi, această bruscă notorietate este benefică pentru mulţi în regiune. Mi s-a spus că mulţi dintre enoriaşii dumneavoastră s-au îmbogăţit considerabil în ultima vreme. Satul se măreşte, va fi în curând un adevărat orăşel. Asta e foarte bine...

— E adevărat, părinte Fabiano. Sunt mai multe bogăţii decât înainte şi ţăranii nu mai pleacă să lucreze în uzinele din Palermo fiindcă au de lucru aici.

— Atunci, părinte Vittorio, de ce vă temeţi?

*

Povestea Fecioarei miraculoase făcu averea târgului nostru şi numeroase luni se scurseră fără ca ceva să-i împiedice prosperitatea. În mod regulat, în cel mai mare secret, Giuseppina. Leonora şi cu mine reiteram ritualurile cu scopul de a reîncărca potenţialul statuii. Astfel, hrănită cu sângele nostru şi cu ierburi vrăjitoare, ea îşi continua liniştită opera binefăcătoare. Notarul cumpără terenuri şi ferme. Memmo, hangiul, achiziţionă imobile care să-i aducă venituri la Palermo. Primarul Guglielmo luă acţiuni în societăţi de asigurare englezeşti şi în uzine din Lombardia... Toţi, într-un fel sau altul, profitară din plin de cheltuielile făcute de pelerini. Numai Vittorio şi mama rămâneau săraci. Din favorurile pe care unii voiseră să i le acorde, Vittorio nu le acceptă decât pe cele care contribuiau la refacerea unui contrafort al bisericii lui sau

la restaurarea acoperişului clopotniţei. Ca un adevărat credincios, el nu vru nimic pentru sine. Într-o zi, părintele Fabiano aproape că i-o reproşa.

— Haideţi, părinte Vittorio, e timpul să vă gândiţi un pic şi la dumneavoastră. Sunteţi în vârstă, obosit poate. Am putea să vă găsim un înlocuitor. Nu sunteţi nerăbdător să vă retrageţi? Am putea să vă dăm o parte din ofrandele aduse Fecioarei, ar fi cât se poate de drept.

Sugestia fu cât pe ce să-l înfurie pe Vittorio dar, în loc să-şi piardă cumpătul, el preferă să-şi calmeze nervii tăind glicina din grădină.

— Să mă retrag? Eu? Dar, aici, sunt la mine acasă! N-am nevoie de nimic altceva... Şi apoi, mă simt mai zdravăn ca la douăzeci de ani! Mă auzi, Luigi?

— Vă aud, părinte.

Totuşi, în a treia iarnă de când Fecioara făcuse primul ei miracol, în ciuda lăudăroşeniei lui, părintele Vittorio adormi într-o seară şi nu se mai trezi. Plecase fără suferinţă şi fără amărăciune. Întreg târgul asistă la înmormântarea lui, cu excepţia mamei şi a bunicii mele care nu îndrăzniseră să se amestece cu mulţimea şi care priveau scena de departe. În ceea ce mă priveşte, eu mergeam în fruntea cortegiului, în spatele dricului. Cele două siluete feminine le erau necunoscute multor locuitori, majoritatea dintre ei nou-veniţi. Le priveau de sus. Chiar şi primarul, Guglielmo, care altădată se ducea adesea pe colină pentru a-şi îngriji guta. Se purtă ca şi cum mama şi bunica nu mai aparţineau comunităţii. Este adevărat că, în vechiturile lor peticite, ele nu mai aveau nimic în comun cu sătenii îmbrăcaţi toţi cu haine noi şi scumpe.

— Ce-o să se aleagă de tine, micuţule, acum că protectorul tău nu mai este? mă întrebă sora Pirozzi la

sfârşitul ceremoniei funebre. Ce vrei să fad? N-o să te întorci totuşi la mama ta...

Eu îmi pusesem primul această întrebare. Aveam treisprezece ani – nu mai eram copil, dar eram departe de a fi bărbat. Era imposibil să trăiesc singur şi totuşi să mă întorc pe colină pentru a trăi acolo izolat mi se părea de neconceput, după tot ceea os cunoscusem...

— Pot să iau băiatul cu mine, dacă vrea... Aş putea să-i completez eu însumi educația. Şi chiar să-l dau la o şcoală veritabilă. Evident, ar trebui ca mama lui să-şi dea acordul...

Doctorul Lurano era cel care se oferea să-l înlocuiască pe Vittorio. Doctorul Lurano! Cel care mă ocolea când mă vedea pe stradă! Omul care trebuia să mă urască cel mai mult pe lume pentru că într-o zi oprisem ca prin magie sângerarea unei fetițe căzută dintr-un copac! Propunerea era atât de grotescă încât izbucnii în râs chiar în mijlocul cimitirului.

— Ei, hai, stăpâneşte-te, băiete! E o propunere serioasă. Bănuiesc că nu mă iubeşti. Eu am ciudățeniile mele şi ştiu că şi tu le ai pe ale tale. Dar nici tu. Nici cu nu suntem oameni răi. Să învățăm să ne cunoaştem, vrei? Putem găsi oricând o altă soluție dacă nu ne înțelegem.

Resemnat, mi-am abandonat aşadar micuța cameră din prezbiteriu şi m-am instalat la doctorul Valentino Lurano. În primele zile, m-am temut de ce-i mai rău. Afabilitatea de care medicul dăduse dovadă la cimitir mi se părea o mască ce avea să plesnească în curând şi să dezvăluie natura răuvoitoare a bonomului. Spre marea mea uimire, totul se petrecu bine cu el. Ni s-a întâmplat, desigur, să avem câteva neînțelegeri, dar aceste certuri au fost pasagere. Foarte repede, descoperii un om de o bunătate şi o blândețe la fel de manifeste ca cele ale părintelui Vittorio,

deşi diferite. Lurano era mai cinic decât parohul, mai detaşat de lucruri şi de oameni. Trăia ca un singuratic, cu amintirea soției lui moarte foarte de tânără, fără să-i dăruiască un copil. Dar ca şi Vittono, el iubea cărțile şi mi-a deschis larg uşile bibliotecii lui.

— Citeşte ce vrei, cât vrei. Nu există interdicție ori restricții. Gândeşte cu mintea ta. Fă-ți propria părere despre tot. Nimeni nu trebuie să trăiască viața ta în locul tău, nici să-ți spună ce să gândeşti...

În adâncul inimii, Lurano era un nesupus, un fel de anarhist dezabuzat care judeca cu aceeaşi ironie democrația şi absolutismul, scientismul şi credința...

— Totul e la fel, după părerea mea. Nu există un sistem, o credință care să fie superioară alteia. Şi chiar dac-ar fi? Să te gândeşti la asta prezintă măcar vreun interes? în definitiv, vom sfârşi cu toții în mormânt. Atunci?...

Dar cinismul aparent al lui Lurano nu-l împiedica să aibă pentru mine un interes sincer. Tot timpul cât am stat cu el, a fost răbdător cu mine şi m-a învățat multe, insistând chiar să-mi predea câteva noțiuni elementare de engleză, deşi eu continuam să consider această limbă cu sonorități cauciucate foarte dezagreabilă pentru ureche.

— Italia şi Sicilia sunt la modă la anglo-saxoni. Îmi explică el. Străzile din Florența şi Veneția sunt ticsite de ei. Deocamdată, britanicii sunt stăpânii lumii. Să ie înveți limba este prima armă care îți va permite într-o bună zi să profiți de pe urma acestor oameni.

Parohia nu rămase mult timp fără paroh. La doar câteva zile după decesul lui Vittorio, am aflat că un nou preot fusese desemnat de episcopul de Palermo în persoană. Prin vântul şi ploaia de februarie, două căruțe protejate de prelate impermeabile se opriră într-o dimineață în fața prezbiterului. Câteva ajutoare transportară bunurile noului

preot în casă. M-am oferit să car şi eu ceva. Pe una din cutiile grele pe care mi-o încredinţară, a-a scris un nume: cel al lui Fabiano Verdoae.

Carnavalul negru

Modul de viaţă al părintelui Verdone a fost foarte diferit de cel la care se supunea umilul Vittorio. Desigur, predicile pe care le ţinea de la amvon erau mai viguroase, mai bine ticluite decât cele ale bătrânului preot. Fabiano avea elocinţa unui iezuit şi gestica unui cardinal. La câteva zile de la venire, el a comandat lucrări pentru a înfrumuseţa biserica şi a o face mai atractivă în ochii pelerinilor şi ai curioşilor. A pus să se strice naosul, a cumpărat mobilier şi bănci de lemn pentru credincioşi; pe scaunele de rugăciune a pus să fie montate plăci de aramă strălucitoare cu numele principalelor familii din partea locului. Fie că frecventa sau nu biserica, fiecare avea locul lui, liber-cugetătorul Lurano ca şi primarul Guglielmo sau bărbierul Picarro. Numai familia mea fusese neglijată... De când venise pentru prima dată în satul nostru dintre dealuri, părintele Fabiano Verdone nu visase decât să ajungă preotul parohiei cu miracole. Cât trebuie să-l fi costat să aştepte moartea părintelui Vittorio! Şi ce tortură trebuie să fi fost să rămână neputincios în faţa hotărârii bătrânului de a nu-şi părăsi postul! Dar uneltirile lui izbutiseră în sfârşit şi răbdarea îi era răsplătită! Devenise stăpânul Maicii-Domnului-de-sub-pământ. De atunci, el mări numărul ceremoniilor organizate în onoarea Fecioarei, al procesiunilor şi al acţiunilor de mulţumire. Caleştile aduseră ecleziast! din toată Italia şi arhiepiscopul de Palermo se deplasă în persoană. Un fotograf imortaliză evenimentul. Părintele Fabiano comandă zece mii de exemplare din aceste poze şi le vându pelerinilor. Comandă

de asemenea medalii şi reproduceri ale statuii. El deschise larg porțile târguşorului nostru negustorilor Templului. Vorbind bine, purtându-se frumos, ajunse să aibă o influență considerabilă asupra tuturor, în câteva luni, mulțumită lui, averile deja considerabile ale notabilităților prosperară. Evident, profita şi el de asta. Nu numai că-şi oprea pentru nevoile lui personale o parte frumuşică din ceea ce aducea vânzarea de obiecte religioase legate de Fecioară, dar îşi mai şi asigura o poziție excepțională în sânul clerului sicilian. Cine ştie dacă, în ambiția lui nemăsurată, nu visa chiar mai sus decât purpura de cardinal?

Trei sau patru luni se scurseră astfel. În fiecare zi, parohul binecuvânta statuia, o scălda în tămâie, lăsa să fie atinsă de credincioşii în transă, tot mai numeroşi şi mai fervenți... Mama nu gusta agitația asta din jurul Fecioarei. Ea simțea furtuna apropiindu-se, dar refuza să răspundă la întrebările mele. Într-o zi, totuşi, reuşii să-i smulg secretul pe care îl păstra în străfundul ei precum o pedeapsă.

— Fetişul suportă influențele a prea multe slujbe. Asta nu-i convine. De fiecare dată când parohul Fabiano o binecuvântează cu ramura lui de merişor, el alterează esența fetişului. Îl slăbeşte... în curând, toată munca noastră va fi distrusă.

— E grav? obiectă Giuseppina. Statuia şi-a făcut treaba. Exodul locuitorilor a încetat. Satul este salvat.

Şi chiar mai mult: porcii au devenit cât se poate de graşi... L-ai văzut pe Memmo? Radiază în costumul lui. Şi Guglielmo? Se prelinge uleiul şi grăsimea topită pe el când merge prin soare. Nu e ca noi, care suntem tot uscați ca nişte pietre.

— Poate, dar mă tem că dacă lăsăm lucrurile să-şi urmeze cursul, o să plătim scump toţi trei.

— Să plătim scump? Ce vrei să spui, fata mea?

— O văd în visele mele. Rugăciunile, fervoarea de care este înconjurată această statuie au modificat-o. Ea nu mai este aşa cum am conceput-o. O să mai vindece un timp... o lunaţie, poate două. Apoi totul se va deregla. Ea va da dovadă de ură, de mânie. În supărarea ei, va începe poate să facă rău în loc să vindece. Noi, creatorii ei, vom fi primii împotriva cărora se va întoarce. Va trimite spre noi toată forţa pe care credincioşii i-au permis s-o acumuleze. Asta ne va ucide!

— Vrei să spui că fetişul este o creatură vie? Că poate simţi emoţii, dorinţe, temeri?

— Dar ce credeai? Că e vorba de o bagatelă fără consecinţe?

— Şi ce trebuie să facem în cazul acesta?

— Să luăm înapoi fetişul. Să-l luăm şi să-l distrugem. Este cel mai înţelept lucru...

*

Vorbele Leonorei mă aruncară în cea mai mare angoasă. Eu nu mai aveam acces la statuie, n-o vedeam decât de departe. Era acum protejată de un grilaj gros din fier, încuiat cu lacăt de trei ori, pe care Fabiano îl comandase la maestrul forjor care făcuse porţile închisorii din Palermo. Nu exista decât un singur set de chei, îndesat în buzunarele sutanei lui Verdone. Era imposibil ca oricine altcineva în afară de el să ajungă la Fecioară.

— Dacă nu putem să luăm fetişul, atunci va trebui să-l distrugem de aici de unde suntem. Trebuie să ţinem pentru el o slujbă de moarte.

— O slujbă de moarte? urlă Giuseppina. N-am spus niciodată, dar am auzit sute de poveşti despre aşa ceva...

Chiar tatăl meu a făcut una pentru a distruge un fetiş grație căruia un om rău îşi omora vacile şi pe care îl hrănea cu venin de şarpe, scaieți şi viespi strivite. Când tipul ăsta ticălos a murit, fetişul s-a legat de copii, de femeile însărcinate... Toți au murit ca nişte vite. Atunci a fost chemat tatăl meu. El a ştiut ce să facă, dar a trebuit şi el să moară...

— De data asta nu va fi periculos, măicuță, o linişti Leonora. Dar riscă să fie totuşi complicat. Acum, trebuie să acționăm repede...

Fetişul trăia pe cicluri, în ritmul lunii. După visele febrile şi premonitorii care o asaltau pe Leonora în fiecare noapte, el n-avea să mai reziste mult timp la presiunile care se făceau asupra lui. Dacă mesele continuau în acest ritm, încărcătura de vindecare avea să suporte în curând o inversiune totală şi se va dovedi extrem de periculoasă pentru toți. Luna plină marca momentul critic în care totul putea să se răstoarne dintr-o dată. Nu se mai punea problema, de acum înainte, să aştepte.

Începurăm pregătirile în prima zi a lunii descrescătoare – momentul propice pentru a opera distrugerea. Sub un pretext oarecare, părăsii pentru câteva zile casa doctorului Lurano şi mă întorsei pe colină. Trei dimineți la rând, mă dusei să culeg singur plantele de care mama mea avea nevoie. Tabarul pe care mama mi-l confecționase altădată devenise prea mic pentru mine;

Îmi trebuia altul. Crescând, făcusem muşchi, fără să fi încercat să-mi lucrez corpul. Dotat cu multă forță şi cu o rezistență naturală, nu simțeam aproape deloc muşcătura frigului, nici căldura copleşitoare a verii şi puteam să culeg cu mâinile goale urzicile fără să simt mai mult decât o mâncărime uşoară. Cu silexul Leonorei pus în sfoara care îmi servea de centură, plecai aşadar să adun plantele aşa

cum îmi arătase mama altădată. După ce le-am pregătit ritualic, a trebuit să trec la faza mult mai dezagreabilă a viselor în stare de trezie concentrate pe imagini negative legate de moarte şi putrefacție.

— Sunt mâhnită că te oblig să faci asta, îmi zise mama. Dar nu te am decât pe tine şi pe biata Giuseppina ca să mă ajutați. Singură, nu voi reuşi.

Regăsii aşadar drumul spre piatra vulcanică situată în vârful colinei. Întins pe spate, cu mâinile încrucişate pe piept precum regii mumificați ai Egiptului, am declanşat o serie de vise – de coşmaruri, mai degrabă –, care-mi solicitau toate gândurile morbide de care eram în stare. La început, a trebuit să mă concentrez pentru a-mi păstra spiritul focalizat pe sentimentele de dezolare şi de distrugere.

Am început prin a rememora amintirea unui hoit de cerb pe care-l văzusem într-o zi în pădure. Am încercat să-mi reamintesc până la cel mai mic detaliu imaginea acestor cărnuri nobile acum descompuse, mânjite de o vermină infectă şi colcăitoare. Mirosul de zahăr şi de amoniac mă izbi din nou atât de puternic încât am vomitat şi am simțit cum mă apucă o migrenă care nu-mi dădu pace timp de trei zile.

Odată depăşită această primă bornă, alte viziuni au luat naştere în curând din ele însele, fără să fie nevoie să le solicit. Acest lucru mă tulbură mult, căci scenele erau atât de vii, atât de clare de parcă le văzusem cândva chiar cu ochii mei. A apărut mai întâi un copac cu spânzurați, undeva într-un peisaj biciuit de vânt. Apoi, un lac mare negru, fără fund, cu ape nămoloase în care mă zbăteam ca să nu mă scufund. Şi, mai ales, în cele din urmă, într-o mică încăpere obscură, un scaun înalt de care eram legat cu chingi de piele ca să fiu omorât... Aceste imagini erau la

fel de clare ca nişte fotografii. Toate purtau semnul morții, al durerii, al nebuniei. Zile în şir, ele mi-au devenit o povară de care nimic n-a putut să mă scape. Bunica şi mama mi se păreau într-o stare mai bună decât a mea. Şi ele se supuneau acestor şedințe pregătitoare pentru mesa pe care aveam s-o spunem ca să distrugem fetişul şi păreau copleşite de fulgurațiile întunecate şi violente care nu încetau să se nască în mintea lor.

— Hotărât lucru, diavolul răspunde foarte repede când îl chemi, băiete, îmi zise Giuseppina.

Aşezată lângă mine pe o bancă din apropierea cabanei, ea plângea cu lacrimi fierbinți şi îşi punea capul pe umărul meu pentru a găsi un pic de alinare. La acest spectacol, inima mea se strânse atât de tare, încât o implorai pe mama să o scutească pe bătrână de această încercare.

— Iți înțeleg mila, Luigi. Şi eu simt acelaşi lucru. Dar dacă nu ne unim forțele, fetişul va rezista. Nu simți violența care mocneşte deja în el?

N-am ştiut ce să răspund. Avea dreptate. Ceva vibra nu departe, o simțeam fără să îndrăznesc să recunosc. Era un fel de prezență care plutea în jurul nostru şi se îngrijora de pregătirile noastre. Când Leonora hotărî că sosise clipa, ne-am reunit toți trei, într-o noapte neagră, la răscrucea a trei poteci, în stepă. Adusesem cu noi hârtiuțele pe care desenasem altădată semnul fetişului, glifa[22] lui personală, reprezentarea simbolică a numelui său care nu era compus nici din litere, nici din cifre. Am îndeplinit gesturile ritualice pentru care mama ne pregătise, nişte mişcări care semănau cu dansul. A trebuit să țipăm, să chemăm, să implorăm... să lăsăm să ne curgă sânge şi să facem să

---

[22] *Glifa* – reprezentarea grafică a unui semn tipografic, a unui caracter – din gr. *Glyphein* – „a grava” (n. Tr.).

încolțească semințele morții pe care le păstram în noi de prea mult timp. În fine, am ars glifele pe un rug de vrejuri.

Ceremonia a durat toată noaptea. Ea s-a terminat exact în clipa în care soarele a apărut la orizont. Ne-am întors la cabană terminați, epuizați, gâfâind. Precum sfântul Cristofor purtându-l pe Copilul Iisus, a trebuit s-o cocoț pe bătrâna Giuseppina pe umerii mei ca s-o traversez un vad. Biata de ea adormi într-un minut pe mine, îi simțeam răsuflarea umedă pe gâtul meu. Neavând inima s-o las pe jos, am purtat-o aşa până în patul ei din vârful colinei. Cred ca am dormit toată ziua şi noaptea următoare. Ca şi după ceremonia botezului, ştiam că nimic nu se va întâmpla înainte de terminarea unui nou ciclu lunar. După efortul nebunesc pe care-l făcusem, trebuia să mai găsim în noi şi forța de a avea răbdare, ceea ce a fost aproape la fel de greu ca faptul de a sta întins pe piatra neagră pentru a căuta vise urâte.

Mă întorsei la doctorul Lurano. În fiecare zi, mă duceam la biserică să mă amestec în mulțimea de penitenți pentru a încerca să văd dacă Maica-Domnului-de-sub-pământ mai plângea cu lacrimi stacojii. În cea de-a douăzeci şi noua zi de la întrunirea noastră nocturnă, fântâna roşie secă în sfârşit.

*

Secarea lacrimilor fu pentru sal o adevărată catastrofă. Părintele Fabiano deveni la fel de livid precum patrafirul unui copil al bisericii. El îşi instală un scaun de paie lângă statuie pe care nu o mai slăbi din ochi toată ziua. Lai primele licăriri ale zorilor, după doar câteva ore de somn, el se întorcea s-o supravegheze pe madonă şi se ruga cu şi mai multă fervoare decât o făcuse când era la seminar. Pentru o clipă, se gândi chiar să-şi mortifice carnea cu un bici plumbuit.

— Ce se întâmplă, domnule paroh? îl întrebă într-o dimineață un bărbat chipeş cu părul argintiu, venit special de la Ravenne pentru a o contempla pe Fecioara miraculoasă. Statuia voastră nu plânge, aşa cum mi s-a spus! Şi dacă nu plânge, înseamnă că nu mai vindecă! Totul nu era aşadar decât escrocherie? Nu vă felicit pentru aşa ceva!

Alții avură vorbe şi remarci încă şi mai rele. Englezii, francezii, austriecii provocară scandaluri şi plecară înapoi la fel de repede precum veniseră. Pensiunile lui Memmo se goliră de clienți, pelerinii nu mai cumpărară suveniruri, vizitatorii nu mai zăboviră. În scurt timp, apărură articole în ziarele din Palermo. Acelaşi ziarist care menționase primul afacerea reveni asupra declarațiilor lui şi, într-un articol lung, înşirui suspiciunile care apăsau asupra probității locuitorilor satului.

(...) Sunt cunoscute condițiile grele de trai care există astăzi în aceste văi pierdute ale frumoasei noastre țări. Este cunoscut de asemenea şi spiritul adesea de frondă şi mereu ingenios al autohtonilor. Poate că moştenirea antică a războinicilor africani ai lui Hannibal sau a sarazinilor lui Mahomed a lăsat acolo câteva urme de şarlatanie, câteva resturi de perfidie pe care se mai înrădăcinează şi astăzi tentații de stratagemă, dorințe de complot...

Emoția provocată de aceste rânduri veninoase fu imensă. Guglielmo şi Fabiano convocară o adunare generală a locuitorilor în vasta sală de ceremonii de lângă primărie care tocmai fusese construită. Eu n-am fost invitat, bineînțeles, dar Lurano mi-a povestit toate episoadele.

— Primarul nu mai putea să vorbească la sfârşitul reuniunii, atât de mult răcnise. Parohul nu mai e decât propria sa umbră. Şi-a pierdut infatuarea. Nu înțelege nimic din ce se întâmplă. Stă încovoiat pe scaun, cu umerii lăsați şi abia mai vorbeşte. A lăsat în seama altcuiva grija de a face anunțul cel mai îngrozitor...

— Cel mai îngrozitor? Ce s-a întâmplat?

— Săptămâna trecută, trei infirmi au părăsit satul într-o stare mai proastă decât veniseră. Unul şchiop de piciorul drept n-a mai putut să şi-l mişte nici pe stângul; ochiul sănătos al unui chior s-a închis şi el la rândul lui şi, cel mai rău, un puşti tuberculos şi-a dat duhul chiar în fața statuii. Încă un caz – numai unul! – ca acestea şi toată lumea o să creadă că statuia a devenit o Maica-Domnului a Răutății. Zău aşa, de la bun început, eu nu înțeleg nimic din povestea asta!

De cum am putut, am şters-o pe coline ca să le raportez mamei şi bunicii ceea ce aflasem. Asta o făcu fericită pe Giuseppina.

— Cu atât mai bine! exclamă ea lovindu-şi coapsa cu podul palmei. Toți idioții ăştia vor relua drumul spre bătrânele tămăduitoare care suntem. Asta o să ne mai aducă ceva bani în puşculiță, e timpul! Nu-i aşa, făta mea?

Dar fața Leonorei era întunecată. Ei nu-i venea să râdă.

— Nu-mi place că statuia a început să facă rău. Acesta e semnul că am intervenit prea târziu. Este de asemenea dovada ci spiritul este puternic şi că are o mare voință de a trăi. Trebuie să acționăm şi mai radical decât am făcut-o, dacă nu vrem ca el să ne facă rău. Mesa de moarte spusă la răscruce n-a fost de ajuns. Mai trebuie una, chiar în locul unde s-a născut creatura: în biserică!

Există mai multe etimologii ale cuvântului *carnaval.* Cea mai puțin lingvistică, cea mai puțin ştiințifică îmi părea

totuşi a fi cea mai bună: *carnaval* ar deriva din latinescul *came levare,* „a retrage carnea”. Ei bine, iată ce trebuia să luăm înapoi de la fetiş. Nu mai trebuia să ne mulţumim cu simboluri şi rugăciuni de distrugere, trebuia să distrugem suportul material ascuns în Fecioara cea mare.

— Cum să facem? se lamentă Giuseppina. Statuia este acum în spatele gratiilor! Nu mai e ca pe timpul bunului Vittorio! Nu mai vezi nimic, nu!

Timp de câteva zile, problema rămase insolubilă, apoi, prin doctorul Lurano, am aflat că părintele Fabiano hotărâse o mare rugăciune publică închinată Fecioarei, înjurai satului şi până la potecile care duceau la poalele colinelor.

— Îşi joacă ultima carte, comentă medicul. Spera că o procesiune şi un omagiu general vor face ca statuia să-şi revină. Mai bine zis, toţi speră asta. Că doar de atâta timp nu trăiesc decât de pe urma ei.

— Şi dumneavoastră, doctore Lurano? Suferiţi că lacrimile statuii au încetat să mai curgă?

— Dumnezeule mare, nu-mi pasă câtuşi de puţin, Luigi!

*

Era o zi cu vânt puternic şi cer cenuşiu. În ajun, o ploaie cu boabe mari de grindină se abătuse asupra satului, rupând acoperişuri, spărgând geamuri, făcând să plesnească scoarţa groasă a măslinilor din livezi. O neaşteptată masă de aer rece stagna de o jumătate de săptămână în vale, făcând să se ridice o ceaţă groasă care nu se risipea decât către prânz şi cădea din nou de cum începea soarele să coboare la orizont.

— O vreme de Bretania. De Scoţia. De Irlanda. O vreme de Marea Iroise [23] şi de naufragiu..., comenta Lurano

---

[23] *Marea Iroise* – parte a Oceanului Atlantic, ce se întinde între Insula de Sein şi Ushant, în N-V Franţei. Termenul de „iroise” a apărut prima oară menţionat

ațâțând focul din soba lui cu cărbuni. Mai ales, o vreme să nu ții o rugăciune publică afară!

Şi totuşi, în ciuda rafalelor care întorceau pe dos balenele umbrelelor, care smulgeau pălăriile şi se năpusteau sub fuste umflându-le ca pe nişte baloane, marşul inițiat de Fabiano avu loc. Cocoțată pe o brancardă purtată de opt bărbați, Maica-Domnului-de-sub-pământ fu plimbată pe toate străzile târgului. N-a existat nicio străduță, niciun loc de trecere, nicio scară minusculă legând două travee care să nu fi fost parcursă. Imprimând cadența şi arătând direcția, părintele Fabiano mergea în frunte, înconjurat de copii ai bisericii, balansând o cădelniță şi recitând psalmi. În spatele statuii, venea întreg satul, toți cu câte o *Biblie* şi un rozariu în mână. Cu ochii plecați, cu lacrimi pe fețele îndurerate, cu paşi lenți, bărbați, femei, copii, bătrâni se rugau – puțin – ca miracolele să revină şi – mult – ca banii să le intre din nou în buzunare! Ca să arate că, în duda scepticismului său, îi păsa de soarta satului, Lurano îşi luă mantoul, îşi puse ghetrele de duminică şi se duse să ia parte la procesiune. Cred că m-a căutat peste tot prin casă înainte de a se hotărî să meargă singur, în ceea ce mă priveşte, plecasem deja de mult timp la mama, pe coline. Prevăzusem să profităm de momentul în care procesiunea va ieşi din sat ca să pătrundem în biserica goală, să ne ascundem acolo şi să aşteptăm noaptea; atunci, după ce statuia se va întoarce, vom încerca să distrugem obiectul magic din interiorul ei.

—• Merg cu voi, decretă Giuseppina. Nici nu se pune problema să mă lăsați aici singură cuc ca să mă perpelesc aşteptând întoarcerea voastră.

---

pe hărțile maritime din secolele al XV-lea şi al XVI-lea (din *ire,* lat., „furie”, *iroise*, „furioasă”).

Imposibil de descurajat, bătrâna se târâi cum putu în spatele nostru până în târg. Uşa bisericii fusese lăsată larg deschisă. Cu excepția unei pisici şi a unui câine vagabond, nimeni nu ne văzu strecurându-ne în naos.

— Unde o să aşteptăm? întrebă Giuseppina. Nu în confesional totuşi, nu?

— În criptă, şoptii eu. Nimeni nu vine niciodată acolo. Şi ştiu cum s-o deschid.

Din fericire pentru noi, părintele Fabiano nu considerase necesar să încuie prezbiteriul. În sertarul unde o ținea şi părintele Vittorio, găsii cheia care permitea accesul la subsol. Am coborât toți trei şirul de scări care ducea la criptă, unde am aşteptat răbdători până seara, tremurând de frig, cu inima strânsă de neliniştea şi teama următorului sabat. La un moment dat, am perceput zgomotele înăbuşite ale procesiunii care se întorcea. Au fost spuse două liturghii, ale căror ecouri ajunseră până la noi într-un mod uimitor de clar, apoi se făcu linişte totală. Către miezul nopții, ne-am părăsit ascunzătoarea şi ne-am dus în fața statuii, luminată toată de lumânări care trosneau în jurul ei. Mama adusese într-un sac, în afara obiectelor ritualului, un cleşte mare pe care îl împrumutase de la nu ştiu ce țăran. Cu el am tăiat o za a lanțului care închidea grilajul, protejând capela dedicată Fecioarei. În miez de noapte, zgomotul ne răsună în urechi cu forța unei lovituri de tun. Înmărmuriți, uluiți, am aşteptat câteva minute bune pentru a ne asigura că vacarmul nu alertase pe nimeni şi că puteam continua în pace. Fiecare într-un colț de întuneric, ne-am tras pe noi tabarele. Eu m-am dezbrăcat sub pilonul decorat cu Meluzina secretă pe care mi-o arătase altădată Vittorio. Pentru o clipă, această amintire îmi strânse inima. Când am fost îmbrăcați cum trebuie pentru ceea ce urma să facem, am înşfăcat statuia

şi am împins cu toţi muşchii mei ca s-o întorc. Era grea, făcută dintr-un lemn dens. Reuşii totuşi s-o pun în aşa fel ca trapa fetişului să ne fie la îndemână.

— În niciun caz să nu deschizi statuia imediat, Luigi. Există nişte cuvinte care trebuie pronunţate şi nişte rituri care trebuie efectuate înainte de asta, mă avertiză mama şoptit.

Timp de câteva minute, am îngăimat cuvinte de moarte la adresa fetişului. Cu robele noastre de dimie, cu braţele şi picioarele goale, cu ochii strălucind, semănăm cu vrăjitorii din picturile lui Goya sau ale lui Salvator Roşa. Vederea trupurilor noastre agitându-se astfel pentru o mesă neagră în jurul acestei reprezentări a Fecioarei trebuie că era înspăimântătoare. În cele din urmă, litania se sfârşi, dar mai trebuia să facem să ne ţâşnească sânge din vene ca să desenăm cu el figuri pe pământ şi să mânjim statuia înainte de a o deschide. Cu silexul ei, mama ne crestă rând pe rând încheieturile şi îngenunche în faţa băltoacelor roşii care răspândeau un miros metalic pentru a trasa cu degetul forme complicate pe dalajul locului sfânt. Odată aceste figuri terminate, ne repezirăm toţi trei cu mâinile pline de sânge pe Maica-Domnului... în acea clipă, chiar când simţeam sub unghiile mele cum se deschide trapa care închidea cavitatea secretă, părintele Fabiano îşi făcu brusc apariţia în spatele nostru. Faţa îi era albă de furie şi de ură. Urlând, le dădu la o parte pe mama şi pe bunica cu un gest violent, apoi mă apucă de umeri ca să mă îndepărteze de scumpa lui statuie.

— Profanatori! Demoni! Cum îndrăzniţi s-o murdăriţi pe mama lui Iisus Hristos?

Energia cu care mă strângea mă surprinse. Acest bărbat pricăjit avea o forţă împotriva căreia îmi era imposibil să lupt. M-am rostogolit violent pe pământ. Capul mi s-a lovit

de baza unei coloane şi pentru o clipă am căzut în inconştienţă. Când mi-am revenit, biserica devenise locul unei furioase bătălii. Mama se zbătea ca o tigresă ca să scape din mâinile mai multor oameni, vecini pe care strigătele lui Fabiano îi alertase. I-am recunoscut pe Memmo hangiul, pe Galline notarul, pe primarul Guglielmo şi pe fostul nebun Pirozzi... în spatele lor, parohul se lamenta şi-şi vărsa ocările cât îl ţinea gura.

— Puneţi mâna pe ea! Prindeţi-o pe răufăcătoare! Blestemata!

Tremurând, cu ochii acoperiţi de sângele care îmi curgea din frunte, am vrut să mă ridic ca să-i sar în ajutor Leonorei. M-am aruncat în luptă, zgâriind feţele, muşcând şi lovind ca un pui de lup încolţit în fundul unei vizuini. Oricât de puternice erau loviturile mele. Ele nu puteau să facă nimic împotriva adversarilor mei al căror număr creştea cu fiecare clipă. Ţinuţi de păr, cu tabarele rupte dezvăluindu-ne trupurile goale, am fost târâţi în piaţa din faţa bisericii unde o mică mulţime se adunase deja.

— I-am găsit în biserică vrând s-o ungă pe Fecioara noastră cu sângele lor! urlă Fabiano. Ei sunt responsabili de oprirea miracolelor! Ei, pizmuitorii! Vrăjitorii! Credincioşii Diavolului care nu pot suporta ca Maria noastră să facă bine! Ruşine lor! Nenorociţii!

Ne-au huiduit, ne-au scuipat în faţă, au vrut sa ne bată. Biata Giuseppina fu lăsată în seama unui grup care o burduşi bine cu lovituri în stomac. Întinsă pe jos, îi auzii bătrânele oase pocnind sub talpa unui bărbat care apăsa pe coapsele ei fragile cu pantofii lui cu ţinte. Şi pe mine mă loviră, dar, turbat de furie, nu mai simţeam nimic. În zadar am încercat să strig că Fabiano se înşela, că exista o explicaţie pentru gesturile noastre, că nouă şi numai nouă ni se datorau miracolele Fecioarei, cuvintele mele au fost

înecate în vârtejul violenței care se dezlănțuia asupra noastră. În cele din urmă, după ce am fost bătuți atât de tare încât eu mi-am pierdut din nou cunoştința, cineva a aruncat o funie peste o creangă joasă a unuia dintre stejarii care umbreau piața.

— Asta e pentru fată, schelălăi Galline.

Şi făcu un nod în jurul gâtului mamei. În ochii ei, am văzut, era o ură crâncenă, un dispreț de nepătruns pentru aceşti oameni pe care avusese slăbiciunea să-i iubească mereu. Ea nu se uită la mine în timp ce trei bădărani trăgeau de cânepă ca s-o spânzure de copac. Sugrumată, sufocându-se, ea rămase acolo, în agonie, întrucât vertebrele nu i se rupeau, dând din picioare în gol, în căutarea aerului care nu mai putea să-i ajungă în plămâni. Sfârşitul îi fu lung şi chinuitor. În cele din urmă, fața i se înnegri şi ea îşi dădu duhul în aplauzele adunării.

— E rândul mamei acum! urlă Memmo.

Cum se pare că nu mai aveau funie, luară hotărârea s-o arunce pe bătrână într-un puț, în curtea uneia dintre puținele case care nu fuseseră cumpărate încă. Cred că Giuseppina era deja moartă când corpul ei căzu în groapă şi dispăru pentru totdeauna.

— Şi puştiul, strigă Pirozzi.

— Da, în puț cu bătrâna!

— În puț! în puț!

Am simțit cum mă ridicau. Trecând din mână în mână, am fost împins cu brutalitate către ghizd, dar când urmau să mă arunce, trei pocnituri seci răsunară deasupra mea, încremenind orice mişcare, oprind dintr-o dată orice imprecație.

— Ați înnebunit cu toții! Lăsați băiatul imediat! Dați-i drumul sau vă împuşc, la întâmplare, ca pe nişte câini ce sunteți!

Cu pistolul în mână, cu trăsăturile înăsprite de fermitatea deciziei, doctorul Valentino Lurano făcea singur faţă mulţimii. Îndreptând arma rând pe rând spre feţele cele mai apropiate, mă trase la el şi, aruncându-mi vesta lui pe umeri, mă duse acasă. Fără să schimbăm niciun cuvânt, îmi pansă rănile, îmi închise plăgile, îmi îngriji vânătăile. În zori, în sfârşit îmi vorbi.

— Nu poţi să rămâi aici, copile. Ştii asta.

— Da, doctore. Dar într-o zi, o să mă întorc. Şi o să-i ucid. Pe toţi.

— N-o să-ţi fac morală şi n-o să-ncerc să te-ncurajez să revii asupra acestei hotărâri. Poate că răzbunarea este uneori cel mai bun drum, singurul drum... Dar tu eşti cel care vei decide. Deocamdată, trebuie să te îndepărtezi. Să pleci departe. Repede. O să-ţi dau nişte bani şi o să-ţi scriu un bilet pentru un om pe care îl cunosc. Locuieşte la Palermo. O să te duci la el din partea mea.

Te va găzdui şi va şti ce să facă cu tine. Eu nu mai pot face nimic...

— Mi-aţi salvat viaţa, doctore. Este o datorie pe care n-o s-o uit niciodată.

Corpul îmi fusese atât de rupt în bătaie, încât am stat două zile fără să mă pot mişca. În dimineaţa celei de-a treia, mi-am pus câteva lucruri într-o valiză şi am urcat într-o brişcă pe care doctorul o închiriase pentru toată ziua ca să mă conducă la cinci leghe de târg, acolo pe unde trecea un poştalion pentru Palermo. Nu plângeam. Ura şi amărăciunea mea erau prea intense pentru asta. Ajuns aproape de biserică, i-am cerut doctorului să oprească o clipă.

— Crezi că-i o decizie înţeleaptă, Luigi? mă întrebă el cu o voce lipsită de vlagă.

— Am un ultim lucru de făcut aici înainte de a pleca.

Eram în plină dimineață. Prin piață treceau oameni, văzându-și liniștiți de treburile lor. Corpul mamei nu se mai balansa în stejar. Nu știam ce făcuseră cu el. Fără îndoială, îl aruncaseră la groapa comună, fără nici măcar o rugăciune. Am intrat, cu pas întins, în biserică. Din toți cei care mă văzură – și erau numeroși –, niciunul nu îndrăzni să mă oprească. Încet, fără să mă grăbesc, am desprins de pe bănci, cu vârful unui cuțitaș, patru plăcuțe de aramă pe care le-am privit o clipă înainte de a le băga în buzunar. Aveau înscrise pe ele numele lui Memmo, Pirozzi, Gugiielmo și Galline...

Îngerii din Palermo

Am ajuns la Palermo pe înserate, trei zile mai târziu. Niciodată nu mai văzusem un oraș atât de vast, nici case atât de înalte. Toate străzile erau luminate cu gaz, astfel că puteai să te descurci ca ziua în amiaza mare chiar în toiul nopții. Întrebând de mai multe ori, am reușit să găsesc adresa pe care mi-o dăduse doctorul Lurano. Era o locuință impozantă situată într-un cartier liniștit, pe un bulevard mărginit de palmieri. Impresionat de atâta grandoare, am ezitat să trag de clopoțel, dar, când în sfârșit m-am hotărât, un valet în pantaloni negri și jiletcă galbenă, cu mustață cernită și cărare pe mijlocul capului, m-a informat că stăpânul lui murise cu două luni în urmă și că un puști cu fața atât de tumefiată ca a mea n-ar fi fost primit cu siguranță de văduva lui, doamna, chiar dacă pretindeam că am o scrisoare de recomandare. Mi-a trântit ușa în nas și n-a binevoit să revină nici când am bubuit în ea până mi-am zdrelit pumnii. Lăsat pe cont propriu, am mers mult timp la întâmplare, neștiind încotro să mă îndrept. La capătul unei lungi piațete pustii, o adiere răcoroasă și sărată îmi mângâie fața. Nările îmi fremătară

din cauza acestui miros puternic pe care nu-l cunoşteam şi care mă atrăgea. Am început să alerg către un orizont care se deschidea din ce în ce mai mult în fața mea. Nisipul scârțâi în curând sub pantofii mei şi drumul se opri într-un parapet. În spatele micului zid, era marea. O vedeam pentru prima oară. Mă luă cu amețeală. Ajunsesem la marginea unei lumi, ce putea fi dincolo de ea? Ştiam vag... La vest, după coloanele lui Hercule, era un ocean şi mai întins decât Mediterana. Apoi un alt continent aşa-zis galben, plin de viață, fremătând de pofte şi de bogății... Găsii o scară care cobora de pe promenadă până la plajă. Am rămas aşezat acolo ore în şir, fascinat de mişcarea domoală a valurilor. Faptul că întâlnirea dintre pământ şi mare se derula într-o asemenea serenitate mă sidera. Când, studiind cu Vittorio sau cu doctorul Lurano, priveam hărțile de geografie, îmi imaginam întotdeauna că regiunile de coastă erau locuri de fierbere, de vuiet şi de furtună. Aici, uniunea elementelor se făcea cu blândețe, aproape în linişte. Cerul era senin şi briza nocturnă încă fierbinte. Lumina unui far strălucea pe un colț de stâncă din imediata apropiere. Explorând decorul, el îmi dezvăluia pe bucăți întinderea mării, siluetele macaralelor din port, stâncile îndepărtate...

Trebuia să găsesc un loc unde să-mi petrec noaptea. Cu valiza în mână, am mers până la un parc liniştit unde m-am ghemuit pe o bancă să dorm. În zori, păsările începură să ciripească atât de tare prin ramuri încât mă treziră. Lumina era vineție şi roz. Îmi era foame şi sete. Într-o piață care se amenaja, am cheltuit câțiva bănuți ca să cumpăr mere, pe care le-am devorat aşezat pe marginea unui jgheab pentru cai. Averea mea era mică şi nu putea să mă țină mult timp. Trebuia cu orice preț să-mi găsesc o ocupație care să-mi asigure casa şi masa. M-am întors la

tarabe şi am întrebat pe la negustori dacă aveau nevoie de un ajutor. Nu mi s-a propus o slujbă regulată, dar, la sfârşitul dimineţii, mi s-au dat câţiva bănuţi şi o jumătate de pâine pentru că am ajutat la descărcarea căruţelor. Am revenit a doua zi şi din nou a doua zi. Încet-încet s-au obişnuit cu prezenţa mea. Dormeam tot în parc, dar nu pe bancă, fiindcă îmi săpasem un fel de vizuină în pământul afânat, sub ramurile joase ale unui desiş care creştea lângă zid. Acolo îmi ascunsesem lucrurile, la adăpost de privirile altora, exasperat cum eram că trebuia să-mi car mereu valiza după mine.

— De ce nu-ţi oferi serviciile în port? îmi sugeră într-o zi un zarzavagiu. Îmi pare că eşti un flăcău voinic şi ei au întotdeauna nevoie de ajutor pentru a descărca vasele. Te vor plăti bine.

În apropierea cheiului, am întârziat un moment ca să privesc la hamalii care apucau lăzile negustorilor pentru a le încărca în cale sau pentru a le debarca pe pontoane. Eram capabil să transport la fel de bine ca ei baloţii de jumătate de chintal pe care îi aruncau în spate gâfâind.

— Tu, puştiule? Vrei s-o faci pe docherul? Dar mai trebuie să creşti! întoarce-te să sugi lapte de la *mamma* şi vino înapoi după ce-o mulgi!

Pumnii mi se crispară când auzii răspunsul grosolan al unui şef de echipă. Aerul lui hilar, ochii batjocoritori şi, mai ales, această evocare a mamei îmi întunecară minţile. Loviturile se dezlănţuiră fără să le pot stăpâni forţa. Atins în bărbie, în stomac, în plex, tipul mătăhălos se rostogoli la pământ gemând. Am vrut să mă arunc iar asupra lui, dar, venind în goană de peste tot, oamenii lui mă apucară şi mă traseră la o parte. Mi s-a dat o corecţie bună apoi am fost aruncat, tremurând şi plin de vânătăi, într-o benă de zinc în care putrezea bălegarul. Unele răni pe care le căpătasem

în biserică se redeschiseră sub această nouă ploaie de lovituri şi sângele îmi pătase cămaşa ruptă, dându-mi acum un aspect de vagabond. Şontâc-şontâc, m-am îndepărtat de chei, plin de furie. Deodată, două mâini mă apucară simultan de umeri.

— Am văzul cum te-ai bătut. Şi n-ai scos niciun țipăt când te-au cotonogit. Eşti un băiat puternic şi curajos. Cauți ceva de mâncare?

Două siluete mă încadrară: cea a unui tânăr şi cea a unei fete de şaisprezece-optsprezece ani cel mult. Uimitor de asemănători. Uimitor de frumoşi.

— Eu sunt Angelo, zise băiatul.

— Eu sunt Angela, zise fata.

*

Timp de mai multe luni, am rămas în compania gemenilor. O casă veche şi izolată de la periferie, un palat în ruine înconjurat de un parc devenit teren viran era bârlogul lor. Angelo şi Angela erau şefii unei bande formate din copii ai străzii, mărunți hoți de buzunare şi alți derbedei din port. Cel mai în vârstă din vasalii lor trebuie că avea optsprezece ani; cei mai tineri, abia şapte. Ei făcură din mine un fel de gardă de corp. Când lucrurile riscau să ia o întorsătură urâtă în timpul împărțirii unei prăzi sau când un copil încerca să păstreze pentru el o parte din obiectele furate, eu trebuia să-mi arăt muşchii şi să-i scutur un pic pe capii răutăților. Nu mă refăcusem în întregime după loviturile primite în sat, trăsăturile mele aproape că deveniseră urâte din cauza asta. Adesea, era suficient să iau un aer feroce şi nici măcar nu trebuia să-mi mai folosesc pumnii. Gemenii nu mi-au cerut niciodată să particip la activitățile criminale ale bandei lor. Mă mulțumeam să-i supraveghez pe puşti şi să stau pe lângă stăpâni ca să le asigur protecția.

Aceştia îşi rezervaseră al doilea etaj al clădirii lăsate în paragină. Majoritatea obiectelor de valoare pe care cei mici le furau din casele burgheze ajungeau acolo, alcătuind un decor fantastic şi somptuos în care gemenii evoluau ca într-un teatru. Erau amanţi şi nu o ascundeau, îşi trăiau pasiunea cu o înflăcărare devorantă şi, din cămăruţa pe care mi-o alocaseră la acelaşi etaj, puteam să-i aud gemând în fiecare noapte, ore în şir. Cât despre mine, parcă mi se golise mintea. Abia dacă-mi mai aminteam numele şi povestea mea. Păstram întotdeauna în buzunar cele patru plăcuţe de cupru luate de pe băncile bisericii, dar eram ca amorţit, anesteziat de moartea oribilă a Leonorei şi Giuseppinei astfel încât orice sentiment de răzbunare părea să mă fi părăsit. Aveam un acoperiş deasupra capului şi mâneam bine aproape în fiecare zi. Gemenii îmi plăteau serviciile şi n-aveam de ce să-mi fac griji. Timpul se oprise, refuzam să mă gândesc la trecutul meu, nu ştiam nimic despre viitor. Doar prezentul conta – şi încă atât de puţin...

— O să-mi spui într-o zi secretul tău? mă întreba adesea Angela pe un ton seducător.

Eu nu răspundeam şi asta o făcea să râdă.

— Eşti singurul care-mi rezistă, Luigi... Crezi că voi mai tolera asta mult timp?

Fata era blondă, cu pielea fină şi albă. Ochii ei erau cei mai limpezi pe care îi văzusem vreodată până atunci. Totuşi, nu mă atrăgea. Iubirea era un sentiment necunoscut pentru mine, nevoia carnală de asemenea. Asta o rănea în amorul propriu pe ea, căreia îi plăcea mai presus de orice să provoace dorinţa. Se dărui câtorva puşti din bandă, crezând că mă face gelos, şi mă provocă şi mai făţiş, chemându-mă pentru tot felul de fleacuri şi descheindu-se la rochie sub ochii mei. Dar asta nu

declanşa nimic în mine. Contemplarea sânilor ei în formă de pară şi a coapselor fusiforme nu mă aduse la viață. Furioasă, sfârşi prin a renunța la jocul ei pervers şi mă lăsă în pace, nemai vorbindu-mi chiar deloc, de parc-aş fi fost o umbră. Angelo s-a amuzat de înfrângerea sorei lui şi s-a opus violent atunci când aceasta, într-o ultimă tentativă de răzbunare, i-a cerut să mă excludă din bandă. Firav ca o fată, ascendentul său asupra găştilor nedatorându-se decât extraordinarului său talent oratoric combinat cu cel mai dur cinism, fratele avea prea mare nevoie de un supliment de forță fizică. Liniştit, credincios şi puternic ca un câine, eu eram recrutul ideal şi nu-şi putea permite să mă sacrifice capriciilor Angelei.

— Luigi, am încredere în tine, îmi spuse el într-o zi. O să-ți încredințez un secret. Sora mea şi cu mine ne pregătim plecarea. Vreau ca tu să ne însoțeşti.

— Unde vă duceți?

— Ne-am săturat de Palermo. Trebuie să respirăm alt aer, să vedem mai departe. O să plecăm în America.

America! Cu câțiva ani înainte de începutul noului secol, era ținta, visul, speranța tuturor sărăntocilor din Europa. O țară unde se spunea că un coate-goale debarcat pe Coasta de Est putea să ajungă bancher trei luni mai târziu pe Coasta de Vest. O țară a himerelor, dar şi o țară violentă, unde nu era loc nici pentru ezitare, nici pentru scrupule.

— Toată lumea pleacă. În insula noastră, nu există speranță pentru oameni ca noi iar la Roma sicilienii sunt dispretuiți. La New York, locurile bune încă mai sunt disponibile. Acum este momentul, acum ori niciodată.

Sub o scândură a vechiului parchet despicat al camerei, ascunsese trei bilete pentru traversarea pe un transatlantic care părăsea portul peste cincisprezece zile.

— Le-am cumpărat săptămâna trecută. Primele două tichete sunt pentru mine şi Angela. Pe ultimul, ți-l dau ție. Vino cu noi, Luigi...

Am luat biletul în mod mecanic, l-am băgat în buzunar şi mi-am văzut din nou de treburile mele ca şi cum nu se întâmplase nimic. Părăsirea Siciliei o lăsa rece pe mica bruta care devenisem şi perspectiva acestei călătorii nu însemna pentru mine decât promisiunea unei schimbări de decor.

Cu patru sau cinci zile înaintea plecării prevăzute, m-am dus să mă plimb la întâmplare, cu mâinile în buzunare, privind mai degrabă pământul decât cerul, molfăind un fir de iarbă fără să mă gândesc la nimic. Când m-am întors la bârlog, nişte căleşti negre, mătăhăloase aşteptau în fața intrării în parc. Ascuns într-un colț, am auzit şuierături de fluiere, apoi chemări şi chiar pocnetul câtorva împuşcături. Poliția înconjurase palatul şi îi vâna pe derbedeii înnebuniți de frică prin coridoare. Dacă n-aş fi plecat să mă plimb, aş fi fost şi eu prins în capcană. Sergenții oraşului îi aruncară unul câte unul pe membrii bandei în fundul caleştilor de fier ale închisorii. L-am văzut pe micuțul Muzo ținut de gât ca un iepure, cu picioarele balansând în aer, cu manile încercând să-i zgârie pe jandarmi. Carmine era lovit mortal şi îi curgea sânge din tâmplă. Hiero plângea. Gemenii au fost îmbarcați ultimii. Angela, cu mâinile legate la spate, fu aruncată şi ea în furgon. Părul ei blond desfăcut şi în mişcare a fost ultima ei imagine care mi-a rămas în minte. Imprudent, m-am ridicat în picioare. Chiar înainte de a urca şi el în vehicul, Angelo m-a zărit.

— Pleacă în America, Luigi! urlă el răsucindu-se pentru ca vocea lui să se audă mai bine. Fă-o pentru noi! Pleacă! Pleacă!

Toate privirile poliţiştilor se întoarseră în direcţia mea. Mai rapid decât ceilalţi, unul dintre ei începu să alerge spre mine. Am luat-o la sănătoasa şi nu m-am oprit decât atunci când am fost sigur că nu mai puteam fi ajuns din urmă. Gâfâind, lac de sudoare, m-am aşezat pe bordura unui trotuar, cu picioarele în apa unei rigole. Din nou eram singur pe lume.

India Occidentalis

În zorii unei calde dimineţi de vară, m-am îmbarcat ca pasager de clasa a treia pe pachebotul *Ferreol,* care asigura legătura Palermo – New York. Nu era o navă frumoasă; dâre de rugină curgeau de-a lungul carcasei şi bastingajul ei slinos nu inspira încredere. Punţile rezervate călătorilor cei mai săraci colcăiau de şobolani şi vermină. Nu ştiu cum erau trataţi cei care plăteau bine, dar această traversare mi se păru îngrozitor de lungă şi de grea. Nu aveai nimic de făcut decât să aştepţi şi mie nu-mi plăcea această inactivitate forţată.

Eram doisprezece în dormitorul comun pe care-l ocupam. Cu excepţia a doi ţipi din Sardinia cu pielea măslinie şi privirea dură, toţi ceilalţi eram sicilieni. Trei erau din Palermo, patru din Mesina, ceilalţi doi veneau din provincii pe care nu le cunoşteam. Niciunul nu era originar din regiunea mea. Chiar înainte de a pleca, mă întorsesem să scotocesc în palatul gemenilor pentru a verifica dacă ascunzătoarea în care fratele şi sora îşi puseseră biletele şi câteva monede de aur fusese descoperită. Din păcate, totul dispăruse. Ascunzătoarea mea. În schimb, era intactă. Protejată de un furnicar, o veche buturugă din mijlocul parcului ascundea puţinii bani pe care îi economisisem. Nimeni nu-i găsise, căci pentru asta trebuia să bage mâna în mijlocul insectelor.

Acest mic capital mi-a permis să supraviețuiesc în timpul călătoriei de pe vapor. Prețul biletului neincluzând hrana, nu mâneam decât o dată la două zile la cantina acelui hârb de navă. Trebuie că aveam şaisprezece sau şaptesprezece ani şi eram slab ca un lup la ieşirea din iarnă, numai muşchi, tot mai forțos pe zi ce trece, tot mai sălbatic. Nimeni nu căuta compania mea şi nici eu n-o doream pe-a nimănui. În cele din urmă, am fost anunțați că am ajuns la Ellis Island. Am urcat printre primii la aer liber, ca să văd această țară care atrăgea ca un magnet atâta lume fără să înțeleg de ce. Oraşul necunoscut nu semăna cu nimic din ce văzusem înainte. Am zărit mai întâi vârful unor stânci roşiatice care intra încet în umbră. La apus, un soare de culoarea sulfului mângâia orizontul. În fața mea, era insula Manhattan şi ciocul ei, Battery Park, cu imensa clădire a vămii de arhitectură franțuzească. Mareea în creştere năvălea spre un estuar dublu. La nord, era râul Hudson, fără niciun pod, despre care primii exploratori credeau că era drumul direct spre Indii. De cealaltă parte, era East River, punctat de un imens arc de cărămizi şi fier: noul pod Brooklyn... Şi apoi am văzut primii zgârie-nori alungindu-se în contra-lumină pe cerul auriu. De departe, ai fi zis că sunt decupați din carton, fără grosime şi fără consistență. Cineva mă împunse cu cotul. La fel de uluit ca şi mine, vecinul meu arăta cu degetul un nou bloc de piatră, mai apropiat: Statuia Libertății. Nava se îndrepta direct spre ea... Am văzut o vedetă[24] rapidă venind către noi în timp ce Ferreol *îşi înc*etinea mersul şi îşi pornea sirenele. A fost coborâtă scara de bord pentru ca pilotul să poată urca la bord şi să ducă vasul în siguranță până la doc, ceea ce ne mai luă ceva timp. Când în sfârşit acostarăm, se făcuse

---

[24] *Vedetă* (mar.) – navă de mici dimensiuni care navighează în apropierea litoralului, cu o rază mică de acțiune (n. Tr.).

noapte şi era prea întuneric ca să mai fim debarcaţi. Am aşteptat răbdători aşadar la bord până a doua zi dimineaţă. La ora cinci, am fost adunaţi. N-aveam mai nimic la mine; un biet sac găurit conţinea toate lucrurile mele. Strângându-l în braţe, m-am aşezat la coada lungă a imigraţilor care, unul câte unul, străbăteau pasarelele înainte de a se îndrepta spre clădirile administrative unde îi aştepta poliţia. Majoritatea nu aveau niciun act. Mulţi nu ştiau nici să scrie, nici să citească în propria lor limbă. Foarte puţini dintre ei înţelegeau engleza. Ore în şir, ne-au pus să aşteptăm într-un imens hol îngheţat care n-avea totuşi nimic trist; chiar sub marile vitralii care dădeau toată lumina, atârnau steaguri lungi americane în culori vesele. Toată Europa era acolo. Ucrainenii începuseră să cânte la vioară; aşezaţi pe valize, tirolezii trăgeau din pipele lor de porţelan; francezii jucau cărţi; ungurii, încălţaţi cu cizme moi, încercau să înţeleagă ce zbierau albanezii cu melon verde... Pasagerii de pe cinci nave erau amestecaţi, ceea ce însemna vreo cincisprezece mii de persoane probabil...

La sfârşitul după-amiezii, la douăsprezece ore după ce fusesem debarcat, îmi veni în sfârşit şi mie rândul sa trec. Primul funcţionar pe care l-am văzut a fost un medic care m-a auscultat şi m-a găsit în regulă, în ciuda slăbiciunii mele. El m-a dus într-o încăpere unde, gol, a trebuit să suport o frecţie cu pudră dezinfectantă şi un duş. M-au condus apoi pe nişte coridoare fără sfârşit până la un alt funcţionar. La început, mi-a fost greu să înţeleg ce-mi spune, dar, din fericire, urechea mi s-a obişnuit repede cu accentul. A fost surprins că ştiu un pic de engleză şi asta l-a făcut să fie binevoitor faţă de mine. Pe vremea aia, legea procentajelor nu fusese încă votată şi autorizaţia de intrare pe teritoriul american era lăsată k libera apreciere a

vameşilor. Desigur, existau şi respinşi, dar era suficient să pari sănătos, să accepţi să respecţi Constituţia şi să reciţi unul din versetele *Bibliei* înscris în cincizeci de limbi pe un panou negru pentru a-ţi primi biletul de trecere.

— De unde vii tu, puştiule? mă întrebă vameşul.

— Sunt de pe *Ferreol,* vin din Palermo.

— Care e data ta de naştere?

— Nu ştiu exact. Am probabil şaptesprezece ani.

— Îmi trebuie o dată.

— Nu contează. Puneţi ce vreţi.

— Atunci va fi 14 martie, ca a mea. Să punem anul 1882. Începând de acum, ai în mod oficial şaptesprezece ani. Îţi convine?

— Da, domnule.

— Cum te cheamă?

— Luigi Monti, domnule.

— O să pun Lewis, mai degrabă decât Luigi. O să sune mai american. Ce zici?

— Mi se pare bine, domnule.

— Cel puţin, nu eşti contrariat. Vei fi un bun recrut. Ştii să scrii, nu-i aşa? Semnează în partea de jos a registrului. Şi nu uita că te numeşti Lewis acum.

Am luat tocul cu peniţă scârţâitoare pe care amploiatul cu manşete şi cozoroc mi-l întindea şi mi-am inventat o semnătură.

— Este bine. Acum, ştampilez acest document şi-ţi redactez o copie. Să n-o pierzi, mai ales. Ea îţi dă dreptul de şedere aici. După un timp, dacă rămâi şi nu ai probleme cu justiţia, vei deveni cetăţean american. Este cât se poate de simplu. Noroc, băiete.

Tuturor celor nou-veniţi care treceau formalităţile cu succes li se ofereau haine şi o masă caldă. Primirea mi se părea bine organizată iar americanii zâmbitori. O masă

mare le fusese rezervată evreilor, cărora li se pregătise o mâncare specială. Eu am mâncat o supă şi o bucată de slănină înainte de a urca, în zori, cu un pachet de rufe sub braţ şi cu restul de bani italieni schimbat pe trei dolari, în bacul care mergea de la Ellis Island pe continent. Pe apă se încrucişau feriboturi cu etaje luminate, gabare[25] pline ochi cu deşeuri, remorchere care se îndreptau spre port şi pacheboturi cu coşuri roşii şi carcasă neagră care plecau din nou, aproape goale, către o Europă de unde aveau să se întoarcă în curând încărcate de oameni...

Pe doc, am găsit fără prea mare dificultate un mic hotel unde am petrecut prima mea noapte pe pământ american. Grație experienței din Palermo, nu mi-a fost greu să mă angajez a doua zi ca docher. În câteva luni, trupul meu devenise mai musculos şi munca aici era în aşa fel încât toți cei care se ofereau erau angajați pe loc. Cărând lăzi, muşchii mei se întăriră şi mai mult. Nu eram atât de rău plătit şi puteam să mănânc de două ori pe zi pe săturate. Dormeam la hotel, într-o cameră pe care o împărțeam cu un băiat din Trieste, puțin mai mare ca mine, căruia i-am uitat până şi numele. Lucram în fiecare zi, chiar şi duminica.

În şase luni de astfel de viață, n-am ieşit decât o singură dată din cartierul portuar, dar mi-am îmbunătățit mult engleza, pe care mă chinuiam s-o vorbesc chiar dacă mi se părea că sună la fel de urât. Fiindcă eram catolic, un irlandez din echipa de hamali cu care lucram a vrut să se împrietenească cu mine. Cum era şi normal, era roşcat, se numea Shannon şi, chiar spălat, putea ca un țap. Burdihanul îi era rotund ca al unui episcop. Familia lui emigrase în 1847, în timpul foametei care făcea ravagii pe

---

[25] *Gabară* – ambarcațiune mare folosită, de obicei, la transportul materialelor de construcție (n. Tr.).

atunci în Irlanda. Era uri tip desfrânat căruia îi plăcea să bea şi să le pună poalele-n cap prostituatelor sâmbăta seara după plată. Restul banilor îl juca la cărți unde trişa destul de bine. El m-a învățat cântece, pe care le fredona cu o voce de bas exactă şi clară, în care era vorba despre englezi buni de spânzurat şi despre protestanți pe care să-i pui la muncă.

— Eşti un tip dat naibii, Luigi. Şi eşti tânăr. Ai putea să-ți faci drumul tău în viață dacă te-ai hotărî să-ți mişti un pic fundul. Eşti sicilian. De ce nu ceri ajutorul alor tăi decât să stai ca o catârcă toată săptămâna?

— Ajutorul alor mei, Shannon? Dar sunt singur aici. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Chiar aşa? Totuşi, am auzit că oamenii de pe insula ta se înțeleg între ei aici pentru a se ajuta unii pe alții. Nu ştii despre ce vorbesc?

— Nu.

Shannon părea surprins de ignoranța mea. Simțeam că vroia să continue, dar ceva îl reținea. Îşi drese glasul, îşi răsuci firele de păr din mustață şi scuipă pe pământ înainte de a-mi arăta mâna cu degetele bine depărtate – un semn pe care nu-l înțelegeam.

— Ei bine... Există nişte familii, după câte se spune. Dacă ai putea să-i placi membrului uneia dintre ele, poate că el ar putea să-ți facă un loc în comunitatea lui. Un tip vânjos ca tine, într-un oraş furnicar ca ăsta, poate să urce repede treptele.

Shannon îmi arătă un chei unde lucrau mai ales italieni. Într-o seară, m-am dus, la noroc, să pierd vremea pe-acolo.

— Cine eşti tu? Nu te cunoaştem. Ce cauți? Duşmani sau prieteni?

M-am apropiat de tipul în bluză de lucru şi pantaloni raiați care mă interpelase. Erau trei cu el, se încălzeau

lângă un foc de scânduri şi mâncau aşezaţi pe nişte cutii. Îşi turnau chianti[26] în pahare mici şi îşi tăiau felii de brânză pe care le mâncau pe pâine frecată cu un căţel de usturoi şi stropită cu ulei de măsline.

— De unde vii tu, *piccolino?*

— Din Sicilia. Am stat un pic la Palermo şi un pic în altă parte.

— Ah! Eşti sicilian ca şi noi. Este bine. Şi de ce nu te-am văzut mai înainte? Ai debarcat acum? Ai nevoie de ceva, fiule?

— Muncesc pe un alt doc. Le-am explicat eu. Dar aş prefera să stau cu *paesuni*, oameni din ţara mea.

— Sigur că ţi-ar plăcea! se amuză tipul. Vino cu noi. Îţi va fi mai bine cu sicilienii decât cu străinii, pun pariu că da. Pe mine mă cheamă Navone. Pe tine?

— Luigi. Luigi Monti.

Dacă munca pe chei cu sicilienii nu era deloc diferită de precedenta, în schimb fraternitatea care domnea între noi era călduroasă şi asta mi-a plăcut. Shannon fusese un camarad pentru mine. Dar Navone mi-a fost un adevărat prieten. Primul pe care îl avusesem până atunci. Cam de treizeci de ani. Cu ochii negri, cu faţa triunghiulară şi cu nişte dinţi albi pe care zâmbetul îi descoperea adesea, el cunoştea totul despre oraş.

— Noi nu lucrăm duminica, îmi explică el în prima oră de angajare. Ziua Domnului este sfântă. O să mergi la mesă, ca noi, ca să ţi se ierte păcatele. Şi apoi o să te distrezi comiţând altele, ca să poţi să scapi de ele duminica următoare...

N-am vrut să merg cu el la biserică şi asta l-a uimit.

— Ce sicilian eşti tu dacă nu crezi în Dumnezeu?

---

[26] *Chianti* – vin roşu Italian, celebru în toată lumea, produs în regiunea Chianti din Toscana (n. Tr.).

Văzându-mi figura posomorându-se, avu fineţea să nu insiste.

— Sufletul tău nu te priveşte decât pe tine, *piccolirto,* admise el cu mult bun simţ. Dar părăseşte-ţi totuşi patul mizerabil din port. Asta îţi interzic să refuzi.

L-am urmat aşadar pe Navone în cartierul Brooklyn, în una din cele trei Little Italy pe care le număra New York-ul la acea vreme. În pragul secolului al XX-lea, trei sute de mii de italieni trăiau acolo. Majoritatea erau grupaţi în Brooklyn, în Harlem şi în Queens. În sectorul lui Navone, cinci străzi erau complet italieneşti. Una, în întregime siciliană. Vecinătatea imediată era ocupată pe de o parte de irlandezi – cu care lucrurile mergeau mai degrabă bine –, pe de alta de chinezi, cu care erau tot felul de necazuri. Dincolo de ei, erau străzile Europei centrale, ungureşti, poloneze, sârbeşti... pe care nu le ştiam. Venea apoi ghettoul evreiesc pe care nu vroiam în niciun caz să-l cunosc. Mica Italie din Brooklyn nu-şi dezminţea numele. Vitrinele erau pline de borcane cu măsline negre, parmezan, jamboane crude, tomate, pâine toscană... Aşezaţi pe treptele caselor de cărămidă, bărbaţii fumau ţigări lungi Garibaldi, negre, strânse, îngroşate la mijloc. Ca şi la Palermo, fete cu mâneci suflecate spălau rufele la fântâna publică cântând şi stropindu-se din când în când, râzând în hohote. Pe deasupra, rândunelele plonjau ciripind în tranşeele străzilor şi se amuzau să se rotească în jurul imobilelor înalte, zburând razant pe lângă ziduri.

— O să-ţi caut o cameră aproape de mine, *piccolino,* îmi zise Navone. Aici, o să-ţi fie bine.

Nu i-a trebuit mult timp ca să-mi găsească o cameră curată, luminoasă şi liniştită, pe care o închiria bătrâna *mamma* din Siracuza.

— Am ajuns aici cu fiul meu acum douăzeci de ani, îmi explică ea. A plecat într-o bună zi în Vest când a auzit că acolo se găsea aur. Ce nenorocire! Nu s-a mai întors niciodată!

În fiecare zi, treceam pe la Navone şi mergeam împreună la lucru; ne întorceam la fel, seara, frânți, cu dureri musculare, cu mintea golită, amorțiți de oboseală. El era foarte pios şi nu rata niciodată o mesa duminicală. Eu nu puteam să trec pragul unei biserici. Îl aşteptam în parvis, învârtindu-mă ca un leu în cuşcă sau privind pisicile cum vânează şobolani pe aleile întunecate. În a treia sau a patra duminică, în timp ce scrutam mulțimea de credincioşi care ieşea din biserică ca să-mi regăsesc prietenul, ochii mi s-au oprit pe o siluetă pe care am recunoscut-o imediat. Câțiva ani se scurseseră de când îl văzusem pentru ultima oară pe acest bărbat. Pe atunci, călărea semeț un cal gri, nervos şi suplu. Acest om era *maestro* Maurizio Giletti...

*

„Dacă într-o buna zi o să vrei să mă vezi, fa să-mi parvină această monedă de argint, îmi spusese Giletti în micul birou al părintelui Vittorio. Chiar şi după ani de zile, voi şti că am dat-o cuiva care mi-a plăcut."

Moneda lui *maestro* încă o mai aveam. Aşa cum îmi ceruse, n-o cheltuisem, chiar dacă îmi fusese foame sau frig. Când o țineam în mână, greutatea ei mă liniştea. Toată după-amiaza din acea duminică în care îl văzusem pe omul meu coborând scările bisericii la brațul soției lui, nu mă gândisem decât la el, acordând o atenție superficială conversației cu Navone. Agasat, acesta ajunse în cele din urmă să explodeze:

— N-asculți nimic din ce îți spun, *piccolino!* Nici dacă te-aş scuipa în obraz n-ai reacționa! La ce te gândeşti? La o fată?

În câteva cuvinte, i-am povestit că văzusem un om de la mine care îmi dăduse altădată un mijloc de a-l contacta în caz de nevoie.

— Atunci, eşti binecuvântat de Providenţă, Luigi! Oh! Dă-ţi seama! Dumnezeu îţi face cu ochiul, fiule. Trebuie să te duci să-l vezi pe omul ăsta. La nevoie, o să te leg de mâini şi de picioare şi-o să te arunc în faţa lui, dacă nu îndrăzneşti să-i vorbeşti!

— Ce să-i cer? Nici măcar nu ştiu ce face aici.

— Important este că se află în acelaşi timp cu tine aici, băiete. Lasă viaţa să facă restul... Lasă viaţa...

Săptămâna următoare mi s-a părut interminabilă, în sfârşit, la ieşirea de la mesa de ora zece, i-am ieşit în cale lui Giletti. Mi-am scos şapca să-l salut şi i-am întins moneda pe care mi-o dăduse cu ani în urmă. Pe vremea când nu eram decât un puşti.

— *Maestro* Giletti, am zis eu, cu vocea un pic tremurătoare. Nu cred că vă mai amintiţi de mine, dar mi-aţi dat asta când eram copil.

Giletti Meu ochii mari. Mă studie îndelung, apoi îşi desfăcu braţele către mine.

— Tu, cred că te recunosc! Erai puştiul de care avea grijă un pastor... mă înşel?

— Nu, *maestro,* aşa este. Mi-aţi spus să vin să vă văd dacă am nevoie de ajutor vreodată.

— Şi ai făcut tot drumul din Sicilia pentru asta? Cine ţi-a spus că sunt american acum?

— Nu e decât o întâmplare, *maestro.* Am venit fără să ştiu c-o să vă găsesc aici.

— Tu numeşti asta întâmplare? zâmbi Giletti. Eu i-aş spune destin, mai degrabă! Hai, vino, te iau cu mine!

Giletti m-a luat pe după umeri şi m-a dus într-o trattoria[27], foarte aproape, unde a fost primit ca un prinț.

— Obişnuiesc să vin aici, îmi zise în timp ce eram conduşi spre o masă liniştită, în fundul sălii.

Am stat cu Giletti timp de două ore. Fără să-l mint, am evitat totuşi să-i răspund la întrebările referitoare la circumstanțele în care am părăsit insula. Întrucât emigrase în urmă cu trei ani pe continentul american, el nu ştia nimic despre evenimentele care avuseseră loc în sat.

— Povestea asta cu miracolele Fecioarei, eu n-am crezut-o niciodată cu adevărat. E drept că fiul pentru care soția mea voise să vină să se roage s-a simțit mai bine timp de câteva luni. Dar, cum am traversat Atlanticul, a devenit şi mai nebun ca înainte şi starea lui s-a degradat foarte repede. L-am îngropat în cimitirul Santa Cruz, aici, în Brooklyn, la zece zile de la sosirea noastră.

— Sunt dezolat, *maestro,* am spus lăsând ochii în jos şi simțindu-mă aproape vinovat de decesul acestui copil.

— Tu n-ai de ce, băiete. Nici parohul tău. Nici Fecioara ta. La urma urmei, cei slabi trebuie să plece înaintea celor puternici. Este legea naturală, nu-i aşa?

Dar să vorbim despre altceva. Aşadar, ai venit să faci avere în America? Este bine. Ai dreptate. Este o țară unde se poate întâmpla orice... Am de lucru pentru tine, dacă vrei. Slujbă care îți va aduce mai mulți bani decât descărcatul lăzilor în port. N-o să rămâi docher toată viața. Un tânăr pe care un paroh l-a învățat să citească şi să scrie merită mai mult decât atât. Ce zici?

— Voi face tot ce-mi spuneți să fac, *maestro.*

— Este bine, puştiule. Atunci, sărută-mi mâna acum, în semn de respect.

---

[27] *Trattoria* – mic restaurant italienesc (n, tr,),.

Am ezitat o clipă. Trebuia să iau mâna aia groasă, acoperită de păr gri, şi s-o duc la buze? în mod ciudat, eram reticent, presimțind probabil, în mod confuz, că acest gest avea să mă angajeze pentru mult timp. În cele din urmă, am făcut totuşi ce îmi cerea Giletti.

— Bine. Asta aproape că face din tine un membru al familiei mele... Pentru a Fi primit definitiv, va trebui să te arăți demn. Dar am încredere în tine, o să reuşeşti repede.

— Ce trebuie să fac, *maestro!*

Giletti făcu semn unui chelner şi-i ceru să-i aducă hârtie şi cerneală. Pe un colț al feței de masă, el mâzgăli un cuvânt pe care-l sigilă cu ceara de la lumânarea care ardea pe masă.

— Mâine dimineață, te vei duce la adresa pe care o să ți-o dau şi vei cere să-l vezi pe un anume Polizzi. El îți va spune tot ce trebuie să ştii. Cu el vei învăța. O să te revăd în curând, băiete...

Giletti împături cu grijă şervetul în carouri, îşi luă pălăria din cui şi ieşi fără să plătească. Jenat, nu îndrăzneam să mă ridic de la masă de frică să nu mi se ceară nota de plată.

— *Il signore* mai ia ceva? mă întrebă chelnerul zâmbind.

Am făcut semn că nu mai doream nimic altceva, dar mi se aduse totuşi o cafea cu un pahar de grappa[28].

— În mod sigur, n-am cu ce să plătesc consumația, am mărturisii înroşindu-mă de ruşine.

— Să plătiți consumația, *signore*? Dar nici nu se pune problema! Sunteți invitatul lui *maestro* Giletti, iar *maestro* Giletti este aici acasă la el...

*

[28] Gr*appa* – băutură distilată, obținută din boască de struguri, produsă în Italia (n. tr.).

— Aşadar, tu eşti mânzul pe care trebuie să-l dresez, nu-i aşa?

A doua zi dimineaţă, l-am găsit pe numitul Polizzi care mă aştepta în încăperea din spate a prăvăliei unui boiangiu. Aşezat pe o maşină de spălat enormă, purta o haină deschisă la culoare şi pantaloni de golf asortaţi, o cămaşa roz pal şi pantofi din piele de căprioară imaculaţi. Un enorm inel cu şevalieră îi strălucea pe deget. Această eleganţă rară m-a impresionat puternic.

— Numele meu este Polizzi. Îmi zise el măsurându-mă din cap până-n picioare. Sunt fratele tău mai mare. Trebuie să-mi vorbeşti cu „dumneavoastră” şi să-mi arăţi respect. Ai înţeles?

— Da. *Signore* Polizzi. Am înţeles.

— Primul lucru pe care o să-l facem este să te îmbrăcăm corect. Un tânăr ca tine, care lucrează acum pentru *maestro* Giletti, nu poate să se arate în asemenea ţoale. Suntem nişte reprezentanţi. Înţelegi? Da. Asta suntem! Reprezentanţii casei Giletti. În această calitate, nu trebuie să fim neglijaţi. Aşadar, ce vrei?

— Ce vreau, *signore* Polizzi?

Polizzi ridică ochii în tavan şi, cu o mişcare din bărbie, îmi arătă hainele care erau atârnate acolo, pe umeraşe de aluminiu.

— Ai o culoare preferată?

— Nu ştiu... nu, sign*ore Pol*izzi...

— Fiindcă nu te hotărăşti, o să iau eu problema în mână.

Înarmându-se cu o prăjină de lemn prevăzută cu o gheară de metal, Polizzi desprinse hotărât o haină şi nişte pantaloni de costum care păreau să corespundă taliei mele.

— Începe prin a îmbrăca asta. După aceea, îţi trebuie o pălărie... lată!

Un melon gri pe care îl trase dintr-un coş zbură până la mine.

— Haide, grăbeşte-te să te schimbi. Aici nu sunt pantofi, dar o să-ți găsim o pereche în prăvălia vecină.

Hainele îmi veneau bine, dar, cusută la reverul vestei, o etichetă desemna numele proprietarului.

— Cred că aceste haine aparțin cuiva, *signore* Polizzi. Nu pot să le iau!

— Evident că aparțin cuiva, prostuțule! Dar, dacă îți plac, şi le dau. O să-l despăgubim într-un fel pe cel care le purta, nu-ți face griji!

Eram în hainele altuia şi asta mă făcea să mă simt prost. Deşi erau cele mai elegante pe care le avusesem vreodată, mi-era greu să mă obişnuiesc cu ele. La un cizmar vecin, aceeaşi operațiune se repetă pentru pantofi.

— Dă-ne ceva curat şi care n-a fost prea purtat, îi zise Polizzi proprietarului.

Am fost dotat cu o pereche de botine înalte până la gleznă, pe care negustorul mi le cremu-i imediat şi mi le lustrui conştiincios. Înainte de a pleca, mi-a făcut cadou şi două perechi de şireturi noi pe care am vrut să i le plătesc, ceea ce el refuză. Polizzi se uită urât la mine.

— Mai ales, nu plăti, nefericitule! Asta ți-ar trăda slăbiciunea!

— Dar toată lumea plăteşte de obicei, *signore* Polizzi!

— Numai cei slabi o fac, băiete. Cei puternici se servesc, şi este foarte bine aşa!

Deci, am aflat că mă găseam de acum încolo de partea celor puternici. Fără să-mi alimenteze orgoliul, această senzație mi-a plăcut...

M-am pus repede pe treabă cu Polizzi, căci semăna mult cu funcția pe care o aveam, la Palermo, pe lângă gemenii Angelo şi Angela. Doar dimensiunea era alta. Acum, era

America, totul era mare! Totul *se. Făcea* la scară mai mare! Ziua, băteam străzile din Brooklyn şi trebuia să veghez ca nimeni altcineva în afară de italieni să nu încerce să ocupe un teritoriu aici. Noaptea făceam de gardă în faţa bordelurilor pentru a proteja fetele. Foarte repede, am avut parte acolo de primele mele încăierări. Eram viguros şi suplu. Îmi plăcea să dau cu pumnii şi nu simţeam loviturile când, în mod excepţional, treceau de apărarea mea. În câteva săptămâni, mi-am făcut o reputaţie de bătăuş. Polizzi însuşi începu să mă trateze cu mai multă consideraţie.

— Puştiule, n-am motiv să mă plâng de tine, îmi zise el într-o zi. Vei fi în curând un om matur şi vei avea recomandarea mea ca să te alături în mod oficial familiei.

Familia! De când părăsisem docurile pentru a veni să lucrez în oraş, nu mai auzeam vorbindu-se decât de asta. În primele zile, nu înţelesesem nimic din toate aluziile care se făceau. Decât să par un caraghios punând întrebări, preferasem să tac şi să ascult. Îmi trebuise mult timp ca să înţeleg.

Pe vremea aia, New York-ul era încă un oraş în dezvoltare. Legat de canalul care îl punea în legătură cu Marile Lacuri şi îl plasa în fruntea tuturor căilor pe apă ale Coastei de Est, oraşul nu înceta să se extindă şi să se aglomereze. Toate meseriile erau reprezentate aici, toate rasele lumii, toate virtuţile şi toate viciile de asemenea. Şi acestea nu formau ultimul sector din care se puteau strânge bani. În ceea ce mă priveşte, întâmplarea a făcut ca eu să fiu protejat în această bucătărie a Diavolului. După toate prin câte trecusem în Sicilia, asta nu mi-a pus probleme de conştiinţă. Aici, la New York, *maestro* Giletti era unul din şefii respectaţi a ceea ce se numea pe atunci mai degrabă Mâna Neagră decât Cosa Nostra. La Brooklyn,

el împărțea puterea cu un alt naş, unul al cărui nume era Battista Balsamo. În 1895, acest om sosise ca şi mine din Sicilia şi cunoscuse centrul de tranzit din Ellis Island unde avusese neşansa să rămână în carantină mai multe luni, căci medicii bănuiau că are un început de pneumonie infecțioasă. Când în sfârşit ajunse în oraş, el se plasă sub protecția lui Giuseppe Morello, care controla un mic teritoriu în estul Harlemului. Foarte repede, Balsamo căpătă un ascendent asupra naşului său şi îi luă locul imediat. N-avea decât douăzeci şi cinci de ani când era răsplătit deja cu titlul de *don.* Chiar şi bătrânii îşi scoteau pălăria când îl vedeau. În câteva luni, el a fost cel care a structurat toată Mâna Neagră, a împărțit teritoriile şi a făcut regulile.

În pragul noului secol, italienii din New York trăiau sub legea lui, mai mult decât sub cea a primarului sau a preşedintelui de la Washington. Dacă organizația lua cu japca din toate activitățile, ea obținea cel mai mare câştig din protecția pe care o acorda comercianților. În schimbul unei dijme, prăvăliile erau asigurate să nu fie nici incendiate, nici jefuite, iar patronii să nu fie bătuți sau chiar asasinați. Cei care refuzau să se afilieze vedeau în curând pe vitrina lor desenată o mână neagră. Era primul avertisment. Dacă persistau în refuzul lor, copiii le erau răpiți, fetele violate şi prăvăliile prădate. Sicilienii erau obişnuiți cu acest sistem. Era al lor şi nu-i mai şoca. De-a lungul a numeroase secole, această insulă îşi schimbase adesea stăpânul. Cartaginezii, arabii, normanzii, germanii, bizantinii, francezii, austriecii o exploataseră rând pe rând fără ca niciunul dintre ei să se preocupe de condiția oamenilor de rând. În perioada războaielor napoleoniene, toate regimentele de soldați şi de jandarmi au fost trimise pe continent. Lăsați de izbelişte, sicilienii din oraşe şi de la

țară s-au întors către oamenii puternici, *prottetori.* Care le-au garantat securitatea în schimbul unui impozit. La mijlocul secolului al XIX-lea, aceşti *prottetori* s-au aliat cu organizația politică secretă a carbonarilor ca să alunge din insulă dinastia Bourbonilor impusă de o putere străină. Victoria le-a dat temeiul care le lipsea. Legitimați de acțiunile lor din timpul războiului de eliberare, ei au prins rădăcini în imaginar şi obiceiuri şi, fiindcă sicilienii veneau în masă la New York, era normal ca *prottetori* să îi însoțească. Nimeni, în comunitate, nu avea de obiectat.

— Chiar dacă nu se vorbeşte despre asta, toți o ştiu. Numai tu mai rămăseseşi să treci de partea lor, îmi zise Navone, într-o duminică când mă dusesem să-i fac o vizită. Erai într-adevăr naiv. Trebuie să fi fost crescut în pădure ca să nu fi înțeles asta mai devreme.

Da, fusesem crescut în pădure. Dar acum, era altfel. Devenisem un orăşean şi. Chiar dacă nu aveam încă optsprezece ani, eram sigur că aici, la New York, trebuia să mă lupt ca să mă impun.

Soldato della famiglia

La aproape două luni după ce începusem să lucrez pentru *maestro* Giletti, Polizzi mă conduse într-o seară într-un bloc de locuințe pe care nu-l ştiam. La ultimul etaj, mă lăsă să aştept în anticamera unui apartament, fără să-mi răspundă la întrebări. După o oră, se întoarse să mă ia şi, tiptil, ne-am dus în casa vecină. Acolo, într-un apartament nou, foarte asemănător cu cel pe care tocmai îl părăsisem, *maestro* Giletti mă aştepta, aşezat într-un fotoliu. Trei bărbați stăteau în picioare în spatele lui. Nu recunoscui niciunul dintre ei.

— Polizzi mi-a vorbit mult de tine, Luigi, începu solemn cel care îmi era *protettore.* El mi te recomandă, ceea ce mă

face fericit. Asta dovedeşte că te-am judecat bine atunci când te-am întâlnit. Ne-am adunat aici pentru a te accepta ca nou membru al familiei noastre. O să intri în onorabila societate Cosa Nostra, care nu primeşte decât oameni valoroşi şi loiali. Există reguli. Va trebui să juri că le respecți. Eşti gata să le auzi?

Bătăile inimii mi se accelerară. Mă simțeam calm, totuşi. Răspunsei rece că accept.

— Intri viu printre noi. Dar nu vei ieşi decât mort. Pistolul şi pumnalul sunt instrumentele prin care trăieşti şi mori. În viața ta, de acum înainte, Cosa Nostra trece înaintea oricărui alt lucru: înaintea soției tale, a copiilor, înaintea țării tale, înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să alergi când eşti chemat, chiar dacă apropiații tăi agonizează pe patul de moarte. Există două legi cărora trebuie să li te supui fără restricție: niciodată nu vei trăda secretele societății, niciodată nu vei ridica mâna asupra copilului sau femeii unui alt membru. Violarea uneia din aceste legi are drept consecință moartea fără judecată, fără avertisment. Acum, întinde mâna şi fă să țâşnească o picătură de sânge cu ajutorul acestui cuțit...

Luai lama pe care *maestro* mi-o pusese pe masă. Dintr-o mişcare dură şi hotărâtă. Îmi făcui o tăietură în palmă.

— Sângele pe care-l verşi voluntar simbolizează intrarea ta în familia noastră. De acum înainte, ai un nou tată. Pe mine. Şi numeroşi frați noi... Eşti cu noi până la moarte. Aşa cum noi suntem cu tine. Acum, eşti un bărbat împlinit, un amic*o nostro, un* sold*aro deliu famiglia şi n*imeni, niciodată, nu va putea să şteargă legământul de supunere pe care l-ai depus.

Multe lucruri s-au schimbat în viața mea din acea zi. Din mâna lui *maestro* Giletti, am primit douăzeci de dolari în bancnote noi – o sumă importantă în acea vreme – ca şi

marele cuțit de vânătoare care fusese utilizat în timpul acestei ceremonii.

— Este prima ta armă. Păstreaz-o mereu asupra ta. S-ar putea să-ți salveze viața...

Am părăsit totodată şi sânul lui Polizzi fiindcă mi s-a dat ca nou tutore pe unul din cei trei țipi care asistaseră la prestația mea.

— Mi s-a povestit că ai talent la bătaie, mi-a zis acest om. Cu mine, o să te saturi de aşa ceva!

Individului i se spunea *Lupo* – Lupul. De patruzeci de ani, părul negru şi tenul măsliniu, era mai mic de înălțime ca mine şi purta mereu un revolver cu şase gloanțe băgat la curea sau în buzunar. Cu el, terminai cu supravegherea cartierului pentru a trece la expedițiile punitive.

— Din când în când, câte-un tip îşi pune-n gând să nu mai plătească impozit. Nu ştiu ce-i apucă pe oamenii ăştia. E o prostie din partea lor. Se cred dintr-o dată chiar în America? Noi, prima dată, avem misiunea să le amintim politicos bunele maniere. Dacă acest lucru nu e de ajuns, ne întoarcem şi spargem tot... E o muncă grea.

Prima mea săptămână cu Lupo s-a desfăşurat fără ca să fie nevoie să intervenim. Ne mulțumeam să ne facem văzuți, luând masa în restaurante diferite fără să plătim nota, bineînțeles. În fiecare dimineață, Lupo îşi începea ziua la bărbier: la ora şapte fix, se instala într-un fotoliu mare de piele pe care frizerul îl lăsa pe spate ca să-i ungă mai uşor fața cu săpun cremos. Un puşti îi lustruia pantofii, în timp ce eu trebuia să-i citesc paginile sportive din *New York Herald.* Singurul lucru pe care îl luase de la americani era pasiunea pentru baseball. Susținea echipa locală, cunoscându-i personal pe toți jucătorii.

— Sportul! îmi zicea el adesea. Nimeni la noi nu se gândeşte încă la el, dar eu sunt sigur că este un domeniu

în care se pot face mulți bani. Sportul! Gândeşte-te, puştiule...

Mă chinuiam în zadar să-mi storc creierii, nu vedeam cum s-ar fi putut câştiga bani altfel decât prin pariuri clandestine. În perioada aia, nu eram încă vizionar.

În prima zi din a doua săptămână, trebuia să-l mustrăm pe un negustor de articole de fierărie care refuza să-şi plătească datoria față de familia noastră. Omul se simțea rău şi tremura ca o găină care vede vulpea intrând în coteț. Lupo mă asmuți asupra lui ca pe un câine. N-am avut niciun scrupul în a-l scutura şi a-l pălmui până când ne-a dat banii. Ieşind, am constatat că, zbătându-se, tipul îmi rupsese vesta. A fost singurul amănunt care m-a contrariat.

— Polizzi nu ți-a exagerat calitățile, Luigi, mă felicită Lupo. Eşti puternic ca un bivol şi bătaia nu pare să te înspăimânte. În curând, va trebui să mă gândesc să-ți dau altceva decât o simplă lamă...

Căci sarcinile lui Lupo nu se limitau la a teroriza câțiva comercianți speriați. Existau amenințări mult mai serioase, şi ele erau numeroase.

— Nu poliția ne face probleme, evident, îmi explică Lupo. Pozițiile ei sunt slabe, oamenii ei pot fi corupți cu uşurință, şi-apoi polițiştii preferă să patruleze prin cartierele frumoase. Problemele noastre vin din partea altor comunități care încearcă să ciugulească din teritoriile noastre. Chinezii sunt tari la jocul acesta. Negrii de asemenea. Trebuie să avem grijă să nu iasă din granițele lor.

Sub autoritatea lui *don* Balsamo, familiile italieneşti nu se războiau între ele. Dimpotrivă. *Don* Balsamo veghea cu încrâncenare ca armonia să domnească între clanuri.

—— Afacerile necesită linişte, le spunea el celor care veneau să-i ceară sfaturi. Agitaţia nu e bună pentru comerţ. Rezolvaţi problemele pe cale amiabilă. Daţi dovadă de bunăvoinţă unii faţă de alţii. Numai aşa veţi rezista. Nu scoateţi armele decât împotriva *stranieril*or.

Dacă pacea domnea între noi, ostilităţile erau efectiv declarate împotriva reţelelor similare străine. În ceea ce se numea pe atunci *tong-wars,* războaiele clanurilor, irlandezii erau singurii noştri aliaţi veritabili, în perioada aceea, ne dădeau bătaie de cap incursiunile chinezeşti. Din cauza unei legi care interzicea intrarea femeilor asiatice pe pământul american, gălbejiţii erau constrânşi, ca să se reproducă sau să-şi satisfacă poftele, să aibă relaţii cu negresele, europenele sau evreicele, pe care le răpeau ca să le violeze pe săturate în bordeluri ascunse şi mai bine apărate decât casele de bani ale băncilor. După rusoaice şi nemţoaice, era acum rândul irlandezilor să suporte aceste teribile razii.

— Vor veni în curând şi la noi, prezise Lupo. Când chinezii le vor fi abandonat pe pistruiate, vor veni să se ia de brunetele noastre.

Lupo avusese dreptate. Cu câteva zile înainte de Thanksgiving[29] 1899, un grup mare de gălbejiţi năvăli pe străzile noastre ca să ne provoace şi să ia câteva din fetele noastre. Era frig. Din cauza unei ploi cu polei care acoperea şoselele cu o pojghiţă de chiciură, poştalioanele nu mai circulau. Caii rămăseseră în grajduri. Lupo şi cu mine ne încălzeam la soba unei cafenele când un puşti de cartier veni să ne caute alergând. Băiatul căzuse de mai multe ori şi se lovise rău la faţă.

---

[29] *Thanksgiving* (engl.) – Ziua Recunoştinţei, sărbătoare americană celebrată în a patra zi de joi a lunii noiembrie (n. Tr.).

— *Signori!* ne spuse el, scoţându-şi respectuos şapca de velur. *Signori*! Trebuie să veniţi. *Maestro* Giletti vă cheamă.

Alergarăm în grabă în direcţia pe care puştiul ne-o arătase. Foarte repede, am auzit ţipete şi strigăte de ajutor. La prima intersecţie, am văzut vreo cincizeci de culi[30], cu cămăşi albastre, pantaloni strâmţi şi cozi împletite slinoase atârnându-le până la brâu, ocupaţi sa spargă vitrinele şi să le târască pe femei afară din case. Doi-trei dintre ai noştri, izolaţi, încercau să reziste, dar erau măturaţi de valul de atacatori. Lupo se opri un moment. Încet, îşi scoase arma din buzunar apoi rămase aşa, cu braţele bălăbănind, neştiind ce să facă.

— Nu ne băgăm, zise el, sunt prea numeroşi. Să-i aşteptăm pe fraţii noştri.

Resemnarea lui declanşă în mine o furie imensă,

— Nici vorbă! spusei.

Smulgându-i revolverul din mână prea repede ca să mă poată împiedica, am început să alerg urlând către un ciorchine de chinezi din faţa mea. Întinzând braţul şi apăsând frenetic pe trăgaci, am tras până la epuizarea muniţiei. Una, două, apoi trei siluete se prăbuşiră sub ploaia de gloanţe. Cuprinşi brusc de panică, ceilalţi se retraseră imediat în dezordine, abandonând femeile pe care le capturaseră. Niciunul nu avea armă de foc. N-aveau decât cozi de cazmale şi cuţite pentru a se apăra. Într-o jumătate de minut, piaţa se goli. Trei corpuri zăceau la pământ, nemişcate, pline de sânge. Erau primii mei morţi.

*

Această acţiune strălucită făcu să fiu prezentat lui *don* Balsamo în persoană. Am fost uimit de semnele de respect pe care chiar şi *maestro* Giletti le manifesta faţă de acest bărbat cu treizeci de ani mai tânăr ca el. Sărutându-i

---

[30] *Culi* – muncitori asiatici folosiţi la munci grele şi plătiţi prost (n. Tr.).

mâna, aşa cum eu o sărutasem pe-a lui, el nu-i vorbea decât cu ochii ţintuiţi în pământ. Acest lucru îmi displăcu.

— Aşadar, tu eşti puştiul care i-a pus pe fugă pe chinezi şi a salvat onoarea atâtor fiice, surori şi soţii. Îmi zise în sfârşit *don* Balsamo când binevoi să mi se adreseze direct.

— Nu m-am gândit la ceea ce fac, *don,* am răspuns eu pe un ton cât puteam de umil. N-a fost curaj. Doar un reflex.

— Asta înseamnă că ai reflexe bune! se amuză Balsamo. Iar noi, noi avem şansa să fii de-al nostru. Vei primi o recompensă pentru ceea ce ai făcut. *Maestro* Giletti o să ţi-o dea din partea mea. Acum, du-te şi să fii mereu un fiu bun pentru el.

— Voi fi, *don.*

Din mâinile lui Giletti, am primit un ceas şi un lanţ de aur, ca şi zece bancnote de cinci dolari.

— Arma lui Lupo, i-ai dat-o înapoi?

— Da, *maestro.*

— Îi voi spune să ţi-o dea ţie. O meriţi mai mult decât el.

Lupo n-a apreciat faptul că trebuia să se despartă de revolverul lui. Mi-l întinse cu multă reticenţă. Degeaba m-am străduit să-i explic că nu acţionasem deliberat împotriva lui, el nu încetă să mă privească cu răutate, nemai vorbindu-mi aproape deloc.

— Lucrurile nu merg bine cu Lupo, îmi zise *maestro* Giletti, câteva zile mai târziu. O să vă îndepărtez unul de altul până când o să-i treacă ruşinea şi furia. E mai înţelept aşa. Am vorbit cu *don* Balsamo. Te vei pune în serviciul lui o perioadă. Te apreciază şi te vrea. Este o ocazie bună pentru tine.

Cu puţin regret, îl părăsii aşadar pe *maestro* Giletti pentru a intra în banda de care se ocupa *don* Balsamo. Acestuia din urmă nu-i plăcuse tentativa de intruziune a chinezilor şi ţinea să le plătească cu aceeaşi monedă. El

alese două brute dintre oamenii lui şi mă alătură lor. Ne-a reunit într-o seară într-un atelier de tinichigerie golit pe timpul nopții. El puse pe o masă o geantă din piele cum au medicii, un balot de rufărie şi trei cutii de pantofi.

— Vreau să le dați o lecție gălbejiților, ne spuse el. Femeile siciliene nu vor fi niciodată sclavele lor. Trebuie să ştie asta. În geantă sunt nişte batoane de dinamită şi un detonator. Descurcați-vă cum credeți ca să aruncați în aer una din pagodele lor, cea din Doyer's Street, din Pell sau din Dott, puțin îmi pasă.

— Noi trei? întrebă unul din țipi, înspăimântat. Dar cum, *dani* Balsamo dezlegă nodul de la pachetul de rufărie şi desfăcu bocceaua. Am recunoscut pantalonii strânşi bluzele albastre, pălăriile mari conice...

— O să vă îmbrăcați cu hainele gălbejiților pe care i-a omorât Luigi şi o să vă ascunderi fețele sub fulare. Şi o să vă fixați asta pe ceafă.

„Asta" erau, scoase din cutiile de pantofi, cozile care fuseseră tăiate de la cele trei cadavre înainte de a le arde fără nicio ceremonie în cazanul de încălzire al unui imobil. Cu mare scârbă, ne-am prins cozile false de părul nostru cu nişte ace de păr, apoi ne-am îmbrăcat cu hainele morților. Pantalonii ne veneau până la jumătatea pulpei piciorului şi încălțări nu existau.

— Atâta pagubă, ne zise *don,* o să rămâneți cu picioarele goale. Şi ei umblau tot aşa...

Am trecut apoi în depozitul unui negustor de cărbuni. Ne-am uns fața şi mâinile cu praf negru, ne-am ridicat fularele peste nas şi am luat fiecare în spate câte un sac mare de bulgări.

— Dă-mi sacul tău, Luigi, îmi ordonă Balsamo. O să ascund în el dinamita.

Înainte de a-i da drumul sub bulgării mari şi negri, stăpânul nostru ne arătă cum să reglăm mecanismul de explozie şi apoi ne însoţi pe mai multe străzi pustii până în apropiere de cartierul chinezesc.

Îmbrăcaţi subţire şi cu picioarele goale împotmolindu-se în zăpada topită, ceilalţi doi tremurau de frig. Eu abia dacă-i simţeam muşcătura... Foarte repede, am luat-o în fruntea grupului şi m-am afundat pe străzile necunoscute. În sfârşit, după câteva sute de metri, am văzut primele lampioane colorate luminând faţadele caselor. Ne-am încovoiat şi mai tare umerii şi ne-am aranjat fularele pe feţe. Era o idee bună să ne dăm drept distribuitori de cărbune: în felul acesta, puteam să stăm cu feţele acoperite fără să atragem atenţia.

Nu mai mult decât acoliţii mei, nici eu nu ştiam exact unde mă duc. Înţelesesem foarte clar adevăratul obiectiv al acţiunii noastre: trebuia să aruncăm în aer o pagodă, dar nu ştiam ce înseamnă acest cuvânt.

— Este un fel de biserică, îmi explicase unul din tipii cu care mergeam, înainte să pătrundem în zona periculoasă. O biserică vopsită în roşu şi negru, cu un acoperiş ascuţit auriu...

Doar cu această descriere în loc de orice reper, rătăcirăm aproape o oră pe străzile cartierului duşman, Nimeni nu ne dădea atenţie. Trecurăm prin faţa unor somptuoase bazare cu kimonouri şi mătăsuri, pe faţadele cărora atârnau afişe pictate în culori ţipătoare cu ideograme barbare. Pe micile lor brişti, vânzătorii ambulanţi preparau supa cu înotătoare de rechin şi tăiau pulpe mari, gelatinoase... Chiar şi în toiul nopţii, toate prăvăliile erau larg deschise. În faţa borcanelor lor cu ierburi colorate, farmaciştii îşi scărpinau spatele cu o mână miniaturală de fildeş montată

pe o coadă lungă. Mai departe, jucătorii de mah-jong[31] fumau opiu mutându-şi piesele... Constatai că, în această mulțime ocupată, nu era nicio femeie, niciun copil... ci numai bărbați. Unii dădeau teancuri slinoase de bancnote de un dolar în schimbul unei substanțe misterioase; alții purtau ca şi noi baloturi pe cap, nişte oglinzi mari destinate cine ştie cărui palat misterios ascuns printre locuințele săracilor, la fel de mici, de înghesuite şi de înguste ca nişte cuiburi de rândunele.

În cele din urmă, datorită ocolurilor, ne-am zărit obiectivul. Era, în capătul unei piețe, un edificiu mai înalt decât celelalte şi mai ciudat. Niciodată nu văzusem o asemenea arhitectură. Cu siguranță, era vorba de o clădire chinezească importantă şi distrugerea ei va însemna o lovitură dală întregit lor comunități. Un simplu schimb de priviri cu frații mei din Mâna Neagră a fost suficient ca să ne punem de acord în privința acestei ținte. Era imposibil să intrăm prin față în incintă, cu sacii noştri în spate, fără să ne facem remarcați. Ocolirăm aşadar construcția pentru a găsi o cale de acces. Pe o străduță plină de gunoaie pe care vântul le rostogolea sub picioarele noastre înghețate, ne puserăm sacii rezemați de un perete ca să răsuflăm o clipă. Când am fost siguri că nimeni nu putea să ne surprindă, am riscat să schimbăm câteva cuvinte între noi.

— E de ajuns să găsim un loc unde să punem dinamita şi să pornim mecanismul cu ceas. Este uşor, zise unul din țipi.

Poate că i se părea uşor, dar refuză categoric să ia încărcătura când îmi deschisei sacul ca să scot geanta care proteja instrumentul morții.

— Ție ți-a încredințat *don* Balsamo acest lucru. Tu trebuie să te ocupi de asta până la capăt! îmi aruncă el.

---

[31] *Mah-jong* – joc de domino chinezesc (n. Tr.).

Ridicând din umeri, am deschis geanta murdară de praf de cărbune şi am luat patru batoane de explozibil legate între ele de un fir branşat la un ceas rudimentar. Vârând totul sub bluză, am început să cercetez străduța în căutarea unei intrări secrete sub privirile neliniştite ale celorlalți doi. Răscolind o grămadă de deşeuri ca să verific dacă nu cumva se ascundea vreo răsuflătoare în spatele ei, am avut fericita surpriză să zăresc dincolo de gunoaie o rază de lumină gălbuie. Aplecându-mă, am dat la o parte hârtiile slinoase şi grinzile înnegrite care îmi astupau vederea şi mi-am lipit ochii de ferestuica dreptunghiulară în curând degajată. Ce am văzut atunci m-a îngrețoşat. Pe o rogojină pusă chiar pe pământ, era legată o fată albă, cu păr roşcat şi goală. Cu un căluş în gură, ea îndura siluirea de către doi chinezi cu țăcălie şi cu unghii lungi ca nişte gheare de tigru. În momentul în care creierul meu a înțeles care era situația, am închis ochii şi m-am dat repede înapoi. Printr-o nemaipomenită întâmplare, tocmai descoperisem unul din bordelurile clandestine în care gălbejiții îşi țineau prizonierele, întorcându-mă în fugă spre tovarăşii mei, le-am descris scena al cărei martor fusesem.

— Trebuie să intervenim, am spus. Şi repede.

— Dacă e roşcată, înseamnă că este o irlandeză. Asta nu ne priveşte. O să-i prevenim, mai bine, pe ai ei... Atâta vreme cât nu este o siciliană, eu nu-mi risc pielea! zise unul.

— Nici eu pe-a mea! întări celălalt.

Îmi venea să-i lovesc pentru laşitatea lor. Sângele îmi fierbea în vene şi mă simțeam incapabil s-o abandonez pe biata fată – nu numai pe ea, de altfel, cât şi pe celelalte care trebuie că erau tratate în mod asemănător în rețeaua de pivnițe care se întindea sub pagodă.

— Am o propunere, zise în sfârşit unul din ţipi. Reglăm mecanismul la doar douăzeci de secunde înainte de a pune bomba la poarta principală a templului. Zgomotul şi agitaţia pe care le va produce o să-i oprească măcar pe clienţii bordelului. Cu puţin noroc, nimeni nu se va mai întoarce să profite de fete pentru restul nopţii.

— Dar pe urmă? am zis eu. Mâine?

— Poate că *don* Balsamo va hotărî să facem ceva. Acum că ştim unde păstrează femeile, vom putea să intervenim mai bine.

Părea să fie cea mai bună conduită pe care s-o adoptăm. Turbând totuşi de furie că nu puteam să punem capăt imediat calvarului prizonierelor, am aruncat dinamita la intrarea în pagodă. Explozia a fost formidabilă. Deşi ne-am cărăbănit cât am putut de repede, suflul ne-a ajuns din urmă şi ne-a aruncat la pământ. Unul din camarazii mei şi-a pierdut doi incisivi de sus. Cu gura plină de sânge, el nu se putu abţine să nu înjure în italiană. Câteva priviri se dezlipiră de spectacolul flăcărilor care înghiţeau lemnăria lăcuită în negru şi roşu a templului pentru a se opri asupra noastră.

— *Santa Madonna!* N-o să ieşim vii de-aici! urlă cel care nu fusese rănit.

Strigătul lui reuşi să-i lanseze pe chinezi pe urmele noastre. Sub efectul unui acces de adrenalină, o luai la goană. Îndreptându-mă cu aproximaţie, am încercat să regăsesc drumul pe care venisem, dar mi-a fost blocată trecerea pe o stradă, astfel că a trebuit să schimb brusc direcţia şi imediat mi-am pierdut orice simţ al orientării. În spatele meu. Camarazii mei încercau să păstreze ritmul, dar erau mai puţin tineri, mai puţin rezistenţi şi nu întârziată să piardă teren. Nici măcar pericolul reprezentat de gălbejiţii lansaţi pe uratele noastre nu reuşea să le

insufle un spor de energie. Urmăritorii noştri ţâşneau tot mai numeroşi de prin localurile lor, căci în urma celor care iniţiaseră cursa veneau întăriri.

Alergând în zigzag printre dughenele de scânduri, alunecând precum o anghilă printre cei care încercau să-mi bareze drumul, am scos pistolul şi am tras un prim foc pentru a încerca să-i împrăştii pe cei care urlau la câţiva metri de noi. Un bărbat căzu, dar asta nu-i opri pe ceilalţi. Un chinez agitând în aer un ciomag îşi aruncă dintr-o dată bâta în picioarele sicilianului cel mai apropiat. Secerat, acesta căzu cât era de lung. Nu mai avu timp să se ridice că deja o mulţime de siluete îl înconjurau, îl loveau, îl condamnau la moarte.

— Luigi! Nu te opri, îmi strigă celălalt, când mă întorceam să-i sar în ajutor nefericitului. Aleargă! Aleargă, puştiule!

Ştiam că avea dreptate. Agresorii erau acum atât de numeroşi încât să-mi golesc încărcătorul trăgând în ei n-ar fi servit la nimic. Luând-o din nou la fugă, realizai în curând cu groază că ajungeam într-o fundătură. Un zid înalt de cărămizi ne bara drumul!

— Caţără-te pe umerii mei, Luigi! răcni tovarăşul meu. Repede! După ce ajungi sus, o să mă tragi şi pe mine!

Nu era timp de gândire. Tipul se puse în genunchi şi mă urcai călare pe umerii lui înainte să se ridice. Întinzând braţele, am putut să ating creasta zidului şi m-am ridicat pe margine în timp ce celălalt mă împingea de jos. Îi întindeam mâna pentru a-l ridica până la mine când chinezii se năpustiră asupra lui şi îl smulseră din prinsoarea mea. A fost ca şi cum se îneca într-o mare dezlănţuită. L-am văzut dispărând sub braţele care agitau macete, târnăcoape, cârlige... O jerbă de sânge se ridică. Apăsând pe trăgaci, am tras toate gloanţele pe care le mai

aveam. Fiecare a nimerit în plin, dar n-a fost de ajuns ca să-mi salvez fratele din Mâna Neagră. Când chinezii terminară cu el, se întoarseră spre mine şi încercară să mă dea jos din locul în care mă cocoţasem. Dar, trecându-mi piciorul de cealaltă parte a zidului, îmi dădui drumul în jos. Zăpada îmi amortiză căderea. Pe partea asta, nu mai era cartierul chinezesc. De data asta, eram salvat...

*

— Ai acţionat bine, Luigi, fu de părere *don* Balsamo când îi povestii în detaliu trista mea aventură. Păcat că au murit ai noştri. Dar vor fi răzbunaţi, poţi să ai încredere în mine. Iar văduvele lor nu vor cunoaşte sărăcia. Mă voi îngriji personal de ele şi de *bambini.*

— *Maestro,* ce hotărâre luaţi în privinţa fetelor din bordel? am întrebat. Nu putem să le lăsăm prizoniere.

Balsamo îşi mângâie îndelung bărbia. În mod vizibil, această problemă îl indispunea. Îl simţeam sfâşiat între egoismul său, obligaţiile impuse de poziţia lui şi o oarecare idee cavalerească pe care o avea despre el însuşi.

— Evident, admise el în cele din urmă. Chiar dacă nu sunt siciliene, nu putem să stăm fără să facem nimic. Dar, trebuie să mă înţelegi, Luigi, nu pot acţiona pe faţă Oamenii noştri n-ar fi de acord să riscăm viaţa unora dintre ai noştri pentru nişte *stranieri... Ca* la biliard, o să trebuiască să acţionăm pe ocolite. Dacă vrei, acesta va trebui să rămână secretul nostru. Niciodată să nu vorbeşti despre el cu nimeni.

— Jur, *don!*

La prânz, a doua zi după atacul asupra cartierului chinezesc, Balsamo şi cu mine ne-am dus la capătul cheiului Brooklyn, la întâlnirea cu un oarecare Dinny Meehan. Meehan era pe atunci şeful mafiei irlandeze. Ca şi italienii în oraş. El controla bordelurile portului, îi storcea

de bani pe patronii pescari şi avea la cheremul lui două sau trei tripouri clandestine. În acea vreme, irlandezii erau mai puțin bine organizați ca noi ceilalți. Mai dezbinați, ei nu erau mai puțin eficienți, pragmatici şi grijulii cu onoarea lor. Suspicioşi, dispreţuitori, nu-i respectau decât pe sicilieni, cărora le admirau organizarea şi le invidiau disciplina. La începutul după-amiezii, după ce am fost luați în primire de mai mulți intermediari, am fost duşi în sfârşit la Meehan. Era un tip foarte solid de un metru nouăzeci, hrănit cu bere şi came, cântărind vreo două sute cincizeci de livre. Pe lângă el, noi păream nişte pitici, în câteva fraze, *don* Balsamo explică cum descoperisem unul din locurile de sechestrare a irlandezelor în cartierul chinezesc. Când auzi aceste vorbe, Meehan se împurpura şi lovi violent cu pumnul în masă.

— Chiar în seara asta, o să scot fetele de acolo! Poți să-mi trasezi un plan, puştiule?

— Da. Dar dacă faceți o descindere, vreau să merg şi eu cu voi, am spus eu. Doi dintre tovarăşii mei au murit acolo. Datoria de sânge trebuie plătită.

În realitate, soarta sicilienilor îmi era total indiferentă şi nu resimțeam nicio durere din cauza pierderii lor. Ceea ce mă motiva era altceva, un lucru pe care-l simțisem într-un mod violent atunci când aruncasem bomba asupra pagodei şi când mă luptasem feroce pentru a-mi salva pielea cu o seară înainte. Era atracția irezistibilă pe care mi-o descoperisem pentru pericol, mirosul prafului de puşcă şi al sângelui...

— Dacă *clon* Balsamo este de acord, zis Meehan cu respect, vei fi, evident, binevenit printre noi.

— Acest lucru nu poate fi decât profitabil pentru buna înțelegere a comunităților noastre, răspunse *don* Balsamo pe un ton mieros de florentin.

Balsamo se întoarse singur în Little Italy în seara aceea. Eu am rămas în compania irlandezilor pentru a pregăti operațiunea de salvare pe care urma s-o efectuăm în tihnă Chinatown. Meehan adună vreo treizeci de zdiahui la adăpost de privirile celorlalți, într-o cală goală. A trebuit să povestesc din nou ceea ce văzusem. Reiau rea mea declanşă exclamații de furie şi strigăte de răzbunare. La căderea serii, Meeham mă duse într-un hangar unde, într-o căruța, sub paie, erau ascunse pistoale şi bare de fier. Oamenii se serviră în timp ce eu luam o cutie de cartuşe pentru arma mea.

Planul elaborat de Meehan nu era dintre cele mai inteligente: o primă echipă era desemnată să se ocupe de grosul chinezilor provocând o harababură generală, în timp ce o a doua grupă avea sarcina să pătrundă în pagodă şi să elibereze fetele. Această dublă misiune risca să ne cauzeze pierderi grele şi să ne coste un eşec sângeros, dar Meehan nu era omul care să-şi revizuiască strategia pentru considerații atât de neînsemnate. El îşi împărți băieții pe echipe şi mă plasă alături de unul din locotenenții săi care conducea asaltul asupra bordelului. Tipul avea părul creț şi se numea John. Nu eram decât zece inşi în această trupă, dar toți aveam arme de foc. Când ora stabilită a sosit, i-am condus pe irlandezi până la fundătura prin care ieşisem din cartierul chinezesc cu o zi înainte. Făcându-ne o scară scurtă, am trecut pe rând zidul de cărămidă şi ne-am ascuns în întuneric. Din buzunarul vestei, mi-am scos ceasul oferit de *don* Balsamo. Grație luminii slabe de pe stradă, am scrutat acele până când au indicat momentul în care valul de asalt principal era prevăzut sa se dezlănțuie. Neauzind nici strigăte, nici împuşcături, noi am ezitat un moment, dar John se hotărî în cele din urmă să mă cheme ca să le deschid drumul. Refăcusem în minte, de mai multe

ori, traseul pe care fugisem de la pagodă până la acea fundătură unde fusese cât pe ce să fiu prins. Aşa că o pomii repede cu ochii în pământ. Am rămas pe cât posibil ascunşi, dar când am intrat pe a doua stradă, am fost reperați. Au început să strige la noi şi să ne înjure, dar în aceeaşi clipă am auzit şi împuşcături care veneau din inima cartierului chinezesc.

— A început lupta, murmură John. Dă-i bice, puştiule...

Am început să alerg cât mă țineau picioarele şi să refac în sens invers drumul pe care-l parcursesem cu douăzeci şi patru de ore mai înainte. Fără ca cineva să încerce să ne oprească ori chiar să ne urmărească, am ajuns în fața pagodei. Fațada ei deteriorată şi balustradele din lemn calcinate ale scărilor dovedeau violența exploziei şi a incendiului care urmase.

— Aici este, am zis eu arătând clădirea.

Imediat, doi țipi solizi trecură în fața mea şi sparseră cu o lovitură de umăr uşa firavă care o înlocuise provizoriu pe cea spulberată de dinamită. Am pătruns înăuntru urlând ca nişte diavoli pentru a-i înspăimânta pe chinezi dar şi pentru a ne face curaj. Un prim gălbejit fu trântit la pământ şi lovit cu picioarele, în timp ce eu căutam cu furie o cale de acces la pivnițe, fără să mă sinchisesc de panourile lăcuite, de frizele de aur şi de dragonii sculptați care se etalau în jurul meu. La întâmplare, am tras o cortină de velur grena. În spatele ei, vreo zece opiomani se drogau şi nici măcar nu avură forța să reacționeze la intruziunea noastră. Mi-am urmat drumul fără să le dau atenție şi am luat-o pe un coridor lung presărat cu o mulțime de uşi. Era imposibil să ştii pe care s-o alegi. Luat din scurt, am tras un prim foc în aer şi am început să țip cât mă ținea gura:

— Irlandezelor! am urlat, înlocuit în curând de tovarăşii mei. Irlandezelor! Suntem fraţii voştri! Unde sunteţi?

Un chinez îmi sări în spate înainte să aud vreun răspuns. Cu o puternică lovitură de şale am reuşit să mă eliberez şi să-l fac să cadă pe adversarul meu căruia i-am zdrobit falca cu pantofii mei cu ţinte. Un altul apăru în faţa mea, agitând două bastoane scurte legate între ele printr-o sfoară. El a încercat să mă lovească în cap cu acest bici, dar lovitura a deviat şi i-am tras un glonţ chiar în frunte, de aproape. Nici nu răsunase bine împuşcătura în încăpere când am auzit strigăte de fete. Ca electrizat, am sărit în direcţia lor şi am descoperit în spatele unui panou o scară abruptă care ducea la subsolul clădirii. John şi doi din tipii lui erau pe urmele mele în timp ce ceilalţi păzeau intrarea sau cercetau etajele.

La capătul unui tunel luminat cu lumânări enorme, am descoperit un şir de camere strâmte şi friguroase folosite ca încăperi de bordel. Fetele erau reţinute acolo, multe albe şi câteva negrese, îmbrăcate cu halate soioase sau corsete zdrenţuite. I-am ucis pe clienţii în pielea goală care alergau disperaţi în căutarea unei ieşiri. L-am luat în cătarea armei pe unul din cei doi bărbaţi pe care-i surprinsesem în plină acţiune cu o zi înainte şi l-am terminat cu un glonţ care îl aruncă violent în zid. Din cauza izbiturii, unghiile lui lungi se sparseră precum sticla.

După vreo zece minute, am strâns vreo treizeci de sclave dintre care multe veneau într-adevăr din Erinn[32].

Le-am regrupat la parter cu alte vreo douăsprezece găsite prin alte părţi ale pagodei.

— Greul acum începe, mă preveni John. Cum o să ieşim din cartier cu toate fetele astea care tremură şi nu sunt în stare să fugă?

---

[32] *Erinn* – veche denumire a Irlandei (n. Tr.).

— Nu peste zidul pe care l-am escaladat noi, am spus eu punându-mi gloanțe în încărcător. Ne-ar lua prea mult timp să le trecem pe deasupra. Nu văd decât două soluții: acoperişurile sau canalele de scurgere.

Nu eram sigur dacă acoperişurile erau practicabile. Ştiam în schimb unde să găsesc intrarea în rețeaua de canalizare subterană.

— Urmează-mă, repede!

Am ieşit în trombă din pagodă şi m-am întors în şanțul în care mă ascunsesem un moment, cu o seară în urmă, împreună cu cei doi țipi din Mâna Neagră. Remarcasem atunci o gură de canal din care se ridica o coloană groasă de abur. Un irlandez m-a ajutat să scot capacul de fontă şi John coborî primul sub pământ. Fetele îl urmară. Eu am sărit ultimul în puț. Mirosul era îngrozitor şi galeriile colcăiau de şobolani mari ca nişte iepuri. În ciuda beznei şi a duhorii, în ciuda fricii şi a frigului, fetele nu scoaseră nicio vorbă până la capătul drumului. Mergând la nimereală, am bâjbâit mai bine de-o oră prin această cloacă înainte de a găsi o ieşire sigură. Când am ieşit în sfârşit din acest infern, se lumina de ziuă în Brooklyn...

*

Vestea se răspândise din gură din gură în gură prin cartiere, dar ziarele nu pomeniră niciodată de această noapte în care treizeci de irlandezi şi un sicilian, ca prin minune, salvaseră patruzeci de biete fete din ghearele unei sorți îngrozitoare. În mod miraculos, grupul nostru nu avusese pierderi. Cel condus de Dinny Median, în schimb, lăsase cinci oameni la intersecția străzilor Doyer's şi Pell. Însuşi Meehan, în ciuda staturii lui de colos, fusese rănit.

— Nimic grav, îi zise el lui *don* Balsamo, care venise să-l viziteze împreună cu mine. Puteți să vă lăudați că aveți un tip al naibii de curajos printre voi, îi aruncă el apoi

oprindu-mă. John mi-a povestit că Luigi al vostru s-a comportat ca un adevărat general. Aveți sânge de războinici. Noi ăştia, irlandezii, suntem fericiți că vă suntem prieteni.

Ca şi mine, Balsamo îşi crispă fălcile pentru a-şi stăpâni un zâmbet Complimentul ne onora şi ne făcea plăcere, dar să recunoaştem asta ar fi fost degradant pentru mândria noastră siciliana.

Mână Neagră contra Mână Albă

După episodul eliberării fetelor, *tong-wars-urile*[33] s-au intensificat timp de câteva luni. Asiaticii au recrutat *desperados* mexicani, pe care îi trimiteau ca să se răzbune împotriva noastră. S-au înregistrat morți în Queens şi în Harlem. Apoi războiul împotriva gălbejiților a scăzut brusc în intensitate după ce poliția s-a hotărât să facă o mare razie în Chinatown. Ea a capturat mai mulți şefi chinezi şi a distrus tripourile, localurile unde se fuma opium, bordelurile... Scoase din circulație pentru un timp, triadele ne-au lăsat în sfârşit în pace. Cât despre mine, rămas în continuare alături de Balsamo, luptasem din greu în timpul acestor înfruntări. Palmaresul meu de vânătoare crescuse la cinci sau şase țipi ucişi. Deşi mă aprecia mult, Balsamo mă trimise totuşi, la începutul verii, înapoi la maes*tro Gil*etti.

— Lui îi aparții, Luigi, îmi aminti *don.* Trebuie să respectăm asta. Şi apoi, dacă o să rămâi cu noi, vei sfârşi prin a-i pune în umbră pe propriii mei oameni.

---

[33] *Tong-yrars* – au reprezentat o serie de conflicte sângeroase între diverse bande ce s-au petrecut în cartierele chinezeşti din diferite oraşe americane, precum San Francisco, între 1850 şi 1920; cuvântul „tong” se referă la societățile secrete sau frățeşti implicate în afaceri ilegale.

Deocamdată, ei te iubesc ca pe un frate şi nu vreau ca asta să se schimbe. Lasă-i să mai uite un pic cât eşti de curajos. Aşa o să le fii şi mai drag.

Când l-am reîntâlnit pe *maestro* Giletti, mi s-a părut că îmbătrânise. În câteva luni, părul îi albise, trăsăturile i se înăspriseră, pântecul i se rotunjise şi se sprijinea acum într-un baston ca să meargă. Trecuse timpul când sălta vioi în şa, ridicând în urma lui un nor de praf prin câmpia aridă din insula noastră. L-am reîntâlnit şi pe Lupo. Tipul uitase de supărare şi îmi strânse mâna cu un zâmbet sincer, arătând că se bucură de întoarcerea mea.

— Luigi! Bine ai venit printre ai tăi, frate.

El mă îmbrățişă şi insistă să mâncăm împreună. M-a dus la Delmonico, un restaurant veritabil pe Mulberry Street. Sala era imensă, plină de fum şi înțesată de lume.

— Ăsta-i New York-ul! zise Lupo aprinzându-şi o țigară la sfârşitul mesei.

Nu ştiu ce-l schimbase în timpul absenței mele, dar Lupo mi se părea acum interesat de multe lucruri foarte diferite de paginile sportive din *New York Herald.*

— Am trecut pragul unui nou secol. Luigi, îmi zise el. Suntem în 1900. Totul o să se schimbe! Trebuie să vedem pe termen lung şi să ne gândim la valoarea acestui continent care ne întinde brațele şi unde noi încă ne mai comportăm ca țăranii care eram în țara noastră. Este păcat! Sunt atâtea de făcut aici...

— Văd că ai tot felul de idei...

— Idei încă neclare, mărturisi el. Dar am dorințe, asta da!

Împreună, am mers să ne plimbăm prin cartierele selecte. Părăsind oraşul de jos şi străzile lui cu nume europene, am luat-o pe marile bulevarde noi marcate cu;

litere şi cifre. Am coborât pe Fifth Avenue, străbătându-l în toată lungimea lui sau aproape. Între el şi Hudson erau străzile de Vest. Pe partea cealaltă, arterele se întindeau până la East River. Fifth Avenue era o cu totul altă lume decât Harlem sau Brooklyn. Aici, nu erau case roşii cu rufe atârnate la ferestre. Nu se auzeau mame țipând înspăimântate la copiii care săreau cu amândouă picioarele în apa rigolelor. Nu erau mici escroci ca noi la colțul blocurilor ca să supravegheze cartierul şi să pună la cale vreo lovitură. Pe aleea laterală, domni în frac albastru, cu pălării înalte şi cizme lustruite, mergeau la trap călare pe cai roibi nervoşi. Pe şosea, era moda recentă a cicliştilor care marcau ritmul circulației. Cu pălării din pânză cerată, cu pantaloni în carouri prinşi cu cleşte de fier în partea de jos, bărbații pedalau nonşalant sub privirile contrariate ale câtorva doamne foarte respectabile sugrumate până la gât în rochiile lor bufante... Foarte puțini negri – doar valeți – mergeau umili, la cinci paşi în urma stăpânilor lor, având grijă să nu le calce în picioare umbra. Nu vedeai nici asiatici, nici hispanici... Şi apoi prăvălii de lux în care produsele importate din Europa se vindeau foarte scump, blănari, bijutieri, negustori de tablouri şi anticari...

— Iată ceea ce îmi place, zise Lupo. Dar atâta vreme cât vom li obligați doar să privim toate aceste lucruri fără să putem să le atingem, atâta vreme cât nu vom avea bani ca să le cumpărăm în loc să le furăm, nu vom fi nimic... Adevărata bogăție este aici, Luigi. Pe Fifth Avenue. Nu în Bronx sau în Harlem. Nici în Queens ori în Brooklyn...

Luând-o pe o stradă transversală, am intrat într-un fel de teatru mic care propunea drept atracție nouă fotografii animate.

— Se numeşte cinematograf, ne-a informat omul de la ca ă când i-am dat treizeci de cenți.

Erau două săli. Una era interzisă femeilor şi copiilor. Am ales-o, bineînţeles, pe aceea. Pe un fel de tablou alb defilau imagini sacadate arătând nişte domni care stăteau la colţul unei străzi şi se uitau la rochiile ridicate de vânt ale unor domnişoare. Li se vedea coapsa. Asta ne-a făcut să râdem.

— La miezul nopţii, se dau imagini care arată şi mai mult, ne zise un tip de lângă noi. Ştiu sigur: vin aici în fiecare seară.

Dar nici Lupo, nici eu nu aveam chef să rămânem închişi în această sală întunecată şi ticsită de oameni, care puţea a sudoare.

— Cinematograful! exclamă Lupo. Şi ăsta ar putea să aducă bani.

Dar nu merse cu remarca mai departe, fiindcă nu ştia cum ar putea fi exploatată această invenţie, altfel decât jefuindu-i pe proprietarii sălilor.

*

Timp de câteva săptămâni, mi-am reluat viaţa obişnuită în Little Italy din Brooklyn. Aveam deja o reputaţie şi nici măcar nu mai trebuia să-mi folosesc pumnii pentru a obţine achitarea vreunei poliţe neplătite. Nu trebuia decât să mă arăt la faţă pentru ca imprudentul să găsească brusc banii pe care îi datora. Ca şi Lupo, căpătasem obiceiul de a-mi începe ziua la bărbier. Aveam acum ceva bani şi puteam să-mi ofer câteva mici plăceri. Purtam în sfârşit haine şi pantofi care îmi aparţineau, pe care îi comandasem pe măsura mea la un croitor şi la un cizmar de pe la noi. Mândru, le plătisem pe loc. Doi-trei puşti se ţineau scai de mine şi-mi dădeau târcoale încă de când ieşeam. Pentru zece cenţi pe săptămână, i-am făcut informatorii mei. Ei îmi dădeau raportul despre faptele şi gesturile oamenilor din cartier şi asta mi-a permis să aflu mici secrete. Pentru o nimica toată, împieliţaţii se băteau

între ei, rostogolindu-se pe trotuar, muşcându-se, sfâşiindu-se cu înverşunare... înainte de a-i separa, dacă vreunul risca să fie desfigurat, îi observam fără să intervin. Nu era cruzime din partea mea, ci curiozitate. Privindu-i pe puştii ăştia am învăţat cu adevărat să mă bat! Copiii sunt nişte profesori de luptă formidabili. Neînvăţând niciodată nimic despre modul de a ţine piept unui adversar sau de a da pumni în falcă sau în stomac, ei acţionează după instinct, fără să piardă fracţiuni de secundă preţioase ca să se gândească. Cu mintea numai la luptă, nefăcându-şi nicio grijă în privinţa stilului, ei vizează părţile esenţiale ale corpului. Ochii sunt primele lor ţinte. Vin apoi urechile, atât de uşor de dezlipit printr-o simplă tragere. La sfârşit, lovesc cu picioarele cu toată forţa în tibia adversarului lor. O lovitură zdravănă rupe sau crapă osul foarte uşor şi paralizează duşmanul, la fel de sigur ca în cazul în care ar primi un glonţ în genunchi. De când i-am studiat pe aceşti puşti, m-am bătut mereu cu mâinile goale exact ca ei, cu o furie absolută, necalculându-mi loviturile, ci dându-le fără să mă gândesc, concentrându-mă mereu asupra globilor oculari, urechilor şi picioarelor. Nimeni, nici chiar un boxer profesionist, nici chiar un adept al artelor marţiale asiatice, nu mi-a rezistat vreodată.

Din când în când, mă duceam în vizită la prietenii mei irlandezi. Eram mereu bine primit iar Dinny Meehan făcea în aşa fel să vină să mă salute când ştia că-mi pierdeam vremea prin cartierul său. De când ajutasem la salvarea lor din pagodă, eram ca la mine acasă în sectorul lui. E îmi oferi acces liber la bordelurile pe care le deţinea dar, cum încercam să declin oferta politicos, mă privi cu un aer suspicios:

— Ce se întâmplă? Nu-ţi plac fetele?

Dacă îmi plăceau sau nu fetele era o problemă pe care nu mi-o pusesem niciodată. Dragostea nu era un sentiment care să mă preocupe şi nu simţisem până atunci vreo dorinţă carnală pentru nimeni. Nici măcar atunci când frumoasa Angela se dezbrăcase în faţa mea, inima nu începuse să-mi bată mai repede. Nu prea-mi stătea mintea la astfel de lucruri.

— Să nu-mi spui că n-ai avut încă nicio femeie? îmi zise Meehan râzând. Trebuie neapărat să reparăm asta!

Aproape cu forţa, mă târî într-unul din bordelurile lui, unde m-am trezit într-o cameră tapisată cu bumbac imprimat roz. Pe pat, o tânără în lenjerie din dantelă începu să mă dezbrace. Experienţa mi se păru mai mult dezagreabilă şi umilitoare decât plăcută. Fata era drăguţă, desigur, cu pielea ei albă acoperită toată de pistrui, dar contorsiunile trupurilor noastre şi compromisurile pe care asta le implică mi s-au părut la urma urmei penibile şi mai ales foarte puţin onorabile. Nici nu plecasem bine de acolo că mintea mea uitase cu totul această întâmplare neplăcută.

Meehan nu se mai amestecă în acest aspect al vieţii mele. În schimb, mă tot întreba despre modul în care Balsamo organizase Mâna Neagră. Cu naivitate, i-am spus puţinul pe care îl ştiam şi el a profitat de informaţiile mele pentru a-şi întări propria structură. Consolidată, mai bine ierarhizată şi dotată cu obiective veritabile, el o reboteză Mâna Albă.

*

La sfârşitul anului 1900, frăţia cu irlandezii începu să slăbească, în mod foarte evident, Meehan încerca să iasă din graniţele portului Brooklyn şi îşi făcea de lucru pe teritoriile noastre. Când intenţiile lui au ieşit la iveală, lucrurile au luat repede o întorsătură destul de urâtă şi eu

n-am mai îndrăznit să vizitez cartierul irlandez. O primă gâlceavă a izbucnit în Harlem. Era vorba de preluarea controlului asupra unei străzi care, până atunci, era un teritoriu neutru. Irlandezii se hotărâseră să ceară dreptul de proprietate asupra ei, în timp ce italienii militau pentru *status quo*[34]*.* Situaţia s-a înveninat şi înfruntarea a avut loc, declanşând ostilităţile generale. Balsamo i-a reunit pe naşi şi toţi împreună i-am respins pe irlandezi în zona lor. Câştigasem, dar se terminase cu frăţia dintre noi şi oamenii lui Meehan.

La puţin timp după asta, a trebuit să luptăm şi împotriva negrilor care ne crezuseră slăbiţi de precedentul conflict. Neînsemnatul naş din prima linie, Benedetto Madonia, a reuşit el singur să-i scoată pe adversarii noştri din comerţul cu prostituate din jurul Harlemului. El a devenit pentru un timp steaua în ascensiune a Mâinii Negre, dar a comis o greşeală care i-a curmat cariera în formare. Prin informatorii mei, aflasem într-adevăr că Madonia îi aproviziona pe clienţii bogaţi din Vestul Manhattan-ului cu băieţi pentru partide mai delicate. Vestea l-a scos pe Balsamo din sărite.

— Noi suntem asasini şi hoţi, desigur! Dar nu corupători de copii! Madonia trebuie să fie trimis la plimbare.

” A face o plimbare”. Era una din numeroasele expresii însemnând trimiterea la moarte a unui camarad a cărui conduită era considerată dezonorantă.

— Informaţia vine de la tine, Luigi, îmi zise Balsamo. Ţie îţi revine sarcina să pui capăt acestei poveşti. Am încredere în tine. Fă-o repede şi bine!

Asasinarea lui Madonia era primul meu contract adevărat u; ucigaş. Până atunci, nu omorâsem decât în focul acţiunii. De data asta, trebuia să-mi pregătesc

---

[34] *Status quo* (lat.) – în starea în care; menţinerea situaţiei existente (n. Tr.).

lovitura pentru a fi sigur că nu-mi voi rata ținta. Timp de două zile, ajutat de puştii mei şi de Lupo, l-am urmărit pe Madonia pentru a-i spiona obiceiurile. Tipul era neîncrezător şi nu se deplasa niciodată fără două sau trei gărzi de corp. Era un fel de estet, fiind printre primii dintre noi care-şi achiziționase un automobil magnific în care îi plăcea să-şi facă de cap cu prostituate. Acolo, pe bancheta din spate a maşinii lui, în timp ce era ocupat să le pipăie pe fete, l-am împuşcat cu o *lupara,* o puşcă cu țeava scurtă. Mai înainte, a trebuit să le tai gâtul celor două gărzi care ieşiseră din vehicul pentru a-i lăsa mai mult loc de acțiune stăpânului lor. Ca de fiecare dată când țineam în mână o armă şi simțeam mirosul ascuțit de praf de puşcă şi de sânge, mă ambalasem până la frenezie.

— Eşti un ucigaş înnăscut, mă felicită Balsamo. Îți apreciez sângele rece şi lipsa de scrupule. Dar cred că mă şi înfricoşează un pic... Eşti un băiat teribil, Luigi... în curând o să ai vârsta potrivită pentru a-ți întemeia o familie. Pot să-ți dau o muncă mai puțin expusă pericolului, dacă vrei...

Să mă îndepărtez de pericol? Să mă feresc de stradă tocmai acum când începeam să mă simt bine? Nici vorbă! Şi ce-aş fi făcut cu o familie, eu care nu eram interesat de nimeni? Am luat propunerea lui *don* Balsamo nu ca pe o insultă, ci ca o dovadă că într-adevăr îl înspăimântam. Cred că descoperirea noii mele forțe mă făcu să râd...

Deşi. În mod oficial, mă înapoiase lui *maestro* Giletti, Balsamo apelă adesea la mine în cursul lunilor care urmară. De la statutul de simplu *soldato,* trecusem la cel, rar şi invidiat, de *torped'*[35]*,* ucigaş recunoscut, căruia i se puteau încredința misiuni dificile. După lupta împotriva

---

[35] *Torpedo* (sp.) – torpilă; ucigaşii-torpilă din rândul mafioților erau cei mai de temut, fiindcă, de obicei, nu ratau ținta (n. Tr.).

chinezilor, irlandezilor şi a negrilor, sosi într-adevăr timpul ca poliția să înceapă să ne facă serioase probleme. În cursul primelor luni ale anului 1905, un oarecare inspector îşi pusese în cap să adune toate informațiile posibile despre Mâna Neagră. Cu douăzeci de subordonați sub ordinele lui, locotenentul Petrosino comanda brigada italiană a poliției din New York. Din primăvară până-n vară, strânsese destule dovezi incriminatoare pentru a arunca în închisoare pe unii dintre ai noştri. El deveni omul care trebuia ucis în ziua în care talentatul italian Enrico Caruso sosi la New York ca să dea o serie de recitaluri.

— O să-l scuturăm un pic de bani pe tenor, decretă Balsamo, sigur că va putea să-l intimideze pe artist.

Părând mai întâi că cedează şantajului, Caruso l-a contactat pe locotenentul Petrosino pentru a-i aduce la cunoştință amenințările al căror obiect era. Oamenilor noştri, pe care îi desemnasem să recupereze enorma răscumpărare de cincisprezece mii de dolari cerută cântărețului, le-a fost întinsă o capcană. Toți au fost prinşi şi, o dată judecați, au încasat pedepse foarte grele, în baza cărora au fost expulzați definitiv în Italia. În virtutea promisiunii unei proiecții din partea poliției şi a reducerii considerabile a pedepsei, unul dintre ei a trădat jurământul făcut familiei, a dat numeroase informații despre Mâna Neagră. Dii fericire, *A* n-a putut să furnizeze destule dovezi pentru a-l implica direct pe Balsamo în afacerea Caruso, dar această defecțiune l-a costat pe *don* câteva nopți albe care l-au făcut să se simtă execrabil.

— Trebui;' să-l ucidem pe Petrosino. Nu este decât un cățeluş, dar, dacă îl lăsăm să crească, o să ne smulgă mâna peste şase luni... Luigi! Ocupă-te de detalii, vrei?

Să-i facă de petrecanie unui tip de-al nostru care călcase strâmb nu cerea prea mari eforturi. Madonia fusele primul

dintr-o listă care număra vreo douăsprezece nume. Să ucizi un ofițer de poliție constituia, în schimb, o problemă de o cu totul altă natură. Ideea strategiei pe care aveam s-o folosesc îmi veni totuşi imediat. Complet şi în detaliu, planul țâşni din mintea mea ca şi cum ştiusem mereu ce aveam de făcut... Dispărând din Little Italy[36] fără să anunț pe nimeni altcineva în afară de Balsamo şi Giletti, m-am îmbrăcat în zdrențe, mi-am lăsat barbă, mi-am mânjit părul cu grăsime şi mi-am frecționat obrajii cu whisky... Ca să-mi apăr corpul de vânt şi să-mi modific corpolența siluetei, mi-am strecurat hârtie de ziar sub haine.

Timp de o săptămână, am cutreierat cartierul comisariatului unde lucra Petrosino, împingând un cărucior vechi de copil plin cu tot felul de resturi. Pentru ca nimeni să nu-mi bănuiască impostura, a trebuit să-mi impun să trăiesc ca adevărații cerşetori. Eram în luna septembrie şi nu fusese o toamnă blândă în anul acela. Ploua cu găleata şi rafale puternice măturau strada. Umezeala mă îngheța până la oase. Toată ziua mă prefăceam că dorm după beție, moleşit în colțul unei străzi înfundate, nu departe de postul de poliție. Seara, mă scuturam un pic şi stăteam cu mâna întinsă în fața sticleților care ieşeau din serviciu. Mă duceam apoi să înfulec singura gustare a zilei, o supă şi o felie de pâine distribuite de o cantină a Armatei Salvării, la trei blocuri mai încolo.

Chiar în a doua dimineață, l-am reperat pe Petrosino. Era un bărbat mai scund ca mine, în uniformă, însoțit mereu de cel puțin un membru al echipei lui. În zilele obişnuite, el venea şi pleca de la comisariat pe jos, la ore

---

[36] *Little Italy* – „Mica Italie”, cartier în apropierea Manhattanului, New York, cunoscut pentru marele număr de imigranți italieni; era delimitat de străzile Elizabeth, Mott şi Mulberry la Nord de Canal Street.

fixe. Am făcut în aşa fel încât să se obişnuiască cu figura mea. Am reuşit asta atât de bine încât, în a şasea seară, mi-a dat douăzeci de cenţi când i-am cerut de pomană. A mai trecut o zi la fel ca celelalte, apoi, când am fost sigur că nu va fi neîncrezător atunci când o să mă vadă din nou apropiindu-mă de el, mi-am verificat *lupara* pe care o ascundeam sub mantie şi am aşteptat până seara, blestemând păduchii şi puricii cu care mă pricopsisem. La apus, am ieşit de sub grămada de pături roase de molii sub care mă adăposteam şi am început să străbat în lung şi-n lat trotuarul la douăzeci de metri de comisariat. În faţa postului de poliţie, un sticlete pe cal îşi aştepta ofiţerul pentru a-şi începe patrularea; el îşi potrivi mantaua impermeabilă pe umeri, căci o nouă aversă cădea cu picături grele şi repezi. Trecătorii începură să fugă pentru a căuta un adăpost. Cu o bonetă de dantelă albă pe cocul castaniu şi cu o umbrelă mare deschisă protejând un băieţel care urla şi pe care îl trăgea de mână după ea, o bonă trecu în grabă pe lângă mine cât pe ce să mă dea jos. Încet, indiferent la apa care îmi pătrundea în haine şi care-mi şi roia acum pe tot corpul, am înaintat spre jartea centrală a clădirii poliţiei. Rafalele puternice din ce în ce mai dense înceţoşau faţada pătrată a clădirii, rigolele debordau. Strânşi ciorchine, şobolani negri înnebuniţi părăseau chiţăind canalele de scurgere inundate brusc. Am sărit cele câteva trepte care permiteau accesul în clădire, prefăcându-mă că beau să mă adăpostesc sub streaşină de la intrare. Făcându-i-se milă de silueta mea zdrenţuită şi mustind de rapăn, gardianul de serviciu nu mă alungă.

— Vreme de câine, nu-i aşa, *dagos!* îmi zise el folosind termenul din argoul poliţienesc care îi desemna pe atunci pe imigraţii din Sudul Europei.

— Aşa-i, dom' căpitan!

Am rămas acolo un minut sau două, unul lângă altul, dansând de pe un picior pe altul ori suflându-ne în mâini pentru a ne încălzi. Apoi, uşa batantă se deschise, proiectând un evantai de lumină galbenă în faţa noastră. Doi ofiţeri îşi făcură apariţia pe peron. Am recunoscut imediat statura şi profilul cu nas mare al locotenentului Petrosino. Mâna mea se încleştă pe patul puştii mele de vânătoare cu ţeavă scurtă şi am scos arma ascunsă sub bulendre. Nici Petrosino, nici colegul lui nu-mi observară gestul, căci amândoi trecuseră de mine şi se opriseră la marginea scărilor uscate pentru a-şi încheia mantaua, în schimb, sentinela mă văzuse şi îşi ducea deja mâna la şold pentru a-şi scoate revolverul când am apăsat prima dată pe trăgaciul *luparei.* Împuşcătura îl nimeri pe bietul om chiar în piept şi îl ucise pe loc. Corpul lui încă nu se prăbuşise când îndreptam deja ţeava la înălţimea cefei lui Petrosino dar, în locul unei pocnituri de tunet, n-am auzit decât un jalnic şuierat de pulbere umedă... După o secundă, o scurtă scăpărare ieşi în sfârşit din ţeavă dar glonţul se încăpăţâna să rămână înţepenit în teaca lui. Expus de o săptămână la o umiditate constantă, cartuşul acesta sfârşise prin a da chix! Folosind puşca ca pe o bâtă. Am lovit dintr-o dată cu patul puştii faţa locotenentului care abia se întorsese şi nu înţelesese încă situaţia. Dintr-o lovitură la fel de violentă şi rapidă, m-am debarasat şi de colegul lui. Am vrut apoi să mă întorc spre poliţistul mort ca să-i iau revolverul şi să trag în şeful de brigadă care zăcea, inconştient, pe scări, dar apăru un poliţist care mă împiedică să ating cadavrul. Tipul înţelese imediat ce se petrecuse şi începu să-şi descarce pistolul, la întâmplare, în direcţia mea. Am coborât scările şi m-am cufundat în întuneric. Tocmai când mă credeam salvat, o masă enormă şi caldă îmi apăru deodată în faţa ochilor. Am izbit-o

orizontal. Era agentul călare care dăduse pinteni animalului său pentru a-mi tăia calea şi a mă opri din fugă. Căzut pe spate pe asfalt, lovindu-mă tare cu capul de solul dur, l-am văzut pe bărbat scoțându-şi arma şi luându-mă în vizor. Dar pe peronul comisariatului, polițistul continua să tragă la întâmplare. În mod miraculos, unul din gloanțe nimeri craniul calului, care se prăbuşi deodată fără ca măcar să necheze şi, prins sub corpul animalului său, călărețul lăsă arma din mână. Sărind în picioare pentru a-mi relua cursa, am lăsat cortina de ploaie şi de noapte să mă acopere în sfârşit...

Acest eşec nu zdruncină încrederea pe care mi-o acorda *don* Balsamo. Dimpotrivă, el îmi lăudă stratagema şi spiritul de inițiativă.

— Dacă toți băieții noştri ar avea măcar hotărârea şi loialitatea ta, întreg oraşul ar fi al nostru, Luigi.

— Vă promit că într-o bună zi va fi, *don....*

*

Locotenentul Petrosino a stat două săptămâni în spital. Lovitura mea cu patul puştii îi rupsese maxilarul şi făcuse să-i sară câțiva dinți.

Vexat de acest eşec, am vrut să reiau tentativa de asasinat şi am pus la cale un nou plan. Ajutat de Francesco şi de Carlo, doi camarazi pe care *don* Balsamo i-a desemnat în persoană, am reuşit să pun mâna pe unul din colaboratorii locotenentului cu brigada italiană. L-am dus pc tip în apropierea portului şi l-am amenințat că-l ucidem dacă nu ne spune adresa locotenentului. Planul meu era să intru la el într-una din serile în care lipsea şi să-i aştept liniştit întoarcerea pentru a-l omorî. L-am bătut zdravăn pe polițai şi l-am amenințat cu cele mai teribile represalii împotriva familiei lui dacă nu vorbea, dar omul era curajos. Niciun cuvânt nu i-a ieşit din gură.

— Trebuie să facem altfel, îmi sugeră Carlo. Eu şi Francesco ştim o metodă la care nimeni nu rezistă.

Înainte ca eu să am timp să-mi dau aprobarea. Carlo scoase din buzunar o coardă de pian pe care o înfăşură repede în jurul gâtului bietului tip. Tumefiată, sangvinolentă. Fața lui era oribilă la vedere. Strânsă puternic în jurul laringelui încât el nu putea să țipe, coarda nu-l sugruma totuşi cu totul. Francesco se postă în fața lui şi, cu un stilet foarte fin, îi scoase un ochi fără să ezite.

— Dacă nu vorbeşti, o să-ți smulg şi celălalt ochi! îi urlă el tipului care era scuturat de îngrozitoare convulsii silențioase.

Spectacolul acestui om legat, plin de sânge şi acum mutilat mă oripilă. Să lovesc cu pumnii şi picioarele, puteam. Să ucid cu sânge rece la fel. Dar, în fundul străduței liniştite unde-l dusesem pe acest copoi, brusc am descoperii că şi cruzimea mea avea o limită. Da, lovisem oameni căzuți la pământ. Da, deschisesem focul asupra duşmanilor dezarmați. N-o regretam şi asta nu-mi întunecase niciodată conştiința. Dar tortura rece, metodică, calculată nu puteam s-o tolerez.

— Opriți-vă! le-am ordonat imediat celor doi italieni. Opriți-vă sau vă fac eu de petrecanie!

Scoțându-mi arma din buzunar, am îndreptat-o spre cei doi camarazi.

— Luigi! Ce te-a apucat? se miră Francesco ştergând neglijent lama cuțitului pe costumul victimei lui, acum inconştientă.

Acestea au fost ultimele cuvinte ale proxenetului, înnebunit brusc de o furie incontrolabilă, am apăsat frenetic de şase ori pe trăgaci. Ciuruiți de gloanțe, Carlo şi Francesco s-au prăbuşit unui peste celălalt. Calm, mi-am reumplut încărcătorul şi l-am terminat pe polițai cu un

glonț în cap. Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac pentru el. Pentru prima dată în viața mea, încălcasem una din legile sacre ale Mâinii Negre: omorâsem doi frați pe care niciun naş nu-i condamnase în prealabil. Am rămas acolo zece sau douăzeci de minute întrebându-mă cum am să ies din această situație. Dacă familia ajungea să cunoască adevărul, *don* Balsamo n-ar putea face altfel decât să pună să fiu omorât. Pentru o clipă, mă gândii s-o şterg imediat la gara Grand Central şi să urc în primul tren care pleca spre California. Un minut mai târziu, aveam de gând să iau vaporul ca să mă întorc în Europa,.. Dar nehotărârea îmi trecu repede. Eram la New York. Aici hotărâsem să-mi fac viața şi nimic şi nimeni nu va reuşi să mă alunge din acest oraş. Cu calm, am băgat cele trei trupuri în nişte butoaie pe care le-am găsit în spatele unei curți de alături. După ce le-am umplut cu pietre şi pavele sustrase dintr-un şantier al administrației drumurilor, am pus butoaiele într-o roabă şi, după ce am înfăşurat roțile de fier în cârpe pentru a le înăbuşi huruitul din timpul rulării, mi-am împins încărcătura până la docul cel mai apropiat. Încă mai cunoşteam destul de bine locurile din perioada în care lucrasem în port. În câteva minute, am ajuns, fără să fiu văzut, la un debarcader situat în spatele unui hangar izolat. Am aruncat atunci unul câte unul butoaiele în apa neagră... încât el, a trebuit să invoc un motiv plauzibil pentru dispariția lui Francesco şi a lui Carlo. Am inventat din toate bucățile o poveste despre un schimb de focuri între ei şi captivul nostru.

— Răpirea a luat o întorsătură urâtă. Copoiul a reuşit să-l dezarmeze pe unul din băieții noştri în timp ce eu mă îndepărtasem o clipă pentru a verifica dacă nu dădea cineva târcoale prin împrejurimi. Când m-am întors, toți trei se omorâseră între ei.

— E neplăcut... Ce-ai făcut cu cadavrele? mă întrebă Balsamo.

— N-am putut să le aduc înapoi, *don.* Le-am scufundat sub o placă de beton într-un şantier vecin, am minţit eu, inventând răspunsul chiar în timp ce-l formulam.

Nu cred că Balsamo să fi pus vreodată la îndoială această versiune. Îi dădusem prea multe dovezi de loialitate înainte ca să bănuiască brusca mea slăbiciune.

— Asta repune în discuţie înţelegerea cu privire la asasinarea locotenentului Petrosino? am întrebat eu.

— Înţelegerea rămâne. Dar ţie îţi interzic de acum înainte să te mai ocupi de această afacere. Când şansa îţi joacă feste de două ori, e mai bine să nu insişti...

Nu-mi făcea plăcere să renunţ. Dar am considerat mai prudent să nu contest această decizie. Petrosino scăpă în mod miraculos dintr-o nouă tentativă de asasinat efectuată de un alt ucigaş-torpilă, apoi căzu finalmente sub gloanţele noastre nu în America, ci în Piazza Marina, la Palermo, unde se dusese ca să stabilească nişte contacte cu poliţia siciliana.

— Vezi tu, Luigi, îmi zise atunci *don* Balsamo, duşmanii declaraţi ai Mâinii Negre sfârşesc întotdeauna prin a primi ceea ce merită. Cei care o trădează la fel...

Noaptea de pe Fifth Avenue

Începutul verii lui 1907 a marcat a opta aniversare a sosirii mele în Statele Unite. În anul acela, am obţinut naţionalitatea americană.

— Ce meserie aveţi? m-a întrebat atunci funcţionarul municipal înainte de a-mi ştampila certificatul de naturalizare.

— Sunt contabil într-un birou de import-export, am răspuns eu.

Nu era deloc o minciună. Fiindcă aveam nevoie de o ocupație oficială, Giletti mă trecuse în registrul de salariați al uneia dintre societățile lui paravan. La început, asta nu fusese decât o mascaradă, dar *maestro* mă sfătuise să mă interesez din ce în ce mai îndeaproape de mecanismul financiar. Cu timpul, îmi descoperisem un interes real pentru cifre – bineînțeles, singura contabilitate care mă interesa era cea a tripourilor şi a bordelurilor.

Anul 1907 a fost totodată cel în care Nalfo, fiul cel mare al lui *maestro,* i-a luat locul tatălui său în fruntea clanului. Aşa cum îi sărutasem altădată mâna bătrânului. A trebuit să-mi pun buzele şi pe degetele întinse ale lui Nalfo în semn de supunere. Îl cunoşteam puțin pe acest tip de treizeci de ani, cu părul scurt şi tenul închis la culoare, care stătuse mereu în umbra tatălui său. Abia dacă ştiam că îi plăceau femeile şi că avea o reputație de bețiv.

— Asta o să-i treacă odată cu responsabilitățile, ne asigură *maestro,* care îi reunise pe cei mai buni oameni în biroul său pentru a-i informa de plecarea lui. Nalfo are calități. Lăsați-i doar puțin timp ca să le scoată la lumina zilei. Fiți indulgenți. Este ultima favoare pe care v-o cer...

Cu această ultimă cerere, bătrânul *protettore* se retrăsese din viețile noastre. Incapabil să mai meargă de mai multe luni, suferind îngrozitor de gută şi de o insuficiență pulmonară care îi făcea respirația grea şi şuierătoare, el părăsi demn Mâna Neagră, regretat de toți oamenii lui şi salutat de ceilalți naşi.

Contrar a ceea ce spuneam, ascensiunea lui Nalfo la putere se derulă uimitor de bine. Muncind la afacerile familiei cincisprezece ore pe zi, serios, disponibil şi drept, el părea să se fi îndreptat. „Am mult respect pentru tatăl meu. Vreau pur şi simplu să mă arăt demn de el. Este cel

mai neînsemnat lucru pe care un fiu poate să îl facă”, îi plăcea lui să spună.

Sub conducerea lui, afacerile au prosperat şi noi ne-am extins activităţile de la prostituţie şi pariuri clandestine la traficul de tutun şi alcool, ca şi la exploatarea jocurilor de noroc. Beneficiile astfel obţinute i-au permis lui Nalfo să pună în aplicare o reformă spectaculoasă a obiceiurilor noastre.

— Mă gândesc la acest lucru de mai mult timp, ne explică el, într-o seară când invitase treizeci dintre noi la restaurantul Delmonico. În mod sigur, eu cred că ar trebui încet-încet să încetăm fostele noastre activităţi de extorcare de fonduri de la comercianţii cartierului. Asta nu mai constituie o sursă importantă de venit şi ne pătează considerabil reputaţia. Mai rău, asta îi împinge din ce în ce mai muli pe oamenii disperaţi să devină informatori, să colaboreze cu poliţia. N-avem decât de pierdut dacă continuăm aşa.

Pentru mulţi din fraţii mei, acest anunţ constituia o veste proastă. Majoritatea nu trăiau într-adevăr decât din extorcarea *c*; bani a oamenilor de rând.

— O să vă schimbaţi activităţile, domnilor, este cât se poate de simplu! le aruncă Nalfo în timp ce, în spatele lui, l-am văzut pe Lupo cum îmi zâmbeşte larg trosnindu-şi rana între degete.

Noile domenii de activitate dorite de Nalfo ne îmbogăţiră mai repede decât ar fi putut spera vreunul dintre noi. Smulgându-ne din era tatălui, fiul ne făcu să intrăm definitiv în secolul al XX-lea.

— Priviţi lumea care se schimbă în jurul vostru! ne spunea el întruna. Italienii din New York erau trei sute de mii acum cincisprezece ani, acum sunt jumătate de milion. Cine ştie câţi vor fi în 1930, în 1950? Datoria noastră este

să ne gândim pe termen lung. Dacă vrem ca familia noastră să prospere, trebuie să anticipăm nevoile viitoare, să exploatăm invențiile recente şi, mai ales, noile vicii! Banii curg în valuri în oraşul de sus. O bancă, o firmă se înființează aici în fiecare minut. Nu trebuie să rămânem departe de această mişcare...

Intențiile lui Nalfo erau bune şi el vedea corect. Lupo reuşise să se dea pe lângă el şi îi insufla ideile pe care le cocea de ani de ani de zile. Familia luă acțiuni într-o mică societate de distribuție a filmelor şi controla o agenție de plasament pentru cântăreții şi actorii teatrului a cărei direcțiune o obținuse Lupo. Nu eram gelos pe favorurile de care beneficia acesta din urmă. Profitam şi eu de expansiunea afacerilor noastre. Locuiam acum într-o casă particulară pe o stradă din Harlem. Trăiam singur acolo şi plăteam o *mamma* ca să se ocupe de intendență. Singurul meu tovarăş era Tabs, un prepelicar cu blană roşcată pe care-l găsisem într-o zi, slăbit şi bolnav, întins în fața uşii mele şi pe care îl îngrijisem înainte de a-l adopta. În 1908, am achiziționat prima mea maşină, un Ford alb care semăna cu o uriaşă insectă strălucitoare şi pe care o conduceam cu patruzeci de kilometri pe oră pe străzile din ce în ce mai lipsite de cai. Din când în când mă duceam la prostituate, mai mult ca să mă distrez decât din nevoie. Mă obişnuisem cu două dintre ele, Lisa şi Fosca, pe care le închiriam împreună una sau două nopți pe lună. În restul timpului, eram la ordinele lui *maestro* Nalfo pentru afacerile cotidiene, sau ale lui *don* Balsamo care nu mă solicita decât atunci când apăreau probleme serioase. Astfel, în februarie 1909, şeful Mâinii Negre mă chemă la el. În biroul lui mare cu storuri întotdeauna trase, chiar şi iarna, el îmi prezentă datele unui nou asasinat.

— Este un avocat de afaceri. Un om care ar putea să ne facă să pierdem mulți bani şi să ne întârzie numeroase proiecte în curs dacă, din nefericire, ar face să câştige clientul lui.

— De ce să nu îl ucidem atunci pe acesta? am sugerat eu.

— Pentru că tipul ăsta nu este nimic. Pe când avocatul, dacă câştigă procesul de data asta, va şti că poate avea câştig de cauză şi în alte dosare... Prefer să elimin amenințarea imediat.

— *Don,* am îndrăznit eu respectuos, am să-l ucid pe acest om fiindcă mi-o cereți, dar pregătiți-vă să-i eliminați pe toți juriştii oraşului dacă vă temeți să nu pierdeți într-o zi un proces de afaceri.

Remarca mea îl posomorî pe *don* Balsamo.

— Nu subestima acest contract, Luigi. Îl cunosc personal pe cel pe care o să-l ucizi... Are ceva ciudat în el, ceva nesănătos. Vei crede că sunt superstițios, dar, Sant*a Madonna, îți* jur că am văzut strălucind în ochii lu verzi o licărire... diabolică! Acest om trebuie eliminat cât mai repede posibil. Aşa stau lucrurile. Nu mă contrazice.

L-am părăsit pe *don* Balsamo aproape râzând. În sfârşit o provocare pe măsura mea!

*

Bărbatul de care părea să se teamă atât şeful Mâinii Negre nu era sicilian. Nu era nici măcar italian. Numele lui era Preston Ware şi nimeni nu ştia de unde vine şi nici care era țara lui de origine. Ca întotdeauna, am făcut înainte propria mea anchetă asupra țintei, apelând pentru asta la ajutorul micilor mei *thugs*[37] din cartier, pe care îi plăteam acum cu jumătate de dolar pe săptămână. Copiii găsesc invariabil modalitatea de a trece neobservați acolo unde un

---

[37] *Thugs* (engl.) – delicvenți (n. Tr.).

adult ar suscita neîncredere. I-am lansat precum o haită pe urmele lui Ware. În trei sau patru zile, mi-au spus despre omul meu tot ce aveam nevoie să ştiu. Stefano, paisprezece ani, cel mai dotat, se descurca foarte bine cu un creion şi reuşi să-mi schiţeze un portret al tipului sesizând esenţialul. Desenul arăta un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel, cu gâtul gros, cu buze subţiri şi ochi de asiatic. Văzându-l, am înţeles pe loc natura tulburării lui *don* Balsamo în faţa acestui om. Trăsăturile avocatului nu păreau deloc umane. Ai fi zis că e un buddha malefic ieşit din negura vremurilor, o divinitate antică ce ţintuia lumea cu o teribilă privire de vultur.

— Ware nu-şi părăseşte casa, mă informă Stefano. Acolo îşi primeşte clienţii. Doarme toată ziua şi nu consultă decât noaptea, de la zece seara până spre trei dimineaţa. Nu pledează niciodată el însuşi, ci lasă această sarcină în grija subordonaţilor săi. Totuşi, el pune la punct toate dosarele. S-a instalat la New York de optsprezece luni şi n-a pierdut niciodată niciun proces. Lucrează exclusiv pentru societăţile mari: United Steel, Standard Oil, Canadian Pacific sau se ocupă de afacerile particulare ale unor *tycoons*[38]. Este un apropiat al familiilor Rockefeller şi Vanderbilt...

— Este păzit? Gărzi de corp?

— N-am văzut niciuna.

— Cum ai reuşit să-l desenezi?

— Nu iese decât o dată pe săptămână, în mod regulat.

— Ca să meargă la prostituate?

— Nu, râse Stefano. Ca să scotocească prin buticurile anticarilor! Colecţionează cărţi vechi...

Înarmat cu aceste informaţii, să mă apropii de Ware mi se părea lucrul cel mai uşor din lume. M-am dat pur şi

---

[38] *Tycoons* – mari industriali, granguri (n. Tr.).

simplu drept un client atunci când am vorbit cu secretara lui la telefon.

— Maestrul Ware nu primeşte decât noaptea. Pot să vă propun ora douăzeci şi trei. Este cel mai devreme posibil. Vă convine aşa?

— Aş prefera o oră mai târzie, dacă este posibil. Conduc un teatru pe Broadway, am inventat eu, şi sunt încă destul de ocupat după miezul nopţii.

— Atunci vă programez pentru ora trei. Veţi fi ultimul client.

— E perfect, domnişoară.

În ziua şi la ora convenite, m-am dus pe jos la Ware. Locuia într-un luxos imobil nou-nouţ în apropiere de Fifth Avenue. În stil Art Nouveau, o modă venită de la Viena şi Paris, faţada era în întregime ornată cu auriu şi albastru deschis. Se vedeau fresce în care trupuri de femei se amestecau cu cele de şerpi sau bărbaţi cu cap de animal. Împodobit cu galoane şi ţeapăn în strâmta lui ir anta roşie, un portar sobru veghea la intrare. El trase grilajul ascensorului şi mă însoţi până la etajul la care locuia Ware. Avocatul veni personal să deschidă, după ce am apăsat pe sonerie. Pereţii cabinetului său erau în întregime tapetaţi în negru, ceea ce-ţi dădea impresia că pătrunzi într-o cavernă sau, mai degrabă, într-un sanctuar al vreunei religii primitive şi barbare. Un miros de tămâie plutea în aer, ca într-o biserică. Aproape fără un cuvânt, Ware mă pofti în birou, arătându-mi un scaun, printr-o vagă mişcare a mâinii lui dolofane. În buzunar, mâna mea se crispă pe patul armei chiar înainte de a-mi încrucişa în sfârşit privirea, pentru prima oară, cu cea a tipului.

— Aşadar, dumitale îţi revine sarcina să mă ucizi, anunţă atunci Ware ca o evidenţă, fără ca nici cea mai mică urmă de teamă să-i altereze vocea.

Ai fi zis că era un eveniment ce urma să se producă fără ca el să încerce să facă vreun gest ca să-l împiedice.

— Cine v-a avertizat? întrebai eu, uimit.

— Am informatori buni, cei mai buni din câți există, răspunse el pe un ton de conversație banală. Nici măcar cei plătiți de dumneata nu sunt atât de eficienți. Totuşi, o singură informație mi-a fost refuzată. Nu mi s-a făcut cunoscută adevărata dumneavoastră identitate. Aş putea s-o cunosc înainte să apăsați pe trăgaci?

Eram uluit. Cum putea Ware să ştie că eram un ucigaş? Şi de ce nu încerca să mă convingă să-i cruț?

— La ce v-ar servi să-mi cunoaşteți numele, domnule Ware? am răspuns eu. Ştiți care e funcția mea. Asta e esențial... Dar sunt curios. Cine sunt informatorii şi de ce nu vă opuneți asasinatului pus la cale împotriva dumneavoastră?

— Informatorii mei? se amuză avocatul. Sunt visele şi semnele! Mă asaltează de săptămâni întregi. Le văd, le notez. Şi apoi, sunt, mai ales, morții... Da, domnule asasin... Morții mi-au spus că o să vii să mă iei. Nu încerc să te distrag de la sarcina pe care o ai căci sunt aşteptat Dincolo... Pentru mine, a venit timpul să deslușesc misterele care mă obsedează dintotdeauna şi care nu se dezvăluie decât dacă-ți sacrifici propriul trup. Mi-am pus afacerile în ordine. Sunt pregătit pentru ofrandă. În seara asta, dumneata o să fii Caron, luntraşul meu... Dumneata o să-ți faci treaba şi e bine aşa. Dar înainte, lasă-mă să te răsplătesc pentru oboseală...

Ware se lăsă uşor în fotoliu şi închise o clipă ochii. Mâinile lui, puse cu palmele pe birou şi degetele răsfirate, începură să tremure uşor. Când a deschis ochii, am observat că pupilele îi erau acum atât de dilatate încât verdele irisului nu mai forma decât un mic inel abia vizibil.

— Mulțumesc! zise el în cele din urmă ridicând vocea. Mulțumesc! Văd că cel care îmi va aduce moartea nu este o ființă obişnuită. Noaptea asta va pune capăt existenței mele dar o va schimba şi pe-a dumitale, domnule Monti... Noaptea asta e cea a unei metamorfoze pentru amândoi! Vom trece pragul unei porți, eu către lumină, dumneata către alte tenebre. Da, Monti! Am avut această viziune! Credeai că ai trecut prin infern, că ai suferit peste puterile tale, când cu uciderea Leonorei şi a Giuseppinei. Dar asta n-o să se oprească aici. Moartea te amăgeşte. Te leagănă şi te dezmiardă. E iubirea ta şi tu n-o ştii... O să te ia şi o să te arunce înapoi. Precum vipera familiei Medicis, ea o să te înghită, o să te scuipe afară, apoi o să-i ia pe cei la care ții cel mai mult... Este deja pe umărul tău! O văd! O văd!

Lac de sudoare, cuprins brusc de panică şi nesuportând să mai aud vreo profeție din gura acestui ghicitor satanic, am apăsat pe trăgaciul armei fără să mai apuc măcar s-o scot din mantou. Şase gloanțe au ciuruit corpul moale al lui Ware. Avocatul s-a prăbuşit peste birou, cu pieptul plin de sânge. Eu am rămas mai multe minute nemişcat, fără să mă sinchisesc să ştiu dacă împuşcăturile fuseseră auzite. Mintea îmi era în altă parte. Cum aflase Ware deodată de povestea mea? Cum ştiuse de mama şi de bunica mea? Eu însumi, aproape că-mi ştersesem această dramă din memorie. Niciodată nu mi-o reamintisem şi nu-mi revenea decât sub formă de coşmar în timpul nopților. Uitasem chiar jurământul de răzbunare pe care îl făcusem doctorului Lurano înainte de a părăsi satul. Atunci, cum putuse Ware să ştie? în cele din urmă, m-am ridicat şi, frenetic, am început să scotocesc cabinetul avocatului. Am controlat tot. Mai întâi biroul, căruia i-am forțat fiecare sertar ca să răsfoiesc în mod grosolan dosarele, apoi restul încăperii, unde n-am găsit decât hârtii avocățeşti

neinteresante pentru mine. Pătrunzând în spatele unui sas[39] format din două uşi tapiţate cu piele, am intrat în sfârşit în apartamentul lui privat. Vizitarea camerei nu mi-a dezvăluit nimic, nici răscolirea celor două mici saloane mobilate cu antichităţi... Biblioteca, în schimb, mi-a atras atenţia... Era o cameră ciudată, întinsă în întregime pe lungime, abia un pic mai largă decât un culoar, cu pereţii acoperiţi de rafturi pe care se înşirau mii de cărţi vechi. Tablouri, luminate de mici lămpi verzi, punctau alinierea riguroasă a volumelor. Toate, fără excepţie, aveau ca personaje principale demoni cu feţe schimonosite, alchimişti la lucru în grotele lor sau vrăjitoare în timpul sabatului... Cât priveşte cărţile, ele erau numai despre magie, alchimie sau spiritism. Am descifrat la întâmplare: Chei ale mag*iei negre, de Stanisl*as de Gai'ta; Hermippus re*divivus sau Victorie pe mormânt, de Cohausen*; Cartea spiri*telor, de Kardec;* Viridarium c*hymicum, de Stolciu*s; Letters on D*emonology, de Scott...*

Încastrată într-o nişă adâncă, o masă de lucru era acoperită de foi mâzgălite cu horoscoape sau cu pentagrame trasate cu cerneală roşie. Lângă ele, pe o strană, am văzut un fel de catalog enorm, deschis, a cărui scriitură înghesuită nu semăna cu niciunul din alfabetele pe care le cunoşteam. Precum o bulă care ţâşneşte dintr-o dată la suprafaţa unei ape stătătoare, vocea mamei mele îmi reveni în ecou în memorie. La fel de clar ca atunci când eram copil, am auzit-o repetând frazele pe care le pronunţa altădată ca să ne explice actele ei în momentul creării fetişului miraculos.

[39] *Sas* – încăpere sau compartiment care poate comunica alternativ cu alte încăperi sau cu exteriorul (n. Tr.).

„Scrierea numelui fetişului cu ajutorul unui semn inventat fixează spiritul acestui nume şi îi păstrează secretul doar pentru noi...”

O scriitură inventată de Ware şi folosită numai de el. Iată exact cu ce semănau paginile acestui volum. Generaţii de savanţi s-ar strădui în zadar să descifreze aceste rânduri, niciunul n-ar putea să descopere cheia, fiindcă aceasta nu aparţinea decât omului care o inventase. În ciuda revelaţiei acestei evidenţe, am dat înapoi paginile cărţii de magie. Încadrate precum miniaturile din cărţile de rugăciuni, am descoperit curând schiţe sau planuri de arhitect. Apoi inima mi se dilată. Pe două pagini situate faţă în faţă, avocatul schiţase exact San Cehiei, bisericuţa părintelui Vittorio. I-am recunoscut contururile şi aspectul. Nu lipsea nimic, nici crevasele din clopotniţă, nici şirul de trepte care ducea la prezbiteriul alăturat, nici perspectiva parvisului! Spre înspăimântătoarea mea surpriză, am văzut mai ales că o siluetă de femeie pe jumătate goală atârna, chiar acolo, de creanga unui stejar, grotescă şi dezarticulată. A fost ca şi când sângele mi s-ar fi retras deodată din corp. Am simţit că leşin, dar o ultimă tresărire nervoasă m-a făcut să-mi mai păstrez un dram de cunoştinţă. Gâfâind, am dat una câte una paginile acestei cărţi demoniace în căutarea indiciilor care ar fi putut să-mi dezvăluie de unde avea Ware aceste viziuni, dar am simţit brusc pe ceafa gura rece a unui revolver, în timp ce mâinile îmi erau cu brutalitate lăsate în jos, la spate, şi am auzit pocnetul sec al cătuşelor de poliţie care îmi prindeau încheieturile.

Blackwell’s Island

Penitenciarul de pe insula Blackwell, chiar în mijlocul râului East River: în această groapă am fost aruncat după arestarea mea în casa lui Preston Ware. Era o suită de

clădiri sinistre, cu aspect medieval, majoritatea dintre ele ridicate aproape cu un secol în urmă, din granit negru. Trei pavilioane de câte patru etaje erau rezervate ucigaşilor, hoților, proxeneților şi violatorilor. O ultimă construcție servea de azil pentru alienați. Eram nouă sute sau poate o mie de prizonieri, îmbrăcați în dimie cenuşie, încălțați cu saboți, prost hrăniți, maltratați, în mod constant victime ale ostilității gardienilor care făceau să plouă asupra noastră cu lovituri de bâtă când nu înaintam destul de repede în travee sau când privirea noastră se încrucişa cu a lor. „Sunteți aici ca să suferiți. Sunteți aici ca să ispăşiți", ne avertiza un imens panou scris cu gudron pus deasupra, la intrarea în cantină.

Am suferit mult la Blackwell. Dar n-am ispăşit nimic. Nimic. Imediat ce am fost prins la avocat, am fost acuzat de asasinat. Ancheta a fost repede condusă de polițişti şi de un judecător prea fericit de pomană. Arma care-l omorâse pe Ware era încă în buzunarul meu. Nu mi-am pierdut timpul să neg. La ce bun? în schimb, nimeni n-a putut să-mi smulgă numele comanditarului sau vreo mărturisire, oricare ar fi fost ea, despre activitățile Mâinii Negre.

— Singurul mod de a te salva şi de a scăpa de pedeapsa capitală este să ne dezvălui identitatea celui pentru care lucrezi, m-a avertizat judecătorul încrețindu-şi sprâncenele ca un director de şcoală care crede că impresionează o puşlama.

Remarca lui m-a făcut să râd.

— Şi ce? am răspuns eu. Mă ispitiți cu o viață întreagă petrecută între patru pereți în locul unei morți rapide? Chiar credeți că-mi propuneți un târg profitabil pentru mine?

Magistratul oftă. Bătălia era pierdută dinainte şi el o ştia.

— Procesul tău va avea loc peste câteva săptămâni. Dovezile sunt clare. Nu spera nimic.

Şi remarca asta mi-a smuls un zâmbet deplasat. De când simțisem cătuşele la mâinile mele, ştiam cum se va termina călătoria în care plecam. La Blackwell, mi s-a dat o saltea de paie într-o celulă unde zece oameni împărțeau un spațiu deja redus. Sosirea mea a provocat agitație, proteste, o busculadă şi în fine o altercație generală. Gărzile n-au intervenit. În închisoare, nu ai unde să te ascunzi, nu ai unde să fugi, nu ai pe cine să chemi în ajutor. Am primit o lovitură şi am lovit şi eu. Orbeşte. Fără să-mi pese cine-mi cădea sub pumni. Am doborât un tip, apoi un altul, şi apoi un al treilea... Forța şi violența de care dădeam dovadă au făcut să fiu lăsat în pace. Cu prețul – minim – al unei coaste rupte şi al unei răni la cap din care picura sânge, mi-am câştigat dreptul de rezidență. Aşteptându-mi procesul, am rămas acolo, printre ceilalți deținuți despre care nu voiam să ştiu nimic şi care nu mă întrebau nimic. De când trecusem de porțile de fier ale penitenciarului, noi nu ne mai număram printre oameni. Trecutul nostru, ambițiile noastre, speranțele noastre, toate astea nu mai existau pe această fâşie de teren lungă de aproape două mile, largă de opt sute de yarzi, care se întindea chiar în fața Manhattan-ului, între străzile 51 şi 88. Manhattan! Era doar la douăzeci de minute de înotat pentru un bărbat robust. Şi la celălalt capăt al lumii, totuşi... Ca toți cei care soseau aici, fusesem transportat pe insulă cu un bac special care făcea dus-întors de două ori pe zi între închisoare şi arestul general al poliției. La Blackwell, toți prizonierii munceau. Am fost repartizat la echipa însărcinată cu construirea unui dig în apropierea farului, până la pronunțarea oficială a sentinței, la capătul unui proces expeditiv care a durat mai puțin de jumătate de zi.

— Monti Lewis, eşti condamnat la moarte prin electrocutare, cu unanimitatea juriului...

Scaunul electric, iată soarta care mi se rezerva. Mă pregăteam pentru asta de săptămâni întregi. N-am fost nici surprins, nici distrus. Bietul avocat care încercase să mă apere părea mai supărat decât mine.

— N-ai făcut nimic ca să mă ajuți, Monti, se smiorcăi el adresându-mi-se pentru ultima oară. Măcar dacă ai fi mărturisit cine te-a trimis la Preston Ware! „. Singura ta şansă acum este să te grațieze noul preşedinte Taft. Tocmai a fost ales. Poate o să vrea să facă un gest?...

Dar Taft nu interveni. De ce ar fi făcut-o? Nici nu mă mai interesa, de altfel. Singura mea mâhnire era să mor fără să cunosc ce ştiuse Ware despre povestea mea şi mai ales cum aflase detaliile despre moartea mamei şi a bunicii mele. Acest mister îmi ocupa toate gândurile, nimic altceva.

Pronunțarea sentinței mi-a adus schimbarea celulei. Chiar în seara procesului, am fost transferat într-un pavilion al condamnaților la moarte. Era un mic imobil, mai puțin înalt dar şi mai sinistru decât celelalte. Un zid dublu îl izola de azilul de nebuni, aflat în imediata lui vecinătate. Am fost închis într-o carceră individuală, un fel de mormânt deja, unde nu pătrundea spre amiază decât un firicel de lumină venind de la o ferestruică protejată cu zimți şi cu gratii de oțel ca pumnul de groase. O scândură de lemn fixată la perete ca pat, o saltea din păr de animal umedă, un vas de lut pentru nevoi... nimic altceva... Douăzeci şi trei de ore pe zi să stau acolo, fără să ies, fără să văd pe nimeni, fără să ştiu când va avea loc în sfârşit execuția ca să mă elibereze din acest coşmar al singurătății şi al disperării...

Cu puțin înainte de lăsarea serii, aveam dreptul la o oră de plimbare, cu lanțuri la picioare, cu cătuşe la mâini, cu

un singur tovarăş de nenorocire şi sub supravegherea a trei gărzi înarmate, cocoțate la posturi de observație, care-şi țineau arma ca pe un bebeluş în brațe, cu cocoşul deja ridicat, ca să tragă mai repede în caz de rebeliune din partea noastră. Primul tip cu care am împărțit această clipă era un neamț mărunțel care strangulase cinci sau şase prostituate în cartierul Hell's Kitchen, pe 39 Street colț cu 10 Avenue. Ochi de şoricel, o frunte teşită, o bărbie moale... vorbea cu greu engleza şi nu înțelegeam nimic din bălmăjeala lui. Nu i-am simțit lipsa în ziua în care a fost executat. L-au înlocuit cu un mexican care îşi otrăvise toată familia pentru a obține o moştenire neînsemnată. Ne-am plimbat mult timp împreună, zece sau douăsprezece luni poate, înainte să fie şi el luat. Am mai avut unul sau doi alți tovarăşi de nenorocire apoi, după aproape doi ani, un tip masiv care se mişca în mod bizar, amestecând supletea unui dansator cu brutalitatea unui animal, a fost plasat cu mine. Numele lui era Maddox Green. Când m-a văzut, a zâmbit aşa cum îmi imaginez că poate s-o facă un lup bătrân atunci când adulmecă urma unui pui de căprioară rătăcit.

*

— Mai întâi, or să te radă...

— Ce spui, Green?

— Îți spun că, mai întâi, or să te radă. Complet... Corpul tău va trebui să fie neted ca să diminueze rezistența la trecerea curentului electric. Apoi or să te lege de scaun cu nişte curele de piele...

Curtea era prea mică. Imposibil să scapi de Maddox Green, de privirea lui de nebun, de vorbele lui, mai ales, care-mi descriau cu detalii atroce tot ceea ce avea să se întâmple în timpul execuției mele. În închisoare, n-ai unde

să te ascunzi. În închisoare, n-ai unde să fugi. În curtea condamnaților la moarte, cu atât mai puțin.

— Pe craniul ras, îți vor stoarce un burete înainte de a-ți fixa o scufie de metal înțesată cu electrozi. Un alt fir va fi plasat în partea de jos a piciorului. Te vor lega la ochi chiar înainte de a se retrage în camera de observație. Atunci călăul va lăsa în jos maneta care va elibera un curent de două mii de volți...

— Dumnezeule, tacă-ți fleanca, Green!

— Două mii de volți, Luigi, timp de treizeci de secunde! Dar n-o să crapi imediat... A, nu, ar fi prea frumos... Mai întâi, muşchii şi se vor contracta şi mâinile vor strânge brațele scaunului în timp ce vei da din picioare atât de tare, vrând să rupi legăturile, încât or să-ți plesnească oasele. Un miros de ars va pluti în jurul tău, atât de penetrant încât îl vei putea simți în ciuda durerii! Atunci ochii or să-ți explodeze. Sau or să ia foc. Sau or să-ți iasă din orbite şi-ți vor atârna pe obraji ca nişte bile la capătul sforilor de nervi. O să vomiți sânge şi fiere. Intestinele şi se vor goli fiindcă organele tale interne vor fi pe cale să se prăjească...

— Tacă-ți fleanca, îți spun!

— Pielea ta... Pielea ta se va înnegri şi va crăpa. Va începe să scoată fum şi să se băşice. O să vrei să urli dar limba ta nu va mai fi deja decât o bucățică de carbon în gura ta! Atunci, călăul va ridica maneta. Dacă ai noroc, vei fi mort, Luigi. Un medic o să vină să te verifice. Dar, adesea, este necesară o altă descărcare. Treizeci de secunde în plus! Şi chiar o a treia, uneori. Creierului şi inimii le trebuie mult timp să se prăjească, sunt piesele mari ale măcelăriei. Ele sfârâie ca şunca pe care o arunci într-o tigaie prea înfierbântată... Cei care vor fi acolo, în spatele geamului, ca să te privească, vor vomita şi ei. Unii

vor leşina. Mirosul cărnii tale carbonizate va fi atât de puternic încât vor fi obligaţi să se debaraseze de haine... Dacă soţia ta este acolo, Luigi, dacă mama ta este acolo, vor trebui să se radă în cap fiindcă le va fi imposibil să scape de mirosul infect care li se va fi impregnat în păr pentru totdeauna...

La fiecare plimbare, Green îmi repeta aceeaşi scenă de oroare. Seara, ştiam că voi auzi din nou descrierea a ceea ce se va produce în sala de execuţie. Crepusculul devenise un coşmar pentru mine. Le-am cerut gardienilor să-mi schimbe ora ieşirii sau chiar să mă lase mai degrabă să zac în celula mea decât să-mi impună privirea dementă şi cuvintele scâmave ale lui Maddox Green. Dar gardienii mi-au ignorat cererile. În închisoare, n-ai unde să te ascunzi. N-ai unde să fugi.

Şi apoi. Într-o zi, după săptămâni întregi de astfel de manej, Maddox Green tăcu în sfârşit. Era o seară de vară arzătoare, care anunţa furtună. Nori negri acopereau oraşul. De-a lungul grilajului întins deasupra curţii noastre, nu mai vedeam soarele şi singura lumină era cea a fulgerelor care sfâşiau acel cer de sfârşii de lume. Din azilul de nebuni din imediata apropiere se auzeau strigăte de bolnavi excitaţi de zăpuşeală şi de iminenţa furtunii. Vântul se pomi să bată în rafale... Maddox tăcea. El privea fix norii, adulmecând aerul aşa cum ar fi făcut-o un animal. Eu mă lipisem cu spatele de perete într-un colţ. Mi-era greu să-mi regăsesc suflul. Plămânii mei păreau să se micşoreze din secundă în secundă. Am început să clănţănesc din dinţi, capul mi se învârtea şi m-am prăbuşit la pământ într-un zăngănit de lanţuri. Atunci l-am văzut pe Maddox Green venind spre mine. Silueta lui nu era decât o umbră mare neagră, trăsăturile lui erau înceţoşate, la fel

de neclare ca ale unei fantome. Aşezându-se pe vine lângă mine, el îşi lipi gura de urechea mea.

— Tu l-ai ucis pe Preston Ware, nu-i aşa? îmi zise el cu o voce plină de ură.

Dar eu nu puteam răspunde. Apucat de tremurături, cu nervii întinşi, gata să-mi plesnească, ca şi cum deja milioanele de volți ale scaunului electric treceau prin mine. Am vrut să-l resping dar nu mai aveam nicio forță în muşchi...

— Există un secret, Luigi, continuă Green pe un ton mai blând. Ware mi-a vorbit. El mi-a cerut să-ți transmit un mesaj... Vrei să-l auzi? Nu va trece de buzele mele atâta timp cât n-o să-mi spui că vrei, Luigi!

Pleoapele mele clipeau ca nişte fluturi ai infernului, Mi se părea că fața lui Green se modifica brusc.

Fruntea i se bombă, fălcile i se îngroşară şi se alungiră ca cele ale unui câine. O blană maronie îi acoperi fața şi irisul ochilor i se despică în pupila dreptunghiulară a țapilor! Mirosul lui infect căzu asupra mea ca un cearşaf înmuiat. Ştiam totuşi că toate astea nu erau adevărate, că eram pe cale să cad într-un coşmar provocat de febră. Am făcut apel la ultimele mele resurse pentru a-i răspunde tui Green.

— Vreau să aud secretul, reuşii să îngăim. Vorbeşte.

Ochii mi se închiseră şi am simțit mâna monstrului trecându-mi prin păr. În timp ce-şi acorda plăcerea unei ricanări înaintea dezvăluirii promise.

— Religiile mint, Luigi. Oamenii nu au suflet... După moarte, nu există nimic. Nimic auzi? Nici chiar vidul. Nici negrul. Nici liniştea. Toate astea nu mai există, înțelegi asta, Luigi? Moartea este marele terminus! Dar există o excepție, una singură pentru cei care au avut curajul de a-şi fauri un suflet în timpul vieții. Preston Ware a făcut-o şi

vrea ca şi tu s-o faci. Nu te va lăsa să crapi pe scaunul electric. Preston Ware! Omul pe care tu l-ai debarasat de coaja de came pentru ca spiritul lui să trăiască pe vecie. El te va salva! Ştie că ai o mare lucrare de înfăptuit şi vrea să-ți mulțumească pentru ceea ce ai făcut pentru el... Ai încredere în el, Luigi! Ai încredere în el!

În ciuda menghinei de durere care îmi strângea craniul, am început să râd... Maddox nu era decât un nebun şi eu eram la fel de nebun ca el, eu care continuam să-i văd botul de animal aplecat asupra mea.

—— De ce râzi? lătra el atunci. Nu crezi ce spun? Te îndoieşti? Refuzi să ai încredere în misiunea ta? Nebun ce eşti!

Pumnul lui se abătu asupra tâmplei mele.

— Vei fi salvat, Luigi Monti! Vei fi salvat! O să înțelegi chestia asta odată? urlă el lovindu-mă în cap, în stomac, în piept...

Am auzit gardienii strigând de sus, de la posturile lor de observație. Au urmat nişte urlete. Ochii mei s-au închis şi trupul s-a ghemuit în colțul zidului. Am simțit că-l smulgeau de pe mine pe Green, care se apucase de tunica mea. Pânza se rupse exact în momentul în care un tunet bubui şi primele picături de ploaie se striviră pe ciment. Senzația de apă curgând pe mine mi-a mai dat un pic de forță. Ridicându-mă, l-am văzut pe Maddox luptându-se cu gardienii. Trei sau patru oameni încercau să-l potolească, dar în ciuda lanțurilor grele care îl împiedicau, prizonierul era un adversar de temut. Energia lui fiind înzecită de furie şi nebunie, Maddox trântea gardienii la pământ unul după altul. Unul din ei căzu cu o asemenea violență încât se lovi cu capul de pământ. Sângele lui roşu aprins, aproape fluorescent la lumina fulgerelor neîncetate, era singura culoare în această scenă de infern în negru şi alb. Pierdute

printre bubuiturile tunetului, pocniră nişte focuri de armă. Două. Apoi trei, apoi zece, poate... Maddox se prăbuşi lângă mine. Cămaşa îi era zdrenţuită şi se vedea un tatuaj mare care îi acoperea torsul. Era o imagine mare a Fecioarei înconjurată de şerpi din ai căror colţi picura venin...

*

Cuvintele pe care le pronunţase Maddox chiar înainte de moarte nu încetau să mă bântuie. În ciuda absurdităţii ei, imposibila profeţie pe care o proferase constituia unicul recif pe care spiritul meu naufragiat putea să se sprijine. Nu înţelegeam cum putuse Green să ştie că îl executasem; pe Preston Ware. O citise în ziare înainte ca el însuşi să fie închis la Blackwell? I-o spuseseră alţi prizonieri? Dar pentru care motiv ar fi făcut-o? Nimic din toate astea nu avea sens. Misterul Ware nu făcea dimpotrivă decât să se adâncească... Toate aceste gânduri m-au consumat, în întuneci mea şi liniştea cvasi-absolută, în singurătate şi frig, am sfârşit prin a o apuca pe drumul care ducea în pragul nebuniei. Şi mie, ca şi lui Maddox, morţii începuseră să-mi vorbească. Am văzut umbra gangsterului Madonia pe care-l împuşcasem în maşina lui, pe cele ale asasinilor Francesco şi Carlo pe care îi omorâsem în stradă pentru că îl torturau pe un biet tip... Am văzut faţa poliţistului pe care îl asasinasem în ploaie... Şi apoi le-am revăzut pe Leonora şi pe Giuseppina... Amintirea celor două femei era cea care îmi revenea cel mai des în memorie... Ele îmi spuneau că trebuia să fiu curajos... Că în curând o să fie bine şi că eliberarea mea era aproape... Silueta mamei mele era înspăimântătoare. Ea mai purta încă funia pe care Galline, notarul, i-o legase la gât. Vertebrele îi erau rupte şi capul îi atârna pe umăr într-un mod grotesc. Pielea ei avea aspect de marmură neagră...

Cât despre bătrâna Giuseppina, pe ea şiroia apa puţului în care fusese aruncată. Carnea îi era umflată şi se rupea în bucăţi. Ea nu vorbea ci îmi zâmbea cu gura ei ştirbă.

— Prizonier Monti Lewis, pregăteşte-te!

Vizeta uşii mele se deschise brusc, smulgându-mă din gânduri. Sosise clipa. În câteva minute, aveam să mor. Nu mai era nimic de făcut împotriva acestui lucru şi simţeam o imensă uşurare. Aşteptarea fusese lungă. O încercare mult mai teribilă decât durerea fizică pe care aveam s-o suport. De acum într-o oră, voi dispărea de pe faţa pământului şi singurul regret pe care-l aveam era că nu-i sugrumasem cu mâinile mele pe oamenii din sat care urlaseră la noi atunci când vroiam să distrugem fetişul vindecător ascuns în spatele statuii Măriei... Uşa se deschise şi un preot catolic intră.

— Este timpul, fiule. Vrei să te confesezi?

— Am nesocotit mereu sacramentele[40], părinte. Nu doresc să-mi schimb conduita astăzi.

Un gardian îmbrăcat cu o bluză pătrunse şi el în celulă. Aşa cum îmi povestise Maddox de nenumărate ori, m-au ras în întregime şi m-au întrebat dacă voiam să servesc o ultimă masă, dar am refuzat.

— Să se termine repede. Asta e tot ce vreau. N-am altă dorinţă.

Lanţurile mi-au fost verificate şi am fost dus la un etaj inferior. Trebuie că era în jur de zece dimineaţa. Erau tot felul de proceduri care nu se mai terminau. Un judecător întârzia, un medic la fel. M-au pus să aştept chiar în faţa scaunului, într-o cameră mică, în care, în afară de instrumentul morţii, nu mai era nimic altceva. Urme negre precum cărbunele murdăreau scaunul... În sfârşit am văzut că, în spatele unui geam, un bărbat în civil le făcea

---

[40] *Sacramente* – cele şapte taine bisericeşti în religia catolică (n. Tr.).

semn gardienilor să mă instaleze. Am avut senzația că inima mea încetase să bată, că sângele îmi înțepenise în vene. Nu mai puteam să gândesc. M-am aşezat fără să opun rezistență. Curele groase de piele mi-au strâns gleznele şi încheieturile şi călăul a stors un burete îmbibat cu apă pe capul meu. Apa era rece, mi se prelingea pe gât, ochi şi nas. Am simțit că mi se fixează un obiect de metal greu pe capul gol. Un tip înaintă către mine cu o legătură pentru ochi, dar am făcut semn că nu voiam aşa ceva. Calmul meu trebuie că l-a impresionat; dădu înapoi. În sfârşit, am fost lăsat singur. Călăul s-a apropiat de tabloul electric. Mâna lui apucă maneta de lemn fi rămase o clipă nemişcată. El aştepta aprobarea judecătorului. Prin geam vedeam totul. Bărbat corpolent cu mustață albă şi cu părul tuns perie, magistratul făcu un semn discret din bărbie. Maneta coborî, eliberând curentul. Dar nu se întâmplă nimic... Abia dacă percepui un sfârâit care era pe cale să urce până la mine. Dar nu simții nicio arsură, nicio durere... Din sala de observații, se auziră exclamații.

— Ce aştepți? Mai încearcă! îi ordonă sec judecătorul celui însărcinat cu execuția.

Mecanismul fu repus în funcțiune şi maneta din nou coborâtă. Tot ca şi prima oară, electricitatea a refuzat să iasă din acumulator. A treia şi a patra tentativă eşuară la fel. O harababură indescriptibilă se declanşă.

— Cine răspunde de buna funcționare a instalației? urlă judecătorul, roşu de furie. Să fie adus imediat!

Nişte tehnicieni verificară circuitele. Totul fu verificat fără a fi depistată nicio anomalie. M-au dezlegat de scaun, apoi m-au pus din nou pe el pentru o ultimă tentativă, care a eşuat la fel de jalnic ca şi celelalte.

— Trebuie să amânăm execuția, declară în sfârşit bărbatul cu mustață albă. Nu putem continua aşa...

Domnule director, sunteți responsabil de spațiile dumneavoastră! Puteți să-mi explicați ce se petrece?

Luat din scurt, directorul închisorii nu ştia ce să spună, nici ce să facă. El a promis de mii de ori să verifice cât mai repede toată rețeaua electrică, ceea ce nu l-a scutit de tornada de înjurături din partea judecătorului, îi mai auzeam încă ocărându-se când m-au dus înapoi în celula mea.

— Poți să spui că eşti al naibii de norocos, băiete, îmi şopti un gardian înainte de a închide uşa după mine. O execuție care dă greş, nu s-a mai văzut niciodată aşa ceva la Blackwell!

Până la sfârşitul zilei, vestea făcuse înconjurul insulei. Din celula mea, am auzit vacarmul pe care îl făceau prizonierii care îmi scandau frenetic numele lovind în gamele... La ora plimbării, m-au pus să străbat singur curticica. Îmi trecui mâna peste craniul chel râzând... Maddox Green nu mă mințise: Preston Ware îmi salvase într-adevăr viața!

Doua sau trei luni se mai scurseră fără ca cineva să vină să mă ia şi să mă aşeze din nou pe scaun. Gardienii îmi raportaseră unele zvonuri. Se spunea că o sentință terminală care dă greş echivala cu o grațiere şi că administrația mi-ar notifica în curând comutarea pedepsei cu moartea în închisoare pe viață. Alții credeau dimpotrivă că mă voi întoarce în mâinile călăului, indiferent ce se va întâmpla, aici sau în alt penitenciar dacă trebuia. Să mor sau să-mi petrec toată viața la Blackwell... Pentru mine, nu era nicio diferență.

Un lucru totuşi se schimbase din dimineața în care fusesem legat pe scaunul electric, un lucru pe care nimeni altcineva în afară de mine nu putea să-l remarce şi care modifica complet totul! Mă apucase o bruscă dorință de a

trăi, o dorință de a lupta din toate puterile împotriva sorții potrivnice care se abătuse asupra mea din ziua în care mama fusese ucisă. Îmi trebuiseră aproape cincisprezece ani să mă debarasez de povara care apăsa de atunci pe umerii mei. Pentru asta, mă cufundasem de bunăvoie în violență şi crimă şi uitasem atât de mult de mine încât ajunsesem în pragul nebuniei şi al morții... Dar astăzi, mă ridicam, vroiam să trăiesc... Chiar de-ar fi trebuit să sap pământul cu mâinile şi cu dinții, vroiam să scap de la Blackwell nainte de a veni din nou pe lume!

Într-o seară de decembrie, am fost scos la plimbare de un gardian pe care nu-l văzusem niciodată. În timp ce făceam o scurtă oprire într-un coridor, el se aplecă spre mine.

— Frații nu te uită, Monti. Pregătesc ceva. Îți voi spune când va sosi momentul.

Aceste cuvinte mă încurajară peste măsură. Mâna Neagră îşi amintea, în sfârşit, de fiul ei! Nerăbdător, am aşteptat mai multe săptămâni înainte ca un miros de incendiu să mă trezească în plină noapte. Când am descins ochii, fumul se infiltra deja pe sub uşa mea. Alarma răsună, apoi se declanşă urletul unei sirene. Prin ferestruica mea, nu vedeam totuşi nimic altceva decât întunecimea unei nopți fără lună. Am auzit paşi alergând pe culoare. O cheie pătrunse în broasca de la uşa mea şi gardianul care îmi vorbise la plimbare apăru în prag, cu un revolver în mână.

— Monti, a sosit momentul când trebuie să fugi! Vino cu mine!

— Tipul mă trase afară. O lumină roşie şi pâlpâitoare lumina coridorul. Incendiul făcea ravagii în clădire şi-i devora în parte structura. Prizonierii erau scoşi unul după altul din celulele lor pentru a fi duşi cât mai departe. În loc să urmăm mişcarea de panică generală, am mers în

direcția opusă valului uman al condamnaților şi gărzilor care alergau în dezordine către ieşirea principală.

— Trebuie să trecem prin flăcări, zise bărbatul. Dacă reuşim, o să fii liber! Vino!

Trăgându-mă de mânecă, mă duse într-un coridor tapisat cu fum apoi mă împinse pentru o clipă într-un vestiar. Dintr-un dulap de fier, el scoase două mantale mari de pânză cerată şi două fulare îmbibate cu apă.

— Îmbracă asta şi pune-ți fularul pe față, îmi ordonă în timp ce şi el se pregătea.

Astfel protejați, am părăsit încăperea pe uşa din spate şi ne-am năpustit drept spre foc. Tipul ştia ce face. Fără nicio ezitare, dar asigurându-se că mergeam în urma lui, am traversat mai multe încăperi în flăcări înainte de a ne opri pentru a sparge o fereastră lipsită de gratii. În timp ce curentul de aer înteţea focul, ne-am aruncat afară... Căderea a fost brutală, dar corpurile noastre au căzut pe o movilă de pământ afânat şi nu pe pietre. Ridicându-ne cât mai repede, ne-am continuat alergarea până la incintă. Aici, o uşă mică nu era nici închisă, nici păzită.

— Pe partea cealaltă, la două sute de yarzi, este râul. Este partea cea mai periculoasă. Un centru de pază se ridică între noi şi apă. Este imposibil să-l evităm. Va trebui să fugim şi să ne încercăm norocul. Eşti gata?

Luând o gură mare de aer, mi-am încordat muşchii şi m-am pregătit pentru efort. Am parcurs cincizeci de yarzi fără a fi reperați înainte ca focurile de armă să pocnească în direcția noastră.

— Continuă! Continuă! urla complicele meu.

Scoțându-şi arma, el răspunse la întâmplare, curbat în două, fără a-şi încetini alergarea. În cele din urmă, râul fu în fața noastră. Am plonjat amândoi direct în apa întunecată şi înghețată, fără să ne uităm înapoi. În fața

mea, suav şi bogat, Manhattan-ul vibra, ca un munte cald de lumini...

AL ŞASELEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Noii jucători

Buenos Aires, octombrie 1946

— Ştii de ce minciuna este utilă, Gărensen?

Thorun Gărensen strânse din dinţi şi se abţinu să răspundă.

— Minciuna este utilă căci îi permite adevărului să se odihnească! continuă Ruben Hezner, prefăcându-se că nu observă proasta dispoziţie a tovarăşului său.

Gărensen îl privi dezgustat. Modul în care Hezner se obişnuise să-şi presare conversaţiile cu aforisme cu iz cabalistic avea darul de a-l călca pe nervi. Deşi o replică sarcastică îi veni în minte, matahala de norvegian preferă măsura şi se forţă să tacă. Sprijinit în coate de balustrada unei terase a aeroportului din Buenos Aires, el îşi fixă privirea pe burduhănosul Dakota civil care se apropia. Lovit orizontal de soarele amiezii, fuselajul aparatului era o oglindă incandescentă, încadrată de un nimb de scântei albe. Brusc, Gărensen îşi lăsă pe nas ochelarii cu lentile fumurii pe care îi purta neglijent pe frunte.

— Ăsta e! îi spuse el lui Hezner... E zborul colonelului Twep. Vino...

Cei doi bărbaţi coborâră până la sala de aşteptare, în faţa holului de debarcare.

Încorsetat într-un sobru costum civil pe care îl purta cu rigiditatea unei uniforme, colonelul David Tewp li se alătură. Era prima oară când englezul se ducea în America

de Sud. Dar corpul lui era obişnuit de mult timp cu climatul ţărilor calde. Cum el îi întindea firesc mâna şi faţa lui Tewp se lumina într-un zâmbet, Gărensen nu putu să-şi stăpânească o exclamaţie.

— Iertaţi-mi grosolănia! se scuză el, ca şi când tocmai ar fi comis cea mai jignitoare gafă.

În loc să pară vexat, Tewp se amuză de tulburarea lui.

— Şocul este foarte normal, Gărensen. Până acum, m-ai văzut mereu constrâns să arborez o mască. Schimbarea nu poate decât să te surprindă.

În zăpezile Europei orientale, atunci când îl găsise după ani de zile de urmărire nesigură, agentul serviciilor de informaţii secrete naziste Ostara Keller îi tăiase nasul lui Tewp în timpul ultimei lor înfruntări. Rana n-a putut fi ştearsă şi doar o mască de piele reuşise să astupe oribila gaură care îl desfigura de atunci pe colonel. Dar, la Ierusalim. Twep întâlnise un artizan şi un rabin care, conjugându-şi cunoştinţele misterioase, creaseră un obiect perfect, un nas de coral şi de fildeş atât de fin, atât de delicat că abia se deosebea de pielea englezului.

— N-am văzut niciodată o proteză atât de perfectă! murmură Gărensen care nu-şi putea lua ochii de la faţa prietenului său. Cine v-a făcut-o?

Tewp zâmbi.

— Este o poveste lungă. O să v-o povestesc mai târziu. Mai degrabă, fă prezentările...

Balansându-se de pe un picior pe altul, Hezner părea să fie foarte nerăbdător. El nu auzea nimic din conversaţia celor doi bărbaţi şi abia dacă ştia că britanicul îl căutase zadarnic în Palestina cu câteva săptămâni mai înainte.

— Sunt doctorul Ruben Hezner, zise el cu autoritate.

— Gărensen mi-a vorbit mult de dumneata. Sunt încântat că a reuşit să vă convingă să lucraţi de acum înainte alături de noi.

— Domnul Hezner nu acţionează din bunătate sufletească, interveni Gărensen. I-am vărsat nişte onorarii. Extrem de ridicate, de altfel...

La rândul său, Tewp se uită la cei doi bărbaţi cu uimire, fără să înţeleagă. Cum ar fi putut să ghicească că preţul cerut fusese cel al sângelui? Sângele lui Saşa Hornung...

— Micul nostru aranjament este acum reglat, conchise Hezner. E timpul să uităm neînţelegerile personale dacă vrem să facem progrese în căutările noastre. Ne-am reunit pentru a-i găsi pe cei doi Galjero, nu-i aşa? Ştiţi, colonele, că-mi pun câţiva din oamenii mei la dispoziţia dumneavoastră? Sunt patru care s-au oferit. Iată o veste bună pentru dumneavoastră, sper.

— O veste bună, cu siguranţă, admise englezul.

*

— Ei bine, Hezner, cu ce începem? întrebă colonelul pe un ton plin de energie.

Într-un salon privai al marelui hotel în care Tewp şi Gărensen ocupau acum camere alăturate, prima reuniune de lucru tocmai începea. Englezul făcuse doar un duş înainte de a se întâlni cu tovarăşii săi. El îi găsise aşezaţi faţă în faţă, tăcuţi şi morocănoşi, chinuindu-se să pună capăt ostilităţii dintre ei. Gânditor, Ruben Hezner îşi netezi barba stufoasă precum o coadă de cal fără a catadicsi să răspundă invitaţiei colonelului.

— Ajutaţi-ne sau nu ne ajutaţi, Hezner, îl preveni Tewp, deja agasat de fiţele doctorului. Dar v-aş ruga să vă decideţi acum fără să ne mai faceţi să ne pierdem timpul.

— Pot să vă ajut, îl asigură Ruben. Am promis-o şi o s-o fac. Totuşi, cu riscul de a vă dezamăgi, nu pot să vă spun

cu precizie unde se ascunde familia Galjero. Cu toate astea, *Herr* Gărensen cunoaşte deja sfatul pe care o să vi-l dau, colonele. Nu-i aşa, *Standartenfuhrer*[41]?

În ciuda tonului glumeţ, apropoul era în mod deliberat jignitor. Nu din simplă stângăcie amintise Hezner de apartenenţa norvegianului la armata nazistă.

Thorun se îndesă în fotoliu şi coborî ochii în pământ ca un boxer care acuză o lovitură.

— Ca să-l găseşti pe maestru, trebuie să găseşti elevul. Asta vrei să spui, nu-i aşa, Hezner? lăsă el să-i scape printre dinţi.

— Exact... Dar pe acest elev, Gărensen, o să-ţi fie mult mai uşor să-l ucizi decât pe prietenul tău Saşa Homung. Matthieu-Marie Dandeville este responsabil de moartea soţiei tale, nu-i aşa? Iată ceea ce ar trebui să te ajute să apeşi pe trăgaci când va veni momentul.

În urmă cu optsprezece luni, Thorun îngropase cadavrul Faustei Pheretti în cimitirul din Veneţia, pe frumoasa insulă San Michele. Cu mult înainte ca să-şi dea sufletul corpul tinerei femei se descompusese, ros de o lepră pe care niciun doctor, niciun preot chiar nu putuse să o trateze. Această ulceraţie fusese răzbunarea lui Dandeville şi Keller, doi sateliţi ai celor doi Gaijero, ucenici vrăjitori, suflete strâmbe asociate în rău şi perversiune. Dacă fata, Keller, fusese ucisă de Thorun, el bărbatul încă se mai ascundea.

— Tu erai altădată foarte apropiat de Dandeville, nu-i aşa? reluă Hezner care avea o plăcere constantă să reamintească cât de mult putuse să se compromită

---

[41] *Standartenfuhrer* – a reprezentat un grad paramilitar în cadrul Partidului Nazist (atât în S.A.. Cât şi în S.S.). Fondat în 1925 ca titlu, a căpătat o importanţă deosebită din 1929. *Stcmdarten* se referă la regimentele formate din 300-500 de soldaţi.

norvegianul cu cei mai răi indivizi, înainte de a alege să-i ajute pe aliaţi în ultimii ani ai războiului.

— Cum o vom găsi pe această persoană, pe acest Dandeville? i-o tăie Tewp, care simţea necesitatea de a interveni pentru a calma tensiunea dintre cei doi bărbaţi.

— Echipa mea a fost cât pe ce să pună mâna pe francez în urmă cu puţin timp. Chiar aici, în Buenos Aires. După ce ne-a scăpat printre degete, acest Dandeville i-a cerut ajutorul lui Saşa Homung, omul care le aranja fuga criminalilor de război – în această calitate, la fel de vinovat ca ei şi deja pedepsit ca atare... în arhivele lui Hornung se află răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Dandeville este în Mexic. La Tijuana, ca să fiu mai precis. Acolo trebuie să ne ducem acum ca să-l scoatem din bârlog!

— La Tijuana? Pentru ce? Nu e decât o etapă suplimentară sau vrea să se stabilească acolo?

— Cum aş putea să ştiu asta? Trebuie să mergem să vedem!

Împreună, au făcut aşadar drumul spre nord. De la Buenos Aires, au găsit un avion cu plecare spre Bolivia. La La Paz, au fost nevoiţi să rămână cinci zile să lâncezească într-un hotel unde apa ieşea neagră şi urât mirositoare din ţevăria fără vârstă. O furtună de praf se iscase, paralizând oraşul, ferecându-i pe locuitori în casă şi ţintuind aparatele de zbor la sol. În cele din urmă, au putut să-şi reia lungul lor periplu de-a lungul continentului. Trecând cordiliera Anzilor, ei n-au făcut decât să tranziteze Lima. N-au văzut din Peru decât cărămizile galbene ale aeroportului internaţional, o clădire părăginită care n-avea nici măcar mărimea unei gări de provincie din Europa. Au fost după aceea Columbia, apoi, pe calea ferată de data asta, Panama şi Costa Rica, Nicaragua, Honduras şi Guatemala, până în Mexic, în sfârşit.

— Sunteți sigur de informațiile pe care le aveți, Hezner? nu încetase să-l întrebe Tewp de-a lungul acestui interminabil periplu.

— Nu posed nicio informație, repeta calm Ruben. Nu am pentru a ne ghida decât concluziile trase din cercetarea arhivelor găsite la Homung. Dar liniştiți-vă, colonele. Aceste concluzii sunt bune. Aveți încredere.

Să aibă încredere? Cum ar fi putut Tewp să aibă încredere? Era ca şi cum i-ai fi cerut să privească lumea cu ochi de copil... De când, într-o zi a anului 1936, debarcase de pe Alta*ir pen*tru a-şi croi drum prin mulțimea densă a portului Calcutta, el pierduse mai mult încă decât capacitatea de a-i crede pe cuvânt pe indivizii dubioşi de teapa lui Hezner.

La Mexico, cei trei bărbați se cazară într-un hotel din centru unde rămaseră aproape o săptămână, căci, înainte chiar de plecarea lor din Buenos Aires, doctorul Ruben îşi trimisese agenții ca cercetaşi şi vroia să aştepte întoarcerea lor înainte de a efectua ultima parte a traseului.

— De ce să nu acționăm imediat? se impacienta Gărensen. Dandeville poate să ne scape printre degete în fiecare clipă! Presupunând că este într-adevăr acolo unde crezi, Hezner.

— L-am văzut cu ochii mei pe Dandeville cum ne-a scăpat în Argentina. Înconjurasem cârciuma în care era. Aveam arme de foc. Am tras asupra lui de aproape atunci când ne-a reperat... Şi totuşi, a scăpat! Nu țin să repet aceeaşi greşeală! O să acționăm cu mare prudență, cu mult tact şi o să facem aşa cum vreau eu... Doar cu condiția asta veți dispune de serviciile mele.

— Poate că eşti inteligent, Hezner, dar cu siguranță eşti odios!

— Şi tu, Gărensen! Tu ce eşti? Un băiat drăguţ care s-a lăsat prins în capcană din cauza unor persoane rău intenţionate sau un neputincios, un oportunist care s-a ploconit toată viaţa în aşa fel ca să se afle întotdeauna de partea celui mai tare?

La fiecare altercaţie dintre Thorun şi Ruben, Tewp trebuia să etaleze comori de diplomaţie pentru a înăbuşi focul conflictului care mocnea între cei bărbaţi. Adăugată la tensiunea urmăririi şi la climatul dificil al ţării, această grijă constantă îl epuiza. În fine, în a şasea seară de la sosirea lor în Mexico, un tânăr cercetaş al echipei lui Hezner se întoarse de la Tijuana. Slab, cu faţa alungită şi buzele fine, purta haine prea mici pentru el. Palide şi osoase, antebraţele lui ieşeau pe jumătate din mânecile hainei uzate, prea groase pentru clima mexicană.

— Dandeville este acolo, aşa cum aţi bănuit, doctore, zise el frământând şapca în carouri între degetele lui subţiri. A închiriat o căsuţă în care trăieşte singur.

— Ce face în timpul zilei? întrebă Tewp.

— Puţine lucruri, aparent. Iese puţin şi într-un mod neregulat. O dată pe săptămână, se duce la arene. Dar primeşte adesea vizite. Doi sau trei bărbaţi. Mereu aceiaşi. Nu ştim încă exact cine sunt.

— Germani?

— Nu cred, domnule.

— *Gringos,* atunci? Americani?

— Nu suntem încă siguri şi de aceea ezit să v-o spun, dar noi credem că sunt ruşi, domnule.

Această ultimă frază căzu cu greutatea unui capac pe un coşciug. Gărensen îşi frecă ceafa. Tewp oftă. Hezner ridică ochii spre cer.

— Ruşi? zise el. Ce te face să crezi asta, Tobie?

— Nimic altceva decât siluetele lor şi forma feței. E doar o impresie. Nimic concret, dar ceilalți îmi împărtăşesc părerea.

— I-ați văzut de aproape? întrebă Tewp.

— Numai dintr-o maşină parcată la cinci yarzi, răspunse băiatul aruncându-i o privire dură.

— Nu destul de aproape pentru a determina un tip cu certitudine, conchise Gărensen. Cred că ați intrat la idei degeaba. Ce interes ar avea ruşii să comploteze cu Dandeville?

— Aceleaşi interese ca ale noastre, riscă Tewp. Poate că sunt şi ei în căutarea celor doi Galjero.

— Doar dacă nu e cu totul altceva care să-i atragă, colonele, zise Hezner zâmbind. Şi totul ar avea sens. Ca şi aliații, bolşevicii caută să-i recruteze pe foştii nazişti care ar putea să le fie utili. Dandeville ocupa o funcție înaltă în organigrama Ahnenerbe. Poate încercau să-l convingă să-şi pună cunoştințele în slujba lor?

— Supoziția ta e pur şi simplu idioată, Hezner, îl muştrului Gărensen frământând un ghemotoc de hârtie. Că americanii şi sovieticii sunt în căutarea experților în balistică, a chimiştilor, biologilor sau inginerilor, e la mintea cocoşului. Dar Ahnenerbe nu era decât un rezervor de alienați care se dedicau studiului unor subiecte bizare. Ruşii nu şi-ar pierde vremea cu aşa ceva!

— Ai memoria scurtă, *Standartenfuhrer!* îți combat argumentele! Mai întâi, aminteşte-ți ca ruşii s-au lăsat foarte serios depăşiți de americani în materie de armament. Statele Unite sunt singura țară care posedă bomba atomică în momentul de față. Şi au arătat de două ori că nu stau pe gânduri când e vorba s-o folosească. Este evident că Moscova a intrat în panică la ideea acestei întârzieri. Dacă aş fi în locul lui Stalin, aş încerca aşadar să joc pe toate

planurile, explorând metodic fiecare din pistele posibile, indiferent prin ce modalitate, ca să compensez acest dezechilibru de forțe. *Ergo*[42]: de ce nu supranaturalul? în al doilea rând, Ahnenerbe era poate la origine o escrocherie pusă pur şi simplu la cale de marele tău prieten Heydrich pentru a-l discredita pe Himmler, dar presupozițiile ezoterismului şi ale magiei nu sunt doar vise. Ai trăit-o pe pielea ta, Gărensen, şi dumneavoastră la fel, colonele Tewp. Dacă noi toți trei ştim că vrăjitoria este o realitate, de ce ar ignora-o ruşii? îi credeți mai proşti decât noi? Nu comiteți această eroare! Eu am crescut în imperiul țarilor, pe timpul lui Rasputin. Ruşii sunt nişte mistici, nişte exaltați, dar nu sunt idioți. Şi eu, eu ştiu despre ce vorbesc!

Tirada fusese lungă dar convingătoare. Gărensen şi Tewp cedară în fața argumentelor lui.

— Atunci? Ce facem acum, că avem o nouă concurență?

— Accelerăm pasul! Luăm pionul Dandeville înainte să fie scos din eşichier de jucătorii roşii...

— Este aşadar o partidă între trei adversari, doctore?

— Va trebui să verificăm această ipoteză, bineînțeles, dar ea este totuşi foarte probabilă, colonele.

*

Însoțiți de Tobie, Tewp, Hezner şi Gărensen ajunseră la Tijuana cu trei zile înainte de sărbătoarea morților. Pregătirile pentru celebrarea populară erau în toi în oraş. Nu era nicio stradă, nicio vitrină care să nu fi fost deja decorată cu schelete decupate din hârtie, cu cranii modelate din lut ars, cu mici coşciuge confecționate din lemn de balsa[43]. Arşița era puternică şi nori negri enormi astupau cerul. Abia ce se oprise motorul automobilului lor

---

[42] *Ergo* (lat.) – deci (n. Tr.).

[43] *Balsa (Ochroma pyramidale* Cav. Syn. *Ochroma lagopus*) – arbore tropical din America de Sud, cu lemn foarte uşor.

pe o străduță silențioasă, că primele picături ale unei furtuni violente începură să cadă ca nişte şrapnele[44].

— Am închiriat o casă chiar aici, zise Tobie ridicându-şi haina pe cap. Veniți!

Alergând prin băltoace, tânărul luă o legătură de chei din buzunarul pantalonilor şi se îndreptă spre o locuință anonimă cu un etaj, cu acoperiş plat şi tencuiala fațadei deteriorată. Tewp n-ar fi putut spune exact de ce puştiul acesta îl făcea să se simtă prost. Era un lungan brunet deşelat, slăbănog, care nu părea complet ieşit din adolescență; colonelul era sigur că nu-l întâlnise niciodată înainte, chiar dacă trăsăturile feței lui îi aminteau de cineva, fără să fi putut spune de cine era vorba. Totuşi, nu atât acest sentiment straniu îl tulbura, cât comportamentul lui Tobie față de el. În nenumărate rânduri, Tewp îl surprinsese aruncându-i priviri sumbre, acuzatoare, aproape duşmănoase... La început nu le dăduse atenție, gândindu-se că imaginația îi juca feste, apoi, când faptele se repetaseră, fusese obligat să le ia în considerare.

— Cine este mai exact acest Tobie? îl întrebă colonelul pe Hezner în timpul unei opriri pe drumul de nord-est care ducea de la Mexico la Tijuana.

— Un puşti devotat. Foarte voluntar. Nici el, nici familia lui nu se aflau în Europa în timpul războiului, dar îi urăşte pe nazişti ca şi când părinții i-ar fi murit în lagăre. De ce-mi pui această întrebare, colonele?

Tewp făcu un gest evaziv din mână, care vroia să însemne că era o simplă curiozitate din partea lui. Enigma, în realitate, nu încetă să-l preocupe pe tot parcursul călătoriei. Ea dispăru totuşi de la sine atunci când oamenii

---

[44] *Şrapnel* – obuz de artilerie (de la numele militarului englez Henry Shrapnel).

însărcinați să-l supravegheze pe Dandeville dădură primul raport.

— Francezul se află tot în vila lui. Nu manifestă nicio intenție s-o părăsească deocamdată.

— Iese în oraş?

— Foarte puțin şi după un orar imprevizibil, cu excepția după-amiezii de luni, când asistă la coridă. În afară de asta, nu are obiceiuri deosebite. Uneori, este însoțit de bărbații care îl vizitează.

— Tot mai credeți că sunt ruşi? întrebă Gărensen cu un oarecare scepticism în voce.

— Desigur. Dar putem cu uşurință să ne lămurim scotocindu-le prin lucruri, întrucât ştim unde stau.

Să pătrundă la necunoscuți presupunea o complicată organizare logistică. Cam neîncrezători, cei cinci tipi iezeau împreună aproape în toate serile în oraş pentru a se îmbăia cu mezcal[45] în *tanti nas.*

— Acesta nu prea seamănă a comportament de agenți de informații responsabili, zise cu ironie Gărensen. Cred, mai mult ca sigur, că te-ai înşelat, Hezner. Ți-ai făcut griji degeaba.

— Nu vom putea fi siguri decât după ce vom intra la ei. În locul tău, n-aş paria pe greşeala mea. Eu rămân convins că am dreptate.

În prima seară a sărbătorii morților, la ora unsprezece, Tewp. Gărensen, Hezner şi doi dintre oameni lui forțară uşa apartamentului închiriat de misterioasele contacte ale lui Matthieu Mărie Dandeville. Afară era hărmălaie şi veselie. Cântece, muzică, țipete răsunau de peste tot, astfel că nimeni nu le dădu atenție. În camerele occidentalilor, doctorul se duse drept la şifonier şi verifică etichetele

---

[45] *Mezcal* – băutură alcoolică mexicană preparată din sucul unui cactus (n. Tr.).

hainelor atârnate pe umeraşe. Scoţând un mic ţipăt de victorie, el flutură haina de la un costum sub ochii lui Thorun.

— Chirilice, Gărensen! O marcă de costum scrisă cu chirilice! Ţi-am spus eu. Tu eşti imbecilul!

— Ce scrie pe ea. De fapt?

— Nimic altceva decât numele şi adresa unui croitor de la Moscova. Dar asta este suficient ca să dovedească justeţea ipotezei mele!

Într-un sertar, Tewp descoperi trei pistoale Tokarev şi o cutie mică de metal conţinând o seringă, un garou de cauciuc şi câteva fiole cu un lichid limpede ca apa.

— Scrie ceva pe flacoane. Ce înseamnă, Hezner?

Ruben luă una din fiole şi o ridică la înălţimea ochilor pentru a descifra inscripţia.

— Penthotal.

— Penthotal? întrebă Thorun. Ce-i asta?

— Un dezinhibant. Răspunse colonelul de la MI6. Este folosit pentru a-i face pe prizonieri să vorbească. Este un produs atât de puternic încât a fost numit „serul adevărului”.

— Crezi că l-au folosit pe Dandeville?

— Poate că lui îi era destinat iniţial, sugeră Hezner. Dar aparent francezul s-a decis să colaboreze singur... Priviţi!

Din sertarul unei comode, piticul tocmai scosese o maşină de scris portativă şi un dosar cu foi dactilografiate pe care le parcurgea rapid.

— Aşadar? îl presă Tewp. Ceva interesant?

— Este raportul interviurilor acordate acestor ţipi de Dandeville... El prezintă în amănunt modul în care a ajuns să lucreze pentru Ahnenerbe. Un adevărat roman! Ia uite, te menţionează şi pe tine, Gărensen. Vorbele lui nu sunt deloc flatante. Vrei să şi le citesc?

— Hezner! se ambală englezul. N-avem timp de prostiile astea! Spune-ne doar dacă o să descoperiți ceva interesant cu privire la cei doi Galjero.

Cum Hezner studia foile una câte una, Thorun îl trase pe David Tewp de mânecă pentru a-l lua mai deoparte.

— Nici dumneavoastră, nici eu nu citim ruseşte, şopti surescitat norvegianul. Hezner poate să ne spună ce vrea, ne e imposibil să verificăm. Poate că o să păstreze pentru el informații capitale!

— Cum să facem altfel? replică Tewp. Suntem constrânşi să avem încredere în el.

Gărensen ridică din umeri şi scoase un oftat de nemulțumire.

— Hi, Hezner, tu nimic? întrebă ci întorcându-se să arunce personal o privire asupra pricinilor, ca şi cum o neaşteptată inspirație ii dădea capacitatea să le descifreze.

— Dandeville descrie activitățile desfăşurate de Ahnenerbe. Domenii le de cercetare. Rezultatele obținute. Numele colaboratorilor...

— Da. Dar... Galjero?

— Tot nimic deocamdată... Oh! Aşteptați!

Fata doctorului se crispase brusc.

— Da! îi menționează acum! în legătură cu protecțiile subtile pe care Hitler şi le asigurase... Dandeville enumeră atentatele din care cancelarul a scăpat miraculos grație vrăjilor realizate de Darbor şi Laiime.

— Şi *palladium*-ul din Berlin? Piatra protectoare pe care cei doi Galjero vroiau s-o instaleze în capitală? Face vreo aluzie la ea?

— Ah! Nu ştiu... nu încă, s-ar zice... Dar raportul este departe de a fi terminat... Francezul păstrează poate asta pentru sfârşit, ca piesă de rezistență...

— Cred că ştim destul penurii seara asta. Decretă Tewp. Timpul trece, domnilor. Vă sugerez să punem totul în ordine, cum a fost. Şi s-o ştergem de-aici cât mai repede. Am aflat ceea ce vroiam să ştim. Fiecare zi cu necazul ei...

În câteva minute, cei cinci oameni aranjară apartamentul la loc. Astfel că doar un ochi de expert ar fi putut să-şi dea seama că locul fusese vizitat metodic. Când se întoarseră după noaptea de sărbătoare la Tihuana. Sovieticii trimişi de NKVD [46] pentru a-l contacta pe Manhieu-Marie Dandeviile nu mai aveau din fericire toată luciditatea necesară pentru a remarca acest lucru...

*

— Te văd cam necăjit, Gărensen. Să fie oare pentru că toate concluziile mele s-au dovedit exacte şi ale tale eronate sau un gând şi mai sumbru te chinuieşte?

De mai multe ori luat peste picior de către Hezner pe acest subiect, Thorun preferă să nu răspundă. El se duse să ia o sticlă dintr-un dulap şi se aşeză din nou pe canapea, dând pe gât o înghiţitură şi ştergându-şi buzele cu dosul mânecii, sub privirea cruntă a lui Hezner şi a celor patru vânători de nazişti care îi serveau drept bodyguarzi. În echipa doctorului, toţi ştiau cine era Gărensen. Pentru nişte oameni ca ei, să stea zilnic lângă un fost ofiţer nazist al armatei germane era o încercare şi tensiunea pe care o genera aceasta devenea în fiecare zi mai palpabilă. Tewp o ştia, el presimţea că mai devreme sau mai târziu avea să izbucnească un incident între Gărensen şi evrei, incident pe care i-ar fi imposibil să-l

---

[46] *NKVD* (lb. Rusă – iniţialele de la *Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne)* – organism care se ocupa de problemele importante ale securităţii statului (spionaj şi contraspionaj, operaţiuni în străinătate, investigaţii poliţieneşti) – (n. Tr.).

controleze. Începea chiar să regrete că aprobase venirea lui Ruben Hezner în grupul format de lordul Bentham.

— În ce mod vom integra în joc noul parametru constituit de intrarea ruşilor? întrebă el ca să recentreze atenția tuturor pe problema Dandeviile.

— Îi eliminăm. Este cel mai simplu! mormăi Thorun pe tonul unuia care, din plictiseală şi din lene, alege soluția cea mai facilă.

— Opțiunea nu e rea, recunoscu Hezner, în pofida oricărei aşteptări. Când e pericol în locuință, nu te mai interesează sexul îngerilor. Cât despre mine, sunt pentru eliminare pur şi simplu! Dar rețineți că asta nu va face decât să amâne problema, chiar dacă noi vom câştiga ceva timp.

— Să amâne problema? Vreți să spuneți că sovieticii nu vor renunța indiferent ce se întâmplă?

— Stalin nu este mai naiv ca Hitler şi recuperarea vrăjitorilor autentici este o oportunitate pe care n-o va rata. Dacă, *via* Dandeville, îi convinge pe Galjero să lucreze pentru el, se va crede destul de puternic ca să-şi lanseze trupele în vest. Imaginați-vă urmarea!

Gărensen mai luă o înghițitură de alcool înainte de a pune sticla departe de el, rezonabil.

— N-ați spus încă nimic. Ce opinie aveți asupra acestui subiect, colonele? îl întrebă el pe Da vid Tewp.

Sprijinindu-se în brațe pentru a se ridica din fotoliul în care luase loc, englezul merse fără un cuvânt până în bucătăria alăturată. Rămânând tăcut în timp ce punea ceainicul pe un reşou electric, el ridică vocea pentru a se face auzit atunci când apa începu să şuiere în recipientul de metal.

— Să ucizi cu sânge rece nişte agenți sovietici pe teritoriul mexican nu e o afacere oarecare. Aşa ceva poate

repede să se transforme într-un dezastru. Ar trebui să încercăm să punem mâna pe Dandeville într-un mod mai subtil. Fără să facem valuri. Omul nostru obişnuieşte să meargă la coride, nu-i aşa? De ce să nu profitam de această ocazie pentru a-l răpi? Cu toată agitația din jur. Cu efervescența sărbătorii morților conjugată cu cea a luptelor, ar trebui să ne fie uşor.

—• Şi ruşii care îl însoțesc? obiectă Hezner.

— Atunci o să găsim o altă modalitate, murmură englezul. Deocamdată, să favorizăm discreția în detrimentul înfruntării, vreți?

În compania lui Tobie şi a lui Nalhan, Tewp petrecu toată ziua următoare reperând căile de acces ale marii arene din Tijuana. Cu o sârguință de şcolar, el desenă o serie de crochiuri care detaliau împrejurimile locului. Toate intrările şi ieşirile erau prezentate amănunțit. Colonelul făcu de trei, patru, cinci ori înconjurul circului pe care muncitorii îl terminau de pavoazat în alb, roşu şi verde, culorile Mexicului. Nimeni nu-l lua la întrebări, nimeni nu-i dădea atenție. Pentru localnici, Tewp nu era decât un *gringo* cu pielea albă şi ochi deschişi la culoare, cu care n-aveau nimic în comun şi căruia n-aveau nimic să-i spună. Nici măcar puştii care băteau străzile, în gaşcă, cu mâinile în buzunare, nu-i cereau de pomană şi nici nu-i aruncau vreo privire. Harababura provocată de sărbătoarea morților era de asemenea prea mare pentru ca cineva să se îngrijoreze de comportamentul ciudat al unui anglo-saxon.

Către orele patru ale după-amiezii, se produse îmbulzeală în spatele teatrului. Aproape răsturnându-l, nişte țânci cu o claie de păr încâlcit, din cale-afară de jegoşi se strecurară printre picioarele lui Tewp pentru a se înghesui la barierele de scânduri. În spatele unui vast țarc, nişte camioane cu draghină ridicau nori de praf aranjându-

se unele lângă altele. Tewp nu vorbea spaniola, dar nu era nevoie să ştii limba ca să înţelegi ce anume stârnea curiozitatea atâtor gură-cască. Pe platforma fiecărui vehicul, era fixată o enormă cuşcă cu gratii de fier gros. În interior, mugind şi curgându-i bale, un taur de luptă aştepta să fie descărcat. Când înţelese ce anume atrăgea mulţimea, Tewp nu mai întârzie să privească animalele. Dimpotrivă, profită de îmbulzeala pe care fiarele sălbatice o provocau pentru a călca el însuşi pe nisipul arenei şi pentru a-şi întipări în minte cât mai bine topografia locurilor. Tobie şi Nathan se reîntâlniră cu el lângă poarta unui ţarc, pe partea cu soare.

— Aparent, Dandeville n-are un loc cu numele lui, explică Nathan. În cele două dăţi când l-am urmărit aici, s-a aşezat puţin mai jos de rândul al doilea, în faţa ieşirii taurilor. Pe partea cu umbră, evident.

— Credeţi că v-a reperat? întrebă Tewp punându-şi mâna streaşină la ochi pentru a observa locul desemnat de Nathan.

— Nu. Nu e niciun risc, răspunse celălalt cu siguranţă. De când îi vânăm pe naziştii fugari, ne-am îmbunătăţit mult tehnicile de filare şi reperare. Nu mai suntem de mult nişte novici. Pot să vă asigur că Dandeville nu ne-a remarcat. Evident, n-ar trebui ca doctorul Hezner sau neamţul să se arate pe aici. Pe ei, francezul îi cunoaşte prea bine.

— Thorun Gărensen nu e neamţ, Nathan, zise Tewp cu un pic de agasare.

— Poate, colonele. Dar norvegienii erau şi ei pronazişti în timpul războiului, nu?

Refuzând să se angajeze într-o polemică, Tewp traversă liniştit marea arenă şi se îndepărtă cu paşi lenţi de căile de acces ale clădirii. Nu se gândea decât la modalitatea în care

urma să pună mâna de Dandeville. Nathan avea dreptate. În această operațiune, el era singurul care putea să se afle în prima linie. Dacă să înfrunte un om față în față nu îl mai înspăimânta de mult timp, colonelul se temea totuşi ca francezul să nu fie protejat de orice tentativă de răpire de un gardian ascuns, un nou *therapon,* după terminologia lui Gărensen. Eşecul suferit de Hezner la Buenos Aires putea foarte bine să fie provocat de un asemenea spirit. Dacă aşa stăteau lucrurile, nimic nu era posibil fără să distrugă în prealabil sau măcar să slăbească un asemenea obiect protector.

— O ştiu prea bine, declară Hezner când Tewp îi împărtăşi temerile lui. Dar noi trebuie să acționăm ca şi când Dandeville n-ar beneficia de nicio protecție deosebită. Domnilor, suntem condamnați să acționăm pe planul celei mai stricte materialități.

— De ce? întrebă Gărensen. Şi tu eşti puțin kabbalist, nu? Unele ritualuri de magie evreieşti sunt destinate să provoace moartea. De ce nu le utilizezi împotriva t*herapon-ului* lui Dandeville?

— Pentru că am fost un elev prost, Gărensen. Trebuie s-o mărturisesc, n-am reținut nimic important de la maeştrii pe care i-am frecventat. Puținul pe care l-am învățat de la ei nu mi-ar fi suficient să fac o vrajă de moarte. Şi apoi, chiar dacă aş reuşi, asta ne-ar lua prea mult timp. Să provoci o moarte rapidă pe cale magică este extrem de complex. Nu sunt capabil de aşa ceva. Este şi foarte periculos pentru mine, aş putea chiar să-mi pierd mințile. N-aş risca aşa ceva doar ca să-l capturăm pe Dandeville.

— Suntem nevoiți aşadar să constatăm că problema e fără ieşire! oftă Tewp trecându-şi o mână obosită prin păr.

— Nu fiți abătut, dragul meu prieten, sări atunci Thorun ca şi când s-ar fi trezit brusc dintr-un somn lung. Am o sugestie să vă fac...

*

Sub soarele de amiază al unei mărețe zile de luni de coridă, *alguazil*[47]*-ul* era îmbrăcat în stil spaniol. Pudrat pe față cu faină de orez, cu o pălărie pe cap ca în picturile lui Velasquez, cu pantaloni bufanți foarte largi în dreptul coapselor, cu o jiletcă de culoare închisă, conturându-i talia un pic cam greoaie, şi cu o sabie de paradă atârnată într-o parte, el dădea pinteni calului. În tribune, niciun loc nu era liber. Înghesuiți unul lângă altul, mexicanii aşteptau de ore întregi începutul spectacolului. Mâncând, bând, cântând, ei erau ca nişte talazuri agitate de curenți misterioşi asupra cărora David Tewp n-avea nicio putere. Înecat în mulțime, cocoțat pe una din cele mai înalte bănci şi total străin de atmosfera de sărbătoare care se încingea în jurul lui, englezul n-avea ochi decât pentru o mică siluetă din rândurile de jos, un punct clar despre care ştia că este Marie-Matthieu Dandeville.

În costumul lui de în alb bine croit, fără a se lăsa distras de altceva, francezul îl privea pe *alguazil* cum înaintează. Mergând la trap, bărbatul făcu de două ori turul arenei cu calul său în timp ce vacarmul mulțimii scădea, se reducea la un murmur şi se stingea cu totul. În fața lojii oficiale unde stăteau primarul şi notabilitățile, maestrul de ceremonii se opri din cursa lui. Scoțându-şi respectuos pălăria, el începu un discurs lung şi complicat pentru ca în final să ceară permisiunea de a inaugura jocurile. Cu un gest teatral, primarul îi aruncă o enormă cheie de argint, pe care el o prinse în mâinile-i larg întinse. Agitând deasupra capului simbolul, el se deplasă într-o parte în

---

[47] *Alguazil* – agent de poliție în Spania.

timp ce poarta principală a arenei se deschidea şi începea defilarea toreadorilor şi a ajutoarelor lor. Trei grefieri municipali, îmbrăcați în haine de satin negru, mergeau în primele rânduri. Veneau apoi *los picadores,* greoi şi masivi, impresionanți ca nişte cavaleri cu lancea lor lungă şi cu caii acoperiți cu valtrap[48] din piele şi pânză groasă. Nouă *espadas* şi douăzeci de *bande rtllas* îi urmau, devansându-i doar cu câțiva paşi pe *los toreros* în costume brodate pline de fireturi, în culori tari, sclipitoare, cu o capă grea roşie trecută peste brațul stâng. Cei însărcinați să dea lovita de grație, *los puntilleros,* închideau coloana, ca şi *los chulos,* țărani în vestă şi cu caschetă roşie care duceau trei cvadrige trase de catâri înzorzonați cu pompoane şi şiraguri de flori, animale slabe şi murdare echipate cu grape de care de care aveau să fie agățate în curând cadavrele taurilor sacrificați.

A mai fost şi o paradă a călăreților mexicani care au executat acrobații şi volte, în timp ce ultimele pregătiri erau efectuate în secret în culise. Apoi, în urletele mulțimii, şi-a făcut apariția primul luptător. Era un animal enorm, de un alb roşcat destul de urât, cu coame lungi şi curbate spre cer. Cinci sau şase tineri se repeziră spre el, împungându-l cu sulițe care se aprindeau ca nişte artificii înfigându-se în carnea animalului. Când taurul obosise să mai alerge zadarnic după *bandilleros*, un picador a fost dus foarte aproape de el. Calul sulițaşului fusese legat la ochi ca să nu vadă, dar asta nu-l împiedica să simtă prezența animalului, nici să adulmece cu nările fremătânde mirosul de sânge deja răspândii. Nervos, incomodat de legătura care-l proteja, el făcu un salt greşit chiar când sulițaşul înfigea vârful armei lui în greabănul taurului. Eliberându-

---

[48] *Valtrap* – în Evul Mediu, pătură împodobită care se punea pe spinarea calului la ceremonii (n. Tr.).

se de suliță printr-o răsucire agilă, acesta profită de acest dezechilibru pentru a ataca cu toată puterea. Coamele lui ascuțite își croiră drum prin derizoria armură matlasată. Spintecat, calul necheză îngrozitor şi se prăbuşi pe nisip într-un nor de praf. Prins sub gloaba scuturată de zvâcniri de agonie, picadorul întindea mâinile spre *chulos* care se repeziseră să-i sară în ajutor, dar taurul se întoarse şi împrăştie mulțimea ajutoarelor în cele patru colțuri ale arenei, nelăsând pe nimeni să se apropie la mai puțin de treizeci de paşi de prizonier. Manevra dura astfel două sau trei minute fără ca nimeni să poată face ceva. Situația părea să amuze pe toată lumea, dar Tewp nu reuşea să înțeleagă de ce nu se luau măsuri radicale pentru a ucide imediat un animal care punea în pericol viața unui om.

— *Hoy! Hoy! Corre! Corre!* urla mulțimea atunci când laurul se întorcea către cal şi îşi înfigea din nou furios coamele în măruntaiele lui.

Acest nou atac ridică masa inertă şi îi permise călărețului să-şi scoată piciorul. Ridicându-se imediat în picioare, picadorul alergă cât de repede putu până la primul paravan de lemn fără să fie urmărit de animalul ocupat în continuare să răscolească viscerele aburinde întinse pe pământ. Spectatorii au aplaudat când trei vaci negre au fost introduse în arenă pentru a-l calma pe taur.

— Femelele! Numai asta poate tempera furia unui taur înnebunit din cauza sângelui...

Tewp se întoarse pentru a vedea cine i se adresa pe deasupra umărului.

— Gârensen! N-ar trebui să fii aici, zise englezul. Dandeville nu trebuie să te vadă!

— Liniştiți-vă, colonele. N-am urcat să vă văd decât pentru o clipă. Vă aduc o veste bună. Hezner şi cu mine tocmai am descoperit un fetiş în vila lui Dandeville... L-am

distrus cu arsenic, aşa cum am făcut altădată cu acei ther*apoi păs*traţi de Ostara Keller, Dacă statueta era a unui înger păzitor, acesta n-ar mai trebui să ne facă probleme. Calea este liberă pentru a-l ataca pe francez. Acum, e rândul dumneavoastră să intraţi în joc.

— Aţi fost rapizi! Cum s-a petrecut asta?

— L-am frecventat mult timp pe Dandeville, colonele. Îi cunosc micite manii şi locurile unde preferă să-şi ascundă comorile. Din fericire pentru noi, nu şi-a modificat obiceiurile din perioada Ahnenerbe... Vă aştept acum cu Hezner în maşină. Nu vă grăbiţi! Presupun că o să alegeţi momentul ieşirii ca să acţionaţi?

— Da, confirmă Tewp. Nathan şi ceilalţi trei îl vor înconjura pe Dandeville într-unul din culoarele de evacuare. Va fi destul de multă lume pentru ca nimeni să nu ne dea atenţie, sunt convins.

— Baftă totuşi, colonele...

Bătându-l prieteneşte pe umăr pe Tewp. Gărensen dispăru, lăsându-l pe englez din nou singur. Insuportabilul spectacol ai coridei mai dură încă trei ore lungi. Nici măcar o dată Dandeville nu-şi părăsi locul. Aplaudând ca un cunoscător la cele mai frumoase faze, el se entuziasma la fel de mult ca mexicanii în faţa acestui ritual crud, pe care Tewp îl vedea cu repulsie ca pe o sordidă şedinţă de abator. În cele din urmă, *alguazil-ul* îi dădu înapoi primarului cheia jocurilor şi trompetele intonară un ultim marş, în timp ce spectatorii se ridicau pentru a se îndrepta spre uşile de ieşire.

Tewp se ridică şi el, rugându-se să nu-l piardă pe Dandeville din ochi. El ştia că, de undeva din tribune, alte patru perechi de ochi îi urmăreau mişcările francezului. Tobie, Ariei, Benny şi Nathan începuseră să se apropie de Marie-Matthieu care bătea pasul pe loc pe scară în spatele

unui bărbat scund în costum gri. Tewp sări peste două rânduri de bănci pentru a câştiga câteva trepte şi pentru a se întâlni cu Benny şi Nathan înainte ca ei s-o ia pe sub o colonadă largă care ducea în exterior. Dandeville nu era decât la zece yarzi în faţa lor. Benny avea în mână o sticlă goală pe care o ţinea de gât şi Nathan ascundea o bâtă cu plumb la capăt înfăşurată într-un ziar. Cât despre Tewp, el avea nişte sfoară răsucită în buzunare. Dând din coate şi din umeri pentru a se apropia de ţinta lor, cei trei bărbaţi câştigau teren cu fiecare secundă. Ajuns în sfârşit în dreptul francezului, Benny urma să simuleze o altercaţie când privirile îi căzură pe doi bărbaţi cu părul blond care aşteptau la capătul pasajului.

— Ruşii! şopti el întorcându-se spre colonelul englez. Cel puţin doi. Cu siguranţă mai mulţi. Îl aşteaptă pe Dandeviile! Ce facem?

Tewp nu ezită.

— E imposibil să ne debarasăm de ruşi fără să atragem atenţia, conchise el. O lăsăm baltă. Să-i previi pe ceilalţi!,

Turbând de furie, Tewp îl văzu pe Dandeville mergând drept spre agenţii NKVD şi dispărând cu ei în noaptea care se lăsa.

— Poate putem să-i încolţim pe o străduţă, sugară Nathan.

— E prea multă lume în oraş. Toată Tijuana este afară. Chiar şi americanii din San Diego au venit pentru festivităţi. Atâta vreme cât ruşii ăştia vor fi aici, de va fi foarte greu să punem mâna pe Dandeville.

— Atunci să-i eliminăm, răspunse Nathan cu atât de puţină emoţie în glas de parcă vorbea de păduchii «ie pe frunzele unui trandafir. Va fi cel mai simplu mod de a proceda...

*

— Fie, am ratat răpirea şi trebuie să ne mulţumim cu o soluţie mai radicală, admise Gărensen. Dar cu ce o să tragem în alde Ivan? Cu petarde vândute cu jumătate de peso la colţul străzii? Fii serios, Hezner.

— Nu putem sa dăm înapoi, *Herr* Gărensen. Şi dacă tărăboiul tot pare inevitabil, măcar să profităm de veselia populară pentru a ne îneca eventualele tiruri în vacarmul general. Este o şansă că am ajuns aici în perioada asta.

Toată ziua următoare a fost consacrată demontării şi curăţării armelor pe care Tobie, Nathan, Benny şi Ariei reuşiseră să le procure destul de uşor de pe piaţa neagră. Tewp trecu în revistă achiziţiile.

— Avem două Sten cu trei încărcătoare fiecare, un Beretta de 9 mm şi un Remington cu încărcător. Este departe de a fi un arsenal important, dar va fi de ajuns să avem avantajul surprizei.

— Şi al limpezimii minţii, adăugă Hezner. Ruşii vor participa cu siguranţă la beţia generală. Cu puţin noroc, nici măcar nu-şi vor da seama ce li se întâmplă.

— Totuşi, nu avem decât patru arme, iar noi suntem şapte. Mă întreb care sunt cei trei sinucigaşi care vor merge neînarmaţi?

— Colonelul Tewp, tu şi cu mine, bineînţeles, răspunse Hezner zâmbind ca şi când lucrul ăsta era de mult timp stabilit. Nu vă neliniştiţi, o să luăm pistoalele Tokarev pe care ruşii le lasă în sertar.

La unsprezece seara, în mijlocul detunăturilor, colonelul Tewp şi Thorun Gărensen se urcară în Buick-ul cu care veniseră la Tijuana. Locurile erau încă acoperite de praful roşu al deşerturilor pe care le traversaseră. Străzile erau pline de dansatori, de muzicanţi, de puşti care alergau urlând, cu artificii scânteind în mână. Nathan, care conducea, se întoarse spre englez şi norvegian bombănind.

— Să sărbătoreşti morţii! Numai catolicii fac asta! Voi doi. Măcar, sunteţi protestanţi! Sunteţi ca şi mine: nu înţelegeţi chestia asta. Nu-i aşa?

Prin geamul lăsat din dreptul lui, Thorun desfăcu palma ca să apuce o tortilla[49] pe care o fată cu pielea măslinie i-o întindea zâmbind. Muşcând din clătită, el închise ochii şi îşi dădu capul pe spate aşteptând să ajungă la destinaţie. Adâncit în gânduri, Tewp era la fel de tăcut ca şi tovarăşul său. În acea seară, aveau să moară oameni şi lui nu-i plăcea această idee. Chiar dacă omorâse adesea de când îşi încrucişase drumul cu cel al lui Ostara Keller şi al celor doi Galjero, în India, cu zece ani în urmă. El nu se putuse obişnui niciodată cu violenţa, cu mirosul de praf de puşcă, cu privirea îngheţată a cadavrelor. Sângele, crima nu-i stăteau în fire. Şi totuşi, nu o dată dovedise că era dotat cu un extraordinar instinct de supravieţuire. Cu ochii închişi, încercând să facă abstracţie de vacarmul din jur, el se gândi ce ar fi devenit dacă un nefericit concurs de împrejurări nu l-ar fi făcut să intre în rândurile MI6. Îl aştepta o carieră liniştită de funcţionar anonim, o viaţă simplă, cum duc milioane de oameni în Occident, o existenţă protejată pe care nici chiar războiul n-ar fi reuşit să o tulbure. O viaţă fără strălucire alături de o femeie şi de copii, dar şi fără fantomele atâtor prieteni pierduţi în junglele din Asia, în ţinuturile înzăpezite ale Europei sau în nisipurile Palestinei...

— Ajungem, colonele!

Mâna lui Gărensen strângea braţul ofiţerului englez. Tewp deschise ochii. Nathan întoarse cheia de contact pentru a opri motorul şi aşteptă să vină şi Hezner. Maşina

---

[49] *Tortilla* – în bucătăria mexicană, clătită mică din făină de porumb, sărată la gust (n. Tr.).

doctorului era parcată puțin mai departe. Înăuntru, Tobie, Ariei şi Benny stăteau nemişcați.

— Preferați să aşteptați aici sau să veniți cu noi? întrebă Hezner deschizând pe jumătate portiera.

— Venim, evident!

Ascunzându-şi pistoalele Sten sub impermeabilele lungi, Benny şi Ariei o luară înainte spre apartamentul ruşilor. Nicio lumină nu strălucea la ferestre. Aşa cum o gândeau toți, oamenii NKVD-ului, serviciul de informații sovietice trebuie că ieşiseră să facă turul barurilor. Pătrunzând mai uşor ca data trecută în clădire, cei şapte bărbați se instalară în întuneric ca să aştepte întoarcerea ruşilor. Ei nu găsiseră pistoalele automate Tokarev nici în sertarul comodei, nici în celelalte mobile.

— De ce şi-ar fi luat pistoalele ca să meargă să se îmbete? N-are sens, se îngrijoră Tewp.

— N-are nicio importanță. Oamenii mei sunt bine înarmați, acesta e singurul lucru care contează, răspunse Hezner aşezându-se chiar pe jos, la adăpostul unei sofale mari cu pânza uzată.

Foarte aproape de Hezner, Tewp stătu câteva minute pe gânduri înainte de a se hotărî să-i spună în şoaptă doctorului ceea ce nu înceta să-l frământe.

— La urma urmei, nu cred că suntem obligați să-i asasinăm pe aceşti oameni. Putem să-i potolim pur şi simplu amenințându-i şi legându-i fedeleş. Ar fi acelaşi lucru, fără să fim constrânşi să ucidem.

— Nu vreți să vă murdăriți mâinile, colonele? Sunt surprins. Mi s-au spus multe poveşti despre dumneavoastră. Unele foarte recente, de altfel. Niciuna nu menționează că ați avea o sensibilitate exagerată…

— Dar am putea să-i interogăm pe ruşi. Penthotalul ne-ar putea ajuta, pledă englezul. De ce să nu încercăm să aflăm mai multe despre intențiile lor?

— Ştim deja motivul prezenței lor aici. Şi apoi, suntem în război, colonele. Un război nedeclarat, neoficializat prin discursuri, dar un război totuşi... Nu suntem asasini, ci combatanți. Ruşii nu credeau şi nu acționau altfel pe vremea țarului. Vreți să vă arăt cicatricele care mi-au rămas?

— Argumentul ăsta e inacceptabil, Hezner. Lăsați-mă să vă spun impresia mea: tot ce vă animă este spiritul de răzbunare. Nu ştiu împotriva cui este îndreptat în realitate, dar el vă orbeşte şi compromite grav şansele de reuşită ale misiunii noastre!

Tewp se ridică pentru a-l interpela pe Gărensen, când o rază de lumină trecu deodată pe sub uşa de la intrare.

— Jos! şopti Nathan. Vin!

Prins între două mişcări, Tewp rămase încremenit pentru o clipă. El văzu clanța uşii mişcându-se şi o siluetă neagră întârziind o secundă în prag, pipăind peretele în căutarea unui întrerupător. Abia începuse să se lase în jos că o lumină albă şi crudă se revărsă din tavan. Hezner înțelese pe loc că tipii de la NKVD nu-şi petrecuseră noaptea bând sau dansând pe străzi. Ei nu răcneau ca nişte bețivi şi nici nu se clătinau pe picioare. Dimpotrivă, gesturile lor dovedeau că erau perfect lucizi. Bărbații intrară toți grămadă în apartament; al doilea nu-şi agățase încă pălăria în cuierul din vestibul când primul scoase un strigăt şi-şi duse mâna la centură pentru a-şi scoate arma şi a. O îndrepta spre capul lui David Tewp... Nathan i-o luă însă înainte şi trase cu Sten-ul lui, salvând viața colonelului. Mare şi corpolent, agentul sovietic se prăbuşi peste un gheridon care se făcu bucăți sub greutatea lui.

Gărensen vru să plonjeze spre el pentru a-i lua pistolul dar un glonț inamic îl atinse în umăr, provocându-i o durere fulgerătoare. El se retrase cât putu de repede în spatele unei mobile, în timp ce un nou cartuş ricoşă foarte aproape de el. Tobi şi Benny se ridicară amândoi deodată ca să declanşeze tirul de baraj cel mai puternic şi cel mai rapid posibil. Înfierbântând țevile armelor, ei îşi goliră încărcătoarele fără întrerupere şi fără să vadă în cine trăgeau... Tewp auzi cum se prăbuşeau nişte corpuri printre pocnetele de gloanțe care sfârtecau lemnul, făceau să țâşnească molozul şi spărgeau geamurile... Când totul se termină, prin norii de praf care umpleau încăperea, englezul îl văzu pe Hezner cum se ridică pentru a merge să verifice starea corpurilor.

— *Abroch!* îl auzi el înjurând. Avem o nouă problemă.

Cum Tewp îşi părăsise şi el colțul ascuns, îl văzu pe Hezner aplecat peste cadavrul unui bărbat slab şi brunet pe care nu-l cunoştea.

— Vi-l prezint pe Matthieu-Marie Dandeville, îi spuse sobru Hezner.

Gărensen se apropie la rândul său, palid la față şi cu mâna pusă pe umărul care sângera.

— L-ați ucis pe Dandeville? urlă el. Adunătură de imbecili! Ați acționat ca nişte amatori! Sunteți nişte incapabili! Nişte incapabili! Toți!

Hezner îl privi zâmbind, dar ochii îi erau plini de dispreț.

— Nu te-ai opus planului, *Standartenfuhrer.* Stând deoparte tolănit într-un fotoliu, cu o sticlă în mână, n-ai făcut mare lucru în ultima vreme. În plus, trebuie să-ți oblojeşti rana, după cum văd... în fine, moartea neprevăzută a prietenului tău te-a scutit de neplăcuta sarcină de a-l fi executat tu însuți.

— Dandeville nu e prietenul meu, răcni Gărensen. Moartea lui mă lasă rece. Dar cum o să scoatem informații de la el, acum? Poți face tu morții să vorbească?

Hezner se posomorî şi preferă să scotocească prin buzunarele francezului în loc să răspundă.

— Ce făcea Dandeville, în seara asta, cu ruşii? întrebă Tewp care îl dusese pe Thorun în baie sub pretextul că se ocupă de rana lui.

— N-am nicio idee... Şi acum, n-o s-o ştim probabil niciodată... Atâta timp irosit ca să-l caut pe Hezner, atâtea eforturi... dumneata în Palestina, eu în Argentina... Şi pentru ce? Prima intervenție a acestui tip se transforma într-o catastrofă. Ce idiot am fost să cred că ar putea să ne ajute!

— Poate că nu este încă totul pierdut, murmură Tewp dezinfectând rana cu un antiseptic găsit în dulapul toaletei. Chiar dacă mărturisesc că-l suspectez pe Hezner şi pe tipii lui că ne ascund unele lucruri.

— Asta-i şi părerea mea... Dar priviți!

Din buzunarul pantalonilor, Thorun scoase o cutiuță de tablă.

— Penthotalul, şopti el. L-am luat pe ascuns în timpul împuşcăturilor. Nimeni n-a băgat de seamă.

— Ai de gând să-l foloseşti pe Hezner?

— În caz de nevoie, da...

Tewp termină bandajul improvizat fără niciun comentariu. Rana era curată şi glonțul trecuse prin came dintr-o parte în alta fără să atingă osul. Dacă nu se infecta, rana avea să se vindece de la sine în timp scurt. Cei doi bărbați se întoarseră în salon unde Tobie şi Nathan se ocupau cu alinierea cadavrelor ruşilor şi al francezului la perete, în timp ce ceilalți trăgeau sertarele şi adunau în valize toate documentele pe care puteau să pună mâna.

— O să studiez totul cu mintea odihnită, explică Ruben. Dar pot deja să vă spun că nu ne-am pierdut seara degeaba...

Ţinea în mână un set de documente tipărite pe care se distingea un drapel roşu cu o semilună şi o stea pe el.

— Bilete de vapor cu destinaţia Turcia, emise chiar astăzi! Tocmai le-am verificat: toate au pe ele numele agenţilor pe care i-am ucis, mai puţin ultimul care este pe numele lui Dandeville...

— Şi ce-i cu asta? întrebă Gărensen aruncând o ultimă privire spre corpul plin de sânge al francezului.

— Ce-i cu asta? rânji Hezner. Următoarea oprire: Istanbul!

A DOUA CARTE A LUI LEWIS MONTI

Roaring Twenties
New York, decembrie, 1914

Don Giuseppe Battista Balsamo! După mai bine de patru ani petrecuţi în penitenciarul Blackwell’s Island, mă aflam din nou în biroul întunecat al şefului Mâinii Negre. Nu-l mai văzusem pe acesta din urmă din ziua în care îmi dăduse sarcina să-l execut pe avocatul Preston Ware. Niciodată nu se manifestase în timpul detenţiei mele. Niciun cuvânt, niciun semn, niciun ajutor... Asta nu mă surprinsese. Era regula Mâinii Negre; o cunoşteam şi o acceptasem de mult timp. Totuşi, această regulă fusese în cele din urmă încălcată. Dacă scăpasem de moartea pe scaunul electric printr-un miracol, evadarea mea fusese orchestrată printr-o voinţă cât se poate de umană, cea a iui don *Bal*samo...

În cinci ani, omul îmbătrânise mult. Îl găseam obosit, uzat. Ridurile i se adânciseră şi părul îi căzuse pe alocuri, dând la iveală craniul fragil... Pe mine, închisoarea mă slăbise, dar eram un bărbat tânăr: muşchii şi carnea erau la locul lor, nervoşi, avizi de a-şi recăpăta toată vigoarea şi de a-şi cheltui energia...

— Fiule! exclamă Balsamo, Am faţă de line vi datorie teribilă. Crezi că voi putea vreodată s-o achit?

— O datorie, «foi»? Dumneavoastră vS datorez faptul de a-mi li redobândit libertatea. Nu există nicio datorie între noi.

Balsamo pufni într-un râs scurt.

— Te-am lăsat la Blackwell aproape cinci ani iară să fac nimic pentru rine. Te-am lăsat să fii condamnat la moarte... Ţi-am lăsat să Iii pus pe scaunul electric. Luigi... Şi tu crezi într-adevăr că nu-ţi datorez nimic?

— În ziua în care m-am tăiat la mână pentru a-mi vărsa sângele în faţa lui *maestri,* Giletti. Tu ai înţeles şi am acceptat legile care ne guvernează, *don.* Suntem sicilieni, aparţinem Mâinii Negre. Noi nu ne supunem regulilor obişnuite. Există un preţ pentru asta. Eu am acceptat întotdeauna să-l plătesc.

— Vorbeşti cu dreptate, Luigi. Mai mult: *acţionezi* cu dreptate. Întotdeauna mi-ai dovedit asta. Nu ştiu care e forţa care te-a salvat din mâinile călăului. Dar fie că e Dumnezeu, fie că e Diavolul, le mulţumesc cu aceeaşi fervoare... Când am aflat că ai supravieţuit, am înţeles că asta nu se datora hazardului. Am înţeles că treb*uia să* supravieţuieşti. Există un plan mare în ceea ce te priveşte şi am şi eu de jucat un rol în împlinirea acestui destin. Noi am organizat evadarea ta. Acum că eşti din nou printre noi, am nişte proiecte pentru tine. Luigi. Mari proiecte.

— Ca şi înainte, o să execut ceea ce îmi cereți, *don.* Nimic nu s-a schimbat.

— Te înşeli. Dimpotrivă, totul s-a schimbat. Totul! începând cu lumea care nu mai e cea pe care ai cunoscut-o. Europa a intrat în război. Sfii măcar asta?

— Nu. *Don* Balsamo. Am trăit fără să aflu ce se petrecea în afara celulei mele.

— Acolo, toți sunt în război cu toți. Se dau nişte bătălii cum lumea n-a mai cunoscut încă. Asta o să schimbe echilibrul forțelor. Deocamdată, America nu şi-a ales încă tabăra. Poate că o va face, poate că va rămâne neutră... Asta nu are importanță. Indiferent ce cale va urma şi indiferent care va fi partea victorioasă în Europa, Statele Unite vor fi cele care vor umfla miza. Şi această miză va fi enormă! Enormă!

Mai întâi n-am prea priceput unde vroia să ajungă *don* Balsamo. Apoi, deodată, am înțeles sensul discursului său şi legătura lui cu Mâna Neagră.

— Banii europeni vor ajunge aici, nu-i aşa?

— Da, Luigi. Ajung deja... După numai trei luni de război... Un milionar nou apare zilnic pe pământul american grație morților din Europa... îți imaginezi ce înseamnă asta dacă acest conflict se extinde şi mai mult? Dacă durează un an? Doi ani? Patru, poate? Totul se va schimba, dar noi, noi nu ne temem de nimic! Noi suntem pe o insulă. Nimeni nu vrea să invadeze Statele Unite. Indiferent ce se întâmplă, noi vom privi mereu lucrurile de departe, protejați de oceane... Situația este ideală pentru comerț. Toți patronii de prăvălii şi toți bancherii de aici se vor îmbogăți. America este noul Babilon, Luigi... Şi tu...

— Eu?

— Tu nu vei rămâne un simplu executant. Epoca în care nu erai decât un *torpedo* a trecut, sau aproape. Mai ai doar

un om de ucis înainte de a întoarce definitiv această pagină din viața ta.

— Cine este? întrebai un pic amețit de discursul înflăcărat al bătrânului.

— Nalfo Giletti, fiul primului tău *protettore.* Din momentul în care acest ultim contract va fi îndeplinit, tu îi vei lua locul în fruntea clanului.

— Nalfo Giletti? Ce-a făcut ca să vă displacă, *don!*

— Este un băiat care nu-şi mai merită locul printre noi. Viciile au pus din nou stăpânire pe el, alcoolul, femeile, drogurile de asemenea... Ele s-au înrăutățit şi îl distrug. Casa lui este acum în pragul ruinei. Proprii lui oameni îl disprețuiesc, nu mai au încredere în el. Dacă nu vom interveni, clanul lui va dispărea şi toată organizația noastră va fi slăbită. Este de datoria mea să găsesc un nou şef acestei familii. Tu nu ştii, dar prestigiul tău este imens, Luigi. Ceea ce s-a produs în camera de execuție ți-a căutat o aureolă de sfânt. Venirea ta la putere va fi trăită ca o mare onoare. Şi ar fi de neconceput pentru tine s-o refuzi.

— Dar eu sunt un fugar, *don.* Un condamnat la moarte evadat. Nu pot să conduc o familie în aceste condiții.

Balsamo respinse obiecția cu dosul palmei.

— La început, vei rămâne discret, bineînțeles. Dar, în câțiva ani, cine îşi va mai aminti de prizonierul Monti? Judecătorul tău? Il supraveghem. Ce document îți va dovedi arestarea? Dosarul tău din arhivele poliției? O să-l distrugem. Registrul închisorii Blackwell? Cu siguranță nu, căci niciun raport specific n-a fost redactat în urma execuției tale ratate... New York-ul este un gigant. În fiecare zi, el înghite şi scuipă oameni. Aici, identitățile se contopesc, se amestecă şi se uită la fel de repede. Nimic nu te împiedică să reapari în curând la lumina zilei. Mă voi ocupa eu de tot, pentru ca nimeni să nu vină vreodată să-ți

arunce în faţă acest episod al vieţii tale, Luigi. El va fi şters. Libertatea ta va fi totală. Ei, ce zici?

Eliminarea lui Nalfo Giletti a fost simplă şi rapidă. Dispariţia naturală a lui *maestro* Maurizio-Giletti. Tatăl lui, cu doi ani mai înainte, ştersese şi ultimele scrupule pe care aş fi putut să mi le fac apăsând pe trăgaci.

Don Balsamo organizase totul. Gărzile de corp care îl însoţeau de obicei pe Nalfo se retrăseseră din proprie iniţiativă când mă dusesem să le ucid stăpânul. Căzut în somn, abrutizat de alcool şi de morfină, ultimul Giletti nici măcar nu şi-a dat seama că un asasin a pătruns în cameră şi s-a aplecat asupra lui. Trei gloanţe în frunte şi alte trei în inimă au pus definitiv capăt decăderii sale. Nu m-am lovit de nicio obiecţie venind la conducerea fostei familii Giletti. Investit în mod oficial de Balsamo în faţa tuturor celorlalţi naşi din New York şi din New Jersey, am primit şi eu, la rându-mi, titlul de *don.* Eram la jumătatea lui ianuarie 1915. Nu împlinisem încă treizeci şi trei de ani...

— Ceva te frământă, *figlio mio*, o văd. Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

Vocea lui *don* Balsamo era blândă dar imperioasă. Este adevărat că solicitasem o întâlnire cu el şi că, de când intrasem în biroul lui, încercam din răsputeri să evit unicul subiect care mă interesa cu adevărat.

— Preston Ware, murmurai în cele din urmă. Avocatul pe care l-am ucis pentru dumneavoastră... Cine era, de fapt?

Ochii lui *don* Balsamo s-au închis pentru o clipă şi mi s-a părut că aud un uşor oftat trecând de buzele lui subţiri.

— Când ţi-am încredinţat contractul cu privire la acest om, ţi-am dezvăluit tot ce ştiam atunci despre el. Ar fi putut să ne facă să pierdem bani, să-i trimită pe unii dintre oamenii noştri în închisoare. Chiar şi pe mine, poate, dacă l-am fi lăsat... Nu te-am minţit, Luigi. Pentru securitatea

noastră, acest om trebuia să fie eliminat. Dar este foarte adevărat că asta nu e tot. Au survenit nişte evenimente de la moartea lui, nişte vise... Mă crezi, Luigi. Dacă-ți spun că acest om îmi apare uneori în vis de când l-ai ucis?

— Vă cred, *don* Balsamo, am zis eu cu voce pierită. Dar ce vă spune?

— Îmi vorbeşte do tine, bineînțeles... Oh, sufletul lui nu caută răzbunare, Luigi, linişteşte-te. Dimpotrivă... Pare mai fericit şi mai puternic acolo unde se află decât în lumea de jos, prizonier în fostul său corp. Mort, el poate tot sau aproape tot. El te-a salvat de scaunul electric. Ştii asia. Nu-i aşa?

N-am putui să răspund prin cuvinte. Fața mea se înclină spre pământ ca şi când ceafa mea suporta brusc o povară prea grea.

— Este un miracol pe care nu-l înțeleg... Un mort care mai vorbeşte încă şi care nu vrea să se răzbune nici pe ucigaşul lui, nici pe cel care i-a comandat execuția. Un mort care, dimpotrivă, îi ajută... Este o enigmă. Poale că tu o să afli într-o bună zi secretul. Cât despre mine, eu prefer să-l consider pe Ware un cadavru ca atâtea altele, un leş ajuns de mult praf şi pulbere... Nu vreau să aflu secretul care vă leagă. Nici tu nu încerca s-o faci înainte să vină momentul, băiete. Ai răbdare, într-o zi, cu siguranță, vei înțelege...

În ciuda sfatului lui *don,* am fost imediat tentat să mă întorc pe Fifth Avenue, acolo unde îl omorâsem pe Ware în urmă cu şase ani. Dar la ce mi-ar fi folosit, în afară de faptul că m-ar fi adus în pragul nebuniei? în fața misterului lui Preston Ware, am hotărât să mă dau la fund pentru o vreme, alegând fuga şi uitarea în problemele vieții concrete.

Primii doi ani pe care i-am petrecut în fruntea clanului meu au fost aşadar consacraţi punerii în ordine a afacerilor. Încet-încet, i-am făcut pe oamenii mei să recucerească toate teritoriile pe care le pierdusem în faţa bandelor străine. Am înfruntat triadele chinezeşti şi bandele mexicane sau negre din Harlem. N-au fost decât foarte puţini morţi în rândurile noastre; am făcut, în schimb, multe victime printre adversarii noştri. Sub mandatul lui Nalfo, familia noastră căpătase o teribilă reputaţie de slăbiciune. Acest lucru trebuia îndreptat cât mai repede. Luptam eu însumi în prima linie cât mai des posibil, atât pentru a mă face respectat de trupele mele, cât şi pentru a mă face temut de duşmanii mei.

— Sunteţi omul care a supravieţuit scaunului electric, *don* Luigi. Sunteţi omul pe care moartea nu l-a vrut. N-aveţi nicio nevoie să vă asumaţi riscuri inutile de acum înainte. Imaginaţi-vă ce aţi avea de pierdut, dacă din nefericire aţi primi o lovitură urâtă.

Lupo era cel care îmi spunea aceste cuvinte... Era departe vremea când el şi cu mine intram la prăvăliaşii din Little Italy ca să-i ameninţăm cu represalii dacă uitau să verse dijma către Mâna Neagră. Supravieţuind epurării pe care o efectuasem în fosta familie Giletti la sosirea mea, Lupo îmi devenise foarte apropiat. Anii îl răsplătiseră şi aproape că-l transformaseră într-un înţelept. Ca şi don *Bal*samo, el credea că războiul în Europa era şansa noastră. Continua să se ocupe cu entuziasm de agenţia lui de plasament pentru actori din care făcuse una din rarele întreprinderi-paravan ale clanului nostru, care rămăsese profitabilă de pe vremea lui Nalfo. De când mă întorsesem de la Blackwell, nu mai îndrăznea să mă tutuiască.

— Vă amintiți de ziua în care dumneavoastră şi cu mine ne-am plimbat pe Fifth Avenue, *don!* Am intrat într-o sală de cinematograf.

— Îmi amintesc de parcă a fost ieri, prietene.

— S-au deschis o sută de săli ca aia, de atunci. Pe Coasta de Vest, au fost create studiouri gigantice. E o nouă industrie care se naşte. Nici nu mai reuşesc să satisfac cererea producătorilor care îmi reclamă fără încetare noi recruți pentru filmările lor. Între Hollywood şi Broadway, nu mai fac față contractelor...

— Ți-ai găsit în sfârşit drumul, Lupo. Sunt fericit pentru tine. Fă bani cu oamenii ăştia. Ajută-i pe unii să devină vedete. Fabrică actori şi cântăreți. Fă în aşa fel ca oamenii ăştia să ne fie îndatorați. Notorietatea lor o să ne fie utilă într-o bună zi...

— Exact asta gândesc şi eu, *don!*

Lupo avea lacrimi în ochi. Poate că era pentru prima dată când primea un asentiment atât de complet la conduita şi proiectele sale. Emoția lui mă făcu să izbucnesc în râs.

— O să construim un imperiu, Lupo, îi mărturisii eu. Închisoarea mi-a făcut foame! îngrozitor de foame! Acum că aproape am recâştigat ceea ce pierdusem, o să facem tot posibilul să ne extindem. Şi am de gând să te pun puternic la contribuție. Vorbeşte-mi deci de această industrie a cinematografului care te pasionează atât de mult...

În această perioadă, vizitând într-o seară birourile agenției conduse de Lupo. Am întâlnit o tânără brunetă, micuță şi delicată, care se prezenta drept actriță, stând cuminte în sala de aşteptare, cu mâinile pe genunchi ca o şcolăriță atentă. Nu era cea mai frumoasă dintre fetele care aşteptau un contract. Fața îi era prea ascuțită pentru a fi într-adevăr perfectă şi gura prea fină pentru a fi senzuală. Dar mi-a plăcut. Pe loc... Nebuneşte...

— Cum vă numiți, domnişoară? am întrebat-o apropiindu-mă încet.

— Caria, domnule. Caria Pulciano...

După opt luni de curte asiduă, răbdătoare şi castă, Caria Pulciano a acceptat să-mi devină soție. De origine italiană, era născută în Statele Unite şi interpretase până atunci mici roluri pe Broadway. Existența pe care i-o ofeream o scotea din mizeria în care trăia. Împreună, ne-am instalat în vila pe care tocmai o construisem în cartierul Greenwich. În acea epocă, eram deja bogat. Nu încă milionar, dar pe punctul de a deveni. Pe peluza care se întindea în spatele casei noastre alerga Tabs, câinele pe care îl culesesem din stradă, bolnav şi flămând, cu ani în urmă. *Mamma* pe care o aveam atunci ca intendentă n-avusese inima să abandoneze animalul după arestarea mea. De cum aflase că m-am întors, alergase să-mi sărute mâinile şi să-mi înapoieze câinele. În fine, am cunoscut cea mai mare fericire din viața mea când, cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul războiului în Europa, Caria l-a adus pe lume pe fiul nostru, pe care l-am botezat Gian.

— Sunt fericit pentru tine, Luigi, mă felicită *don* Balsamo. Un bărbat fără nevastă şi fără fiu... bah! nu e normal. Educă-l bine pe bamb*ino, înv*ață-l valorile noastre. Să se arate demn de tatăl său, mai ales... Acum că războiul este pe punctul de a se termina, posibilitățile sunt imense. Ți-o spusesem, aminteşte-ți. Acest conflict şi-a ținut toate promisiunile: America are acum toate atuurile pentru a deveni prima țară din lume. Până acum, nu eram decât artizanii unei țări care se bâlbâia încă. Acum sună cu adevărat ceasul pentru Cosa Nostra!

*

Roaring Twenties[50]. Aşa a fost numit deceniul fabulos de dinamic – şi teribil – care începea atunci. Data de 16 ianuarie din acel an a fost o zi de neuitat pentru criminali. Într-adevăr, la această dată a intrat în vigoare al 18-lea Amendament al Constituției care valida *The Volstead Act*, un decret care a fost mult mai bine cunoscut sub numele de „legea uscată”. El inaugura marea epocă a prohibiției, interdicția oricărei băuturi alcoolizate, care i-a îmbogățit în cele din urmă pe toţi criminalii din Statele Unite şi a provocat de asemenea nesfârşite înfruntări între bandele rivale. În epoca aceea, New York-ul nu era decât un imens şantier unde zgârie-nori din ce în ce mai înalți erau ridicați în fiecare zi. Caii dispăruseră în totalitate de pe străzi. Nu se mai circula decât în automobile. Toată lumea avea cel puțin unul, adesea două, uneori trei sau patru. Telefonul se instala la particulari şi orchestrele le îmbiau să danseze fox-trot pe femeile care se tundeau băiețeşte, purtau rochii scurte şi îşi aruncaseră deja corsetul pentru a se adapta mai bine la tripourile noastre clandestine. Mana pe care o reprezenta traficul de alcool era nemaipomenită şi a spulberat foarte rapid toate fostele tratate de pace şi alianțe. Fiecare vroia partea lui de prăjitură. Chiar între italieni, chiar între sicilieni, nimeni nu era pregătit să renunțe la comoară. Prezentând pericolul, *don* Balsamo reorganiză pentru ultima oară familiile, ca să evite naşterea prea multor disensiuni interne. El ştia că, dacă ne porneam unii contra altora, poliția ar reuşi cu uşurință să ne doboare.

În timp ce rivalitățile dintre noi se calmau, iar Batista Balsamo repartiza echitabil activitățile, un nou duşman apăru în spatele nostru. De mult timp credeam că terminasem cu Mâna Albă – irlandezii lui Dinny Meehan.

---

50 R*oaring Twenties* (ertgi.) – zbuciumații ani douăzeci (n. Tr.).

Cu prețul unor grele pierderi, reuşisem să-i alungăm încet-încet din bordeluri, din tripouri şi din sindicatele docherilor pe care le controlau. Nu le mai rămânea, în epocă, decât controlul flotelor de pescuit ale porturilor New York şi New Jersey. Dar toate astea s-au schimbat odată cu venirea unui nou şef în fruntea lor.

Bill Lovett era un erou al marelui război. Cu corpul împănat de schije de obuz, purtând mereu *Cross of Distinguished Service* prinsă la reverul hainei, el era foarte mic de înălțime, n-avea muşchi deloc şi părea de o fragilitate extremă. Petele de roşeață, ochii mari de peşte, urechile clăpăuge şi eterna pălărie de paie pe care o purta, chiar şi în plină iarnă, îi dădeau aspectul unui clovn, un Buster Keaton în miniatură incapabil să comită şi cea mai mică faptă rea. Sub această aparență lunatică se ascundea totuşi un ucigaş redutabil.

El a ajuns în Statele Unite la începutul lui 1919. Şase luni mai târziu, îi asasinase cu mâna lui pe cei unsprezece şefi irlandezi ai Mâinii Albe şi se proclamase general al bandelor lui Erinn[51]. Teritoriul lui se întindea de la podul Brooklyn la cheiurile din Greenpoint şi Red Hook. În februarie 1920, Lovett ne-a declarat război pe față. Sâmbătă, 26 februarie, către orele şase seara, şi-a trimis câțiva oameni la Stauch's Dance Hali, un dancing de pe Surf Avenue, în apropiere de Coney Island care aparținea unuia dintre ai noştri. Irlandezii au deschis focul fără să facă distincție. Trei *amici noştri* au căzut în seara aia. Dar nu moartea lor a impresionat cel mai mult; o tânără dansatoare italiană de nouăsprezece ani a fost şi ea ucisă cu sânge rece. Când a fost înmormântată, toată Little Italy urma cortegiul funebru ca s-o plângă. La numai o oră după ce această biată puştoaică a fost îngropată în cimitirul

---

[51] *Bandele lui Erinn* – bandele irlandeze (n. Tr.).

Santa Cruz, mă aflam acasă la Balsamo alături de statul major al familiilor noastre. Eram vreo şaizeci de persoane, pe puţin.

— Trebuie să lovim cupula irlandezilor, urlă *don* lovind cu palma în masă. Vreau ca *vendetta* să fie spectaculoasă!

Cupulă... Aşa era numit consiliul superior al organizaţiilor criminale. Toată lumea aprobă, bineînţeles. Nu puteam lăsa să treacă provocarea de la Stauch's Dance Hali fără să reacţionăm.

Prima victimă a represaliilor noastre a fost Charleston Mcfarlane, unul din cei mai apropiaţi consilieri ai micuţului Lovett, poate chiar cel care îi dăduse ideea atacului din dancing. L-am luat în timp ce făcea turul cafenelelor irlandeze pentru a strânge dijma. Portbagajul maşinii lui era plin de saci de bancnote. L-am executat pe Mcfarlane şi i-am lăsat cadavrul într-un vapor gol al portului, înconjurat de banii aruncaţi pe jos. Trebuia să fie evident pentru toţi că motivul crimei era răzbunarea, nu un vulgar furt.

După acest prim asasinat, irlandezii au dublat precauţiile şi ne-a fost mult mai greu să ajungem la ei. Toate personajele importante ale Mâinii Albe nu se deplasau decât însoţite de trei sau patru gărzi de corp. A trebuit să aşteptăm luni de zile ca să-l putem omorî pe Edward Fletcher, prietenul din copilărie al lui Lovett. L-am ucis în plină reprezentaţie la Brooklyn Court Theatre... în timp ce aşteptam, la rândul nostru, represalii, surveni un eveniment neaşteptat. La Chicago, naşul suprem era un oarecare Alphonse Capone. El îl informă pe Balsamo că uciderea lui Fletcher îl indispunea foarte tare, întrucât omul era informatorul lui de rang înalt în sânul mafiei irlandeze. Deja puternic în epocă, Al Capone putea să ne pricinuiască multe necazuri. Nu se punea problema să

pornim ostilitățile împotriva lui. Conştient de gafa pe care o tăcuse, Balsamo sacrifică un pion pentru a-l mulțumi pe Capone: acela dintre oamenii noştri care planificase asasinatul de la teatru fu livrat, cu mâinile şi picioarele legate, Mafiei din Chicago. La rândul lor, irlandezii au găsit un mijloc de a ne da o lovitură. Când şi-a oprit maşina ca să le permită elevilor să traverseze strada, Tony Desso, finul lui *don* Balsamo, a fost împuşcat de mai mulți indivizi care mânuiau arme grele. Corpul lui a fost tăiat în două de sutele de gloanțe care l-au găurit. Acest eveniment l-a înfuriat pe *don* Balsamo. El a ordonat să-i fie adus capul lui Lovett pe un platou cât mai repede posibil. New York-ul deveni atunci decorul unui veritabil câmp de bătălie între noi şi irlandezi. Unul după altul ucigaşii noştri torpilă i-au ucis pe zbirii lui Lovett. În optsprezece luni de înfruntări, de schimburi de focuri în baruri, de urmăriri în maşină de-a lungul cheiurilor şi până în plin centrul Manhattan-ului, o sută douăzeci şi două de persoane şi-au găsit moartea. Italieni, irlandezi bineînțeles, dar şi inocenți, simpli trecători a căror singură vină fusese aceea de a se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit...

Războiul care făcea ravagii nu-l împiedică pe Lovett să se îndrăgostească şi să se pregătească de căsătorie. În ajunul nunții, el a ales să-şi ia adio de la viața de burlac la Lotus Club, în seara de Halloween... A sărbătorit aici până la cinci dimineața. El şi gărzile lui de corp au băut atât de mult încât s-au prăbuşit pe divane într-un somn adânc. Preveniți, de patronul cabaretului, cinci dintre ai noştri au intrat pe o uşă din spate şi l-au găsit pe puternicul şef al lumii interlope irlandeze dormind buştean. L-au asasinat în somn, exact cum îl omorâsem eu însumi pe Nalfo Giletti.

— Îți aminteşti, Luigi, ce ți-am spus cu mult timp în urmă?

— Ce, *clon* Balsamo?

— Duşmanii Mâinii Negre mor întotdeauna... Orice s-ar întâmpla...

*

La sfârşitul anului 1923, Giuseppe Battista Balsamo hotărî să se retragă. Îi trecuse timpul, o ştia. Ultima lui acţiune de senzaţie fusese să elimine ameninţarea pe care o reprezenta pentru noi Mâna Albă dominată de Lovett.

— Fii atent, Luigi, mă preveni el când mă primi în audienţă privată pentru ultima oară. Capone n-o să se mulţumească cu fieful lui din Chicago. Este un om de temut. Ai grijă să nu-l înfrunţi direct. Nu-i declara niciodată război pe faţă. Nici nu i te supune. Încearcă să rămâi neutru faţă de el. Vei avea suficiente probleme cu noua generaţie.

Noua generaţie era mai ales cea a lui Frankie Yale, omul care-şi luase partea leului din conflictul cu irlandezii. În ciuda numelui său, Yale era italian get-beget. Ambiţia lui nemăsurată şi primele succese îl împinseră rapid spre greşeală. Convins că putea să pună mâna nepedepsit pe reţeaua de distribuţie a alcoolului contrafăcut pe care Capone în persoană o pusese la punct în restaurantele şi barurile din New York, Yale începu să-i fure clientela naşului din Chicago. Asta n-a durat decât un timp. În iulie 1928, şase ucigaşi plătiţi coborâră în gara Grand Central. În bagajele lor, transportau fiecare câte un pistol-mitralieră Thomson cu încărcător tambur. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Frankie Yale a fost ucis pe 44 Street în timp ce conducea noua lui maşină Chevrolet. În aceeaşi seară, ucigaşii i-au dat raportul lui Capone. Care le-a întins fiecăruia câte un plic cu cinci mii de dolari.

În acea perioadă, New York-ul nu mai era centrul activităţilor sindicatului crimei. Nu era decât o provincie,

comparată cu veritabila metropolă a activităților mafiote: Chicago. Coruptă de un Capone bogat şi atotputernic, administrația capitalei statului Illinois era la ordinele mafiotului. Acesta putea să încerce tot, să-şi permită tot, să cumpere tot şi nu lăsa pe nimeni să se pună de-a curmezişul drumului său. Ca şi noi, el trebuise să-i înfrunte pe irlandezi înainte de a institui o putere pe care să n-o împartă cu nimeni. Averea lui era colosală: un litru de alcool contrafăcut îi aducea cinci dolari; în fiecare noapte, două sute de litri se consumau în fiecare din cele o mie trei sute optzeci şi cinci de baruri clandestine pe care le poseda. O singură noapte de beție la Chicago îl făcea aşadar să bage în buzunare două sute şaptezeci şi şapte de mii de dolari! Față de asta, beneficiul de un milion şi jumătate de dolari pe care i-l generau lunar bordelurile era aproape neînsemnat...

În comparație cu el, eu nu eram nimic. El era împăratul crimei. Eu nu eram decât un modest căpitan şi, chiar dacă aş fi ajuns să câştig sume foarte mari, n-aş fi avut niciodată posibilitatea să rivalizez cu lipsa de măsură a lui Al Capone. Bineînțeles, ne cunoşteam. Ca toți şefii de familie de pe Coasta de Est, am fost invitat în fieful său, în ianuarie 1927, cu optsprezece luni ca el să ordone omorârea lui Frankie Yale. Capone convocase atunci o reuniune generală sub pretextul de a aplana unele dezacorduri. În realitate, încerca să se impună în mod oficial în fața noastră în calitate de prim *capo di tutti capi,* şef al tuturor şefilor, tentativă care a eşuat în ciuda tuturor eforturilor de seducție pe care le-a depus.

Cu o zi înainte de reuniunea oficială, m-a chemat la el. Întâlnirea noastră a avut loc în cartierul Cicero, la etajul 22 al hotelului Hawthome, acolo unde închiria în fiecare an un spațiu de şase sute de metri pătrați cu trei majordomi,

patru cameriste, doi bărbieri, şase curieri, două bucătărese, trei secretare, patru avocaţi şi două-trei prostituate noi în fiecare seară,.. Capone mi s-a părut afabil, politicos, extraordinar de fermecător. Ieşit dintr-o fundătură a Brooklyn-ului, acest om mai tânăr decât mine ar fi putut deveni fără doar şi poate un exemplu de conduită, ba chiar un maestru de urmat. De altfel, mă chemase la el ca să mă cumpere. Era prea inteligent ca să facă din asta un mister.

— *Don* Monti, mi-a zis el după ce mi-a oferit o ţigară şi un pahar de coniac excelent, sunteţi o figură respectată printre noi. *Don* Balsamo vă iubea ca pe un fiu, toată lumea o ştie. Vreţi să profitaţi cu adevărat de poziţia pe care o meritaţi la New York? Nu credeţi că am putea împreună să ne gândim la planuri mai mari pentru dumneavoastră?

Era imposibil să i te opui pe faţă lui Capone. Reputaţia lui de susceptibilitate era mare şi n-aveam nicio intenţie să-i dau un motiv ca să se ia de mine. Aburindu-l cu vorbe meşteşugite, am reuşit totuşi să scap din ghearele lui şi să-mi păstrez independenţa. În conflictul dintre el şi Yale, am promis să rămân neutru. Nici nu trebuia să mă chinui prea mult. Problema asta nu mă privea şi n-aveam o simpatie clară nici pentru unul, nici pentru celălalt. Ca tuturor, prohibiţia îmi aducea mulţi bani, desigur, dar spre deosebire de mulţi, eu cunoşteam perfect şi forţele şi slăbiciunile din clanul meu. Ca să supravieţuiesc, aveam nevoie de pace. Numai liniştea permite afacerile şi prosperitatea; războiul face să scadă profiturile celor care sunt constrânşi să iasă în prima linie...

Împăratul şi eminenţa

Chiar dacă a marcat sfârşitul unei indiscutabile vârste de aur pentru Mafie, căderea lui Al Capone nu a pus capăt activităţilor sindicatului crimei. Abrogarea legii care interzicea consumul de alcool pe teritoriul american ne-a făcut desigur să pierdem una din resursele noastre principale, dar eu prevăzusem secarea acestui corn al abundenţei. De mult timp, îmi plasasem aşadar pionii ca atare. Am fost probabil unul din cei care au suferit cel mai puţin din cauza acestei noi distribuiri a cărţilor de joc; sursele mele de venit erau jocurile, pariurile, cursele de cai... Devenisem de asemenea proprietarul a două sau trei dintre cele mai elegante cluburi de noapte din New York în care produceam vedete precum Cab Calloway[52], Bennett Carter[53], sau Don Redman[54]... Era perioada Cotton Club-ului şi a Onyx-ului cu care rivalizam destul de bine. Graţie lui Lupo, intrasem şi în alte medii artistice; toţi directorii de pe Broadway mă cunoşteau, de asemenea. Am cumpărat acţiuni în societăţile lor – la RKO, la Paramount... – şi i-am ajutat să deblocheze finanţe pentru filmele lor. În schimb, vedetele de cinema sau de music-hall veneau să se afişeze în cluburile mele şi să cineze la masa mea. I-am avut în mod regulat ca invitaţi pe Charlie Chaplin, James Cagney, Bela Lugosi, Gary Cooper... Deşi irlandez, John Wayne trecea să mă vadă de câte ori venea la New York în turnee de promovare. Era tânăr pe atunci, dar notorietatea lui nu făcea decât să crească de la un film la altul. Gian, fiul meu de paisprezece ani, îl adora. Actorul nu era foarte cunoscut, dar pentru el era deja un zeu în viaţă.

---

[52] *Cab Calloway* (1907-1994) – celebru cântăreţ american de Jazz.

[53] *Bennett Carter, Benny* (1907-2003) – compozitor, saxofonist legendar de jazz.

[54] *Don Redman, Donald Matthew Redtnan* (1900-1964) – faimos muzician şi compozitor de Jazz.

— Ai într-adevăr un puşti simpatic, îmi spunea John după ce se juca o oră baseball pe peluză cu băiatul şi cu bătrânul Tabs care chelălăia în spatele lor încercând să le fure mingea.

Caria şi cu mine îi priveam pe furiş prin fereastra mare a biroului meu. Atunci, îi luam mâna soției mele şi mă simțeam mândru...

Dar succesiunea lui Capone n-a mers fără numeroase vărsări de sânge. Un nou război intern a izbucnit între Salvatore Maranzano şi unul dintre foştii lui locotenenți, Lucky Luciano. Au avut loc atunci nişte reglări de conturi mai rele decât masacrul din ziua Sfântului Valentin. Maranzano nu-mi inspirase niciodată încredere, aşa că am avut şansa să mizez foarte devreme pe învingător. Pentru a-şi institui puterea, Luciano a finanțat uciderea posibililor opozanți în toată țara. La jumătatea lui septembrie 1931, el atinsese poziția care-i fusese mereu refuzată lui Capone: *capo di tutti capi.* Asta a fost o revoluție în lumea noastră căci Luciano, renunțând la o fostă tradiție, s-a înconjurat de oameni care nu erau toți italieni. Cel mai apropiat colaborator al său era un evreu, un tip numit Meyer Lansky, de care era legat încă din copilărie. De atunci, ultimele vestigii ale Mâinii Negre au dispărut pentru a lăsa loc unui veritabil sindicat al crimei care acționa în toată țara şi amesteca multiple naționalități...

În 1935. Aveam puțin peste cincizeci de ani. Eram bogat şi respectat. Afacerile mele erau încă fructuoase, în ciuda marii depresiuni economice pe care o cunoştea țara. Eu mă protejasem în aşa fel încât legea să nu poată face nimic împotriva mea. Aparent, nu eram decât un antreprenor care făcuse avere prin muncă şi curaj... Fiul meu avea şaptesprezece ani şi studia în cea mai bună universitate. O iubeam pe Caria şi mă iubea şi ea. Nu o înşelasem

niciodată din noaptea nunții. Nici măcar nu-mi dăduse vreodată prin cap s-o fac...

— Luigi, îmi zicea Clara din ce în ce mai des, ce-ai zice să te retragi în curând din afaceri? Nu mai ai nimic de dovedit de mult timp şi avem mai mulți bani decât ne-ar trebui ca să-i oferim lui Gian tot ce e mai bun şi să nu ne privăm de nimic. Am putea cu uşurință să părăsim oraşul, să ne trăim liniştiți zilele acolo unde ne-ar plăcea... Poate într-o zonă mai caldă... Poate chiar în Italia... De ce nu?

Să mă retrag? Da, mă gândeam la asta, şi chiar îmi pregăteam deja în mod discret succesiunea. Omul pe care îl alesesem nu era Lupo. Cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă ca mine, bietul bătrân trăise bine şi profitase mult de actrițele tinerele pe care le punea să dea probe pe canapeaua confortabilă din biroul lui... Una dintre ele îi lăsase sifilisul ca amintire. Starea lui se înrăutățea cu fiecare zi şi nimic nu mai putea de-acum să-l salveze. Pe patul lui de spital, cu creierul ros de boală, a avut totuşi destulă luciditate înainte de a muri ca să mă mai interogheze.

— Aşadar, *clon* Luigi? Pe cine ați ales? Cui îi încredințați clanul nostru? Micuțului Gian?

— Nu, prietene, răspunsei eu foarte emoționat. Nu lui Gian. Este prea tânăr şi nu vreau să-şi rişte viața... Nimeni nu va veni să-l ucidă pe la spate când va sta în loja lui de la Metropolitan cu soția şi copiii. Şi niciun judecător nu-l va condamna la scaunul electric... Gian nu-mi va fi succesor... Pe Stefano l-am ales.

Stefano Gorgia era unul dintre micuții mei *thugs,* cel care, în 1909, îl urmărise pe avocatul Preston Ware şi îi desenase portretul. În 1935, era un bărbat în toată firea. Eu îl făcusem să depună jurământul de supunere față de Cosa Nostra. Exact în acelaşi fel în care făcuse *maestre*

Giletti cu mine, docherul de optsprezece ani care eram în 1900. Stefano era şiret ca o vulpe şi dotat cu numeroase talente. Timp de câţiva ani. El îndeplinise funcţia de prim *torpedo* în serviciul meu. Fiind stângaci, utilizase mult timp o tehnică periculoasă dar de temut: înaintând spre viitoarea sa victimă zâmbind şi cu mâna dreaptă întinsă, el profita de faptul că palma ţintei era strânsă între degetele lui pentru a paraliza orice ripostă şi pentru a scoate liniştit arma cu mâna stângă. Trucul n-a dat niciodată greş, dar el a avut totuşi prudenţa să-l abandoneze înainte ca şiretlicul să fie divulgat. Nu ştiam ca Stefano să aibă vreun viciu major. Figura lui alungită şi aerul blând plăceau femeilor. El îşi păstra sângele rece şi nu abuza nici de farmecul său, nici de facilităţile pe care i le dădea poziţia din ce în ce mai importantă pe care i-o acordam alături de mine. Era de asemenea un excelent contabil, care nu uita niciodată ceea ce îi datorai şi nu lăsa un intermediar mărunt să deturneze nici măcar un dolar.

Ştiam că pot să am încredere deplină în acest om şi de aceea m-am asigurat de prezenţa lui în ziua în care un individ care nu-mi plăcea deloc a insistat să mă întâlnească. Carmine Ferara era reprezentantul partidului fascist la New York. Îl cunoscusem cu câţiva ani mai înainte, la Chicago, în timpul unei serate date de Capone, el însuşi apropiat al lui llgo Galii, reprezentantul adepţilor lui Mussolini din Illinois. Ferara era înalt, corpolent şi viguros. Îi plăcea vinul. Teribil de guraliv, cu fruntea mereu acoperită de picături de sudoare pe care le ştergea cu o batistă în carouri, el purta părul prea lung şi un nor de mătreaţă unsuroasă îi pudra umerii hainei de culoare închisă.

— Sunt fericit că, în sfârşit, pot vorbi direct cu dumneavoastră, *don* Luigi, îmi zise el după ce luasem loc

într-un fotoliu rezervat invitaților. Aştept de mult această ocazie. Dar, ca toți oamenii importanți ai comunității noastre italiene, sunteți greu de contactat...

Tonul lui Ferrara era prudent şi linguşitor. Exact acela al unei ființe care aşteaptă de la tine să-i faci un mare serviciu.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *signore* Ferrara? Vizita pe care mi-o faceți este de ordin privat sau profesional?

— Nu mai puțin profesională decât privată, *don.* Vizita mea are ca subiect politica.

Ferrara tăcu o pauză pentru a-şi dramatiza vorbele. Cum eu mă mulțumeam să-l privesc fără a relansa conversația, fu obligat să se deconspire. Îl simțeam furios fiindcă ratase efectul.

— Uniunea fasciştilor din New York ar dori să ştie dacă vă aduceți contribuția la cauza ei, zise el în cele din urmă.

— Nu m-am preocupat niciodată de politică, *signore* Ferrara. Necunoscând bine acest teren, nu o practic. Consider această atitudine mai prudentă pentru mine şi mai politicoasă față de ceilalți.

— Este o atitudine onorabilă, *don.* Dar timpurile se schimbă. Politica este de-acum înainte peste tot. Că vreți sau nu, o să vă ajungă din urmă şi pe dumneavoastră... Europa fierbe din nou, nu puteți să ignorați acest lucru. Acolo se pregătesc evenimente mari care se vor repercuta aici, în Statele Unite... Unele cauze merită să fie apărate. Don Luig*i.* Chiar dacă înainte nu vă gândeați la asta.

— Şi doriți să mă vedeți îmbrățişând cauza fascistă?

— Evident, răspunse Ferrara cu un zâmbet care se vroia ademenitor. Fascismul este viitorul Europei. Este totodată şi viitorul Americii.

— De ce?

— Pur şi simplu pentru că este cauza omului alb, *don* Luigi! Asta transcende frontierele şi continentele. Domnul Hitler a înțeles-o bine. Dar Ducele nostru, Mussolini, e cel care dă exemplu... Sunteți italian. Ca fiecare dintre noi, trebuie să-l urmați.

— Suntem în Statele Unite, mi se pare. Respirăm aerul acestei țări, îi călcăm pământul. Paşaportul meu are aplicată emblema vulturului american. Nu *aquila* romană. Cruciada dumneavoastră nu este şi a mea, domnule Ferrara.

Grăsanul se foi un pic în fotoliu. Încă mai conta pe papagalul lui natural pentru a mă convinge.

— În câțiva ani, toată Europa va fi fascistă. Franța. Spania, Marea Britanie chiar... O. Vă văd zâmbind, don, dar e o greşeală din partea dumneavoastră. Anglia numără pe zi ce trece tot mai mulți partizani seduşi de programele şi succesele noastre. Oameni foarte sus situați... Se spune chiar că prințul de Wales se arată extrem de sensibil la punctul nostru de vedere. Ca şi noi, el se teme de bolşevismul asiaticilor din Rusia. Ca şi noi, se teme de puterea financiară a evreilor. Ca şi noi, se teme de fecunditatea popoarelor Africii, care într-o bună zi ne vor copleşi dacă nu avem grijă... Ascensiunea la tron a prințului ar putea foarte bine să prevestească o bruscă răsturnare a alianțelor pe Bătrânul Continent. Vă imaginați ce-ar însemna? înțelegerea cordială franco-engleză dinamitată, insulele britanice apropiindu-se de sora lor germanică continentală...? Şi asta vă lasă tot indiferent?

— La fel de rece ca o marmură de Carrara în care se sculptează busturile eroilor dumneavoastră, am zis eu ca o glumă. Fascismul vă fascinează pentru că face nişte bieți țipi să defileze în uniformă. Vă place mai ales fiindcă exaltă valori care vă lipsesc... Sign*ore Fer*rara, sunteți un om

mediocru. V-am considerat întotdeauna aşa şi nu-mi schimb părerea astăzi. Ducele dumneavoastră nu mă interesează. Mai mult, mă indispune. Nu cred ca Europa să se converteascā vreodatā în întregime la punctele de vedere pe care mi le expuneți. Dacă un asemenea lucru s-ar întâmpla, n-ar putea fi decât urmarea unei monstruoase lovituri de forță. Acest episod ar fi deci de scurtă durată, căci Istoria arată că niciun dictator n-a ținut niciodată continentul mult timp sub dominația lui fără a suferi eşecuri teribile... Şi chiar dacă locuitorii Londrei sau ai Parisului ar îmbrăca de bunăvoie o cămaşă neagră, americanii n-o vor face niciodată... Acestea fiind zise, vă doresc o seară bună, signore.

Făcând să trosnească brațele fotoliului sub greutatea lui, Carmine Ferrara se ridică încet de pe locul lui, apoi, în timp ce-şi aranja *borsalino*-ul[55], găsi de cuviință să scuipe un soi de avertisment.

— Numeroşi sunt semenii dumneavoastră care ni s-au alăturat deja, *don* Luigi. Ei sunt mai clarvăzători decât dumneavoastră, căci noi avem de partea noastră o armă împotriva căreia puşcoacele voastre Thompson nu vor putea face nimic...

— Este o amenințare? întrebai eu calm în timp ce îl simțeam pe Stefano încordat lângă mine.

— Luați-o mai degrabă ca pe enunțarea unei evidențe de care nu sunteți conştient încă, *don* Luigi.

*

Tirada cu vibrante accente antimussoliniene pe care o ținusem în ziua aceea nu era fructul unei analize. De la ascensiunea lui la putere în 1922. Nu mă interesasem niciodată cu adevărat de Benito Mussolini, nici nu mă

---

[55] *Borsalino* (it.) – pălărie de fetru pe care o purtau gangsterii în anii ’30 (n. Tr.).

gândisem la ceea ce reprezenta el. Mai versat în politică decât mine, *don* Balsamo ar fi putut să mă lumineze cu privire la sensul profund pe care trebuia să-l dau sosirii fasciştilor la Roma, dar rivalitatea cu irlandezii lui Moran, prohibiția şi ascensiunea lui Capone nu ne lăsaseră deloc timp în perioada aceea să medităm la problemele politicii internaționale. Deşi căuta sprijinul Mafiei în Statele Unite, Mussolini îi declarase un război fără milă în țară. În Sicilia, nişte şefi ai Cosa Nostra fuseseră arestați şi condamnați la spânzurătoare. La Napoli. Camorra suporta acelaşi tratament. Asta o ştiam din sursă sigură, iar discursul cu două fețe al acestui fost profesor socialist care purta acum cască şi cizme nu-mi plăcea deloc, într-adevăr, analiza mea se mărginea la aceste constatări. Mai tânăr şi conştient că mai are de trăit poate mult timp la umbra lui Mussolini, Stefano se străduia mai mult ca mine să decripteze subînțelesurile lui Ferrara.

— Tipul ăsta este detestabil, *don,* îmi zise el deschizând ferestrele biroului pentru a alunga infectul miros de rânced pe care grăsanul îl lăsase ca un peşte în urma lui. Dar a etalat în fața noastră nişte cărți de joc pe care nu le putem ignora.

— Poate, Stefano... Poate...

În săptămânile care au urmat, am încercat amândoi să plecăm mai atent urechea la zvonurile care circulau în comunitatea italienească. Am băgat de seamă că pasiunile erau deja în fierbere. Desigur, văzusem de mult timp, în micile prăvălii din Little Italy, afişe de propagandă fascistă. Dar fața lui Mussolini era prinsă alături de o gravură a Madonei sau de o vedere cu Roma sau Florența. Uşor de făcut şi de desfăcut, opinia oamenilor de rând nu mă alarma. Nu credeam că răul era profund. Greşisem. Carmine Ferrara şi zbirii lui lucraseră bine şi numeroşi

erau mafioții importanți care dovedeau o mare simpatie pentru Duce.

— Nu este încă vizibilă dacă nu-i dai atenție, dar o sciziune este pe cale să se producă, este evident, mă avertiză Stefano. Unii sunt pro şi alții contra. Situația ar putea să se agraveze dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă în Europa. Din acel moment, neutralitatea va fi o alegere proastă fiindcă ea ne va desemna ca duşmani ai tuturor.

— Crezi că războiul este inevitabil în Europa?

— Fără să fiu sigur, mă tem că da.

— În acest caz, noi vom fi pro sau contra fasciştilor?

Stefano încruntă sprâncenele ca şi cum întrebarea mea era o insultă personală.

— De ce mă întrebați asta, *don!*

— Pentru că vei avea în curând răspunderea clanului. Nu vreau să intru acum pe un teren pe care tu nu-l aprobi.

— Pro sau contra mă întrebați? Contra, evident!

— Perfect, asta e şi opinia mea.

În cursul lunilor următoare, semnele confruntării care avea să vină între simpatizanții şi opozanții fascismului nu făcură decât să se accentueze. Ieşind din biroul meu, Carmine Ferrara înțelesese lecția pe care i-o dădusem. El ataca de acum înainte familiile nu vizând capul, cum încercase cu nepricepere să facă cu mine, ci câştigându-i mai întâi pe acei *soldați*[56] ai străzilor, pe *torpedos* şi pe micii funcționari intermediari.

Am profitat de o zi în care mă întâlneam cu împăratul Lucky Luciano şi cu Meyer Lansky, eminența lui cenuşie, pentru a aborda deschis subiectul cu ei. Eram în vara lui

---

[56] *Soldați* (it.) – soldați; în cadrul organizației mafiote, „soldații" (sau aşa-numiții „oameni de onoare") erau cei care duceau la îndeplinire asasinatele comandate. Un grup de zece „soldați" era condus de un căpitan – *capodecina* sau *caporegime.* (n. Tr.).

1935 şi luam masa la Villa Tamaro, un restaurant din Coney Island reputat pentru excelentele preparate din peşte şi pentru vederea spre mare. Spre marea mea surpriză, am constatat că cei doi bărbați erau preocupați de activismul fascist în creştere în Statele Unite. Lansky, în special, studiase problema. Scund şi slăbănog, îmbrăcat mereu cu un costum prea larg pentru el, se aprinsese pe loc.

— Raportul de forțe se modifică, zise el în timp ce sugea carcasa unei langustine mari. Frații gemeni fascismul şi nazismul se întind ca pecinginea în Europa. Aceşti oameni îşi pregătesc pionii în vederea unei noi confruntări generale.

— Îşi pregătesc pionii aici?

— Bineînțeles, Monti... Nu tardiva intervenție a Americii în 1917 a fost cea care a înclinat balanța de partea Aliaților. Sigur că războiul ar fi durat cu câteva luni mai mult dacă the *boys n-a*r fi traversat Atlanticul, dar rezultatul ar fi fost acelaşi: Wilhelm al II-lea dat jos şi Imperiul austro-ungar ras de pe hartă. Totuşi, America de astăzi nu mai are nimic în comun cu cea de acum douăzeci de ani. Acum suntem extraordinar de bogați şi puternici. Să intre Washington-ul în război împotriva germanilor alături de englezi, şi Hitler n-o să reziste mult. Cât despre Mussolini, ar fi de-ajuns să se sufle deasupra lui de la o veche canonieră ca să cadă de pe tron. Trebuie să privim lucrurile în față, domnilor: italienii sunt excelenți franctirori[57], dar foarte proşti soldați. Nicio trupă de la voi nu este în măsură să apere serios regimul.

— Care e concluzia ta? întrebă Luciano fără să ia în seamă înțepătura.

---

[57] *Franctiror* – soldat care, fără să facă parte din armata propriu-zisă, primeşte însărcinări în timpul unui război (n. Tr.).

— Este foarte simplă: America având puterea de a împiedica expansiunea fascistă în Europa, este normal ca Roma sau Berlinul să încerce prin toate mijloacele să paralizeze uriaşul înainte ca acesta să se trezească.

— Dar sindicatul crimei ce rol are în toată chestia asta? De ce să ne amestecăm în aceste poveşti politice?

— N-o faceți pe naivul, *don* Luigi, zâmbi Lansky. Familiile noastre sunt foarte puternice. Ele controlează străzile, în realitate. Cine controlează strada controlează guvernul... Ecuația este de o simplitate elementară.

— Din acest motiv porcul ăsta de Mussolini combate Mafia în interiorul granițelor țării lui în vreme ce aici o linguşeşte, se sufocă de furie Luciano.

— O linguşeşte chiar cam prea mult după gustul meu, continuă Meyer. Poate că e ceva necurat la mijloc.

— La ce vă gândiți? am întrebat eu.

— Nu ştiu încă. Dar dacă aş fi dictator şi aş vrea să leg de mâini şi de picioare o țară ca aceasta, mi-aş băga în primul rând în buzunar sindicatele de muncitori, ca să preiau controlul asupra infrastructurilor de transport, de energie şi de comunicație. M-aş infiltra de asemenea în mediul criminal pentru a-mi face din el un soi de armată gata să acționeze în cele patru colțuri ale țării atunci va sosi momentul. În fine, mi-aş găsi un om de paie care să mă reprezinte în ochii burghezului respectabil.

— Carmine Ferrara?

— Oh, cu siguranță nu! Nu Carmine Ferrara, nici Ugo Galii, de altfel. Aceşti țipi nu sunt decât sergenți recrutori... Nu. Aş alege un om deja cunoscut dintre americani. Un erou, un om fără pată. Un pur.

— Păreți a fi pe punctul de a numi pe cineva, Meyer.

Lansky arătă cu un deget spre cer. Foarte sus, negru pe fundalul de azur, un avion mic vâjâia în plină viteză.

— Asta nu vă evocă nimic?

— Un pilot? Charles Lindbergh? răspunsei eu incredul.

Meyer Lansky se amuză de surprinderea mea.

— Exact, Lindbergh, zise el înainte de a sparge în gură o boabă mare de strugure alb.

*

De când efectuase în 1927 traversarea fără escală a Atlanticului, Charles Lindbergh era un erou național. Drama pe care o trăise familia lui câțiva ani mai târziu, în timpul răpirii şi uciderii sordide a fiului său, bulversase America şi îi adusese un val de simpatie reînnoită. Dar Lindbergh avea şi o altă față decât aceea a unui cavaler eroic lovit de destin: aviatorul îşi descoperise talentul pentru politică. Ideile lui erau cele ale unei anumite caste intelectuale, americane care dobândea, cu timpul, o importanță crescândă, elaborând o alternativă din ce în ce mai solidă la politica dusă de Roosevelt şi anturajul său.

Meyer înțelesese că vorbele pe care le spusese la restaurantul din Coney Island îmi treziseră foarte tare interesul. Căpătarăm obiceiul de a ne vedea din ce în ce mai des pentru a dezbate aceste probleme. Fără nicio îndoială, Meyer era un fel de geniu politic. El era cel care, din umbră, îl plasase pe Luciano acolo unde se afla şi îl încurajase să abandoneze micul trafic pentru a se lansa în negoțul deschis, cu scopul de a dobândi fardul respectabilității care îi lipsea şi, mai ales, sprijinul politic indispensabil tihnei afacerilor lui. Meyer era un fel de Machiavelli. El poseda statura unui om de Stat, dar era născut mult prea jos pe scara socială pentru a spera să acceadă într-o zi la cele mai înalte trepte. Tot la inițiativa lui cei mai buni ucigaşi-torpilă din diverse familii fuseseră grupați în ceea ce era cunoscut ca Murder Incorporated, o

societate de asasini profesionişti aflată la ordinele şefilor Mafiei.

— Trebuie să înțelegi bine Statele Unite, *don* Luigi, şi mai ales situația lor geografică şi originile culturale, pentru a judeca mai bine politica lor externă. Din acest studiu tragi învățăminte remarcabile... Da! Absolut remarcabile!

— Ce fel de învățăminte, Meyer?

— Mai întâi, Statele Unite şi-au conservat flacăra care-i anima pe întemeietorii pelerini. Această țară se crede, în primul rând, o contrapartidă pozitivă la o Europă coruptă, teritoriu haotic de unde protestanții englezi cei mai stricți au fost alungați. America este înainte de toate pământul celor aleşi. Şi aceşti aleşi au ca misiune să lumineze lumea. Acesta este simbolul Statuii Libertății, nu?

— Da. Dar nu e nimic altceva decât o imagine.

— Să nu credeți asta, *don* Luigi. Imaginile concentrează dorințe. Nu le priviți cu condescendență, ci luați-le drept ceea ce sunt de în mod real: reprezentarea unor aspirații profunde şi simple în acelaşi timp. Pentru cei care cred că Statele Unite sunt modelul universal de urmat, preşedintele de la Washington este noul vicar al lui Dumnezeu pe pământ. Mai mult decât papa de la Roma.

— Deci, după părerea dumneavoastră, Statele Unite se consideră un model? Fie. Ele practică totuşi politica izolării.

— Este un adevăr care nu mai este de actualitate cu noul nostru preşedinte Roosevelt. New Deal-ul său este sortit eşecului. Curtea Supremă este împotriva lui, militarii din Liga Navală la fel. Marea criză economică este camuflată, dar nu terminată. Vă amintiți de scandalul Comisiei Nye, de anul trecut?

— Raportul senatorului Nye? Cel care a dezvăluit faptul că preşedintele Wilson nu lansase Statele Unite în război în

1917 numai ca să evite falimentul clienților săi francezi şi englezi?

— Da. Ei bine, rămăşițele crizei financiare mai ard încă mocnit. Nu există alt remediu decât războiul pentru a le stinge, iar Roosevelt o să schimbe politica pentru a se lansa pe acest drum. N-are de ales. Oh, bineînțeles, el nu va lovi niciodată primul, trebuie să salveze aparențele. Dar o să facă în aşa fel ca să aibă provocări din partea japonezilor sau a germanilor. De acum în cinci ani, cineva va aprinde butoiul cu pulbere într-un fel sau altul.

— Şi noi, Lansky? Ce trebuie să facem?

— Să închidem ochii la motivațiile ascunse ale ocupanților Casei Albe şi să fim mai patrioți ca niciodată. Marele pericol îl reprezintă fascismul, nazismul şi bolşevismul. Prefer să am un ticălos ipocrit de creştin protestant în Biroul Oval decât să văd secera şi ciocanul sau zvastica fluturând pe Capitoliu. În războiul care se anunță, *don* Luigi, vom alege uniunea sfântă sub stindardul înstelat. Fără să ezităm.

Dar, dacă, pentru Meyer Lansky, ezitarea nu intra în discuție, nu toți cei din Mafie împărtăşeau acest punct de vedere, iar reuniunile publice de susținere a fasciştilor din Italia numărau din ce în ce mai mulți participanți. Discret, i-am trimis pe unii din oamenii mei la aceste adunări. S-au întors cu veşti alarmante.

„Sălile sunt pline ochi. Mă înştiințară unii. Discursurile lui Carmine Ferrara sunt aplaudate din răsputeri şi se spune că el se gândeşte serios să-şi depună candidatura la primăria oraşului.”

„Pe străzi, *gli soldați* îşi umplu capul cu proiecte de război civil. Se şi văd deja mărşăluind prin Washington aşa cum Mussolini a mărşăluit prin Roma cu Cămăşile lui negre. Din ce în ce mai mulți italieni şi germani suspecți

debarcă în port. S-ar crede că se pregăteşte o lovitură urâtă”, îmi spuseră alții.

Aceste informații nu constituiau o dovadă formală de complot, dar eu. Am vrut să iau amenințarea în serios. În acord cu Meyer Lansky şi Lucky Luciano, m-am prefăcut că revin asupra opoziției mele față de Ferrara. Cerându-i o nouă întrevedere la sfârşitul anului 1935, am încercat să joc dublu cu el ca să aflu misterul pe care mi se părea că-l ascunde.

— Sunt foarte surprins că ați încercat să mă revedeți. *Don* Luigi, declară el la început cu un aer superior. Crezusem că poziția dumneavoastră e bine marcată şi că nu ne e favorabilă.

— Este adevărat că în acea perioadă am respins în bloc propunerea dumneavoastră. Dar conversația pe care am avut-o a trezit în mine interese pe care nu mi le bănuiam. De la ultima noastră întâlnire, m-am interesat mult de politică. Un teritoriu pe care preferasem mereu să-l ignor până atunci. În mod greşit, recunosc astăzi.

— Vă înțeleg, *don,* zise Ferrara calm. Afacerile treceau înainte de toate, este foarte normal...

— Dar concluziile pe care le-am tras de pe urma lecturilor m-au făcut să împărtăşesc numeroase puncte de vedere ale partidului fascist. Trebuie să mărturisesc că am comis eroarea de a arunca o privire prea rapidă asupra lui Mussolini şi Hitler. În primul rând, mi se pare că ei nu sunt niciunul, nici altul duşmani pentru Statele Unite. Dimpotrivă. Ei pot asigura stabilitatea vechii lumi într-un mod mult mai eficace decât democrațiile parlamentare...

Fața lui Carmine Ferrara deveni rumenă. Ochii începură să-i strălucească. Discursul meu îl făcu să gângurească de plăcere. Conştient că am agățat peştele, mă hotărâi să-i dau, fără să mai aştept, lovitura fatală.

— Mi-ar plăcea ca noi doi să facem pace, Carmine. Şi mi-ar mai plăcea să fac o donaţie partidului fascist.

— Partidul acceptă cu gratitudine toate darurile. Şi cu şi mai multă gratitudine ralierea dumneavoastră la cauza noastră. Ajutorul pe care mi-l daţi va fi preţios pentru noi, *don* Luigi. Nutrim mari proiecte pentru America!

— Atunci, îmi daţi o veste bună, m-am străduit eu să-i răspund zâmbind. Nu mi-ar plăcea ca fiul meu Gian să-şi ducă viaţa de bărbat într-o ţară condusă de negri şi venetici veniţi din toate părţile. Naţiunea noastră are nevoie de grandoare. Franklin Delano Roosevelt nu este omul care ne trebuie la Casa Albă.

— Veniţi deci la viitoarea noastră gală de sfârşit de an, îmi propuse imediat Carmine. O să întâlniţi oameni remarcabili. Să vă însoţească şi fiul şi soţia dumneavoastră. Va fi o reală plăcere pentru mine să-i cunosc în sfârşit.

Shelton Building

— Mi-a plăcut întotdeauna să te văd îmbrăcat la costum... Eşti un bărbat atât de frumos...

Caria îmi îndreptă uşor nodul de la papion. Mâinile ei erau uşoare şi catifelate. I le-am luat în palmele mele ca să i le sărut. În ciuda anilor petrecuţi împreună, nu ne săturasem unul de altul. În ochii mei, Caria rămânea fata în rochie modestă pe care, într-o seară a anului 1918, îndrăznisem s-o abordez în biroul agenţiei noastre de plasament pentru artişti. Când îi priveam faţa, când îi studiam formele, încercam aceeaşi emoţie, acelaşi sentiment de iubire ca înainte. În ceea ce o priveşte, în ciuda feţei mele deformate şi a manierelor cam grosolane, ştiam că un singur om din lume putea să rivalizeze cu

mine în inima ei: Gian, fiul nostru pe care amândoi îl iubeam mai presus de orice.

La început, fusesem foarte reticent la ideea de a le cere soției şi fiului meu să mă însoțească la petrecerea dată de Carmine Ferrara, dar Meyer Lansky mă convinsese să joc jocul pe de-a-ntregul, până la capăt.

— Cel mai rău lucru pe care ați putea să-l faceți acum ar fi să vă mulțumiți cu jumătăți de măsură, mă sfătuise eminența cenuşie a lui *capo di tutti capi.* Când i-am împărtăşit lui Lucky Luciano intenția dumneavoastră de a merge în persoană să vedeți ce pune la cale clica pe care Ferrara a strâns-o în jurul lui, a răsuflat uşurat. Vă dă aprobarea şi încrederea lui, cum şi eu vi le dau pe ale mele. Dar aveți grijă! Nimeni din tabăra adversă nu trebuie să bănuiască adevăratele dumneavoastră intenții. Faceți-le jocul cât mai complet posibil. E singurul mod de a afla ce plan au.

Am urmat aşadar întocmai directivele lui Lansky. Fiindcă aveam nevoie să intru în grațiile lui Ferrara, trebuia să suport mondenitățile până la capăt. Să mă dau drept un soț şi un tată de familie model printre fascişti era un mod destul de bun de a dovedi că intrasem în rândurile lor fără teamă şi fără gânduri ascunse. Am părăsit aşadar casa însoțit de Caria şi Gian, pe la ora şapte, în seara de 21 decembrie 1935, pentru a merge cu maşina la Shelton Hotel, pe Lexington Avenue. Stefano conducea Cadillacul lung îmbrăcat în piele plăcut mirositoare pe care îl foloseam pentru ocaziile deosebite. Negru şi lucios, automobilul gonea silențios pe străzile oraşului peste care cădeau primii fulgi mari de zăpadă din iarna aceea. Caria era tăcută şi privea zăpada care se învârtejea în jurul fleşelor luminate ale building-urilor. Gian bătea din picior ritmul, fredonând o veche melodie a lui Cab Calloway...

I’m the world’s most happy creature,
Teii me, what can worry me?
I’m crazy ’bout my baby
And my baby’s crazy ’bout me!

Apoi am ajuns în faţă la Shelton Building, un zgârie-nori masiv, impresionant. Faţada roşie şi sobră a clădirii şi absenţa oricărei ferestre vizibile îi dădeau un aer de turn medieval. Pentru o clipă, îmi reveniră în minte zidurile de granit negru ale penitenciarului Blackwell şi un fior rece mă trecu pe şira spinării.

— Nu te simţi bine? se îngrijoră imediat Caria.

Dar mi-am liniştit soţia şi, ridicându-i eu însumi gulerul de blană în jurul cefei, am luat-o de braţ pentru a trece împreună pragul hotelului Shelton. La trei paşi în urma noastră, Gian ne domina cu statura lui înaltă. La etajul patruzeci, am fost introduşi într-un vast salon care fremăta deja de oaspeţi. Pe o estradă, o mică orchestră cânta o muzică antrenantă, dar fără prea mare personalitate. De cum ne zări, Carmine Ferrara îşi croi drum prin mulţime pentru a veni să.ne întâmpine. Serata aceea trebuie că avea o importanţă deosebită pentru el căci îşi tăiase părul şi îşi periase *tuxedo-ul*[58]. Chiar şi unghiile îi erau curate.

— *Don* Luigi, sunt atât de fericit că vă aflaţi printre noi! Este o seară pe care n-o s-o uitaţi, vă promit!

Abia dacă le acordase o privire politicoasă Cariei şi lui Gian, că mă duse să mă prezinte unor persoane care se întorseseră către mine încă de când intrasem. Mulţi italieni printre invitaţi. Mulţi oameni pe care-i întâlnisem deja pe ici-pe colo, cu cele mai diverse ocazii. Câţiva mafioţi,

---

[58] *Tuxedo* (engl.) – smoching (n. Tr,).

bineînțeles, cu care m-am îmbrățişat aşa cum fac de obicei membrii familiei. Nu erau naşi de valoare, dar, laolaltă, trebuie că aveau aproape două mii de *soldați* la ordinele lor. Cel mai important dintre ei era Petrone „Peppo” Ban, un tip din generația mea, napolitan, renumit pentru cruzimea lui. Se spuneau o mulțime de poveşti despre „Peppo” Bari. Nu ştiu dacă toate erau adevărate, dar şi cele mai puțin sângeroase dintre ele erau înspăimântătoare. Se spunea de exemplu că nu-şi folosea ucigaşii-torpilă decât pentru a-i aduce lui victimele pe care le asasina personal şi ale căror capete le păstra în borcane cu formol depozitate în seifurile unei bănci. Dacă Ferrara nu era nimic altceva decât un fel de bou, Petrone era un taur sălbatic, scund, spătos, extraordinar de puternic şi rezistent. Ştiam că era gelos pe Luciano şi că îl detesta pe Meyer Lansky mai presus de orice. Antisemit înverşunat, el nu suporta ca *il capo di tutti capi* să-i primească în familiile Mafiei pe străini.

— *Don* Luigi, exclamă el după ce mă strânsese la torsul lui scurt, sunt încântat să vă văd printre noi. Şi eu care vă credeam una din creaturile lui Luciano! Ferrara mi-a raportat ce ați spus despre viitorul țării noastre. Vă aprob în totalitate! Roosevelt este un peşte pentru America. Mai rău: un peşte pentru întreg Occidentul...

— Cu siguranță, *don* Petrone, aprobai eu sobru forțându-mă să zâmbesc. Situația se agravează pe zi ce trece. Ar trebui să ne hotărâm să ne lipsim de elefantul republican ca să strivim măgarul democrat.

— Ha! izbucni, amuzat, în râs Ferrara. Ne luați vorbele din gură, *don* Luigi... Veniți... Ne vom simți mai în largul nostru într-un loc liniştit ca să stăm de vorbă serios.

În ciuda lavandei cu care se stropise din belşug, Carmine începea iar să duhnească precum o tejghea de măcelărie.

Aproape că a trebuit să mă ciupesc de nas ca să-i suport mirosul în timp ce mă conducea în altă parte, cu „Peppo” Bari în urma noastră. Ferrara se îndreptă spre o uşă batantă păzită de două gărzi în smoching. La subraţul lor se ghicea umflătura unui toc de pistol.

Am pătruns într-un mic fumoar decorat ca un club englezesc: lumini discrete, fotolii adânci, pereţi tapisaţi cu cărţi şi tablouri, covor gros... Zece-cincisprezece persoane erau deja instalate acolo, unele total necunoscute de mine şi altele în care am recunoscui nişte mafioţi. Dar niciunul nu era new-yorkez. Se aflau acolo Cello Altieri, dintr-o mică familie din Baton Rouge; Jillo Leopardi, din Orlando, Florida; Paolino Dicastello şi Hiero Zadamante, din New Orleans...

Stând aproape în centrul acestei reuniuni, am văzul singura femeie a grupului. Îmbrăcată şi ea în taior şi pantaloni negri, purtând pantofi de lac cu şireturi şi ceas la mână. Fuma cu nepăsare o ţigara lungă care o învăluia într-un fum albastru şi greu, la fel de îmbătător ca un nor de tămâie. Coafată băieţeşte, cu părul tăiat scurt şi pomădat în maniera berlineză de la sfârşitul anilor douăzeci, cu pielea foarte albă şi gura bine desenată scoasă în evidenţă de un ruj intens, ea degaja un şarm animalic, o senzualitate de panteră care magnetiza toate privirile. În ultimii ani, numeroase actriţe sau animatoare de revistă celebre se succedaseră la masa mea, făcându-mă să mă obişnuiesc cu compania femeilor foarte drăguţe. Aşa ceva nu mă mai impresiona de mult. Sculpturala Theda Bara în persoană, care obişnuia să joace despuiată în rol de regină a Orientului pe "vremea cinematografului mut, se afişase adesea la braţul meu, jucându-se cu ingenuitate cu perlele care-i cădeau în cascadă în decolteu, fără să atingă totuşi niciodată forţa erotică pe care o degaja necunoscuta. Cu

mii de fanfaronade slugarnice, Ferrara îşi mişcă trupul burduhănos până la ea şi se folosi de pretextul de a mă prezenta pentru a se apleca spre obrazul ei.

— Vi-l prezint pe *don* Luigi Monti, unul din cei mat importanţi reprezentanţi ai comunităţii italiene din New York şi, de puţin timp, un foarte generos donator şi aderent la cauza noastră.

— Eu sunt Laiime Galjero, îmi zise ea întinzându-mi mâna lungă cu unghii lăcuite în culoarea sângelui.

În modul cel mai furtiv posibil, îi atinsei uşor degetele cu vârful buzelor şi luai loc în fotoliul pe care mi-l arăta Ferrara.

— Aşadar, vă alăturaţi cauzei noastre, *don* Luigi... Putem să cunoaştem natura considerentelor care v-au condus până la noi? mă întrebă un bărbat căruia nu-i fusesem prezentat şi care, până atunci, nu-mi atrăsese atenţia.

Se exprima cu un puternic accent tărăgănat, tipic pentru cei din Louisiana. În semiîntuneric, nu prea îi distingeam trăsăturile.

— Onorabilul intervenient este M. Ephrai'm Cassard, îmi şopti Carmine Ferrara ca pentru a scuza impoliteţea sudistului. Deţinător de plantaţii la Baton Rouge şi la New Orleans. Una din marile averi de pe malurile fluviului Mississippi...

— Nu asta este cel mai important, îl corijă Cassard. Până la urmă asta nu e nimic altceva decât o faţadă în spatele căreia se comasează patru milioane din concetăţenii noştri.

— O faţadă? zise naşul Hiero Zadamante pufnind. Spune mai degrabă o mască. O mască albă şi ascuţită! *Don* Luigi, ăsta nu trebuie să fie un mister pentru dumneavoastră: prietenul nostru, M. Ephraîm Cassard, este vrăjitorul suprem al Ku Klux Klan-ului...

Fălcile mi se încleştară. Până atunci, nu întâlnisem niciodată în drumul meu această organizaţie secretă care, de la sfârşitul Războiului de Secesiune, îşi începuse activităţile vânându-i pe negri în statele din Sud, apoi îşi extinsese rapid ura asupra catolicilor, evreilor şi asupra tuturor noilor imigranţi, indiferent de origine.

indiferent de culoarea pielii. Pe un ton mai întâi destul de abătut, am început să-i răspund în mod convenţional lui Cassard. Suna destul de găunos, dar păru să fie mulţumit. Conversaţia ricoşă, apoi se derulă câteva minute fără ca eu să mai fiu solicitat. Am profitat de acest lucru pentru a observa cu colţul ochiului siluetele din jurul meu. Nu ştiu de ce, fiindcă poziţia şi funcţia ei nu-mi fuseseră precizate, dar Laiime Galjero mi se părea a fi arbitrul dezbaterilor. Chiar dacă ea nu vorbea decât foarte puţin, aprobarea ei era aşteptată de toţi. Chiar Cassard, dominator cu oricare dintre noi, redevenea umil adresându-i-se ei. Foarte repede, am remarcat că Ferrara îşi consulta neîncetat ceasul. Şi-l scotea din jiletcă şi-i privea acele cu un fel de nerăbdare amestecată cu teamă, îmi simţi privirea întrebătoare şi asta îl făcu să surâdă. Într-un mod foarte familiar, îmi făcu un semn din ochi exact ca şi cum mă făcea complice la o surpriză pe care o pregătea de mult în fine, după ce manevra s-a repetat de cinci sau şase ori într-un interval de douăzeci de minute, el îşi agită mâinile pentru a cere cuvântul.

— Doamnă, domnilor, spuse el pe un ton de Mister Loyal arzând de nerăbdare să anunţe punctul de atracţie al unui spectacol de circ, trebuie să vă întrerup pentru a vă face o dezvăluire importantă...

Dacă câteva „Ah!”-uri şi „Oh!”-uri de surpriză ieşiră din gura unora, majoritatea feţelor căpătară o expresie severă de complicitate şi se făcu imediat linişte.

— Pentru cei care încă n-o ştiu, începu Ferrara, această seară va fi marcată cu o bilă albă în istoria Statelor Unite ale Americii. Cu o bilă albă, am spus? Desigur! Dar o altă culoare va lumina această noapte de iarnă: o culoare vie, o culoare de foc, roşul flăcării reînvierii noastre! Şi, mai ales, roşul sângelui duşmanilor noştri!

Oratorul se înfierbânta pe măsură ce îşi rostea discursul. Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la o caricatură a lui Mussolini sau a lui Hitler: se împurpura ca cel dintâi şi răcnea ca celălalt.

— Prieteni! La ora la care vă vorbesc, zeci de oameni de-ai noştri se îngrămădesc în automobile şi gonesc pe străzi până la țintele lor. În seara asta, trădătorul Lucky Luciano nu va mai fi! în seara asta, evreul Meyer Lansky va fi ucis! în seara asta, toți naşii din Cosa Nostra care nu s-au alăturat drapelului fascismului triumfător vor fi eliminați din calea noastră!

Izbucniră aplauze. Latime Galjero trase un fum din țigara ei şi zâmbi cu toți dinții. Cassard ridică paharul în direcția mea şi îmi făcu un semn uşor din cap. Privirea lui era, totuşi, plină de ironie: „Ai scăpat frumos, băiete, părea el să-mi spună. Ai sărit exact la timp în barca noii revoluții americane! Bun venit! Dar stau totuşi cu ochii pe tine!”.

I-am răspuns la salut şi m-am străduit să par vesel. Totuşi, vestea mă îngrozea. Deşi îmi dădeam osteneala să nu las să se vadă nimic, inima începuse să-mi bată de frică şi îmi simțeam tot corpul acoperit de sudoare rece. Nu mă gândeam decât la un singur lucru: să găsesc un mod de a mă sustrage fără să atrag atenția, ca să-i previn pe Luciano şi pe Lansky de pericolul care plutea asupra lor... Poate că era deja prea târziu, dar, dacă era să dau crezare spuselor lui Ferrara, ucigaşii de-abia părăsiseră baza. Cu puțin noroc, dacă reuşeam să-i prind la telefon pe capo *di tutti*

capi sau pe locotenentul lui, ei ar avea posibilitatea să fugă sau, cel puțin, să se pregătească de atacul iminent a cărui țintă erau. Am străbătut încăperea din priviri, în căutarea unei ieşiri discrete, dar fumoarul nu avea altă ieşire decât uşa pe care intrasem, Pasiv am aşteptat câteva clipe ca să se reia mai abitir conversațiile în jurul meu. Hrănit de anunțul senzațional, şuvoiul de vorbe nu înceta să se umfle. Când am văzut că nimeni nu se mai interesa de mine, mi-am părăsit locul şi m-am prefăcut că mă îndrept spre bar ca să-mi umplu paharul. Am mai aşteptat un minut în întunericul bibliotecii, fără să mă mişc, aproape fără să respir. Întrucât nimeni nu părea să remarce fotoliul meu gol, am apăsat clanța uşii şi am părăsit salonul privat. La câțiva metri de acolo, am avut şansa să reperez silueta longilină a lui Gian, aflat într-o conversație aprinsă cu tineri şi tinere de vârsta lui. I-am făcut semn să se apropie.

— Gian, i-am şoptit la ureche, trăgându-l în scobitura unei firide, Gian, am nevoie de tine! Se petrece un eveniment de o extremă gravitate, n-am timp să-ți dau detalii, aşa că ascultă-mă bine şi fă ce-ți spun fără să pui întrebări. Fugi imediat la garaj, găseşte-l pe Stefano şi cere-i să te ducă acasă la Lucky Luciano. Preveniți-l pe Lucky că nişte ucigaşi trimişi de Carmine Ferrara, *don* Petrone Bari şi un oarecare Ephrai'm Cassard, din New Orleans, sunt pe punctul de a ajunge la el. Un alt grup trebuie să se ocupe de Meyer Lansky. Ai priceput?

Gian încuviință în tăcere. Am înțeles din figura lui gravă că urgența şi seriozitatea situației nu-i scăpaseră.

— Acum, o să-mi promiți mai ales ceva, i-am mai spus eu punându-i mâinile pe umeri. Vreau ca Stefano să-ți dea una din armele lui. Dar n-o folosi decât ca ultimă soluție, şi numai pentru a te apăra. Orice s-ar întâmpla, îți interzic să te apropii de Luciano sau de oricine altcineva dacă luptele

au început deja. Te trimit acolo, dar, dacă vezi că ajungi prea târziu, baţi imediat în retragere cu Stefano. M-ai înţeles bine, fiule?

— Da, tată. Îţi promit să fiu prudent şi să nu-mi risc viaţa prosteşte. Voi respecta acest angajament.

Privirea lui era sinceră şi ştiam că nu era nicio duplicitate în ea. Niciodată fiul meu nu-mi înşelase aşteptările; ceea ce promisese respectase întotdeauna.

— E bine. Du-te, acum... Şi fără să te faci remarcat.

În timp ce îl lăsam pe Gian să zboare spre Luciano, am traversat sala de bal în căutarea Cariei. M-am străduit în zadar să scrutez cu cea mai mare atenţie spaţiul arhiplin, mi-a fost imposibil să-i disting silueta micuţă în hula mişcătoare a invitaţilor. Turbat de furie, am pornit în căutarea unui telefon.

— Găsiţi telefoane în sectorul facilităţi, domnule, mă informă un servitor în livrea roşie.

La capătul unui culoar, dincolo de lavabourile de marmură şi de o mare oglindă fără cadru, am găsit două mici uşi batante cu panouri de sticlă translucidă. Una din cabine era deja ocupată. Am intrat în cealaltă, fără să-mi fac griji cu privire la identitatea vecinului meu. Febril, mai neliniştit acum pentru viaţa lui Gian decât pentru cele ale lui Luciano şi Lansky, i-am cerut operatoarei să formeze numărul lui Luciano. Timp de un minut, telefonul a sunat în gol.

— Nu răspunde nimeni la numărul cerut, domnule. Mai insist? îmi zise centralista.

— Nu! Faceţi un alt apel pentru mine, vă rog.

I-am dat de această dată numărul reşedinţei private a lui Meyer Lansky. Trei sonerii au rămas fără răspuns. La a patra, în sfârşit, a ridicat cineva receptorul. Cu un oftat de

uşurare, am recunoscut vocea piţigăiată a consilierului lui Luciano.

— Meyer, am spus pe un ton înnebunit de spaimă. Luigi Monti la aparat... Am să vă dau o informaţie extrem de urgentă...

În câteva cuvinte, i-am expus situaţia şi i-am dat numele principalilor complotişti. La celălalt capăt al firului, Lansky mă asculta fără să mă întrerupă. În cele din urmă, după ce i-am spus totul, a vorbit şi el:

— Fug imediat şi îl previn pe Lucky... în ceea ce vi priveşte, părăsiţi imediat Shelton Building şi peste două ore să fiţi în Coney Island, la restaurantul Tamaro. Acolo unde am dejunat cu Luciano în luna august. O să luăm o hotărâre...

Un pic liniştit, am lăsat telefonul jos. Cel puţin, nu mai eram singurul care cunoşteam planul de eliminare pe cale de a se înfăptui în sânul Cosa Nostra. Una din principalele ţinte era avertizată de iminenţa pericolului iar cealaltă avea să fie în curând. M-am dus să-mi dau c-un pic de apă pe faţă pentru a mă răcori. O fereastră mare dădea spre exterior, dar era imposibil să văd oraşul fiindcă înălţimile turnului erau prinse într-un strat gros de nori. Fulgi mari de zăpadă groşi ca nişte castane se striveau violent pe fereastră, aduşi de un vânt puternic şi schimbător. Departe sub mine, ghiceam circulaţia mult încetinită de furtuna care se iscase în cursul ultimei ore. Timpul urât trebuie că le făcea probleme ucigaşilor trimişi în misiune de complotişti, dar totodată împiedica şi înaintarea lui Gian şi a lui Stefano către Lucky Luciano. Eram preocupat să-mi usuc mâinile când uşa toaletei se deschise în spatele meu. Spre marea mea surpriză, nu un bărbat, ci Latime Galjero intrase. Închizând uşor uşa în urma ei, tânăra îşi aprinse o nouă havană. Ea se sprijini cu nepăsare de peretele

îmbrăcat în bucăți de faianța albăstrii după modelul unui zigurat de cinema. Cu o mână în buzunar, cu cealaltă ocupată să-şi țină țigara, ea îndoi piciorul, cu talpa pantofului lipită pe perele, îşi descheie cei trei nasturi de la vestă şi se arcui. Sfârcurile sânilor goi împingeau prin mătasea cămăşii albe. În ciuda poziției şi a atitudinii provocatoare, m-am făcut că nu-i dau atenție şi am continuat pentru o clipă să-mi usuc mâinile, ca şi cum aş fi fost tot singur. Dar acest biet pretext n-a ținut mult timp şi, în cele din urmă, a trebuit să mă întorc spre ea.

— *Don* Luigi Monti, nu-i aşa? mă întrebă ea atunci zâmbind.

— Da, am zis eu simplu prefăcându-mă că o iau spre ieşire fără să mai aştept.

— Fiul dumneavoastră a părăsit în grabă clădirea în urmă cu doar câteva minute, nu-i aşa, *don* Monti?

Inima mi se opri pentru o clipă.

— Noaptea, la New York, este periculoasă, reluă ea. N-ar fi trebuit să-l lăsați singur. Tinerii ca el sunt creaturi atât de sensibile, atât de fragile, în ciuda aerelor de bărbați în toată firea pe care adoră să şi le dea...

Chiar dacă accentul ei european era destul de pronunțat, ea mânuia engleza cu uşurința unei veritabile anglo-saxone. Aerele de pisică în călduri pe care şi le dădea neimpresionându-mă, am privit-o drept în ochi amenințător.

— Fiul meu se duce unde crede el că e bine să se ducă şi când are chef. Doar mama lui şi cu mine avem dreptul să ne amestecăm în viața lui. Nimeni altcineva!

Fețele noastre erau foarte aproape acum şi ne priveam cu dispreț. Scena dură o clipă, apoi Latime îşi făcu nările să freamăte cu ostentație, ca un animal carnivor care descoperă brusc urma prăzii.

— Îmi place parfumul cu care v-ați dat, *don* Luigi, spuse ea în sfârşit, dar detest mirosul dumneavoastră... Este un damf acru, pe care l-am respirat prea des ca să nu-l recunosc... Este mirosul duplicității şi al trădării! Dumneavoastră, *don* Luigi, sunteți un trădător al cauzei noastre, nu-i aşa?

Fără să-mi lase răgazul de a răspunde, Laume Galjero bătu de două ori în peretele de faianță. Imediat uşa se deschise şi trei gorile se aruncară asupra mea. Atacul se produsese prea repede ca să reacționez eficace. Abia dacă am avut timp să lovesc grosolan cu pumnul la întâmplare, că am şi fost înconjurat de cele trei gărzi.

— E inutil să creați un scandal aici, domnilor, declară Latime Galjero. Debarasați-vă de Luigi Monti fără să faceți valuri. Nimeni să nu-l mai vadă vreodată în viață, s-a înțeles?

— Da, doamnă, încuviință tipul care părea să fie şeful.

Laume îşi luă tălpăşița fără să-mi acorde nici măcar o privire. Persistând în urma ei. Parfumul de tutun fu în curând ultimul vestigiu al prezenței sale.

— Haide, Monti, e rândul tău să mergi la plimbare. I-ai trimis adesea pe alții, după câte se spune. Trebuie că bănuiai că-ți va veni şi ție rândul într-o zi...

În timp ce cei doi acoliți mă țineau zdravăn de subsuori, şeful îşi armă brațul şi îmi dădu una după alta trei sau patru directe în stomac. Băiatul ştia unde şi cum să lovească, eficacitatea lui trăda experiența unui fost boxer. A fost cât pe ce să-mi pierd cunoştința. Am fost apoi târât pe o scară de serviciu din beton şi aruncat cu capul înainte într-o cuşcă strâmtă de ascensor cu grilaj. Capul meu lovi brutal peretele cabinei, ceea ce mă doborî de-a binelea. Prăbuşit la pământ, între picioarele celor trei țipi care se înghesuiau în jurul meu, am simțit că urcam. Am mers

fără oprire vreo zece etaje. În sfârşit, m-au ridicat şi m-au împins iar într-un labirint de culoare întunecate. Boxerul a descuiat un lacăt cu ajutorul unei chei scoase din buzunar şi a deschis cu o lovitură de picior o poartă de fier deformată, plină toată de rugină. Am simțit imediat vântul înghețat trecându-mi peste față. Fulgi enormi de zăpadă au năvălit în culoar şi s-au pus pe *tuxedo*-ul meu. Frigul mă mai reanimă un pic, aş fi putut să mă ridic în picioare, dar am ales dimpotrivă să mă atârn cu toată greutatea ca să mimez că sunt leşinat şi să adorm bănuiala paznicilor mei. În timp ce mă ridicau ca să mă facă să trec pragul mai înalt care ducea pe acoperişul clădirii, m-am proptit cu toată puterea în perete şi am împins cu violență în picioare. Bruschețea reacției mele l-a surprins pe unul din gardieni, care şi-a pierdut rapid echilibrul. În elanul său, a căzut înapoi fără să poate să se țină, eliberându-mi astfel unul din brațe. Vălul roşu al furiei îmi trecu în acea clipă prin fața ochilor, scurtcircuitând orice urmă de rațiune. Fără să mă gândesc, am apucat cu dinții urechea adversarului meu cel mai apropiat şi am tras. Legătura este fină între craniu şi acest organ; ea se rupe repede şi provoacă o durere teribilă care paralizează orice altă reacție. Tipul urlă şi căzu în genunchi în fața mea, cu mâna lipită de tâmplă de unde se scurgea un şuvoi de sânge. Cât despre cel de-al treilea, siderat de brusca răsturnare a situației, nu i-am lăsat timp să ducă mâna la subraț pentru a-şi scoate pistolul şi i-am tras, cu toată puterea, un picior în tibie. Osul trosni ca o creangă uscată, făcându-l să geamă şi să plângă de durere.

În câteva secunde, reuşisem să-mi pun cei trei adversari la pământ. I-am smuls arma celui pe care îl mutilasem şi i-am tras un glonț în cap. Deplasând țeava armei cu câteva degete, am făcut să explodeze calota craniană a celui de-al doilea înainte de a-l lua în vizor pe primul, cel pe care doar

îl dezechilibrasem. Dar tipul se ridicase deja şi se țâra prin zăpadă, sperând să se piardă în furtună. Probabil se rănise în cădere, căci o dâră subțire de sânge rămânea în urma lui. Am tras o dată sau de două ori la nimereală în direcția lui, apoi a trebuit să plonjez la rându-mi în afară căci, deja, ținta mea reuşise să iasă din câmpul meu vizual. Un glonț şuieră pe lângă mine. Un al doilea se strivi în beton în dreapta mea, chiar la înălțimea feței mele. Înaintând aplecat, m-am luat după urmele pe care tipul le lăsa în zăpadă. La acea altitudine, rafalele de vânt erau atât de violente, încât abia puteam să mă țin pe picioare. Zgâlțâit, mă clătinam periculos, fiind pe punctul de a fi luat pe sus la fiecare pas şi trebuia să-mi încordez puternic coapsele ca să nu fiu măturat ca un pai. Sunt un bărbat cu o statură masivă şi cu muşchi puternici. Mai subțire şi mai firav ca mine, un gabarit ca cel al lui Stefano n-ar fi putut să reziste la vântul care vuia pe platformă.

În cele din urmă, m-am trezit în fața boxerului. Figura îi era plină de sânge dar nu înțelegeam ce rană avea. Omul se săturase să fugă. Nu se mai ascundea. Îmi făcea semn să mă apropii, ca şi cum vroia să avem un duel demn de Vestul Sălbatic.

— Monti! Vino, Monti! Să câştige cel mai bun!

Abia dacă îi auzeam cuvintele în mijlocul urletelor furtunii, dar asta n-avea importanță. Am tras amândoi odată, el fără să se mişte, eu continuând să mă apropii, întinzând o cortină de gloanțe atât pentru a mă proteja, cât şi pentru a-l atinge. Am fost la fel de nenorocoşi atât unul cât şi celălalt; nu ştiu dacă turbulențele ne deviau proiectilele sau dacă un decret emis de un zeu necunoscut cerea ca noi să ajungem să ne batem cu mâinile goale, dar încărcătorul lui şi al meu se goliră în acelaşi timp! Atunci, în timp ce boxerul rănit se scotocea prin buzunare în

căutare de muniție nouă, eu l-am lovit cu automatul în față. S-a auzit un sunet de dinți sparți. Tipul se clătină pe picioare, înăbuşind o înjurătură, piciorul îi alunecă pe zăpadă şi el basculă în spate, în gol... Nu ştiu dacă-şi dăduse seama, dar alesese să mă înfrunte pe marginea terasei, acolo unde nu era niciun parapet contra căderii de pe acoperiş... Cât timp îi trebuie unui corp înainte de a se strivi de pământ după o cădere de cincizeci de etaje? Tot ce ştiu este că inima este victima unei sincope. În timpul unei asemenea căderi, frica este cea care ucide. Şi ucide cu mult timp înaintea producerii şocului cinetic.

Întorcându-mă înapoi, am controlat corpurile fără viață ale celorlalte două gărzi ca să le iau armele şi cartuşele de rezervă. După această primă bătălie, o singură idee mă obseda: să o găsesc pe Caria cât mai repede şi să o scot din capcana colcăind de duşmani în care se transformase subit Shelton Building. În ciuda urgenței situației, preferam să evit utilizarea liftului care, o ştiam din experiență, nu era decât un coşciug vertical în care mulți din *amici noştri* intraseră într-o zi fără suspiciune pentru a nu mai ieşi niciodată de acolo. Am coborât aşadar zece etaje pe scara de serviciu înainte de a mă opri un minut pentru a-mi trage sufletul şi a-mi aranja hainele. Băgându-mi cele două pistoale automate la spate, m-am întors în sala de recepție pe drumul toaletelor cu pereții îmbrăcați în faianță bleu. O ultimă privire în oglindă mi-a permis să şterg firişoarele de sânge care îmi mânjeau nasul şi comisura buzelor. Puțin timp se scursese din momentul în care Latime îşi asmuțise câinii pe mine. Zece sau cincisprezece minute, cel mult...

În sală, orchestra continua să cânte şi nimic din atitudinea invitaților nu te făcea să ghiceşti că tocmai se derulaseră evenimente sângeroase cu câteva etaje deasupra capetelor lor. Femeile țineau o cupă de şampanie

în mâna îngreunată de bijuterii, iar ochii bărbaților străluceau când se scufundau în decolteul lor adânc sau când urcau pe despicătura rochiei lor. Scrutam mulțimea în căutarea Cariei, când am simțit cum mă apucă cineva brusc de braț.

— Gian nu este cu tine, Luigi? mă întrebă soția mea care începea să înțeleagă că ceva neobişnuit se întâmplase.

— L-am trimis pe Gian afară cu Stefano, am răspuns. O să-ți explic. Acum, trebuie să ieşim amândoi cât mai repede posibil. Urmează-mă. După ce plecăm de aici, o să-ți explic totul.

Fără să insiste sau să pară că se neliniştește. Caria mă strânse şi mai tare de braț şi se arătă dispusă să părăsească Shelton-ul imediat. Liniştiți, ne-am îndreptat spre garderobă de unde ne-am recuperat mantouri le ca şi cum nu se întâmplase nimic. În momentul în care apăsam pe butonul de apel al liftului, am auzit zarvă în spatele nostru. Întorcându-mă, l-am văzut pe Ephratm Cassard dând colțul culoarului cu patru din zbirii lui pe urme. Deasupra elevatorului, săgeata arăta că liftul se afla abia între etajele douăzeci şi treizeci.

— La pământ! am urlat la Caria. Întinde-te pe jos, repede!

În timp ce soția mea se lăsa în jos, am scos cele două automate de la curea şi am tras în oamenii lui Cassard. Primii doi, atinşi în piept, se prăbuşiră fără să aibă timp să replice, dar următorii doi plonjară unul în spatele unei comode mari, pântecoase, celălalt în dreptul unei uşi. Cassard se dădu uşor înapoi, fără să pară câtuşi de puțin înspăimântat. Am tras o scurtă rafală înspre el fără să reuşesc să-l ating, dar a trebuit foarte repede să renunț la această țintă pentru a răspunde la gloanțele mercenarilor săi. La stânga, acajuul mobilei pântecoase explodă într-o

ploaie de aşchii sub tirul meu. La dreapta, făceam să țâşnească tencuiala... Un glonț advers se pierdu în tavan, un altul sparse o oglindă mare cu ramă aurită, un al treilea ricoşa într-o lustră căreia îi sparse becurile. Țipete de groază se auziră din sala de recepție. Cassard urla o frază pe care n-am înțeles-o. Continuând să trag pentru a mă acoperi, am aruncat o privire panicată la săgeata liftului care se apropia acum rapid de noi. În clipa în care cabina sosea în sfârşit, percutorul uneia din armele mele pocni în gol.

— Caria, în picioare! în lift, repede!

Era o nebunie să urcăm în cabină, o ştiam. Singur, mi-aş fi încercat norocul pe scări, dar soția mea nu era la fel de călită şi nici la fel de vioaie ca mine. Chiar dacă era periculoasă, trebuia deci să optăm pentru soluția cea mai rapidă. Împingând-o pe Caria pe uşile culisante, am mai tras un ultim glonț în urma mea şi m-am năpustit în cabină. Un servitor era acolo, ghemuit într-un colț, cu capul între brațe, tremurând şi gemând. Caria, care spre deosebire de el, nu-şi pierduse deloc sângele rece, apăsase pe buton pentru a coborî. Uşile se închiseră cu un şuierat şi coborârea începu. Am luat din buzunare muniția furată de la morții de pe acoperiş şi mi-am umplut metodic cele două încărcătoare străduindu-mă să respir temeinic şi să-mi calmez inima care bătea nebuneşte. I-am făcut semn Clarei să se plaseze chiar în spatele meu. Se mai scurse un minut până să ajungem în sfârşit la parter. Brusc, cu brațele întinse în fața mea, am ieşit din cabină, gata să trag în primul adversar care ar fi apărut, dar nimeni n-a încercat să ne oprească. Puținele persoane prezente în holul Shelton-ului ne priviră cu spaimă, cu o expresie de nedumerire totală pe fată. Aparent, nici Cassard, nici Ferrara, nici *don* „Peppo” Bari nu avuseseră timp să

organizeze convenabil urmărirea noastră... După ce am trecut de uşa turnantă a clădirii, am traversat parvisul alergând. Zăpada cădea din ce în ce mai deasă şi un vânt îngheţat sufla la fel de tare în stradă ca pe acoperiş.

— Taxi! am urlat zărind o maşină.

Luând-o pe Caria de mână, am ajutat-o să urce şi am luat loc lângă ea, verificând pentru ultima dată dacă nu ne urmărea cineva. Albă la faţă ca varul dar fără să tremure, soţia mea era concentrată, tensionată, în continuare gata pentru orice.

— Unde mergem, domnule? mă întrebă şoferul.

— În direcţia Harlem, am răspuns eu gâfâind. O să-ţi dau adresa când ajungem în zonă.

— De ce Harlem? mă întrebă Clara cu o voce neutră.

— Te duc într-un loc sigur... la un prieten...

Murder Incorporated

Murphy Drop era unul din marii şefi de bandă din Harlem. Bunele relaţii pe care le întreţineam cu el datau din ziua în care acceptasem să-i deschid uşa unuia din cabaretele mele. În perioada aceea, Cotlon Club şi Sugar Cane – principalele mele rivale – erau strict interzise clienţilor de culoare. Pe scenă, fete cu corp de bronz îşi legănau şoldurile pe ritmurile tobelor, dar lotul nu era decât o sinistră mascaradă căci, în sală, numai albii erau autorizaţi să se bucure de spectacol. Eu fusesem primul care lăsase negrii să intre în localuri. Asta îmi adusese numeroase reproşuri şi multe ostilităţi, ba chiar, pentru un timp, o îngrijorătoare pierdere de clientelă. Dar lucrurile se calmaseră încet-încet şi chiar dacă pierdusem definitiv câteva relaţii importante, câştigasem în schimb noi prietenii foarte fructuoase. Drop se număra indiscutabil printre acestea. Cum apărea în cartierul lui o fată drăguţă

cu veleităţi de dansatoare, el mi-o trimitea la audiţie. Tot aşa, când o cântăreaţă de gospel se făcea remarcată duminica la slujbă, el o îndruma imediat spre directorii mei artistici. În mare parte, datorită lui făcusem unele din cele mai frumoase descoperiri şi cluburile mele se bucurau de o reputaţie de originalitate şi de calitate cel puţin egală cu a altor mari afişe din oraş.

Drop au era un bărbat exuberant. Îşi conducea afacerile aproape la fel cum mi le conduceam eu pe ale mele. Un pic mai tânăr ca mine, el nu utiliza violenţa decât atunci când era necesară şi nu căuta decât să statornicească micul regat pe care şi-l crease în sânul comunităţii sale. Fără să manifeste ambiţii nemăsurate. Preferând o sosire discretă în vizuina lui, am oprit taxiul cu mult înainte de a pătrunde în inima Harlemului, apoi. Luând-o pe soţia mea de mână. Am intrat pe străzile întunecate, în timp ce înaintam din bloc în bloc, aveam impresia că ne cufundăm în trecut. Aici. Nu erau faţade dichisite ca în Utile Italy, ci case vechi prost întreţinute, de-a lungul cărora spânzurau fire electrice uneori periculos de neizolate... Am coborât astfel toată West Street 51 şi am mers două sute de metri de-a lungul liniei de metrou aeriene până la o esplanadă unde fusese amenajat grosolan un patinoar pentru puştii cartierului. Furtuna alungase însă pe toată lumea; lămpile cu arcuri electrice străluceau fără să mai lumineze pe nimeni. În spatele patinoarului, am intrat într-un tunel în care se simţea miros de urină şi de ulei murdar. Trei ţipi stăteau rezemaţi de zid. Încălzindu-se lângă un bidon în care ardeau nişte scândurele. Ne lăsară să trecem fără ca nici măcar să se uite la noi. La celălalt capăt al tunelului, am urcat pe o scară şi am traversat o verandă pictată în roşu. În fundul unei curţi pavate se ridica un atelier de tâmplărie în care se confecţiona material pentru

înmormântări. Nişte coşciuge acoperite de zăpadă se aliniau lângă un zid. Am bătut la o uşă. Un filfizon cu păr lânos îmi deschise. Înspăimântat să vadă un cuplu de albi.

— Sunt Luigi Monti. I-am spus fără să-i las timp să-şi exprime surpriza. Murphy Drop mă cunoaşte bine. Anunță-l imediat că vreau să-l văd!

Portarul ne-a poftit să intrăm şi ne-a cerut să aşteptăm pe culoar în timp ce el dispărea în întunericul clădirii. Printr-o uşă foarte apropiată se auzeau zgomote specifice unei cine în familie care nu se terminase încă: zăngănit de tacâmuri, trăncăneală de puştani, voci feminine groase şi fals amenințătoare... Un miros de mirodenii ne izbi nările. Am încercat să zâmbesc ca s-o liniştesc pe Clara.

— Totul o să fie bine, am asigurat-o. Vei fi în siguranță aici.

Dar ştiam foarte bine că nu soarta ei personală o preocupa. Gândurile ei erau îndreptate spre Gian mai întâi, apoi spre mine, căci înțelesese de mult timp că aveam să plec în curând ca să înfrunt noi pericole. În câteva cuvinte, i-am explicat situația. Asta păru să o calmeze puțin, căci nimic nu e mai înnebunitor decât să ştii că te paşte un pericol fără să-i cunoşti natura.

— Ce se va întâmpla dacă Luciano şi Lansky sunt asasinați deşi tu i-ai avertizat? mă întrebă ea după un lung minut de gândire.

— Dacă nu reuşim să stăpânim situația singuri, va trebui s-o rezolvăm aducând această afacere la cunoştința autorităților. Nu mai este vorba doar de reglări de conturi între bande. Este nici mai mult, nici mai puțin decât o lovitură de stat pe care Ferrara şi familiile din sud o pun la cale... în seara asta, Caria, trebuie să încetăm să mai acționăm doar ca simpli sicilieni imigrați. În seara asta, suntem înainte de toate americani!

— Nu cred că am încetat vreodată să fim, spuse ea privindu-mă drept în ochi.

Avea obrajii şi vârful nasului roşii şi am văzut că tremura de frig în rochia ei de seară. Am luat-o în brațe şi am strâns-o tare ca să o încălzesc. Îi frecam viguros spatele când uşa se deschise. O doamnă scundă, cu fața rotundă, cu o rochie țipătoare şi cu cercei de creolă, din aur, strălucind la urechi, ne aduse două holuri de supă pe un platou.

— Nu e o vreme să-i dai pe albi afară! ne zise ea întinzându-ne recipientele fierbinți. Beți asta! O să vă încălzească!

Caria îi tot mulțumea când Murphy Drop îşi făcu apariția în fundul culoarului.

— *Don* Luigi! Fiți binevenit! Dar ce se petrece?

— Vreau să vă cer un serviciu. În seara asta, vifornița nu este singura furtună care s-a stârnit...

*

Drop acceptă fără nicio reținere să aibă grijă de Caria.

— N-o să mă ocup numai de ea, îmi promise el. O să mă ocup şi de dumneavoastră! îmi iau câțiva oameni şi vă însoțesc la Coney Island. Dacă Luciano este eliminat, toate bandele se vor arunca asupra noastră fără ca nimeni să le mai oprească. Şi nu va fi prea grozav să fii negru în Harlem!

Dintr-un garaj din imediata apropiere, ieşi atunci o somptuoasă Bugatti Royale de un albastru electric, cu accesorii cromate strălucitoare. Doi țipi cu mantouri lungi şi pălării moi se urcară în față. Am luat loc în habitaclu alături de Murphy Drop. Frumoasa maşină muşca asfaltul în ciuda stratului gros de zăpadă care acoperea şoseaua. Silențioasă şi rapidă, ea goni în trombă până la faleză.

Când aproape să ajungem la destinație. Drop scoase un etui lung de sub banchetă.

— Serviți-vă, îmi zise el făcând să sară încuietorile de alamă.

În interior luceau două pistoale mitralieră Thomson şi încărcătoarele lor rotunde. Fără un cuvânt, l-am luat pe primul, am fixat cu o lovitură scurtă tamburul şi am băgat un glonț pe țeava. Drop mă privea cu teamă. Ceea ce îi spusesem despre complotul familiilor din sud împotriva lui Luciano şi Lansky îl îngrijora vizibil de mult. Maşina încetini. Şoferul se întoarse spre noi ca să ne facă semn că ajungeam. Bugatti-ul se aşeză în fața mării, de-a lungul unei jetele. Afară, o cortină de zăpadă ne împiedica să vedem mai departe de zece paşi. Aruncându-mi un ochi pe fereastră, am recunoscut totuşi locui în care eram. Restaurantul Tamaro se afla la cincizeci de metri de acolo. Ridicându-mi gulerul şi apucând Thomson-ul, am părăsit căldura maşinii pentru a mă cufunda în vifornița. În spatele meu veneau Drop şi oamenii lui, care stăteau cu ochii la pândă. Trebuie că era puțin peste miezul nopții şi singura lumină care plana peste acest decor lugubru era cea care venea de la marea roată a bâlciului, din imediata apropiere.

— Este anormal, zise Drop arătând maşinăria. Nimeni nu vine în parcul de distracții în timpul iernii. De ce sunt luminile aprinse? Ar fi mai bine să mergem să vedem, nu credeți, *don* Monti?

Nu-mi plăcea să mă îndepărtez de restaurant, Mă grăbeam să ştiu dacă Lansky putuse să-l prindă la telefon pe Lucky Luciano şi mai ales speram ca Gian, fiul meu, să fie şi el deja acolo, în compania împăratului şi a lui Stefano. Bombănind, am acceptat totuşi să-l urmez pe Drop înspre terenul jocurilor. Mergând aplecați pentru a

lupta împotriva vântului, cu pălăriile îndesate pe frunte şi cu mănuşile de piele strângând armele, am mers de-a lungul unui grilaj ca să găsim o trecere către parcul de distracţii. Timp de trei sau patru minute, am încercat să găsim un mijloc de a intra în locul împrejmuit. Dar. Întrucât toate eforturile noastre rămâneau zadarnice şi nevăzând nimic anormal, ne-am decis în cele din urmă să o luăm spre Tamaro fără să mai întârziem. Văzut de departe, restaurantul nu era decât un bloc de tenebre; totuşi, când ne-am apropiat, am văzut o lampă strălucind în sala cea mare. Am bătut uşor în geam cu vârful ţevii pistolului...

— Lansky? Sunt Monti! Lansky? Sunteţi acolo?

Uşa principală se deschise şi Danny Levine apăru în prag. Danny era unul din personajele importante ale Murder Incorporated, sindicatul ucigaşilor plătiţi înfiinţat de Meyer Lansky. Il ştiam drept cel mai fidel dintre cei fideli lui Luciano.

— Intraţi, *don* Luigi. Şopti Levine uitându-se surprins la Drop şi la ucigaşii lui negri. Intraţi. Meyer vă aşteaptă.

În urma mea, cei trei oameni din Harlem. Prudenţi, pătrunseră şi ei în restaurantul cufundat în semiîntuneric. Lansky era aşezat la o masă în fundul sălii, cu un pahar de scotch în faţă.

— Meyer, Murphy Drop mi-a acordat sprijin, i-am explicat eu. Este la fel de interesat ca noi de ceea ce se petrece în oraş. Ne oferă serviciile sale...

Murphy şi Meyer nu prea se cunoşteau. Ei se măsurară o clipă înainte de a-şi strânge mâinile călduros. Fără nici măcar un cuvânt, alianţa lor era încheiată.

— Am reuşit să-l prind la telefon pe Lucky. Ne înştiinţă Meyer. Ar trebui să apară dintr-un minut în altul, acum. În ceea ce mă priveşte, am postat oameni de încredere cam peste tot, în jurul restaurantului.

— E vreunul dintre ai voştri în roata cea mare? întrebă Drop.

— Mickey Cohen este un trăgător de precizie. A urcat într-o nacelă cu o puşcă cu lunetă. Nu ştiu dacă va fi foarte eficace cu toată zăpada asta, dar este o asigurare suplimentară. De ce?

Murphy nu răspunse, dar zâmbi cu toată gura. Ghicise că se afla cineva în marea roată, ceea ce era suficient să-i facă plăcere.

— *Don* Luigi, povestiţi-mi în amănunt seara de la Shelton. Ce s-a întâmplat mai exact?

Mi-a luat câteva minute să relatez evenimentele din ultimele ore. Povestirea mea l-a lăsat pe Meyer Lansky gânditor şi tulburat.

— Că „Peppo” Bari şi Carmine Ferrara s-au asociat în această acţiune grotescă nu mă surprinde şi nu mă sperie. Sunt nişte ţipi jalnici, şi unul, şi celălalt. Persoane neînsemnate uşor de înlăturat. Dar ceilalţi mă îngrijorează, cei din New Orleans, din Orlando şi din Baton Rouge... Mă îngrijorează fiindcă sunt puternici, autonomi, rebeli din fire şi acum sunt şi aliaţi ai Ku Klux Klan-ului... Au mijloacele prin care să ridice tot sudul ţării şi chiar să provoace un al doilea război de secesiune, dacă nu reuşesc să ia puterea la Washington prin alegeri...

— Lucrurile nu pot ajunge până acolo! exclamă Drop. Ar însemna totuşi să le cam exagerăm puterea.

— Treziţi-vă la realitate! Statele Unite suferă de teribile slăbiciuni interne. Vremea războiului civil nu este atât de îndepărtată de cea de acum. Ea rămâne în memoria tuturor familiilor fostelor confederaţii... Vechile duşmănii sunt uşor de reaprins, mai ales când nişte străini au tot interesul să sufle într-un asemenea jeratic.

— Îl cunoaşteţi pc Ephrai'm Cassard? am mai întrebat eu. Ce reputaţie are?

— Este un descendent din plantatori francezi, din câte ştiu eu. Arborele lui genealogic numără unul sau doi ofiţeri superiori ai armatei generalului Lee. Dar el nu s-a amestecat niciodată pe faţă în politică, după informaţiile mele.

— Ei bine, în seara asta lupul tocmai a ieşit din pădure şi colţii lui mi se par peste măsură de lungi... Şi femeia asta, această Laiime Galjero de care v-am vorbit?

— O europeană, aparent, după manierele pe care mi le descrieţi. N-o cunosc. Cu siguranţă o agitatoare trimisă de Roma sau de Berlin... Poate se bucură de un statut de diplomată? O să mă informez.

— Şi acum, Meyer? interveni Drop. Ce plan aveţi?

— O să putem discuta asta toţi împreună cu Lucky. Cred că soseşte...

Privirile ne alunecară spre intrare unde Danny Levine, cu arma în mână, deschidea din nou uşa. Lucky Luciano intră şi îşi scutură pantofii plini de zăpadă pe covor. În spatele lui, am recunoscut siluetele slabe ale lui Gian şi Stefano.

— Fiul dumneavoastră şi-a făcut bine treaba, *don* Luigi. Mă felicită împăratul îmbrăţişându-mă. A venit la mine doar la un minut după ce mă contactase Meyer! Vă mulţumesc din toată inima că mi l-aţi trimis. Nu voi uita niciodată sacrificiul la care aţi consimţit pentru a-mi salva viaţa.

Remarca lui mă măguli. Luciano ştia în mod sigur că aveam de gând să evit ca Gian să preia responsabilitatea clanului meu şi aprobase deja alegerea lui Stefano ca să-mi succeadă. Ne-am instalat în jurul celei mai mari mese de la Tamaro, fără vreo distincţie de rang, religie sau rasă,

— O să pierdem mulți dintre ai noştri, în seara asta, începu solemn Luciano. Atât cât mi-a fost posibil s-o fac, am lansat apeluri şi puneri în gardă la toți cei care puteau să fie vizați de complotul lui Bari şi Ferrara. Acum, prietenii noştri sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi nu putem să facem nimic în plus pentru a-i salva. În schimb, putem să lansăm chiar din acest moment o contraofensivă.

— Trebuie să lovim cât mai repede posibil, încuviință Meyer. Şi să lovim capul.

— Începând din această clipă, Cosa Nostra lansează contracte pentru executarea lui Carmine Ferrara, Petrone Bari, Cello Altieri, Jillo Leopardi, Hiero Zadamante şi Paolino di Castello... Vă mai amintiți şi alți trădători care să fie adăugați pe lista neagră, don *Lui*gi?

Rapid, i-am dat numele fiecăruia dintre micii naşi întâlniți în cursul serii la Shelton, apoi am încheiat cu Ephraîm Cassard şi Laiime Galjero. Luciano păru surprins de enunțarea ultimului nume.

— Nu ştim încă cine este această femeie, interveni Lansky. Dar pare să se situeze în inima complotului. Ea şi-a pus ucigaşii să-l omoare pe *don* Luigi.

— Atunci, va fi eliminată ca şi ceilalți, adăugă Luciano. Acum. Să trecem la acțiune!

Meyer Lansky îi ceru lui Danny Lcvine să-i cheme înăuntru, unul câte unul, pe oamenii din Murder Corporation care păzeau clădirea. Chiar şi Mickey Cohen a trebuit să coboare din nacela lui din roata cea mare pentru a veni să asculte ordinele lui Lucky. Cohen era un tip cu privire piezişă şi apucături brutale şi preferam să-l ştiu mai degrabă lângă mine decât să mă trezesc cu el în fața mea. Ceilalți asasini patentați nu erau mai atrăgători ca el. Cu excepția lui Levine, ale cărui maniere şi alură se asemănau cu cele ale unui gentleman din vremurile de altădată, toți

erau indivizi periculoşi, însetaţi de sânge, cărora le plăcea crima, câini de haită care nu trăiau decât atunci când le era arătată o pradă. Micuţul Calabrais Roberto omorâse primul om la unsprezece ani cu o furcă. Veneţianul Jacoppo mânuia la fel de bine otrava ca şi cuţitul ori un Colt 45. Sardul Constanzo îşi semna mereu crimele trăgând un glonţ între picioarele victimei. Grasul.. Bubble Lcmona era fiul unui hangiu din regiunea Sienne care îşi asasina clienţii singuratici. Tatăl îi arătase odraslei lui de opt ani cum să le înfigă o sulă în carotidă fără să ţâşnească prea mult sânge. Cât despre ultimul. Zino Saporta. Specialitatea lui era tortura cu acid... Toţi aceşti indivizi erau asasini de cea mai joasă speţă, dar în mâinile lor se afla, totuşi, în acea noapte, soarta întregii Americi.

— La ora asta, Bari şi Ferrara n-au cum să ştie încă dacă planul lor a fost dejucat. Ei speră desigur să afle dintr-un minut în altul despre moartea lui Lansky sau a mea, zise Luciano. Poate chiar se mai află la Shelton. Ce credeţi, *don* Luigi?

— Mă îndoiesc să fi rămas acolo după toate împuşcăturile. După părerea mea, trebuie să-i căutăm în altă parte.

— Unde?

— La Chrysler Building, sugeră Lansky. Ephraîm Cassard deţine două etaje în partea de sus a clădirii.

— S-ar putea să sondăm terenul degeaba, am spus eu, dar nu ştiu decât un singur mod de a fi cu inima împăcată. Mă duc imediat acolo cu Murphy şi oamenii lui.

— Nici nu se pune problema, Monti, sări Luciano. Rămâneţi cu Meyer, Levine şi cu mine... Murder Incorporated e cea care trebuie să onoreze contractul. Cu siguranţă, nu dumneata.

— Nu! Nu ne putem permite o prea mare prudență! Doar Meyer şi dumneavoastră rămâneți aici. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, încă veți mai putea să redresați situația. Toți ceilalți să vină cu mine...

Luciano vru să mai argumenteze, dar Lansky îşi puse mâna pe brațul lui ca să-l calmeze.

— *Don* Luigi are dreptate, Lucky. Miza este prea importantă! Omorâți-i pe Ferrara şi pe Bari, Monti. Omorâți-l şi pe Cassard. Trebuie să le decapităm grupul cât mai repede. Fără milă. În seara asta, ori ei, ori noi!

Scoțându-mi pistoalele de la curea, i le-am întins pe amândouă lui Gian.

— N-o să-i spui mamei tale, dar vii cu noi, fiule. Fie că-ți place sau nu!

— Cred că îmi place, tată, zise băiatul meu, cântărind în mână armele.

*

Cu câteva minute înainte de ora patru a dimineții, maşinile noastre se opriră în fața frontonului clădirii Chrysler. Chiar dacă nu era cel mai înalt zgârie-nori din New York, avea cu siguranță cea mai frumoasă arhitectură dintre toate turnurile oraşului. Înconjurat de gargui de bronz stilizați, vârful lui lucios supraetajat cu arcade strălucea ca un far deasupra Manhattan-ului încă de la răsăritul soarelui. Dar în acel moment, pierdut în zăpadă şi în noapte, vârful clădirii rămânea invizibil. Înarmați ca pentru război, ne-am dat jos din maşini, am traversat strada silențioasă şi am trecut de înalta uşă turnantă a imobilului. Holul era pustiu. Pe un tablou de cupru, am verificat la ce etaj trebuia să mergem.

— Cassard & Asociații, etajul 56...

Am urcat la bordul a trei cabine de ascensor în grupuri deja constituite. Levine îi conducea pe Zino Saporta,

Mickey Cohen, Roberto şi Jacoppo. Murphy Drop lucra cu cei doi oameni ai lui cărora li se alăturase „Bubble” Lemona. Gian, Stefano şi Constanzo mă încadrau pe mine. Convenisem ca Levine să iasă direct la etajul cincizeci şi şase, acolo unde credeam că se reuniseră complotiştii. Cât despre Murphy, ei va opri liftul un etaj mai sus pentru a se poziţiona pe scări, ca să-i ucidă pe eventualii fugari şi ca să fie gata să intervină pe uşile de serviciu. În caz de nevoie. Eu voi ataca frontal, din ascensor, dar cu două minute decalaj faţă de Levine... Degetul meu apăsă pe butonul marcat cu numărul 56. În timp ce începeam să urcăm, am remarcat că tabloul de comandă sărea de la 56 direct la 58, fără a-ţi lăsa posibilitatea să opreşti la nivelul 57.

— Este cu siguranţă etajul privat al lui Cassard, zise Stefano, care tocmai observase aceeaşi anomalie.

Ajunşi la etajul 50, am oprit cabina.

— O pornesc din nou peste un minut şi jumătate, le-am spus atunci camarazilor mei. Fiţi gata!

Mintea îmi era în întregime la ceea ce urma să facem. Nici măcar o secundă nu mi-am îngăduit să mă gândesc că fiul meu de şaptesprezece ani se afla chiar în spatele meu. Cu mâinile încleştate pe revolvere. Trebuia să mă comport cu el ca şi cu oricare alt membru al Murder Incorporated, fără a căuta să-l protejez mai mult decât pe ceilalţi. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru a nu comite vreo eroare de judecată în toiul luptei – şi mai ales pentru a rămâne fixat, orice s-ar întâmpla, pe obiectivul pe care ni-l stabilisem; eliminarea lui Carmine Ferrara, „Peppo” Bari şi a acoliţilor lor. În linişte a cabinei, singurul zgomot perceptibil era tic-tac-ul ceasului meu. La treizeci de secunde după ce întrerupsesem ascensiunea noastră, am considerat că grupul lui Levine trebuie că ajunsese în sfârşit la etajul potrivit.

— Danny a ajuns cu siguranță, am spus eu fixând în mod stupid plafonul cabinei ca şi cum ochii mei puteau să vadă prin el.

Liniştea se făcu şi mai adâncă, fiecare dintre noi ținându-şi respirația pentru a încerca să capteze zgomote care să indice ce se petrecea cu şase etaje mai sus. *Tic-tac*, *tic-tac,* făcea ceasul meu la capătul lanțului său de aur... Apoi un pocnet surd acoperi țăcănitul micilor rotițe, un al doilea şi apoi un al treilea...

— Împuşcături! şopti Stefano. Trebuie să urcăm!

Cu frenezie, am pornit din nou liftul. Punându-mi Thomson-ul pe umăr, mi-am ținut respirația până când uşa culisantă se deschise în fața noastră. Am văzut imediat primul mort, scăldându-se într-o baltă de sânge. Era Jacoppo, venețianul. L-am recunoscut după ghetrele lui albe, căci fața îi era lovită şi ciopârțită de o rafală primită în plină figură. Fără să pierd nicio secundă ca să-i deplâng soarta, m-am aplecat ca să-i iau arma şi să mi-o strecor în buzunar în timp ce avansam pe coridorul ciuruit de gloanțe. Etajul se compunea din birouri obişnuite. Societatea Cassard & Asociații nu părea deloc să strălucească printr-un mod revoluționar de amenajare a spațiilor sale de lucru. Chiar în fața ascensoarelor. Un birou din lemn de trandafir trebuie că le adăpostea pe domnişoarele însărcinate cu primirea clienților. Aliniate de-a lungul peretelui, un pic mai departe, nişte canapele de piele formau un fel de naică sală de aşteptare. Plante în ghiveci, fotografii cu câmpuri de bumbac şi cu puțuri de petrol atârnate pe pereții albi completau decorul, înainte de a începe interminabilele culoare unde o sută de funcționari trebuie că se întâlneau în fiecare zi.

— Danny! urlai eu, neştiind încotro să mă îndrept, căci niciun zgomot nu mai era acum perceptibil.

— Aici, *clon* Luigi, răspunse Levine din fundul unui coridor.

Alergând la el, îl văzui pe Danny şi restul grupului încercuind doi ţipi care erau la pământ. O pată roşie învineţea cămaşa unuia. Celălalt era ţinut cu faţa la podea de piciorul pe care Mickey Cohen şi-l pusese pe ceafa lui. Thomson-ul lui Saporta era aţintit asupra capului său.

— Cred că tipii ăştia doi sunt singuri, şopti Danny. L-au terminat pe Jacoppo încă de când am intrat. Tocmai i-am imobilizat. Dar numai unul singur mai este în stare să vorbească acum.

L-am ridicat pe tipul încă valid şi l-am percheziţionat rapid. Legat cu un elastic de pulpa piciorului, i-am găsit un cuţit de vânătoare. Lama avea însemnul unui armurier din New-Orleans.

— Eşti din Louisiana? Ai fost adus de Cassard?

Dar omul refuza să răspundă. L-am scuturat noi dar fără mai multe rezultate.

— Inutil să aşteptăm, zise furios Saporta. Ştiu ce-o să-l facă să vorbească.

Din buzunar, Zino scoase o sticluţă protejată de o carcasă de oţel. Deşurubând dopul, el trecu flaconul pe sub nasul sudistului.

— Acid sulfuric, îi zise cu lăcomie. Priveşte ce poate să facă!

Saporta luă o lampă de birou şi o apropie de cadavru astfel încât să-i lumineze faţa. Apoi vărsă câteva picături pe ochii mortului. Carnea începu imediat să sfârâie şi să se bâşice, provocând valuri oribile la suprafaţa pielii. Globii oculari se topiră şi dispărură, lăsând orbitele goale.

— Dacă nu vrei să şi se întâmple aşa ceva, o să răspunzi la întrebările noastre, acum!

Demonstrația lui Saporta își făcuse efectul. Prizonierul era galben de frică şi clănțănea din dinți. În ciuda dezgustului şi a terorii, nu se putea împiedica să privească grămada de came roşie în care se transformase capul camaradului său.

— Aşadar? Ştii unde e Cassard? Ştii unde sunt ceilalți?

Tipul ridică ochii spre tavan.

— Deasupra. Chiar deasupra, răspunse el simplu. O să găsiți un ascensor privat în biroul patronului. Dar niciunul din noi trei nu are cheia care-i face să funcționeze.

Nu mai era nimic de scos de la el. O lovitură cu patul armei îl doborî la pământ şi îl legarăm strâns înainte de a pleca în căutarea biroului lui Cassard. În timp ce dădeam totul peste cap, pentru a descoperi faimoasa cheie care ne permitea accesul la etajul 57, un glonț țâşni de nicăieri şi îl atinse pe Constanzo sardul chiar în şira spinării. Nu atinsese încă pământul când nişte rafale măturară camera, făcând să zboare câlții şi pielea fotoliilor. Danny Levine încasă mai multe gloanțe în picioare şi se prăbuşi, fără cunoştință, în spatele unei mese răsturnate, Roberto fu atins drept în piept. Corpul lui se încurcă în draperii înainte de a se prăbuşi într-o pârâitură de pânză sfâşiată. Gian plonjă în spatele unei canapele împreună cu Stefano, în timp ce Cohen şi Saporta se ghemuiră pe poziție. Pitit în spatele marelui birou din stejar al lui Cassard, eu am întins mâna ca să-mi recuperez Thomson-ul pe care-l pusesem neglijent pe blat şi am reuşit fără prea mare greutate să-l aduc până la mine. Ceilalți ripostau deja, la întâmplare, fără să vadă în cine trăgeau Am tras şi eu o rafală la nimereală. N-aveam nicio idee despre numărul şi identitatea atacatorilor noştri. Am aruncat un ochi spre Gian. Protejat de o piesă mare de mobilier nu risca să fie atins dacă nu-şi părăsea ascunzătoarea. Cohen şi Saporta

bătuseră uşor în retragere şi îşi găsiseră şi ei unde să se adăpostească. Ştiam totuşi că nu vor rezista mult timp aşa. M-am ridicat ca un diavol care iese dintr-o cutie şi mi-am golit încărcătorul.

— Zinc. Mickey! am urlat în timp ce gloanțele din tamburul meu făceau țăndări o fereastră. Înapoi! Cu mine!

Saporta reuşi să se târască lângă mine, dar Mickey rămase înțepenit sub focul contraatacului.

— *A broch*! înjură furios Zino în idiş.

Din nou izbucniră împuşcături mai departe în alte birouri. Schimbul de focuri nu dură însă destul de mult ca să putem să intervenim şi noi. După câteva secunde, se făcu din nou linişte la etajul 56 din Chrysler Building, iar Murphy Drop, cu mitraliera fumegând în mână, îşi făcu apariția în cadrul uşii.

— Am căzut în propria noastră capcană! zise el aruncând o pilulă de pepsină în gură.

În grabă, i-am pansat grosolan rănile lui Danny Levine înainte ca „Bubble” Lemona să-l ia în spate ca să-l evacueze.

— Ia uitați-vă ce-am găsit, zise Stefano care fusese să exploreze împrejurimile în căutarea unui eventual supraviețuitor printre atacatorii noştri.

Sub biroul acoperit de praf de tencuială, el puse două valijoare în formă de cutie de pălării. Nefiind încuiate.

le-am deschis. În ele am descoperit, aşezate în rumeguş, capetele tăiate ale lui *don* Teodore Ulico şi *don* Pietro Rogo, doi mici vasali direcți ai lui Lucky Luciano.

— „Peppo” Bari trebuie să fie şi el la etajul de deasupra, am zis eu întunecat închizând valijoarele. Numai el colecționează asemenea trofee.

— Unul din purtători are deci cheia asupra lui pentru a i le duce, conchise Gian.

Am percheziționat cu frenezie corpurile oamenilor căzuți sub gloanțele lui Murphy Drop. În buzunarul vestei unuia, degetele mele găsiră în sfârşit ceea ce căutam.

— Asta e! am zis, răsucind obiectul în broasca ascensorului.

Spațiul redus nu era suficient ca să încăpem toți. Strângându-ne, l-am luat cu mine pe Stefano, Murphy, Zino şi Mickey. Ceilalți, fără tragere de inimă, au fost nevoiți să se mulțumească să ne aştepte. Am pornit ascensorul către etajul 57. La capătul brațului meu. Thomson-ul nu mai atârna la fel de greu ca atunci când am pătruns în imobil; încărcătorul lui era deja aproape gol. Cu degetul arătător înțepenit pe trăgaciul armelor, am țâşnit din cabină ca nişte animale sălbatice scăpate din cuşcă. Am înaintat într-un vast salon decorat cu panouri de lac şi cu mătăsuri orientale. Un paznic era acolo, aşezat în fața ascensorului. Nu auzise nimic din vacarmul pe care-l provocasem la nivelul inferior şi se aştepta să vadă venind mai degrabă noi comisionari de capete tăiate decât nişte duşmani înarmați până-n dinți. L-am luat pe nepregătite, împuşcându-l înainte să fi putut să-şi ducă mâna la revolver. Am continuat să avansăm, singura grijă fiind aceea de a-i ucide pe toți cei care ne-ar fi apărut în drum. Mickey Cohen nu uitase să trimită ascensorul către tovarăşii noştri pe care-i lăsasem în urmă. Ştiam că sprijinul lor va veni în curând şi acest gând ne stimula şi mai mult. Ne debarasarăm de câteva gărzi destul de uşor. Fără să suferim pierderi. Contrar temerilor mele, etajul nu era transformat în fortăreață. Incapabil să-şi imagineze că am putea să-l hăituim în biroul lui chiar din această noapte, Cassard comisese grava eroare de a nu-l pune sub pază prea bine. Poate că el şi aliații lui comandaseră prea multe crime împotriva alor noştri prin comparație cu

numărul de ucigaşi disponibili. Plasându-şi toți pionii în atac, nu le mai rămânea decât o slabă linie de apărare.

După ce am curățat salonul cel mare, am împins unica uşă care se deschidea în fundul încăperii. Era o anticameră. Pe o comodă se aliniau patru borcane de sticlă conținând alte capete scăldate în formol. Fețele umflate şi sângerânde erau cele ale unor prieteni apropiați ai *amici miei...*

Spumegând de furie, am împins uşa batantă care ducea în camerele următoare. În spatele unei alte uşi duble tapisată cu moltoane de piele, am pătruns într-o încăpere slab luminată. Pe un pat gigantic cu cearşafuri desfăcute, „Peppo” Petrone şi Carmine Ferrara erau prăvăliți, goi, morți unul lângă altul... Sticle de şampanie zăreau aruncate pe jos ca după o orgie. Înaintând către cei doi bărbați, pantofii mei călcau pe cioburile de cristal ale cupelor sparte. Aruncate la întâmplare prin cameră, pe mobile şi pe covoare, am zărit diferite elemente dioir: un tuxe*do neg*ru, o jachetă, nişte pantaloni cu pense, o cămaşă de mătase... În timp ce oamenii mei îi înconjurau pe Bari şi pe Ferrara, nevenindu-le să-şi creadă ochilor, eu m-am aplecat ca să iau de jos plastronul alb. Mototolit între degete, el răspândi mirosul pe care-l simțisem cu câteva ore mai înainte, atunci când mă aplecasem către Laiime Galjero ca să-i sărut mâna.

— Încă sunt calzi, constată Cohen pipăind frunțile lui Carmine Ferrara şi Petrone Bari. Au fost omorâți chiar acum.

Mă apropiai şi eu să examinez cadavrele. O fină tăietură la gât fusese suficientă ca să-i golească de sânge. Carnea le era suplă şi muşchii nu li se contractaseră încă.

— E fata asta, am zis. E Latime Galjero. Ea trebuie că i-a ucis când a auzit împuşcături în salon.

— Atunci nu trebuie să fie departe, şuşoti Saporta, brusc foarte excitat la ideea de a putea ucide o femeie.

— Cu siguranță e foarte aproape de noi, întări Stefano, lăsându-şi privirea să alunece către colțurile întunecate ale camerei.

Murphy ni se alătură şi descoperi la rându-i spectacolul corpurilor celor doi.

Camera dădea către mai multe culoare care formau un soi de labirint. În linişte, mi-am dispersat oamenii în căutarea lui Latime Galjero în timp ce îl țineam pe Gian lângă mine pentru a percheziționa eu însumi această cameră. În sertare şi în dulapuri n-am găsit nimic interesant, apoi, în timp ce pipăiam zadarnic buzunarele smochingului lui Laiime, auzii strigăte şi o împuşcătură răsună într-o încăpere alăturată.

— L-a terminat pe Stefano! urlă Murphy. Trageți! Trageți!

N-am avut timp decât să-mi iau Thomson-ul. Uşa se deschise larg în fața mea şi o siluetă fină şi albă apăru în fața ochilor mei... Era Laiime, cu un pumnal murdar de sânge în mână, care alerga în direcția marelui salon... Am vrut să o secer cu o rafală dar percutorul meu pocni în gol. Lăsând arma mea grea, am scos din buzunar pistoletul pe care-l recuperasem de la cadavrul lui Jacoppo şi am pornit-o alergând pe urmele ei. Am trecut de anticameră şi am urmat-o pe culoar. Cei doi golani din Harlem care îl însoțeau pe Murphy Drop erau acolo, ca să facă de gardă lângă ascensor. De cum o văzură pe fată, o ochiră şi deschiseră focul... Atunci s-a produs unul din lucrurile cele mai extraordinare pe care le văzusem vreodată. În semiîntunericul încăperii, Laiime Galjero, în întregime dezbrăcată, alergă drept peste torentul de gloanțe care o vizau. Nimeni din lume n-ar fi putut să scape de salvele care pocneau în jurul corpului său. Nimeni... în afară de

ea! Cu viteza vântului, femeia ajunse la înălțimea celor două namile negre care continuau să-şi golească încărcătoarele fără niciun efect... Din două mişcări de mână, la fel de precise ca gesturile de chirurg, ea le tăie gâtul înainte de a plonja în cabina ascensorului. În timp ce uşile se închideau, am avut timp să o văd, senină şi amuzată, lingând cu senzualitate cuțitul murdar de sânge. Ea zâmbea. La lumina galbenă şi crudă care cădea drept pe ea, am văzut că pântecul îi era neted...

— Tipa asta nu coboară! Uitați-vă la indicator! Ea merge pe terasă!

Murphy Drop arăta cu degetul săgețile care indicau mişcările elevatorului. Cincizeci şi opt... Cincizeci şi nouă... Şaizeci...

Am chemat liftul şi am urcat cu Drop şi Cohen până la etajul la care se oprise Galjero.

— Sunt dezolat pentru Stefano, zise Murphy reîncărcându-şi Thomson-ul. Ea a țâşnit în întuneric în spatele lui şi i-a înfipt stiletul în ceafa. N-am putut să fac nimic...

— O să-i fac repede de petrecanie acum, am răspuns, fără să cred nici măcar eu însumi în vorbele mele.

Pe culoarul de la etajul 60 unde ajunserăm, fusese deschisă o fereastră. Încălecând parapetul, am sărit pe terasa care, asemenea unui drum circular, făcea înconjurul clădirii. Deasupra noastră se ridicau domul şi săgeata de oțel care încorona Chrysler-ul... Ningea în continuare, dar zorii începeau să vopsească în gri cerul încă întunecat al acestei interminabile nopți de solstițiu de iarnă. Urme de picioruşe goale erau vizibile în zăpadă. Uşor de urmărit, ne-am luat după ele vreo douăzeci sau treizeci de yarzi, până la promontoriul de unde se înălțau garguiele... Amprentele

mergeau până la una din figurile monstruoase, după care dispăreau brusc.

— Credeți că a sărit? întrebă Cohen.

— Nu există altă soluție, constată Murphy aruncând o privire impresionată la prăpastia amețitoare care se căsca chiar sub noi.

— Într-adevăr, nu există altă soluție, confirmai eu punându-mi arma în buzunar.

Ne privirăm o secundă fără să spunem nimic. Niciunul dintre noi nu se lăsa păcălit. Dar preferam mai degrabă să ne menținem în această minciună liniştitoare decât să spunem pe şleau un adevăr imposibil.

Oamenii lacurilor[59]

Meyer Lansky purta costumul lui de zile mari. El îi reunise în propria-i locuință pe toți membrii influenți din Cosa Nostra care-i rămăseseră fideli lui Luciano.

— Graue lui *don* Momi suntem astăzi în viață. Începu el. Cu toții îi suntem datori. Ne-a prevenit de existența unui complot pus la cale de Bari şi Ferrara şi n-a ezitat să tragă el însuşi în duşmanii noştri. Cei doi trădători sunt morți acum. Murder Incorporated şi-a luat răspunderea să-i lichideze pe principalii locotenenți atât aici, la New York. Cât şi în oraşele din sud. Dar ne mai rămâne o persoană de ucis: *tycoon*-ul Ephraîm Cassard s-a aflat şi el în inima complotului; trebuie să plătească precum ceilalți... Totuşi, acțiunea declanşată în sânul familiilor noastre nu era decât prima fază a unui plan mai vast, un plan politic... O lovitură de Stat. Pregătită cu siguranță de o țară a Europei! Patria de origine a multora dintre noi, poate....

---

[59] În original, *bayou* (din amerindianul „bayuk” – *apa mită)* – în statul Louisiana, întindere de apă stătătoare formată din vechile hrate şi meandre ale fluviului Mississippi (n. Tr.).

Pentru majoritatea mafioților, această revelație era o veritabilă lovitură de teatru. Dacă până atunci crezuseră că au fost victimele unei noi lupte intestine între bande, acum erau luminați în mod brutal de discursul lui Lansky. Se auziră exclamații din toate părțile şi Lansky fu nevoit să răspundă la o grămadă de întrebări. Chiar şi eu a trebuit să spun tot ce ştiam referitor la afacerea asta... Când curiozitatea generală păru satisfăcută, Meyer reluă conducerea dezbaterilor.

— Prieteni! clamă el pe un ton solemn. Frații mei! V-am reunit alături de mine, de *don* Monti şi de şeful nostru, Lucky Luciano, pentru a vă cere să aprobați un demers pe care îl vom efectua cu consimțământul vostru...

— Ce trebuie să aprobăm? întrebă unul.

— Da, ce demers? plusă un altul.

— Noi credem că această cârdăşie între partidul fascist, câteva familii trădătoare ale Mafiei şi marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului ne îndreptățeşte să luăm legătura cu *feebtes,* agenții federali ai FBI-ului, şi să le transmitem toate informațiile de care dispunem referitoare la acest subiect.

O linişte mormântală se lăsă peste adunare. Să pronunți cele trei litere „F.B.I.” în urechile unui membru al familiei este mai rău decât să vorbeşti de funie în casa unui spânzurat. Cel puțin un minut se scurse fără ca nimeni să îndrăznească să reacționeze. Toți se uitau fix la pantofi sau în tavan. Cineva tuşi. Un altul scoase o batistă şi îşi şterse fruntea.

— Lucrul trebuie privit cu seriozitate, interveni în sfârşit însuşi Luciano. Eu sunt convins că aceasta este calea cea mai bună pe care trebuie s-o urmăm şi nu vă cerem decât aprobarea. Niciodată numele vostru nu va Fi menționat. Vom lua toate precauțiile necesare, fiți siguri de asta.

— În acest caz... da... Poate că ar trebui să-i avertizăm pe feebies, *admise* un bătrân sicilian pe care îl cunoşteam fiindcă lucrasem cu el pe vremea lui don Bals*amo*.

—— Nu sunt încântat să o recunosc, dar acest lucru mi se pare indispensabil, recunoscu un naş neînsemnat din Bronx.

— Eu votez pentru!

— Eu, de asemenea...

— Şi eu!

Una după alta, mâinile se ridicară în semn de aprobare. Nimeni nu se abţinu şi nimeni nu se opuse.

— Aşadar, s-a hotărât, conchise Luciano. Chiar la sfârşitul reuniunii, îmi avertizez contactele... Don *Mont*i, zise el la sfârşit întorcându-se către mine. Fiindcă suntem deja în prima linie, mă tem că avem din nou nevoie să apelăm la dumneavoastră!

*

Chiar în ziua reuniunii de la Lansky, am urmat cortegiul funerar care îl conducea pe dragul nostru Stefano la ultima lui locuinţă, în cimitirul Santa Cruz. Caria era distrusă şi plângea cu lacrimi fierbinţi sub voaleta ei neagră. Eu, cu doliu la reverul hainei, ca şi cum mi-aş fi înmormântat un al doilea fiu, am jurat să o am într-o bună zi pe ucigaşă în bătaia puştii. Faţa lui Gian era descompusă. Ca şi pentru mine şi mama lui. Stefano contase întotdeauna mult pentru el. Ştia de asemenea că, pierzându-mi braţul drept, nu mă mai puteam gândi să-mi perpetuez clanul fără să mă întorc acum spre el pentru a-mi stabili succesiunea.

Când ne-am întors acasă, Gian ceru să-mi vorbească imediat. În biroul meu, el îşi deschise inima.

— M-am gândit mult în ultimele ore, tată. Sunt gata să preiau afacerile tale dacă mi-o ceri.

— Cred că mai avem timp să vorbim despre asta. Ceea ce s-a întâmplat la Chrysler Building redistribuie cărțile pentru o vreme. Nu mă pot retrage aşa de repede cum prevăzusem. Acest lucru îți va lăsa cel puțin posibilitatea să-ți termini studiile de drept la universitate. După aceea, o să vorbim din nou despre viitorul tău cu ceva mai multă seninătate decât astăzi.

Gian oftă şi mă privi drept în ochi.

— Vreau să-l răzbun pe Stefano, tată. Vreau să fiu alături de tine când o să-i ucizi pe Cassard şi pe femeia asta.

N-am considerat niciodată dorința de răzbunare ca fiind un sentiment condamnabil. Când primeşti o lovitură, este sănătos să reacționezi vrând să dai şi tu la rândul tău, natura ne-a făcut să fim astfel. Nici măcar n-am încercat să-l conving pe fiul meu să-şi înăbuşe ura.

— Dacă este posibil, îți promit să te iau cu mine când va sosi clipa.

Gian se ridică şi îmi luă mâna ca să mi-o sărute.

— Acesta nu este jurământul unui soldat, îmi zise el înainte de a părăsi biroul. Nu e nimic altceva decât recunoştința unui fiu față de tatăl lui care îl înțelege şi nu îl dispreţuieşte.

*

În inima Manhattan-ului, Algonquin era unul din acele baruri de lux unde era imposibil să fii lăsat să intri fără să fii un actor, un scriitor sau un politician cunoscut... George, şeful personalului, nu lua cordonul albastru care bara culoarul de la intrare decât în fața celor pe care îi recunoştea ca urmare a faptului că le văzuse la un moment dat figura în ziare. Dacă despre mine nu se scrisese niciodată. În schimb, unuia din cei doi oameni care mă însoțeau. Apăruse de mai multe ori poza tipărită în paginile

politice din *New York Evening Journal, New York Post. New York Sunday Mirror* sau *New York Times... Ace*st om era Allen Wulsh Dulles, unul din tinerii lupi care-i călca pe urme lui John Edgar Hoover. Directorul poliției federale din 1942. Foarte englez în aparență, Dulles nu-şi umplea pipa decât cu tutun din Cape Town, își comanda costumele de zi la Pope & Bradley pe Dover Street, pe cele de seară la Leslie & Roberts în Savile Row şi hainele de interior la Slash & Borington, în Piccadilly.

— Hello, George! îi aruncă Dulles portarului ca şi când îl cunoştea din fragedă pruncie. Cine v-a mai călcat pragul azi dintre cei bogați şi celebri?

— Miss Gloria Swanson şi Mr. Fred Astaire ocupă o masă în fund, cu câțiva prieteni. Îl mai avem şi pe Mr. Orson Welles care scrie, puțin mai deoparte. Şi apoi Mr. Howard Hughes şi Rockfeller în plină discuție...

— Ce lume bună!

— Da, domnule Dulles. Ca de obicei. Dar nimic în plus.

— Acest George suferă de un snobism extravagant, nu găsiți, Monti? îmi şopti Dulles, odată ce am fost instalați într-un separeu liniştit.

Nu-mi ardea de râs, aşa că m-am mulțumit cu un zâmbet vag în loc de răspuns. În ciuda manierelor lui scrobite şi a spoielii aparent fără cusur, armătura psihică a lui Dulles nu era făcută decât din contradicții. Ambițios, inteligent, deja influent în ciuda faptului că avea doar patruzeci de ani, alesese să facă carieră în ceea ce el numea eufemistic „afaceri speciale”. În perioada aceea, serviciile secrete ale Statelor Unite erau chipurile inexistente. Sub pretextul că preşedintele Wilson găsea nedemn să deschidă corespondența oamenilor bănuiți de a complota împotriva intereselor Statului, puținele servicii dedicate activităților de informație în timpul războiului

fuseseră dizolvate de mult timp. FBI-ului îi revenea aşadar, în acea epocă, sarcina de a se ocupa de problemele de contraspionaj. Lui Dulles îi plăcea în mod deosebit această atmosferă de tenebre, de comploturi şi de pericole pe care o emana lumea escrocilor şi a spionilor. Fără a-i afecta în vreun fel perspicacitatea şi eficacitatea – ba dimpotrivă asta îi punea în mişcare sângele şi spiritul.

—• Suntem aproape dezarmați în fața contestațiilor interne care ne amenință. Dar lucrurile se vor schimba, îmi explică Dulles. Hoover o vrea, Roosevelt de asemenea, chiar dacă ce vrea el e poate mai neglijabil. Simțim clar că nu mai suntem la adăpost. Şi povestea pe care Luciano şi dumneata mi-o spuneți astăzi este dovada...

Chiar dacă Dulles frecventa saloanele politice, el nu uitase niciodată vechiul dicton conform căruia puterea se află şi în stradă nu doar în cabinetele ministerelor. De aceea el întreținea cu oarecare succes o rețea de informatori aparținând drojdiei societății. Luciano o ştia şi aşa se stabilise legătura între cei doi bărbați.

— Luciano nu mai conteneşte cu elogiile la adresa dumitale, domnule Monti. Trebuie să spun că sunt eu însumi foarte impresionat să vă întâlnesc. Şi ştiți de ce?

Fără să răspund, l-am lăsat pe Dulles să-şi ducă până la capăt înțepătura.

— Sunt foarte impresionat pentru că eu n-am auzit niciodată vorbindu-se de dumneata înainte! Or, după spusele lui Luciano, sunteți foarte ascultat în sânul comunității italiene...

— Să vorbim deschis, Dulles. Nu e momentul să ne împungem cu floretei!. Sunt un escroc, dar iubesc această țară. Am venit aici cu foarte mult timp în urmă. Am trăit aici adevărate coşmaruri dar şi mari bucurii care compensează şi depăşesc tot ceea ce aş fi putut îndura.

Astăzi, vă propun ajutorul într-o problemă care nu-i asmute pe *feebies* contra *mobsters,* pe poliţişti împotriva criminalilor, ci pe patrioţi împotriva complotiştilor. Nu încercaţi s-o faceţi pe deşteptul cu mine, sunt vulpoi bătrân şi n-o să vă las să câştigaţi pe toate planurile.

Dulles îşi drese glasul, un pic contrariat. Cel care îl însoţea vorbi pentru prima oară, încercând să dreagă gafele colegului său.

— Noi am înţeles perfect situaţia, domnule Monti Pot să vă asigur că, dacă ne acordaţi tot sprijinul în această problemă, nu numai că nu veţi fi niciodată deranjat, dar poate că vom putea chiar să vă oferim compensaţii interesante în schimbul eforturilor dumneavoastră.

Acest om se numea Virgil Tulroad. Era un locotenent FBI care lucrase mult timp sub ordinele directe ale lui Eliot Ness în perioada confruntării acestuia cu Al Capone. Tulroad era un veteran al echipei pe care ziarele o făcuseră cunoscută marelui public sub numele de *„the Untouchables*”, Incoruptibilii.

— Hoover cere o discreţie absolută asupra acestui dosar. Premizele unei tentative de lovitură de stat... înţelegeţi... nu e ceva obişnuit... Deci, Monti! Povestiţi-ne acum în detaliu versiunea dumneavoastră.

Dintr-o servietă pe care o adusesem cu mine, am scos un raport dactilografiat în dublu exemplar. În noaptea dinaintea întâlnirii cu Dulles şi Tulroad. Pusesem pe hârtie toate elementele de care dispuneam despre complotul Ferrara/Cassard. Am înmânat foile celor doi oameni înainte de a-mi spune din nou povestea. Când am terminat relatarea, Dulles şi-a scos ochelarii pentru a-i şterge cu marginea feţei de masă. Fruntea îi era acoperită cu un strat fin de sudoare şi buzele îi tremurau uşor.

— Nu bănuiam că lucrurile au mers atât de departe! mărturisi el ruşinat.

Tulroad părea mai puţin surprins. El ştia că se petrecuseră evenimente sângeroase în seara de 21 decembrie la Shelton şi la Chrysler, chiar dacă nu cunoştea toate detaliile.

— Bine, domnule Monti... zise în cele din urmă Allen Dulles, punându-şi ochelarii la loc. Cred că am fost la un pas de catastrofă, e clar... Prefer să-l am pe Luciano în fruntea crimei organizate decât un nebun politizat, admirator al lui Mussolini. În orice caz, după spusele dumneavoastră, Petrone Bari este eliminat. La fel ca şi responsabilul fasciştilor din New York, Carmine Ferrara... Spuneţi de asemenea că locotenenţii lor au fost ţinta a...? Cum numiţi ordinele de execuţie?

— Contracte, domnule Dulles.

— Ah da, aşa! Contracte! Pitoresc, nu? Ei bine, se poate deci spune pe scurt că afacerea este închisă. Nu-i aşa?

— Mai rămâne Ephrai'm Cassard, domnule, îi aminti Tulroad. Biroul nostru din New Orleans este pe urma lui, dar deocamdată n-avem veşti. Se pare că s-a volatilizat.

— Marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului! tună Dulles încleştând pumnii ca un puşti cuprins brusc de furie. Va trebui să-i cer într-o zi lui Hoover să dea un picior zdravăn în muşuroiul ăsta infect!

Tulroad mă privi dezolat. În mod clar, Dulles avea tendinţa să-şi exagereze importanţa şi asta nu era tocmai pe gustul fostului Incoruptibil.

— Credeţi că Ephraîm Cassard s-a întors în fieful său?

— Aşa ar fi logic, răspunse Tulroad. În Louisiana, el poate să beneficieze de o reţea de întrajutorare care îi lipseşte la New York. Dar mai degrabă descrieţi-mi-o pe această femeie pe care o menţionaţi în raportul

dumneavoastră, pe această Latime Galjero... Ați mai auzit vorbindu-se de ea înainte?

— Nici măcar o singură dată, am răspuns eu. Habar n-am de unde vine. Cred că e o europeană, judecând cel puțin după accent şi atitudine.

— O să mă informez în legătură cu această fată. Nu se poate să fi apărut din neant, totuşi!

Indispus de evocarea lui Laiime Galjero, m-am gândit din nou la modul în care dispăruse din Chrysler Building. Aşa cum tocmai remarcase Tulroad, ea nu apăruse cu siguranță din neant. Dar lotuşi dispăruse sub ochii mei exact ca un spirit.

*

I-am părăsit pe Tulroad şi Dulles la ora la care funcționarii îşi termină ziua de lucru. Singur, cu mâinile în buzunare, am mers mult prin Manhattan. Am coborât 42 Street, învăluit în ceața care se lăsa. Deşi şoselele fuseseră degajate şi presărate cu nisip, puține automobile se aventurau în oraş căci gerul şi noaptea care cădea făceau condusul periculos. Înfăşurați în pelerinele lor negre şi grele, cu caschetele îndesate pe cap, agenții de poliție patrulau prin intersecții aşteptând schimbul de tură. Trecuseră ani de zile de când pierdusem obişnuința de a rătăci singur prin oraş. Lovitura de grație pe care i-o dădusem altădată lui Nalfo Gilelti şi consacrarea mea ca *don* îmi conferiseră putere, dar mă privaseră de simpla libertate a anonimilor. Neavând niciodată încredere, temându-mă mereu de apariția bruscă a unui ucigaş-torpilă în spatele meu... Petrecusem toți anii prohibiției înconjurat de gărzi de corp. Stefano înlocuise apoi el singur acest greu dispozitiv, dar eu nu-mi aminteam să fi făcut vreodată altceva în compania lui decât să mă deplasez cu

maşina dintr-un punct în altul fără să-mi fac niciodată timp să hoinăresc.

Un alt motiv, intim, secret chiar, mă împinsese să evit cartierul din Fifth Avenue în toţi aceşti ani. Acest motiv era amintirea lui Preston Ware, avocatul la care descoperisem desenele bisericii San Ezechiel. Ermetismul vorbelor, misterul profeţiilor şi al viziunilor lui, ca şi cel al legăturilor pe care le întreţinuse de dincolo de moarte cu nebunul Maddox Green erau şi acum la fel de profunde. Nimic nu mă putuse ajuta să ridic vălul de pe aceste enigme care îmi dăduseră viaţa peste cap. Ca şi după moartea Giuseppinei şi a Leonorei, intrasem brusc într-o altă lume după ce evadasem din penitenciarul Blackwell's Island. Desigur, în străfundul meu, nu uitasem nimic, niciun cuvânt pronunţat de Ware, nicio ocară ieşită din gura lui Green... Dar cum aş fi putut continua să trăiesc sau chiar doar să supravieţuiesc, dacă mi-aş fi lăsat spiritul să se prindă în mrejele acestor evenimente de neînţeles? Acest lucru m-ar fi condus direct la nebunie. Astfel că preferasem să şterg din conştiinţa mea faţa avocatului şi pe cea a condamnatului. Îmi reveneau uneori în vis, dar atunci mă întorceam imediat spre Caria şi, în braţele ei, găseam puterea de a alunga fantomele trecutului meu.

— Totuşi, astăzi, cu evenimentele care avuseseră loc şi mai ales din cauza întâlnirii cu Latime Galjero, ecluzele memoriei mele se deschideau din nou foarte mult. „Ware ştie că tu ai o mare lucrare de înfăptuit”, uriaşe Green înainte de a cădea secerat de gloanţele gardienilor din închisoare. O mare lucrare de înfăptuit? Care? Să ocup o funcţie în lumea interlopă? Cu siguranţă, nu. Atunci? în mod nelămurit, simţeam că această sentinţă era legată de femeia Galjero. După toată logica, asta n-avea niciun sens, dar de ce atunci acest sentiment era atât de puternic?

Nu vroiam să mă mai gândesc. Ridicând ochii, am văzut că părăsisem 42 Street şi intrasem pe Fifth Avenue! Fără voia mea, paşii mă conduseseră acolo unde, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, se ridica imobilul cu faţada decorată cu nimfe şi demoni în care locuia Preston Ware. Dar acum acea clădire nu mai era acolo. Fostul bloc fusese dărâmat şi un nou turn se ridica pe locul lui. M-am simţit uşurat, ca şi cum fusese pronunţat un exorcism... Deodată, golit de orice energie, am avut senzaţia că nu mă mai ţin picioarele şi a trebuit să mă sprijin de perete ca să nu cad. Am rămas acolo mult timp, cu spatele lipit de zid, respirând aerul venit din larg care pătrundea în oraş prin poarta dublului estuar.

În momentul acela, am văzut-o! Pe ea, pe Latime Galjero! Era pe trotuarul din faţa mea şi purta o haină lungă de blană neagră care o făcea să semene cu un animal sălbatic. Ochii îi erau îndreptaţi spre mine şi îmi zâmbea cu un aer sfidător, acelaşi cu cel care îi apăruse pe chip în tumul Chrysler, chiar înainte ca uşile ascensorului în care se afla să se închidă. Din reflex, mi-am dus mâna la subsuoară pentru a scoate arma pe care o aveam asupra mea. Când am ochit-o, fata nici nu s-a mişcat. Am tras, dar, în mod inexplicabil, mecanismul pistolului meu automat s-a blocat. Am încercat să armez din nou în timp ce ea traversa cu nonşalanţă strada, fără teamă. În jurul nostru, puţinii trecători nu dădeau nicio atenţie scenei.

— Lăsaţi jucăria asta inutilă, îmi şopti Latime care se apropiase. Arma asta n-o să vă fie de niciun folos împotriva mea.

M-aşteptam în orice moment să văd strălucind în mâna ei un stilet, un pumnal... Dar nu! Ea se mulţumi să îmi surâdă.

—— Ştiam că o să vă regăsesc aici. Nu e o întâmplare. Aţi supravieţuit la Shelton, aţi supravieţuit şi la Chrysler... Acum ştiu cine sunteţi, clon *Lui*gi Monti. Am aflat multe despre dumneavoastră... Aveţi un aliat puternic. Mai puternic decât vă puteţi imagina. Lui îi datoraţi faptul de a fi rezistat la cea mai grea încercare. El v-a făcut să supravieţuiţi la Blackwell. El continuă să vă protejeze şi încearcă să vă salveze de mine... Dar asta nu se va întâmpla, don Monti. P*ute*rea mea este mai mare decât a lui. O să-i străpung apărarea! într-o bună zi, voi găsi o cale să vă distrug!

Rezemat de zid, eram incapabil să mă mişc. Ucigaşa lui Stefano stătea acolo, la câţiva paşi de mine, şi membrele îmi erau la fel de ţepene ca cele ale unei insecte muşcate de un păianjen. Maxilarele mi se încleştaseră şi nu puteam articula niciun sunet. Dacă ar fi vrut. Latime ar fi putut să mă ucidă în acel moment la fel de uşor cum un măcelar tranşează un bou în abator! Dar n-a făcut-o. Reluându-şi mersul liniştit, ea se îndepărtă de mine şi dispăru în noapte în timp ce, încet-încet, eu simţeam cum viaţa îmi irigă din nou corpul şi îmi curge prin vene.

*

— Fie ce-o fu o s-o găsesc pe fala asia, am urlat eu în biroul lui Meyer Lansky. Contractele emise pentru naşii din sud n-au fost încă toate duse la îndeplinire. Lăsaţi-mă să mă duc în New Orleans...

— Chiar credeţi că acolo o s-o găsiţi pe Latime Galjero?

Meyer îl privi pe Lucky Luciano cu un aer întrebător. Niciunul, nici celălalt nu păreau încântaţi de ideea de a mă vedea plecând în Louisiana.

— În orice caz, Tulroad şi Dulles cred că ar putea fi acolo. FBI a reuşit să-i de urmă de la sosirea ei în Statele Unite, în urmă cu câteva luni. Vine din Berlin, unde

jurnalista Merry Groves, care informează ambasada, i-a întâlnit de mai multe ori. Pe ea şi soţul ei. Sunt apropiaţi ai mai marilor puterii naziste.

— Tigroaica asta este măritată?

— Cu un român, un oarecare Dalibor Galjero. Văzut adesea în Statele Unite la începutul deceniului, dar neînregistrat pe lista de vize din 1933. El nu este cu ea în acest moment.

Luciano oftă puternic, vrând parcă să alunge multitudinea de gânduri încâlcite care-i înceţoşau creierul.

— Români care trăiesc la Berlin şi conspiră cu italieni şi cu nostalgici ai Confederaţiei Statelor din sud! Sunt dezolat, domniţele, dar este un amestec pe care nu-l pot digera.

— Istoria o ia mereu pe căi întortocheate. Cine ar fi crezut că un ovreiaş ca mine şi un sicilian ca tine se vor asocia pentru a pune mâna pe cea mai mare organizaţie criminală a Statelor Unite? zise Meyer.

— Galjero a stat mult timp la Cassard. FBI-ul crede că s-au întors amândoi în Louisiana. Aşa că avem ceva treabă acolo. Cred că e timpul să ne reluăm vânătoarea. Plec chiar în seara asta cu Tulroad.

— Luaţi şi nişte oameni de-ai noştri, insistă Luciano. Nu-mi place ideea de a fi însoţit doar de *feebies.* Vi-l detaşez pe „Bubble” Lemona, de exemplu. Cunoaşte destul de bine regiunea şi fratele lui lucrează pentru una din filialele noastre. O să-i ordon să vă stea la dispoziţie de cum sosiţi.

Din gara Grand Central, am luat trenul expres pentru Louisiana. „Bubble” Lemona se număra printre călători, Gian de asemenea. În ciuda protestelor mamei lui, voisem să-mi ţin promisiunea pe care i-o făcusem în biroul meu. Da, va fi şi el de faţă când o voi ucide pe Latime Galjero!

Ocupam un compartiment mare Pullman şi privirile pe care le schimbam la începutul călătoriei cu cei doi agenți federali care îl încadrau pe Virgil Tulroad n-aveau nici urmă de amabilitate. În mod cât se poate de evident, cei doi anchetatori ne-ar fi pus imediat cătuşele la mâini. Din fericire, Tulroad veghea. Când unul dintre ei se luă brusc la harță cu Lemona dintr-un fleac, el fu nevoit să le țină iar o predică. Ambianța electrică se atenuă totuşi pe parcursul călătoriei, astfel că, atunci când trenul intră în gara New Orleans, „Bubble” şi tipii îşi spuneau pe numele mic...

În prima seară, nu s-a întâmplat nimic. N-am făcut decât să ne instalăm într-un mare hotel din centru pentru a ne obişnui cu ciudata climă a oraşului. Niciodată în viața mea nu fusesem mai jos de Florida, în 1928, pentru un scurt sejur de lucru. Nu cunoşteam nimic din Sudul propriu-zis. Tocmai ce trecusem de Crăciun şi, în timp ce la New York era un ger de crăpau pietrele, aerul de pe malurile fluviului Mississippi era umed şi blând. Era imposibil să mergem mai mult de o sută de yarzi fără să transpirăm abundent în hainele noastre călduroase de yankei...

La centrul local al FBI-ului, Tulroad nu menționă adevărata mea identitate, evident. Am fost prezentat ca un simplu consilier civil. Metoda trebuie că nu era străină tradițiilor instituției, fiindcă nimeni nu obiectă nimic față de prezența mea alături de fostul Incoruptibil. Într-o încăpere consacrată consultării arhivelor, ni se aduse tot ceea ce putea să-l privească pe Cassard. Vraful de tăieturi de presă era voluminos şi ne-ar fi trebuit o săptămână ca să-l citim în întregime. Dar noi n-aveam atâta timp în fața noastră. Tulroad începu totuşi să cerceteze meticulos ultimele articole cu privire la marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului. L-am lăsat acolo. Eu unul aveam de reglat cât

mai repede nişte probleme private legate de familiile noastre...

„Bubble” Lemona mă prezentă fratelui său, Damiano, un pic mai în vârstă ca el dar cu aceiaşi ochi bulbucaţi, aceeaşi frunte şi acelaşi păr stufos. Mergând cu ei în diverse locuri din oraş, am omorât în două zile cinci trădători ai lui Luciano...

— Cred că acum am făcut curăţenie, *don* Luigi, zise în sfârşit Damiano tăind ultimul nume care figura pe lista contractelor.

— Curăţenia nu va fi terminată atâta vreme cât Cassard nu va plăti. Şi ne datorează mult!

În aceeaşi seară, când l-am regăsit pe Virgil Tulroad, am înţeles imediat, după zâmbetul lui, că apăruse brusc o pistă.

— Oh, poate că nu e nimic altceva decât un început. Mă temperă imediat locotenentul, dar, nu ştiu de ce, simt că indiciul ar putea fi fructuos!

— Spuneţi-mi!

— Unul din informatorii noştri infiltraţi în sânul Ku Klux Klan-ului tocmai ne-a anunţat că o reuniune importantă va avea loc peste două zile într-o fermă abandonată din mlaştini. Toţi şefii mari ai regiunii sunt poftiţi. Chiar dacă Cassard nu este în lot, pun pariu că cel puţin unul din acei domni costumaţi va şti unde se ascunde.

Ocazia era prea frumoasă ca s-o lăsăm să ne scape, în următoarele patruzeci şi opt de ore i-am lăsat aşadar pe oamenii de la FBI să-şi pregătească planul fără să intervin. Se convenise cu Tulroad ca Lemona, Gian şi cu mine să rămânem în spatele operaţiunilor în timp ce forţele de poliţie vor acţiona în prima linie. Acceptasem târgul. Pentru mine, Cassard nu era prada principală; cea care mă interesa cu adevărat era Galjero, ucigaşa lui Stefano şi

deținătoarea secretelor cu privire la Preston Ware. Pe această femeie o vroiam doar pentru mine şi cât mai repede. Dacă renunțarea la orice pretenție asupra lui Ephraîm Cassard mă putea conduce la ea, nu era un preț prea mare de plătit. Dimineața devreme, în ziua indicată de informator, două unități cu efectivul complet ale poliției oraşului îşi părăsiră cazarma pentru a străbate aproape optzeci de mile la nord de New Orleans. Tulroad şi cei doi agenți ai săi urmau convoiul într-o maşină căreia îi fuseseră scoase însemnele poliției. Lemona, Gian şi cu mine închideam cortegiul.

— Drumurile astea sunt infecte, blestemă „Bubble" Lemona după ce părăsisem de mai bine de jumătate de oră drumurile acoperite cu bitum pentru a o lua pe poteci nisipoase, desfundate şi înguste.

Maşinile aveau multe de îndurat pe aceste cărări de muşchi care deveneau din ce în ce mai spongioase pe măsură ce ne apropiam de mlaştini. De două ori, a trebuit să împingem un vehicul care se împotmolise. Tot de două ori, a trebuit să ne întoarcem din drum, căci până şi şoferii experimentați se pierdeau luând-o pe aceste drumuri mereu schimbătoare asaltate de o vegetație nebună şi de întinderi de apă cu nivel instabil.

„Brațul ăsta de râu şi-a ieşit din matcă. Trebuie să dăm înapoi..."

„Pontonul ăsta este ros de vermină şi n-o să țină sub roțile noastre. Trebuie să facem cale-ntoarsă..."

După aproape şapte ore de astfel de regim, ne-am oprit în sfârşit la marginea unui câmp cenuşiu, unde vântul sufla în rafale. Trebuie că era cam ora trei după-amiază şi mai aveam cinci mile de mers pe jos înainte de a ajunge la granițele domeniului unde trebuia să se reunească Klan-ul.

— Vehiculele rămân aici, zise Tulroad. Nu putem să ne permitem să înaintăm mai mult în maşină, riscăm să fim reperați. Sunt dezolat să vă impun asta, dar va trebui să mergeți pe jos dacă vreți să veniți cu noi!

— Bineînțeles că venim!

În timp ce trei oameni rămăseseră lângă camioane şi maşini, noi am urmat siluetele negre ale polițiştilor. Protejați de cizmele lor înalte, tipii înaintau mai repede ca noi, care nu ne dotasem cu echipament special pentru un asemenea periplu. Traversarea câmpiei cu ierburi uscate şi galbene n-a fost prea dificilă, dar am pătruns în curând într-o zonă împădurită care ascundea un teren mlăştinos printre tufele de mărăcini. Acolo, ne-am înfundat până la glezne într-un noroi moale, urât mirositor, care se lipea pe încălțări.

— Pantofi de trei sute de dolari! se văicări Lemona. Şi un costum de nouă sute! Ce porcărie!

Dacă putusem să ne păstrăm armele de mână, Tulroad nu ne autorizase să folosim Thomson-urile.

— Sunt prea vizibile. Polițiştii cu care o să lucrăm vor pune întrebări. Orice-ar fi, totul este prevăzut în aşa fel ca operațiunea să se deruleze fără violență.

— Nu vă temeți de rezistență? întrebasem eu.

— Puşti de vânătoare, cel mult... Este arsenalul obişnuit al Klan-ului, îmi răspunse cu nepăsare locotenentul aprinzându-şi o țigară.

În ceea ce mă priveşte, nu eram sigur că sudiştii se vor preda fără rezistență. Mai ales dacă Cassard se afla printre ei.

După terenurile mlăştinoase, au venit mlaştinile. Cărarea care şerpuia printre porțiunile de apă nu era mai lată decât o grindă. Mergeam în şir indian, în tăcere, printr-un decor verde şi negru unde deja soarele nu mai pătrundea. Un

polițist care cunoştea regiunea mergea în fața mea. Auzindu-mă cum alunec în noroi, el se întoarse ca să mă ajute.

— Aveți grijă să nu cădeți, domnule! Apa este adâncă. Şi colcăie de aligatori şi lipitori...

— Dar cine naiba trăieşte aici? Trebuie să fii nebun ca să fii fermier în zona asta...

— Cajunii[60], domnule. Şi ei sunt toți unii mai nebuni ca alții. E ceva congenital...

Cajunii! Abia dacă ştiam că aceşti oameni există. Pentru mine, ei erau ca şi indienii din câmpiile sălbatice din Vest sau ca eschimoşii de pe banchiză; o seminție în afara Istoriei şi a timpului, ba chiar nişte creaturi cu care să sperii copiii.

— Cajunii sunt deportați francezi veniți din Canada, de unde i-au alungat englezii, murmură polițistul. Trăiesc aici de două secole şi nu ies aproape niciodată dintre lacuri. Se căsătoresc între ei... De aceea au toți aceeaşi figură şi nu sunt neapărat foarte inteligenți.

— Da, dar sunt robuşti şi cunosc mlaştinile ca pe buzunarul lor, adăugă un tip care mergea înaintea lui şi trăgea cu urechea la conversația noastră.

— Sunt membri ai Klan-ului?

— Asta da! Nu prea-i iubesc pe negri, e clar... De altfel, ei nu iubesc pe nimeni. Mulți nu vorbesc decât dialectul lor şi nu scot niciodată un cuvânt englezesc.

Ne-am mai înnămolit aproape două ore în cloaca de unde scăpau din când în când emanații de gaz care se inflamau şi ardeau cu flacără. „Bubble” Lemona clănțănea din dinți în hainele lui înmuiate. Gian însă mergea bine. Îşi făcuse

---

[60] *Cajuni* – descendenți ai acadienilor francezi (*Acadia* – Noua Scoție de azi), pe care britanicii i-au deportat în 1755 în Louisiana, fiindcă au refuzat să depună jurământul de supunere față de coroana britanică (n. Tr.).

un toiag dintr-o creangă groasă şi părea să fie cel mai motivat dintre noi. În timp ce noi nu mai înaintam decât la lumina lanternelor, unul din cei doi oameni ai lui Tulroad îşi suci glezna şi a trebuit să-l abandonăm, sprijinit de un trunchi de copac, căci handicapul lui ne-ar fi întârziat. În sfârşit, după infernul mlaştinilor, am ajuns într-un fel de stepă tot umedă dar acoperită cu o vegetație mai puțin densă decât mangrova. Acolo am făcut haltă pentru prima oară de la plecarea noastră. *Feebies* au consultat hărțile şi apoi Tulroad a venit să mă informeze care e situația.

— Nu mai suntem decât la trei sute de yarzi de fermă. Oamenii noştri se vor desfăşura în semicerc de jur împrejur. Cât despre voi, vă propun să treceți repede pe partea cealaltă, de-a lungul drumului principal. O să vă ascunderi acolo şi o să-i prindeți pe eventualii fugari. Dacă noi ne facem bine treaba, nu vor fi, dar nu se ştie niciodată!

— Fie, voi închide eu plasa. Mai dați-mi totuşi câțiva oameni. În trei, riscăm să mai lăsăm să treacă dintre ei...

Cu un plan mediocru în mână, i-am ghidat pe Gian, Lemona şi pe cei doi polițişti care ne fuseseră repartizați de-a lungul unei noi întinderi mocirloase, apoi, după un şir de şanțuri prea largi pentru a fi sărite şi în care a trebuit să plonjăm până la brâu, am ajuns la marginea unui drum de pământ cenuşiu. Gian şi Lemona s-au postat într-o parte, în timp ce eu m-am întins în desişurile din față cu agenții. Înghețați de apa care ne îmbiba țoalele, am aşteptat în linişte aproape o oră, neauzind decât țipătul bufnițelor şi clipocitul nutriilor care înotau prin canale. Un zgomot de motor se auzi în sfârşit în noapte. Am văzut departe, în întuneric, două apoi patru puncte luminoase. Din secundă în secundă, farurile se apropiau... Două camioane cu loitre fără prelată trecură în trombă prin fața

noastră. Pe platforme, vreo zece ţipi se ţineau de drugii de fier. Mulţi purtau deja roba Klan-ului, alţii păreau îmbrăcaţi în simple salopete sau în tunici de lucru. În mâinile tuturor luceau arme...

— Nu sunt doar puşti de vânătoare, am zis eu încet ca pentru mine, după ce au trecut camioanele.

— Ce-aţi spus, domnule? zise un poliţist de lângă mine.

— Sudiştii ăia aveau pistoale-mitralieră. Nu simple puşti cu alice!

— Da, cred că da...

Un minut mai târziu, un alt convoi compus din patru camionete trecu pe lângă noi. Apoi au mai fost şi trei grupe de opt sau zece călăreţi mergând la trap şi două maşini speciale în care se înghesuiau tot siluete îmbrăcate în alb...

— Judecând din ochi, sunt aproape şaptezeci, ii anunţai eu pe poliţist. Mai mult decât a precizat informatorul.

— Îmi pare rău, domnule. Eu nu sunt la curent cu aşa ceva. Dar aceşti oameni sunt cel puţin de două ori mai mulţi decât noi, asta e sigur!

De două ori mai mulţi decât noi, la fel de bine înarmaţi şi cunoscând perfect un teren înşelător unde cel mai mic pas greşit poate să te coste viaţa! Lucrurile stăteau mult mai rău decât se prevăzuse. Mă întrebam dacă Tulroad avea tupeul sau nebunia să lanseze lotuşi asaltul. O clipă, m-am gândit să mă întorc înapoi pentru a-l preveni de pericol, dar abia ce hotărâsem să mă ridic că am auzit primele împuşcături.

— Atacul a fost lansat, domnule. Trebuie să rămânem aici unde suntem, astea sunt ordinele, şopti poliţistul punând braţul pe mine ca să mă determine să rămân culcat.

Avea dreptate şi o ştiam. La ce-ar mai fi folosit acum să alerg de-a lungul pădurii ca să-l avertizez pe Tulroad?

Asaltul era dat. Nu mai era nimic de făcut pentru a-l opri. Decât să rămânem pe pozițiile noastre... îngrijorați, cu ochii îndreptați spre drum. Am ascultat cum s-au intensificat schimburile de focuri în minutele următoare. La rafale răspundeau alte rafale. Părea ceva interminabil. Şi niciun fugar de prins! Drumul rămânea îngrozitor de pustiu...

— Ascultați! Parcă se mai potoleşte!

Agentul avea dreptate. Puțin câte puțin, schimburile de focuri se atenuară înainte de a înceta cu totul.

Gian ieşi alergând din tufişul lui pentru a veni! a mine.

— M-am uitat la ceas când a început atacul. Era acum patruzeci de minute...

Patruzeci de minute de luptă! Bătălia fusese extraordinar de lungă. Asta însemna că oamenii Ku Klux Klan-ului nu fuseseră luați prin surprindere, că se aşteptau probabil la o operațiune a poliției. Asta dovedea de asemenea că îşi vânduseră scump pielea.

— Ce facem acum? întrebă fiul meu.

— O s-o luăm iar încet pe drum până ne întâlnim cu locotenentul Tulroad.

I-am făcut semn lui Lemona să se ridice şi, toți împreună, am început să mergem lent înspre nord, acolo unde trebuie că se afla vechea fermă cajun, scenă a înfruntărilor. N-am apucat să parcurgem nici două sute de yarzi că un zgomot de motor se auzi în fața noastră.

— Ascundeți-vă! am ordonat eu.

Am sărit toți în tufişuri chiar înainte ca unul dintre camioanele sudiste să ne lumineze cu farurile. Împietriți de spaimă, i-am văzut pe oamenii în alb aşezați pe loitră. Atitudinea lor nu era cea a unor fugari bătând în retragere. Nu, atitudinea lor era cea a unor soldați victorioşi după o

bătălie cruntă! Un al doilea camion trecu, apoi un al treilea, şi un al patrulea câteva secunde mai târziu...

— Priviţi! murmură Gian, arătând cu degetul spre orizont, după ce vehiculele dispăruseră.

Brusc, noaptea nu mai era la fel de neagră. Nişte flăcări se ridicau la capătul dramului, înroşind întunericul.

M-am ridicat şi am început să alerg pe cărare. Poliţiştii au urlat la mine, dar eu nu le-am răspuns. Trebuia să văd ce se petrecuse cu adevărat în împrejurimile fermei... Picioarele mele nu mai simţeau oboseala, nici corpul frigul, îngrozitor, şi am ajuns pe o cuvetă mică la marginea căreia m-am oprit. În faţa mea, legate strâns pe trei cruci în flăcări, se prăjeau corpurile stropite cu petrol ale poliţiştilor porniţi la asaltul asupra Klan-ului... Căldura rugului era atât de mare încât a trebuit să mă dau înapoi, cu mâneca mantoului pusă la gură şi la nas ca să nu respir mirosul infect, îngrozitor de greţos, de came care ardea... Pe urmele mele, Gian şi Lemona descoperiră şi ei spectacolul infernal.

— Doamne Dumnezeule! lăsă să-i scape Lemona.

Şi el care nu se rugase în viaţa lui căzu în genunchi şi se închină.

— Nu mai e nimic de făcut pentru bieţii oameni, am zis eu dând înapoi. Veniţi, n-are rost să rămânem aici...

— Dar ceilalţi? urlă Gian. Unde sunt ceilalţi membri din Klan! Unde este Cassard?

— Era o capcană şi noi ne-am repezit în laţ, am zis eu. Cu siguranţă, Cassard nu e acolo...

— Trebuie să ne lămurim în privinţa asta! N-au trecut din nou toate maşinile şi caii prin faţa noastră. Trebuie să ştim unde s-au dus!

Fără să pot să-l reţin, Gian coborî panta în direcţia crucilor în flăcări. Trecând în fugă prin mijlocul lor, el dispăru în câteva secunde din câmpul meu vizual.

— Puştiul are dreptate, *don.* Nu putem pleca aşa după tot ce-au făcut nemernicii ăştia. Trebuie să punem mâna pe ei!

Armându-mi revolverul, am pornit pe urma fiului meu. Căldura de cuptor de sub crucile cuprinse de flăcări era atât de puternică încât din hainele mele începuse să iasă fum în ciuda faptului că erau îmbibate cu apă. M-am debarasat de mantou şi am continuat să alerg drept în faţă ca să-l ajung pe băiatul meu. El se ghemuise în spatele unei stive de scânduri şi observa ferma.

— Sunt încă acolo! Nişte cai sunt legaţi mai departe şi două maşini sunt parcate alături. Am văzut un tip în haină de dimie albă ieşind din clădirea centrală. Ceilalţi trebuie că simt înăuntru.

— Câţi sunt, după părerea ta?

— Zece, cel puţin. Poate ceva mai mulţi.

— E prea mult pentru noi trei.

— Cassard! se enervă Gian. Măcar să-l omoram pe Cassard!

— Presupunând că e cu ei, n-ai să te poţi apropia de el la mai puţin de treizeci de paşi. Nu-i cea mai bună metodă...

— Ce să facem, atunci?

— Să aşteptăm, puştiule. *Don* Luigi are dreptate... Nici măcar nu suntem foarte bine înarmaţi... Nu putem face mare lucru.

— Cel puţin să folosim vechile şiretlicuri ale indienilor Sioux! zise Gian.

Din cea mai fragedă pruncie, fiul meu avea o pasiune pentru westem-uri, în special pentru cele în care juca prietenul lui John Wayne. Nu m-aş fi gândit niciodată că aceste rezervoare de copilării ar putea să ne fie utile într-o bună zi.

— Cu excepția celei care tocmai a ieşit, n-am văzut alte santinele. Tipii trebuie că se simt în siguranță. Mă gândesc că putem măcar să le gonim caii.

— Şi la ce ne-ar servi asta? se văicări Lemona. În trei, riscul este mult prea mare!

— În cinci, domnilor, dacă ne permiteți!

Fără ca noi să-i fi auzit, cei doi polițişti ne ajunseseră din urmă. Pistoalele lor Thomson erau binevenite şi ne sporeau şansele, dar balanța atârna tot în defavoarea noastră în înfruntarea care se anunța. Gian persista în ideea de a le împrăştia caii.

— Asta o să-i facă să iasă afară, cel puțin. Şi vom putea să-i secerăm pe mulți cu mitralierele postate în tir încrucişat. După aceea, vom vedea!

— Puştiul are dreptate, domnule. Înseamnă să-l provocăm pe Diavol, dar, dacă tot a scăpat deja din infernul lui în seara asta, măcar să jucăm jocul până la capăt...

Lemona declanşă lama unui şiş pe care-l avea mereu în buzunar, apoi se târî spre maşini şi spre cai având grijă să rămână cu vântul în față pentru a nu speria animalele. În ciuda rotunjimilor care îi aduseseră porecla, Lemona era agil, puternic şi suplu. El ajunse în linişte în spatele gardianului şi îl înjunghie înainte ca victima să aibă timp să reacționeze. Le-am făcut semn celor doi polițişti să se plaseze în poziție de tragere cât mai aproape posibil de poarta principală a vechii ferme şi ne-am dus la Lemona lângă maşini în timp ce Gian se pitula în spatele unei cisterne mâncate de muşchi şi rugină. Am dezlegat frâiele cailor şi i-am gonit înspre păduri dar numai câteva animale porniră la trap. Celelalte refuzară cu încăpățânare să părăsească ocolul.

— Gloabe afurisite! exclamă Lemona. Dacă-i pe-aşa, o să folosesc metoda sigură.

Cu vârful cuţitului, el tăie două fâşii de pânză din propria-i cămaşă, le răsuci în formă de meşă şi le băgă în rezervorul maşinilor. Benzina urcă în fibre ca într-un burete. „Bubble" aprinse amorsele şi alergă cât putu de repede să se refugieze în spatele unor table unde eu mă adăpostisem deja. Cele două rezervoare explodară unul după altul, aruncând resturi de metal până foarte sus în cerul roşu şi rănindu-i de moarte pe unii cai rămaşi prea aproape. Nechezatul animalelor şi violenţa detonărilor îi scoaseră imediat afară pe cinci sau şase ţipi îmbrăcaţi în alb, purtând cagulele ascuţite specifice clanului lor. De cum apărură în prag, mitralierele Thomson scuipară primele lor salve şi îi secerară pe toţi, fără excepţie.

— Acum trebuie să ne repezim, i-am zis lui Lemona. Urmează-mă!

Cu pistoalele în mână, am alergat drept spre fermă în ciuda gloanţelor care ciuruiau încă scândurile desprinse ale faţadei. Să nu lăsăm adversarilor noştri timp să reacţioneze, să se organizeze, să-i facem să creadă că eram siguri pe forţele noastre şi, mai ales, că eram mult mai numeroşi decât ei. Era singurul mod de a-i destabiliza şi de a-i domina. Urlând, zbierând cât de tare puteam, am năvălit în cabana întunecată, luminată doar de lumânări lipite chiar de masă, şi ne-am descărcat armele în siluetele îmbrăcate în alb care ne ţineau piept. Totul se termină cu luptă corp la corp atunci când încărcătoarele noastre se goliră. Lemona îşi înfipse cuţitul în inima unui tip solid care răcnea în dialect cajun iar eu l-am lovit cu arma în frunte pe un bărbat cu cagulă. Sub impact, pânza se pătă imediat de un roşu-aprins şi tipul căzu cât era de lung. Spărgând ferestrele cu lovituri de bâtă, cei doi poliţişti îi

eliminară pe ultimii rezistenţi, în timp ce Gian îi omora afară pe doi inşi care încercau să fugă. Mai puţin de trei minute se scurseseră de la explozia maşinilor.

Le-am scos robele morţilor, una câte una. De fiecare dată când scoteam o mască, speram să descopăr trăsăturile lui Ephraim Cassard, dar toţi cei care se ascundeau sub cagula ascuţită a Ku Klux Klan-ului îmi erau necunoscuţi. Mi se părea că numeroase feţe aveau un incontestabil aer de familie.

— Cajunii sunt consangvini, îmi aminti un poliţist văzându-mi tulburarea. Se căsătoresc şi se reproduc între veri de generaţii întregi. Chestia asta are un rezultat straniu. Yankeii ca dumneata nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva...

— Cine naiba ar putea să se obişnuiască? izbucni Lemona, aruncând o privire puternic dispreţuitoare acestor feţe lunatice.

În momentul acela al doilea poliţist, care era plecat să cerceteze clădirea, se întoarse şi îmi făcu un semn discret.

— Cred că mai există lume pe-aici, îmi zise el cu voce scăzută. Am auzit un scârţâit de podea în fundul culoarului.

Reîncărcându-mi arma, am înaintat prudent cu el de-a lungul unui coridor plin cu pânze de păianjeni şi cu pereţii tapisaţi cu enorme ciuperci de umezeală. Încet, am pus mâna pe clanţa unei uşi, am strecurat gura armei prin întredeschidere şi am înaintat în cameră. Un miros de rânced îmi izbi nările. Şi, indiscutabil, un miros de corp omenesc. Dar nu puteam să văd nimic în bezna aia. Poliţistul din spatele meu îşi aprinse lanterna. Atunci, în raza de lumină, am văzut un corp întins. Nu era un cajun şi nici chiar un om al Ku Klux Klan-ului. Omul acela era locotenentul Virgil Tulroad! Membrele lui erau zgâlţâite de

frisoane şi pielea îi era la fel de albă şi lucioasă ca cea a unui înecat. Lăsând să-mi cadă arma pe jos, m-am repezit spre el să-l ajut. Ochii îi erau atât de mult ieşiți din orbite că nu le mai vedeam irisul: din gura deschisă ieşea o spumă gălbuie care îi acoperea bărbia şi i se scurgea pe gât. Nicio rană nu se vedea totuşi; nici sânge, nici hematoame.

— *Santeria!* zise înnebunit polițistul care ținea lanterna deasupra mea.

— Ce spui?

— *Sun te rial* repetă agentul. Voodoo! Magie neagră! Am mai văzut asta într-o zi în cartierul francez din New Orleans! Pe pântec! Priviți!

Când m-am uitat mai bine la abdomen, am văzut nişte cruste clare care desenau nişte arabescuri ciudate chiar până sub stern.

— O pentagramă desenată cu ceară de lumânare, murmură agentul. Desene ale Diavolului!

Atunci, din străfundul memoriei mele ieşi la iveală o amintire uitată de mult. M-am revăzut, copil fiind, aplecat asupra unei fetițe care tremura din toate încheieturile după ce căzuse de pe o creangă de măslin. O săgeată de foc mă străbătu din inimă până în mâini, pe care mi le-am pus pe tâmplele lui Tulroad. Din toate forțele, din tot sufletul, vroiam să-l salvez pe acest om. Simțeam că posedam o putere ascunsă. Dar era deja prea târziu, în spuma care se scurgea din gura lui apărură mici pete negre, mişcătoare, rapide... Apoi aceste pete se îngroşară, începură să colcăie... Sute de păianjeni, limbrici, scolopendre[61] lungi cât palma ieşiră din corpul agentului şi se împrăştiară prin încăpere, urcând şi pe noi, năpădindu-ne brațele,

---

[61] Seolopendră *(seolopendră cingulată)* – miriapod veninos din regiunile tropicale şi mediteraneene (n. tr.).

picioarele... Polițistul intră în panică, în agitația lui, încerca să se scuture de gângănii care se urcau pe el ajungându-i până pe față; fascicolul de lumină de la lanterna lui începu să se învârtească prin încăpere. Nu-l mai vedeam pe Tulroad, dar asta nu mai avea nicio importanță. Palmele mele simțeau că orice urmă de viață îl părăsise. Atunci, în timp ce mă ridicam, lanterna lumină o siluetă albă ascunsă lângă uşă. Acea siluetă era cea a lui Ephraim Cassard! Nemişcat, el îmi zâmbea. Mi-am căutat Colt-ul dar îl lăsasem să cadă în graba mea de a-l ajuta pe Tulroad.

— Laiime Galjero mi-a încredințat asta pentru dumneata, *don* Monti! susură vrăjitorul.

Apropiindu-se cu un pas, el desfăcu mâna şi suflă cu putere în palmă pentru a face să zboare până la mine o pulbere fină, de culoarea absintului, pe care o păstra în pumnul strâns... Dar nu eu am fost cel care am inhalat infama mixtură. Ivindu-se pe neaşteptate de pe culoar, Gian se repezise să mă apere de atacul lui Cassard. Cu fața acoperită de pulbere verde, el urlă înspăimântător, inspirând din plin preparatul demoniac. În spatele nostru, se auzi o împuşcătură care îl nimeri pe marele vrăjitor al Ku Klux Klanu-ului drept în piept Cassard se prăbuşi greu la pământ în timp ce polițistul trăgea un al doilea glonț.

— Ce ai făcut? am urlat eu la muribundul ai cărui ochi deveneau sticloşi. Ce i-ai făcut fiului meu?

— Întreab-o pe Galjero, Monti, bolborosi Cassard cu un ultim dispreț. Laiime Galjero! Ea ştie...

Chipul cu o mie de fețe

Ne-am întors la New Orleans după această noapte teribilă, parcurgând în sens invers drumul pe care îl făcusem de la camioanele oprite în câmpia cu ierburi

uscate. Lemona îi avertiză pe oamenii care rămăseseră să păzească vehiculele.

Eu spălasem cum putusem mai bine orice urmă de particule de pe fața lui Gian, forțându-l chiar să vomite conținutul stomacului. Mai bine de o oră, fiul meu rămăsese în stare de şoc, la limita inconştienței. Apoi, încet, îşi revenise în fire. Era totuşi tras la față şi cuvintele îi ieşeau cu dificultate din gură, dar era în viață şi sănătatea părea să i se amelioreze de la o oră la alta.

În oraş, FBI-ul ne-a reținut mult timp pentru a ne lua depozițiile înainte ca Allen Dulles în persoană să vină după noi, de la New York. Moartea a treizeci de oameni din escadra condusă de Tulroad îl îndurerase profund, iar modul în care locotenentul îşi găsise sfârşitul nu înceta să-l obsedeze.

—— Trebuie că nu cunoaştem nimic din misterele lumii, Monti! Trebuie că suntem ignoranți!

— Suntem, într-adevăr...

„Misterele lumii”, spusese Dulles. Eu eram martor la ele dintotdeauna, le înfruntam. Ani de zile, voisem să le ascund, sa le refulez. Dur întotdeauna ele reveneau, precum valurile care se întorc să bată cu obstinație în aceeaşi stâncă. În trenul care se îndrepta spre Grand Central, privindu-mi fiul care nu-şi mai regăsise întreaga vigoare a feței şi a corpului, am ajuns să admit că fuga nu era o soluție. Orice făceam, *misterele lumii* mă urmăreau. Poate că era timpul să recunosc această evidență...

— Biroul şi eu personal v-am apreciat mult ajutorul. Monti.

Abia dacă auzeam vocea lui Dulles. Legănat de mersul trenului, obosit de această expediție în Louisiana şi mai ales preocupat de sănătatea lui Gian, mi-a fost greu să intru în conversație.

— Am vorbit ieri seară la telefon cu Hoover... Nu mi-a spus-o decât în două-trei vorbe, dar cred că are planuri mari pentru dumneavoastră.

— John Edgar Hoover? Directorul FBI? m-am mirat eu. Ce plan ar putea avea în privința mea dacă nu să-şi dorească să mă bage după gratii?

— Sunteți un om ciudat, Monti, îmi explică Dulles privind cum defilează pe fereastră un peisaj mohorât de câmpie. Hoover este şi el. Din mai multe motive... Amândoi sunteți din aceeaşi categorie. În fond. Singurul lucru care vă separă este că el se află de partea legii în timp ce dumneavoastră...

— Eu nu mă aflu acolo...

— Oh! Ar fi nevoie de atât de puțin ca să treceți bariera... Sau mai degrabă s-o coborâm noi în fața dumneavoastră.

— Vreți să faceți din mine un om respectabil. Dulles? N-o să meargă.

— Respectabil, sunteți deja. Cel puțin în aparență, şi asta contează, nu? Nu, nu vreau să vă schimb. Edgar nici atât.

— Atunci ce?

— V-ați dovedit ataşamentul față de valorile care fondează națiunea noastră, Monti. Iată tot ceea ce contează în ochii noştri. Poate că v-ar plăcea să vă faceți util în continuare? De ce să nu începeți o carieră politică, de exemplu?

— O carieră politică? Sunteți nebun! Trecutul meu nu este inatacabil. Nu voi rezista niciodată la o anchetă serioasă dusă împotriva mea...

Dulles îşi scoase pipa din lemn de briar[62] şi îşi oferi răgazul să o umple cu tutun de Cap[63] înainte de a-şi prezenta argumentarea.

— De darea în vileag a anilor de închisoare de la Blackwell's Island vă temeţi? Liniştiţi-vă. Nu este în interesul nimănui să răscolească această poveste. Numai Hoover şi cu mine avem o urmă a condamnării şi evadării dumneavoastră. Şi chiar dacă cineva ar face o apropiere între dumneavoastră şi un obscur condamnat la moarte evadat din insulă, acum douăzeci şi cinci de ani, cum ar putea s-o dovedească? Şi, mai ales, cine s-ar sinchisi de aşa ceva? Un trecut se fabrică, Monti. Mai ales aici, în Statele Unite, ţara oamenilor fără rădăcini şi fără memorie!

— Ce puneţi la cale, Dulles?

— Hoover o să v-o spună mai bine ca mine. Dar cred că vă pot informa că i-ar plăcea să facă din dumneavoastră un fel de membru al Congresului... Sau un senator, de ce nu?

— Voi fi omul lui?

— Bineînţeles! Toţi suntem, de altfel. Dar oricât de machiavelic ar fi, Hoover nu este nebun. El vrea binele naţiunii. Şi dumneavoastră la fel...

— Eu vreau binele Americii, este adevărat, dar vreau şi moartea lui Latima Galjero...

— S-ar părea că aceste două interese sunt strâns legate. Gândiţi-vă la puterea pe care v-ar da-o o carieră politică! Dumneavoastră, un om respectat şi ascultat în comunitatea căreia îi aparţineţi. O legătură între lumea luminii şi cea a întunericului. O legătură între Lege şi Crimă... Ce operă măreaţă aţi putea înfăptui! Luaţi-o ca pe un destin!

---

[62] Briar *(Erica arboreea)* – arbust mediteranean din a cărui rădăcină, care este ca un bulb lemnos, se confecţionează pipe (n. Tr.).

[63] Tutun de Cap – tutun adus de la Cape Town, din Africa de Sud (n. Tr.).

*

Trebuie să mărturisesc că propunerea lui Dulles m-a obsedat timp de câteva zile. Dar o altă preocupare a înlocuit în curând această nebuloasă perspectivă de carieră politică. Sănătatea lui Gian se degrada de la o zi la alta. Întors de la New Orleans slăbit, dar încă lucid, el a căzut după câteva zile într-o somnolență permanentă din care nimic nu-l putea scoate. Nemai hrănindu-se, el a dat primele semne de slăbire severă. Tenul şi-a schimbat culoarea şi capilarele ochilor i s-au injectat cu sânge. Mama lui şi cu mine am adus la căpătâiul lui mai mulți medici, apoi, puşi în fața neputinței lor, profesori şi chiar un specialist canadian care ne-a fost recomandat. Niciunul din tratamentele prescrise nu s-a dovedit eficace. Dimpotrivă, starea lui Gian se agrava de la o zi la alta. Membrele i-au paralizat şi a trebuit să-l hrănim prin perfuzii. Obrajii lui scofâlciți, şuieratul răguşit al respirației şi firicelul de salivă care îi curgea în permanență în colțul buzelor mă făceau să mă gândesc la ultimele clipe ale locotenentului Tulroad. Am încredințat unui laborator de analize medicale batista cu care ştersesem fața fiului meu atunci când îl scăpasem de pulberea verde cu care îl împroşcase Cassard. Rezultatul nu mi-a fost de niciun folos. Era un amestec de plante obişnuite, dintre care niciuna nu conținea vreo otravă, vreo substanță care să provoace urticarie sau alergie. Gian nu suferea de nicio maladie inventariată, de niciun sindrom cunoscut. Radiografiate, organele lui se dovediră a fi sănătoase.

— Poate e o degenerescentă cervicală, ne-a sugerat un radiolog. Ca să aflăm, ar trebui să facem o trepanație[64].

---

[64] *Trepanație* – operație realizată cu ajutorul trepanului (instrument chirurgical în formă de sfredel) prin care se face o deschidere în oasele

Dar acest lucru reprezintă un mare risc şi nu garantează că am fi în măsură să-l vindecăm.

Să i se facă o trepanaţie lui Gian? La ce bun? Ştiam că medicina clasică nu putea să facă nimic pentru el. Un fel de vrăjitor îi făcuse farmece – sau mai degrabă o vrăjitoare. Dacă otrava venea de la ea, era sigur că tot ea avea şi remediul. Mai mult ca niciodată, era vital s-o găsesc pe Latime... Când l-am întâlnit din nou la Algonquin, i-am cerut lui Dulles să-mi dea absolut toate informaţiile pe care FBI-ul le deţinea în legătură cu ea.

— Am să vă ajut, îmi promise el. Dar ştiţi că asta e posibil să vă ducă departe şi să vă coste mult mai scump decât credeţi. Nu vorbesc de bani, se-nţelege.

— Dacă-mi pierd fiul, pierd totul. Ce i se poate întâmpla mai rău unui om?

Allen Dulles scoase atunci din servietă un dosar gri subţire. În interiorul lui, clasate „Confidenţial”, câteva pagini rezumau informaţiile biroului federal despre cuplul Galjero. Am citit cu atenţie raportul, de la primul până la ultimul rând.

— Majoritatea informaţiilor provin de la agentul nostru Merry Groves din Berlin. În mod oficial, este corespondentă a ziarului *Chicago Tribune.* În mod oficios, ne livrează excelente informaţii referitoare la curtea cancelarului Hitler. Cei doi Galjero sunt în graţiile lui în momentul de faţă. Au reputaţie de magi, de iluzionistă sau de nu ştiu ce... Cam ca Rasputin pe vremea ţarului Nicolae al II-lea.

— Laiime Galjero s-a întors în Germania, nu-i aşa?

— Nu. Conform unei alte surse, a sosit la Roma acum câteva zile. Dar nu ştim prin ce mijloc a părăsit Statele

---

craniului, pentru extirparea unor tumori cerebrale sau unor cheaguri de sânge (n. Tr.).

Unite. Fără îndoială, a trecut clandestin frontiera Mexicului.

— Mi-ați putea obține o viză pentru Italia?

— Aveți de gând să mergeți după ea? Singur?

— Dacă trebuie, da...

— Nu vă bazați pe asta, Monti. Nu în starea actuală a lucrurilor... Nu pot să vă las să plecați. Chiar dacă vă puneți în cap să traversați Atlanticul prin mijloace proprii, mă îndoiesc că mussolinienii vă primesc cu brațele deschise. Mafia nu e văzută cu ochi buni acolo, o ştiți doar... Dacă vă prind, o să ajungeți în ştreang şi nu voi putea face nimic ca să vă scot de acolo.

— Am înțeles, Dulles...

Deocamdată, nu mai aveam nimic de obținut de la colaboratorul lui Hoover. Ne-am despărțit şi strângerea noastră de mână a fost ca un fel de adio. El ştia ce aveam să întreprind şi nu ignora faptul că tentativa mea era sortită eşecului. Dar ce puteam să fac altceva decât s-o caut pe cea care-mi otrăvise fiul?... Doar să mă rog să se întâmple un miracol. Dar la cine să mă rog?

„Ea se numeşte Manea.

Vocea mamei mele! Vocea mamei mele ajungând până la mine din trecutul cel mai îndepărtat, țâşnind în mintea mea ca o bulă la suprafața unei magme... Manea, fetişul vindecător pe care îl făcuse când eram copil... Ce se alesese de el? Mai era oare ascuns în corpul Fecioarei din lemn aflată în spatele grilajului de fier forjat din biserica San Ezechiel? Mai era activ? Şi puteam să-l mai invoc? Mai aveam dreptul s-o fac?

Am rămas toată noaptea singur, în biroul meu, bântuit de amintirea Maicii-Domnului-de-sub-pământ. Ea înfăptuise miracole, miracole autentice, o ştiam... îl vindecase pe nebunul acela de Pietro Pirozzi, căruia îi

redăduse judecata, şi pe mulţi alţii care nu mai aveau nicio speranţă... Dintr-un sertar încuiat cu cheie, am scos o punguţă din pânză pe care am golit-o în palmă. Patru mici plăcuţe de aramă au sunat sub ochii mei... Patru plăcuţe gravate cu numele asasinilor mamei şi ai bunicii mele: Pirozzi, Galline, Memmo, Guglielmo. Patru nume care rezumau complicitatea întregului sat... Ce se întâmplase cu aceşti oameni? Câţi ani se scurseseră fără să-mi duc la îndeplinire răzbunarea? Ce vârstă puteau să aibă astăzi? Şaptezeci? Optzeci de ani? Dacă nu muriseră deja, nu mai erau decât nişte moşnegi. Nişte moşnegi pe care eu avusesem slăbiciunea să-i las să trăiască în pace, în timp ce trupul bătrânei Giuseppina putrezea într-un puţ iar cadavrul mamei se balansa atârnat de creanga unui stejar... Ruşine să-mi fie! Ruşine să-mi fie!

Cu mişcări lente, am aranjat plăcuţele de aramă şi am închis sertarul. Am simţit o umbră înaintând spre mine şi am ridicat ochii. Era chiar fiul meu, Gian, care stătea în picioare şi părea aproape întremat... Inima mi-a tresăltat în piept. Un zâmbet mi-a luminat faţa.

— Gian! doar atât am zis, ridicându-mă ca să mă reped spre el şi să-l prind în braţe.

Dar cum stătea acolo, nemişcat, în mijlocul încăperii, am văzut că privirea lui era la fel de sticloasă şi absentă. Am întins mâna ca să-i mângâi obrazul. El mi-a apucat încheietura şi mi-a strâns-o cu o forţă titanică... Am ţipat de durere.

— Gian! Lasă-mă!

Dar fiul meu nu mă auzea. Cu mâna rămasă liberă mă apucă de gât. Sunt un om puternic, dar, totuşi, împotriva nebuniei ucigaşe care-l cuprinsese pe băiatul meu n-am putut să fac nimic. Simţeam că nu mai am oxigen. Mă sufocam. Tot încercam să mă eliberez, dar nu eram decât

un copil care se lupta cu un căpcăun cu pumn de fier... Mi-am văzut sfârşitul şi ochii mi s-au închis. Atunci, am auzit un bubuit ca de tunet şi aerul se umplu de mirosul prafului de puşcă. Un lichid cald, lipicios, îmi împroşcă faţa. Strânsoarea lui Gian a slăbit şi eu am putut să inspir o gură bună de aer care m-a făcut să fiu din nou conştient. Când am deschis ochii, fiul meu zăcea pe jos, cu ţeasta găurită de glonţul care-l omorâse pe loc. Caria stătea în faţa mea, suplă şi fragilă în rochia ei neagră, cu o armă fumegândă în mână.'.. M-am prăbuşit în genunchi lângă cadavrul lui Gian.

— Era deja mort, mi-a zis Caria cu o voce tremurândă. Era deja mort când l-ai adus înapoi de la New Orleans... Blestemat să fii, Luigi!

Şi înainte ca eu s-o pot împiedica, şi-a lipit ţeava revolverului de tâmplă şi a tras.

*

Soţia şi fiul meu au fost îngropaţi în aceeaşi zi, în acelaşi cavou, la cimitirul Santa Cruz. Numai trei oameni m-au însoţit la înmormântarea lor: Meyer Lansky, Lucky Luciano şi Allen Dulles. În câteva zile, pierdusem tot ce făcusem în viaţa mea de-a lungul atâtor ani. Din nou, fiinţele care îmi erau tragi îmi erau luate. Lansky a spus rugăciunea evreiască a morţilor şi Luciano a depus câte un crin alb pe fiecare coşciug. Dulles a rămas tăcut, la fel de tulburat ca cei doi *amici miei.*

— Dacă mai vreţi s-o capturaţi pe Laiime Galjero, mi-a zis el după slujbă, sunt hotărât să vă ajut prin toate mijloacele posibile.

— Nu-mi mai rămâne drept consolare decât răzbunarea, am zis eu. Am comis deja o dată greşeala de a ignora o datorie de sânge. N-o voi mai repeta şi acum. Cu sau fără ajutorul vostru, o voi ucide pe Laiime Galjero.

— Ajutorul nostru îl aveți, Monti. Vă aranjăm să obțineți viza pentru Roma. Hoover este de acord. O cere chiar. Totuşi, mă tem că o să vă ceară ceva în schimb...

L-am privit pe Dulles mai mult cu nerăbdare decât cu mirare.

— Ceva ce s-ar putea să nu vă convină, continuă agentul FBI. O misiune, oarecum. Da, asta e, o misiune pe care s-o îndepliniți pentru noi în Italia în acelaşi timp cu *vendetta* personală.

— Nu mă mai luați pe ocolite, Dulles, este insuportabil. Spuneți-mi clar ce vrea Hoover.

— O să rezum: el crede, ca şi preşedintele Roosevelt, că, mai devreme sau mai târziu, în Europa va izbucni un război.

— Asta o ştim cu toții, acum.

— Desigur. Dar mulți încă mai pariază că Statele Unite nu vor interveni. Partidul pacifist se consolidează şi reuneşte nume mari. Printre altele, cel al lui Charles Lindbergh. Toți aceşti oameni rămân convinşi că America este o insulă şi că nu trebuie să se amestece în problemele lumii... Americanii cu America şi europenii cu Europa, acesta e crezul lor. Încă n-au înțeles că lucrurile nu mai merg ca-n timpurile bune ale preşedintelui Monroe. Nu mai suntem la mijlocul secolului al XIX-lea.

— Tot nu văd unde vreți să ajungeți, Dulles. Treceți peste introducere, vă rog.

— Atunci, iată! Va trebui să-i contactați pe prietenii dumneavoastră din peninsulă şi să aflați ce intenții au în cazul foarte probabil în care Statele Unite ar intra în război împotriva fascismului.

— Dar eu n-am prieteni în Italia! Am părăsit această țară acum aproape patruzeci de ani!

— Nu vorbesc de prieteni personali. Vorbesc de membrii familiei... De Mafie... Aveți multe relații. Luciano mi-a confirmat-o.

— N-am rupt total legăturile, desigur, am recunoscut eu cu prudență.

— Am vrea să le plătim cu aceeaşi monedă mussoiinienilor. Şi-au trimis emisarii ca să asmuță Mafia italiană împotriva noastră. De ce n-am face şi noi la fel?

— Este posibil, într-adevăr. Dar este riscant. Puneți la cale o lovitură de stat?

Dulles pufni.

— Oh nu! O lovitură de stat, nici să nu vă gândiți la aşa ceva! N-am avea nicio şansă! în schimb, desigur dacă izbucneşte un conflict, vă spun eu că ai noştri GI[65] vor lua masa într-o bună zi în Piazza Navona, dar *bersaglierii* lor nu vor urca niciodată pe terasa de la Empire State Building ca să admire priveliştea.

— Cartagina este aşadar atât de sigură că poate invada Roma?

— Dacă raliem clanurile din Sicilia şi din Napoli cauzei noastre, va fi aproape un joc de copii să cucerim peninsula.

— Şi spuneți că Hoover şi Roosevelt au copt planul acesta împreună?

Dulles se mulțumi să dea din cap.

— Foarte bine. Accept propunerea. Ajutați-mă să ajung în Italia şi eu mă oblig să recrutez o armată de bandiți pentru viitorul vostru război.

---

[65] GI – inițiale folosite pentru a-i desemna pe soldații forțelor armate americane; inițialele, provenind de la sintagma „galvanized iron” (fier galvanizat), desemnau inițial cutiile de metal din echipamentul soldaților în care aceştia păstrau diverse lucruri mărunte (*metal trash cam*) (n. Tr.).

— Atunci, cum o vrea Dumnezeu! se entuziasmă Dulles bătând din palme ca un puşti care aplaudă un număr de magie.

— Spuneţi mai degrabă: cum o vrea Diavolul!

*

Dulles avea uneori maniere de dandy, dar îşi făcea bine treaba. Mulţumită lui, am obţinut o identitate falsă şi autorităţile italiene mi-au acordat rapid o viză. La miezul nopţii, într-o seară de aprilie a anului 1936, m-am îmbarcat pe un transatlantic care, într-o săptămână şi ceva, ajunse la Mediterana. Nu mai revăzusem cerul Europei de mai bine de treizeci şi cinci de ani... în vastul hol al vămii, portrete de-ale lui Mussolini erau atârnate pe pereţi. Sloganuri şi imagini colorate lăudând virtuţile fascismului erau afişate peste tot, le vedeai şi pe hârtiile puse pe jos ca nişte prospecte publicitare.

— Motivul vizitei dumneavoastră, *signore!*

— Comerţ, am răspuns. Sunt negustor de vinuri la New York. Vin să semnez noi contracte cu viticultorii de aici şi din Sicilia.

— Bine aţi venit la noi. Şi mult noroc în afaceri...

La Roma, am tras la un hotel modest dar curat şi liniştit. În cea de-a doua zi de la sosire, m-am întâlnit cu Merry Groves, contactul recomandat de Dulles.

— Îi căutaţi pe cei doi Galjero, nu-i aşa? mă întrebă această doamnă trecută de patruzeci de ani, cu faţa ridată şi maniere dizgraţioase.

— În special pe femeie. Bărbatul în sine nu mă interesează. Doar dacă poate să servească de momeală.

— Latima Galjero n-a făcut decât să tranziteze Roma înainte de a pleca spre Berlin. Nu ştiu exact când se va întoarce, dar aceste du-te-vino ale ei între cele două capitale sunt destul de frecvente. O să apară din nou într-

un moment sau în altul. Dalibor, soțul ei, a fost văzut în schimb cu foarte puțin timp în urmă în Nordul țării, la Veneția.

— Ce face acolo?

— Nu ştim. Avem un agent acolo, unul foarte bun. O să vă pun în legătură cu el. O să poată cu siguranță să vă spună mai multe.

De la Roma, am luat deci trenul spre gara Santa Lucia. Eram chiar la începutul iui mai şi vântul care bătea dinspre Adriatica făcea suportabilă căldura deja puternică din Latium[66]. După ce mi-am lăsat valiza, am coborât până în piața San Marco şi m-am aşezat pe o bancă de piatră, cu fața spre lagună, acolo unde ancora altădată *Bucentaure,* nava de luptă a dogilor. Trei torpiloare gri erau acum legate de-a lungul cheiului, gata de război. Prin fața mea, trecură nişte ofițeri de marină cu eşarfa şi dragon de aur. Apoi o femeie tânără purtând o fustă neagră şi o vestă ajustată pe talie veni să se aşeze lângă mine.

— Sunteți Lewis Monti, nu-i aşa? V-aş fi recunoscut şi dintr-o mie. Merry Groves v-a făcut un portret uimitor de fidel.

Fata era drăguță. Ochii mari şi tenul luminos o făceau să semene cu o prințesă din basme. Trebuie că avea douăzeci de ani.

— Eu sunt Fausta Feretti, continuă ea. Oh! Zâmbiți, *signore.* N-ar trebui, ştiți...

E adevărat că, în ciuda durerii care mă încerca de la moartea lui Gian şi a Cariei, zâmbisem atunci când *signorina* Feretti îmi spusese numele ei. Nu era răutate sau ironie din partea mea, dar cum să nu fii surprins văzând o tânără atât de proaspătă şi inocentă prezentându-se ca emisarul unei rețele de informații? Oricine s-ar fi arătat

[66] *Latium* – regiune din Italia centrală (n, tr.).

uimit. Dar *signorina* Fausta nu s-a supărat din cauza reacției mele. Era o ființă mult prea inteligentă pentru aşa ceva.

Era fiica celui mai mare aurar din oraş, un tăietor de pietre prețioase cu un talent extraordinar. Ea însăşi făcea bijuterii. Expertă lapidară, capabilă să estimeze la prima vedere valoarea în carate a unui diamant, ea ştia de asemenea să spună țara de origine a unei agate sau a unui opal doar luând piatra în palmă. Dar asta nu era – dacă îndrăznesc să spun – decât cea mai neînsemnată fațetă a talentelor ei multiple.

Fausta Feretti fusese crescută de tatăl ei după principiile religiei lui Abraham şi a lui Moise. Dar chiar dacă respecta sabatul şi nu pronunța niciodată Numele Domnului, ea trăia ca o tânără a timpului său. În 1936, în Italia, antisemitismul nu avea nimic în comun cu cel care făcea ravagii în Germania. Mussolini însuşi era departe de a urma exemplul lui Hitler pe acest teren. Evident, israeliții aveau o atitudine precaută, dar ei nu erau persecutați aşa cum erau maltratați şi molestați în provinciile Reich-ului. Roma nu promulgase legi echivalente celor de la Nurnberg, care interziceau evreilor să aibă firme şi care prohibeau căsătoriile mixte.

— Poate că asta o să se întâmple într-o bună zi, domnule Monti, îmi zise Fausta în timp ce mergeam la întâmplare pe străduțele cu dalaj în formă de os de peşte[67] care şerpuiau în spatele pieței San Marco. Da, asta se va întâmpla poate, dar nu fără ca noi să fi luptat înainte cu toate forțele!

— Preferați să vă riscați viața aici în loc să alegeți exilul? Totuşi, America v-ar primi cu brațele deschise, pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră.

---

[67] Tehnica în os de peşte *(opus piscatum)* – dispunerea datelor orizontal şi rectiliniu, înclinate la 45 grade, în formă de schelet de peşte (n.tr.).

— La Veneția sunt utilă, *signore* Monti. Este orașul meu. Nimeni, niciodată, nu mă va alunga de aici.

Exaltarea, dorința de puritate, setea de absolut le însuflețesc pe numeroase tinere. Caracterul cavaleresc al Faustei nu era totuși niciun artificiu de seducție, niciun avatar al metamorfozelor care duc de la copilărie la vârsta adultă.

Nu, intransigența *signorinei* Feretti era flacăra ei interioară, sâmburele ireductibil al personalității ei. Am înțeles de ce Merry Groves îi purta atâta stimă.

— Căutați un străin aici, reluă ea. Îl căutați pe Dalibor Galjero. Așa este?

— Dacă acest om constituie cheia care mă duce la Latima Galjero, soția lui, atunci da, pe el îl caut.

— Credeți în coincidențe, *signore* Monti?

De data asta, întrebarea m-a făcut într-adevăr să zâmbesc.

— Nu, *signorina.* Nu cred în coincidențe.

Fausta se opri și se sprijini de parapetul unui pod care traversa un *rio* liniștit. Un motan dormea acolo, încolăcit pe pietrele poroase unde se concentrase căldura zilei. Cu un gest tandru, *signorina* îl luă și îl ținu în brațe, la piept, mângâindu-i îndelung capul. Animalul era atât de liniștit și atât de fericit că nici măcar nu deschise ochii.

— Am cunoscut un bărbat acum câteva luni. Un tânăr, un străin. Călătorea în compania lui Dalibor al dumneavoastră chiar aici, la Veneția. Conform spuselor lui, Galjero se ducea în fiecare zi într-un palat din cartierele din nord.

— Ce făcea acolo?

— Nu știu, domnule. Dar este singurul indiciu pe care îl am efectiv deocamdată.

Punând pisica la loc, Fausta o luă pe drumul spre Canareggio, un *sestiere*[68] din nordul oraşului. Soarele era la apus. Am mers de-a lungul unei piețe care se închidea. Bătrânele adunau brațe de mentă, de măghiran sau de creson nevândute şi le înfăşurau în cearşafuri albe umede. Fața blândă şi ridată şi silueta firavă ca o rămurică a uneia dintre ele îmi amintiră de Giuseppina, bunica mea. Fausta îşi dădu seama de tulburarea mea.

— Sunteți născut în Italia, *signore* Monti?

— Sunt născut pe colinele Siciliei, *signorina.* Nu ştiu dacă pot spune că sunt chiar italian.

— Dar iubiți această țară, nu-i aşa? Iubiți poporul nostru. Îmi dau seama foarte bine din modul în care vă uitați la aceşti oameni umili din piață. Aveți o privire tandră.

Am refuzat să răspund. Adevăratele mele gânduri ar fi şocat-o pe fată şi nu vroiam să-mi asum acest risc. Ştiam de mult timp că aceşti „umili”, cum îi numea Feretti nu fără naivitate, poartă în ei aceleaşi tare, aceeaşi ferocitate ca bogătanii. Poate chiar mai mult...

— Unde mă duceți, de fapt? am întrebat eu ca să schimb subiectul.

— Vreau să vă arăt locul în care Galjero se ducea în fiecare zi. Sau în fiecare noapte, mai exact, căci se spune că porțile palatului Caetano rămân cu obstinație închise între răsăritul şi apusul soarelui.

*

În acea noapte, am rămas mult timp în fața portalului înaltei clădiri austere, cu tencuiala mucegăită, pe care Fausta Feretti mi-o arătase ca fiind domiciliul contelui Caetano, venețianul cu cea mai veche descendență. Pentru a-l vizita pe acest om se dusese recent soțul lui Latime

---

[68] *Sestiere* (it.) – cartier din centrul istoric al Veneției (n. Tr.).

Galjero în lagună. De cum m-a părăsit Fausta, care, la lăsarea serii s-a dus la tatăl său, am bătut la uşă şi am strigat. Nimeni n-a venit să-mi deschidă şi nici nu s-a sinchisit de prezenţa mea. Palatul nu era totuşi abandonat. Nişte lumini străluceau la câteva ferestre. Văzusem chiar umbre trecând prin dreptul lor şi un chip, încadrat într-o lucarnă la etaj, mă observase, fără să se teamă că îl remarc. Dar chiar dacă m-am chinuit să bat toba în uşă până la miezul nopţii, toate eforturile mele au rămas zadarnice.

A doua zi, când m-am revăzut cu Fausta, i-am spus despre păţania mea.

— Caetano este un excentric. Dacă a hotărât să nu se arate, pot să treacă săptămâni întregi, ba chiar luni, fără să iasă din casă. Nu veţi avea niciun alt mijloc să-l întâlniţi.

În ciuda acestor vorbe pesimiste, m-am hotărât să-mi încerc din nou norocul chiar în acea seară. Am ajuns în Canareggio mult mai târziu, în inima nopţii. Trebuie că era aproape trei dimineaţa când am bătut la uşa grea din lemn a palatului. Ca şi în ajun, totuşi, a refuzat să-mi deschidă. Am insistat în continuare, fără mai mult succes, apoi, în timp ce, rezemat de un zid pe cealaltă parte a străduţei, eram pe punctul de a mă lăsa păgubaş, am auzit un zăvor trăgându-se şi o cheie scrâşnind în broască. Uşa se întredeschise şi un bărbat de vreo cincizeci de ani, în costum gri impecabil croit, ieşi sprinten pentru a se îndrepta direct spre mine.

— Dacă nu mă înşel, vreţi să-mi vorbiţi, nu-i aşa?

— Dacă dumneavoastră sunteţi contele Caetano, nu greşiţi, am răspuns eu cam sec.

— Într-adevăr, eu sunt Caetano. Vreţi să-mi faceţi onoarea să mă urmaţi?

Cu aceste cuvinte, fără ca măcar să se întoarcă pentru a se asigura că îl urmam, Caetano se duse drept în antreu ca un şoarece care se întoarce în gaura lui. Am pătruns, la rândul meu, în casă. După câţiva paşi într-un culoar întunecat lipsit de decoraţiuni, contele se dădu în lături pentru a mă lăsa să intru într-o cameră de lucru luminată cu zgârcenie. Pe pereţi atârnau nişte tapiserii şi vrafuri de cărţi zăceau pe pardoseala cu dale negre şi albe, umflată din cauza umezelii. Caetano luă loc la biroul lui, ca un medic care îşi primeşte un pacient în cabinetul său. Un parfum deosebit plutea în aer, un parfum pe care-l respirasem deja, fără să-mi amintesc în ce împrejurări. În mod curios, decorul, ambianţa, atitudinea şi chiar pozele lui Caetano nu-mi erau străine. Eram sigur totuşi că nu-l mai întâlnisem pe acest om niciodată, dar, cu cât secundele treceau, cu atât mă cuprindea o impresie pregnantă de deja-vu, ca un coşmar lent provocat de un drog necunoscut. Asemenea unui pianist înainte de concert, Caetano îşi întinse degetele lungi şi fine şi le făcu să trosnească. Răsunând în liniştea încăperii, acest zgomot de oase avu asupra mea efectul unui pocnet de bici.

— *Signore,* zise în cele din urmă contele, despre ce anume vreţi să-mi vorbiţi de îmi asediaţi de două nopţi palatul, precum Marele Turc care şi-a instalat cortul în faţa Bizanţului?

Simţindu-mă din ce în ce mai rău, cu gura uscată şi mintea amorţită, n-am ştiut ce să răspund. Căutându-mi cuvintele, am bâiguit o frază lungă, întortocheată, pe care n-am terminat-o niciodată, căci contele a ridicat mâna ca să mă întrerupă.

. – îmi pare rău că v-am pus această întrebare. Este foarte nepoliticos din partea mea, fiindcă, în realitate, cunosc deja motivul prezenţei dumneavoastră aici.

— Cum aşa? am articulat eu cu greutate.

— Am informatori buni. Cei mai buni din câți există...

Aceste cuvinte. *Exact* aceste cuvinte. Şi pe ele le auzisem deja! Un bărbat aşezat la un birou, într-o cameră cu decor cvasi identic, le pronunțase într-o zi îndepărtată, pe acelaşi ton, într-o clădire mică din New York! Douăzeci şi şapte de ani se scurseseră de atunci. Douăzeci şi şapte de ani de când îl asasinasem pe Preston Ware! Totul îmi reveni atunci în memorie cu iuțeala fulgerului. Parfumul care plutea în acest palat venețian era acelaşi cu cel care scălda cabinetul avocatului! Cărțile de pe jos, tapiseriile de pe pereți şi până şi motivele încrustate în lemnul biroului... Chiar şi surâsul liniştit de pe fața contelui coincidea cu cel pe care-l arborase Ware cu un minut înainte ca eu să-mi golesc încărcătorul trăgând în el!

— Misterele vieții şi ale morții, *signore* Monti, continuă Caetano fără să se preocupe de panica ce mă cuprindea. Acestea sunt singurele subiecte cărora oamenii ar trebui să le acorde atenție. Dumneavoastră cunoaşteți multe despre ele, nu-i aşa?

— Ce vreți să spuneți, conte? Am văzut nişte lucruri, este adevărat... Multe erau inexplicabile. Dar niciodată n-am avut revelația vreunui mister.

—— Revelația clară, poate că nu. Sau nu încă. Dar unii indivizi n-au nevoie să se folosească de intelect pentru a primi inițierea. Ea le este dată prin destin sau prin încercările prin care trec. Şi tocmai acesta este cazul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Tot nu înțeleg nimic din ceea ce vreți să spuneți...

— Doriți să v-o explice şi alții în afară de mine, *signore* Monti?

Atunci, aşa cum făcuse Preston Ware la New York, Caetano întinse mâinile în fața lui şi îşi lăsă ceafa pe spate

închizând ochii. Transa n-a durat în realitate decât o clipă, deşi operaţiunea mi s-a părut că s-a derulat timp de un secol... Când a deschis din nou ochii, am văzut că, din negru, culoarea irisului lor trecuse în albastru foarte deschis, aproape alb. Trăsăturile feţei erau şi ele modificate. Ridurile se estompaseră, nasul şi pomeţii parcă dispăruseră. Ai fi zis că era ceară virgină pe care o altă faţă începea să se nască. Am crezut că încep s-o iau razna, dar în străfundul meu, mult mai puternică decât voinţa mea conştientă, o voce secretă îmi ordona să rămân aici cu orice preţ, indiferent de sacrificiile pe care trebuia să le accept. Pe ecranul alb în care se transformase acum faciesul contelui, se desenară gura ştirbă şi bărbia ascuţită a Giuseppinei... întoarsă din morţi, bătrâna avea părul desfăcut şi ochii i se învârteau anapoda în orbite ca şi cum chingile nervilor lor se rupseseră.

— Luigi, micuţul meu Luigi... Luig*ettino... Ce bărb*at frumos ai devenit! Cât eşti de puternic şi bogat!... îţi aminteşti de mine? Sunt bunica ta! Ţi-am aruncat un broscoi pe gură când erai întins pe piatra neagră, îţi aminteşti? Ce-am mai râs, piccolino...

Chiar în mijlocul sughiţului foarte ascuţit al Giuseppinei, ale cărei trăsături dispărură brusc, apărură faţa şi vocea părintelui Vittorio.

— Luigi! urlă el pe un ton furios. În fiecare clipă mă rog pentru tine! Aşa ai profitat de lecţiile mele? Aşa îmi mulţumeşti că te-am învăţat să scrii şi să citeşti? Devenind un asasin care s-a afundat toată viaţa lui pe calea necinstei şi a crimei? îţi meriţi nenorocirile, Luigi! Le meriţi căci au ieşit din mâinile tale pline de sânge!

Figura parohului se înceţoşă şi dispăru sub presiunea unui nou spectru. Era Caria, de data asta, care revenea din abisuri pentru a mă chinui.

— O, Monti! L-am regăsit pe fiul nostru printre umbre... Am vrut să-l salvez, dar chiar şi printre morţi demonul care i-a luat sufletul nu i l-a mai dat înapoi! Ruşine să-ţi fie, Monti! Priveşte cum l-a condamnat Latima Galjero să rătăcească pentru eternitate! Contemplă-i opera! Şi contempl-o şi pe-a ta!

Imediat, trăsăturile soţiei mele se risipiră înlocuite de cele ale lui Gian. Era o emoţie prea puternică pentru mine. M-am repezit spre această umbră albă, cu mâinile întinse, cu inima bătând nebuneşte, şi am implorat-o să-mi vorbească... Dar el a rămas surd la chemările mele, indiferent la rugăminţile mele şi îngrozitor de mut. Privirea îi era goală şi din gura întredeschisă curgea un firicel de salivă aşa cum vezi pe buzele idioţilor... Plângând, tremurând, am vrut să-i ating faţa dar, când am atins-o uşor, desenul se tulbură pentru a se schimba din nou.

— Monti! Sunt eu! Green! Maddox Green, condamnatul la moarte, cel care îţi povestea cum o să fii prăjit pe scaunul electric! Mă credeai nebun, Monti. Dar cine este cel mai nebun dintre noi doi acum? Spune-mi, cine?

Am vrut să lovesc faţa mârşavă a lui Maddox Green, dar o nouă metamorfoză a avut loc şi am recunoscut gâtul gros, ochii migdalaţi şi buzele fine ale lui Preston Ware.

— Domnule Monti! Câte încercări trebuie să înduraţi! Pe ce cărări ascunse trebuie să o luaţi! Vă amintiţi primele lecturi cu parohul Vittorio, domnule Monti? Vă amintiţi că vă învăţa literele şi cuvintele din Dante?

Pentru prima oară, vocea spiritului era senină. Nu mai era ură sau isterie în tonul ei. Inflexiunile îi erau, dimpotrivă, aproape liniştitoare. Atât de liniştitoare întradevăr încât nervozitatea mă părăsi brusc.

— La începutul *Infernului,* domnule Monti, un ghid îl însoţeşte pe Dante. Acest ghid este Virgiliu. Eu sunt

Virgiliu pentru dumneavoastră, Luigi Monti. Vă conduc paşii prin Pandemonium[69]. Nu vă fie teamă, cu mine drept însoţitor, demonii n-or să vă atingă.

— Cine sunteţi, Ware? Este adevărat că m-aţi salvat la Blackwell?

— Viaţa dumneavoastră terestră are mai multă valoare decât credeţi. Sunteţi alesul. Condamnarea de către oameni nu era validă. Ea nu *putea* să aibă loc! Eu nu fac decât să aplic un decret care mă depăşeşte. Nu fac decât să vă pregătesc drumul, fără să fiu sigur că ghicesc ce vă aşteaptă la capătul lui.

— Cui sunt promis? am urlat eu.

Dar Preston Ware îşi puse degetul pe gură ca să-mi arate că era secret.

— Această dezvăluire îmi este interzisă, căci ea v-ar zădărnici toate eforturile şi ar distruge fructele sacrificiilor pe care le-aţi făcut. Nu pot să spun nimic. Sunt sclavul unei forţe care mă posedă şi o să vă posede şi pe dumneavoastră.

— Ce forţă? Ce forţă? l-am implorat eu în continuare.

— Întoarceţi-vă la San Ezechiel, *don* Monti. Idolul vă aşteaptă. Manea este încă în viaţă! Vrea să-i daţi un pic de sânge. În schimb, el o să vă ajute să o găsiţi pe cea pe care o căutaţi. O să vă conducă până la Latima Galjero.

Spunând aceste cuvinte, modelatul Ware se înceţoşă şi dispăru. Masca redeveni virgină, gri şi netedă, precum mercurul. Mă aşteptam la o nouă apariţie» dar trăsăturile lui Caetano au fost cele au ţâşnit din sclipirea incertă.

— Şi alte umbre se înghesuie să vă vorbească, *signore* Monti. Multe sunt ostile, acestea sunt rămăşiţele celor pe

[69] *Pandemonium* – infern, iad. În mitologia greacă erau astfel numiţi toţi demonii. Palatul lui Satan din poemul epic *Paradisul pierdut* al lui John Milton poartă acest nume.

care i-ați asasinat... Unele mi-au dezvăluit numele lor – un oarecare Nalfo şi de asemenea Francesco şi Carlo... Dar lista este lungă. Vreți să reluăm experiența? în ceea ce mă priveşte, eu sunt gata.

— Nu! am implorat eu. Lăsați morții acolo unde sunt. Vocea lor nu este făcută pentru cei vii.

Caetano rânji. Departe de a fi epuizat de şedință, el îmi părea mai vioi ca înainte. Poate, ca purtător de spirite ce era, luase de la fiecare spectru o dijmă de vigoare.

— Eu n-am putut să fac altceva decât să ascult discursurile celor care s-au întors din străfunduri pentru dumneavoastră. Am auzit un nume, *signore* Monti, un nume pe care îl cunosc bine. Latima Galjero... Din cauza ei sunteți aici, în realitate, nu-i aşa?

— Da, am recunoscut eu lăsându-mă să cad cu greutate pe spătarul scaunului meu. Ştiu că soțul ei v-a făcut recent numeroase vizite. Trebuie să dau de ei.

— Vreți să vă răzbunați? V-au ucis fiul.

— Ea este responsabilă de moartea lui, am murmurat eu printre dinți.

— N-ați fi primul care v-ați avânta pe urmele lor. Şi alții – mulți alții – au încercat s-o facă înaintea dumneavoastră. De mult, de când îi cunosc, aceşti oameni au avut mereu urmăritori care s-au ținut scai de ei. Dar mereu s-a terminat foarte rău pentru inconştienții care aveau o părere foarte bună despre forța lor în această confruntare. Dacă vreți să ascultați sfatul unui om foarte bătrân, renunțați la această tentativă. Întoarceți-vă acasă, Monti. Stăpâniți-vă ranchiuna, dați uitării orgoliul şi chiar dragostea pe care i-o purtați copilului. Refaceți-vă viața cu o femeie tânără dacă puteți. Dăruiți-vă un nou fiu. Mai aveți încă timp...

Am respins această sugestie ridicând din umeri. Chiar dacă această căutare a mea era sortită eşecului, preferam

mai degrabă să mor realizând-o decât să trăiesc renunţând la ea.

— Vă încăpăţânaţi? Fie, cum doriţi, *signore* Monti... Dar eu nu voi intra în jocul ăsta. Pentru binele dumneavoastră, buzele mele vor rămâne pecetluite.

— Nu-mi puteţi face asta, Caetano! am răcnit eu în timp ce mă cuprindea panica. Nu puteţi să mă lăsaţi în ignoranţă în timp ce dumneavoastră ştiţi!

— Sunteţi un om puternic. Un spirit protector veghează asupra dumneavoastră. V-a salvat deja de la moarte. E sarcina lui să vă conducă prin *selva obscura,* pădurea întunecată. V-a spus-o: el este Virgiliu, vă este ghid. Ascultaţi de cel ce îşi spune Preston Ware, *signore* Monti. El ştie mai bine ca mine să vă pregătească.

— L-am omorât pe Preston Ware, la New York, fără să ştiu nimic despre el. Astăzi, după aproape treizeci de ani, tot nu ştiu nimic despre acest om. Cine este, de fapt?

— Este maestrul dumneavoastră de vânătoare, *signore* Monti. Ascultaţi-i orbeşte sfaturile sau încetaţi imediat să-i urmăriţi pe cei doi Galjero. În afară de aceste două căi, nu văd niciun alt drum pentru dumneavoastră.

*

Părăsisem palatul Caetano chiar înaintea zorilor şi mersesem mult timp fără ţintă, pe străduţele încă pustii, până să regăsesc cheiurile Marelui Canal. Atunci, lipsit de curaj, am traversat în fugă Rialto, mi-am continuat alergarea prin cartierele San Paolo şi Santa Croce şi, după ce am trecut podul Sclazi, am urcat în goană scările de la gară şi am bătut la primul ghişeu deschis. Pentru câteva lire, un funcţionar cu ochii cârpiţi de somn mi-a dat un bilet cu destinaţia Napoli unde am ajuns fără valiză, tras la faţă şi lac de transpiraţie. De acolo, după o haltă de douăzeci şi patru de ore în timpul cărora mi-am procurat

valiză şi haine noi, am plecat mai departe, nu cu trenul, ci cu un vas. Un vechi vapor cu aburi făcea legătura între continent şi Sicilia. Şi această călătorie a fost lungă şi grea. Pe mare, am întâlnit numeroase nave de război englezeşti care patrulau, ameninţătoare şi deja ostile faţă de orice vas care naviga sub pavilionul peninsulei.

— De-abia aştept să declarăm război acestor *stranieri* aroganţi şi să-i alungăm în sfârşit din Mediterana noastră! E visul meu cel mai scump!

Un militar stătea alături de mine, cu coatele rezemate de bastingaj. Era tânăr şi purta uniformă de ofiţer de marină.

M-am mulţumit să aprob aceste vorbe cu un zâmbet de faţadă. În ceea ce mă priveşte, credeam că, dacă stăteai bine să te gândeşti, britanicii erau de preferat fasciştilor şi, dacă preţul pe care trebuia să-l plătim pentru ca Mussolini să fie doborât era să vedem câteva şalupe englezeşti navigând de-a lungul coastelor noastre, acesta nu mi se părea exagerat. Dar cum să-mi expun punctul de vedere unui tânăr italian crescut în imperiul de carton al Cămăşilor Negre? Şi la ce bun, de altfel? Iluziile lui vor ajunge să se prăbuşească singure atunci când va bate gongul tragediei mondiale care se anunţa. Tot ceea ce văzusem din Italia până în prezent îmi făcuse impresia unei scene de operă, un teatru în care fiecare se prefăcea că este fericit. Într-o zi sau alta. Impostura va lua sfârşit: măştile vor cădea şi puterea îşi va dezvălui adevărata ei natură de dictatură militară. Era inevitabil. Era scris. Ăsta era destinul acestui regim, lot aşa cum eu aveam propriul meu destin de îndeplinit.

Manea

Mă izbise în toiul somnului şi o recunoscusem imediat. Era inutil să urc pe punte, era inutil chiar să deschid ochii

pentru a o simți. Pentru orice străin, subtila schimbare care alterează compoziția aerului în apropierea insulei ar fi fost imperceptibilă. Dar nu pentru mine, nu pentru sicilianul care rămăsesem, în ciuda tuturor acestor ani petrecuți la celălalt capăt al lumii... Odată coborât pe pământ, la Palermo, am mers pe jos până în centru, unde am închiriat o cameră în primul hotel care mi-a ieşit în cale.

— Sunteți american? mă întrebă portarul cu uimire deschizându-mi paşaportul. Stabilimentul nostru este prea modest pentru un american! O să vă simțiți rău aici, *signore.* De ce nu mergeți mai degrabă într-un hotel de lux, Capitole sau Ducale, ca toți turiştii?

Nu vroiam în niciun caz să mă amestec cu ceilalți străini. Şi apoi, ştiam că hotelurile de lux sunt pline de informatori şi atrag în mod natural o faună interlopă pe care era mai prudent să o evit. În timpul călătoriei mele de la Veneția, avusesem timp să-mi calmez nervii şi să-mi adun mințile zdruncinate de noaptea petrecută la palatul lui Caetano, în mintea mea, trasasem o linie, o frontieră foarte clară între imperativele misiunii pe care le-o promisesem lui Dulles şi Hoover să o execut şi căutarea femeii Galjero. Până când aveam să stabilesc un contact favorabil cu insularii pe care vroiam să-i întâlnesc, hotărâsem să uit tot ceea ce văzusem sau auzisem la Veneția. Această motivație era artificială, o ştiam, dar era unicul mod de a nu cădea complet în nesăbuință.

Palermo se schimbase puțin în patru decenii – mult mai puțin decât New York-ul în acelaşi interval de timp. Aici, nu tu zgârie-nori, nu tu mulțime mereu grăbită, nici circulație de automobile. Erau ceva mai puține şarete decât în perioada în care o făceam pe garda de corp a gemenilor Angelo şi Angela, desigur, dar tot atâta praf pe străzi, tot

atâtea rufe agățate la ferestre, tot atâtea *mamma* strigând la *bambini* care alergau pe trotuar sau țopăiau prin băltoacele de pe lângă fântâni. La Palermo am văzut, pentru prima dată de când sosisem în Italia, afişe cu Mussolini mâzgălite sau parțial rupte. Sub obişnuitele extrase din discursurile Ducelui reproduse cu vopsea neagră pe ziduri erau scrise măscări pe care nimeni nu se obosise să le şteargă. Chiar şi sub regimul Cămăşilor Negre, insula ştiuse să-şi păstreze caracterul ei rebel.

La douăzeci şi patru de ore de la sosirea mea, *don* Ludo Ritti îmi acordă audiență într-un mic restaurant de pe o stradă liniştită. Relațiile noastre erau vechi, chiar dacă nu ne văzusem niciodată înainte. *Don* Ritti se număra printre contactele mele „familiale” în insulă: societățile mele de import-export făcuseră adesea afaceri cu întreprinderile lui şi relațiile noastre se derulaseră mereu destul de bine pentru ca nici el nici eu să nu trebuiască să ne deplasăm pentru a aplana un diferend. Tipul era solid, afabil, cu siguranță mai tânăr decât mi-l imaginasem. A manifestat imediat simpatie față de mine şi nu s-a posomorât când i-am dezvăluit adevăratul motiv al prezentei mele în Europa.

— Aveam eu o bănuială că venirea dumneavoastră nu e legată de afacerile noastre, *don* Monti. Am un oarecare fler pentru genul ăsta de lucruri.

Flerul! Să fi întâlnit vreun *don* care să nu se fi lăudat că posedă darul de a prevedea, un al şaselea simț care îl avertizează de pericol sau care îi arată o oportunitate încă nedescoperită de ceilalți? Ca şi şansa, intuiția ține de talent. Şi îți trebuie mult ca să supraviețuieşti când eşti şef de familie în Sicilia...

— Mai ales în vremea noastră! preciza Ludo Ritti în timp ce o subretă drăguță îl servea cu un pahar de vin. Mussolini ne face viața imposibilă. Noi suntem poate

singura putere de care se teme cu adevărat. Cei puțin aici şi în Mezzogiomo. Poliția şi chiar anchetatorii armatei sunt pe urmele noastre. Se fac arestări în masă în zonele rurale. Din fericire, nu obțin mare lucru. Sicilienilor nu le place să vorbească, ştiți prea bine. Şi apoi, când unul încalcă acest obicei, nu mai rămâne destul de mult în viață ca să se laude...

— Dar totuşi Ducele nu pare că vrea să abandoneze lupta. N-o să lase osul din gură până când n-o să-l zdrobească.

— O să-şi spargă dinții. Noi suntem aici dintotdeauna. El nu este decât un parvenit. Fascismul este o tărăşenie temporară care se va prăbuşi sub greutatea propriilor contradicții. Vom fi acolo în ziua în care va trebui să-i dăm lovitura de grație. Este interesul nostru să terminăm cu el şi să fim republică.

Bineînțeles, ceea ce susținea *don* Ritti nu era o profesiune de credință politică. Pragmatic, ca toți cei care se află în fruntea unui clan, el ştia cu pertinență că, ascunşi în spatele gesticulațiilor groteşti ale şefului, fanaticii autentici erau cei care lustruiau armele unei dictaturi.

— Este un fapt şi dumneavoastră nu puteți face nimic, declară Ritti. O putere intransigentă atrage sufletele îndrăgostite de absolut aşa cum un magnet atrage spre el acele. Şi aceste suflete primitive sunt convinse de temeiul misiunii lor. Ele sunt greu de corupt. Democrația, dimpotrivă, înseamnă domnia linguşitorilor, a şarlatanilor şi a mediocrilor. Aceştia pot fi cumpărați sau speriați cu uşurință... Afacerilor noastre le-ar merge mai bine cu oameni slabi la putere, asta e sigur.

— Şi comuniştii, am întrebat eu. Au mulți partizani?

— Mulți pe continent, cred. Mai puțini aici. Nouă nu ne plac cei care predică egalitatea între toți. Este contra naturii... Numai romanii pot înghiți asemenea inepții. Sunt nişte idioți.

— Şi dacă lucrurile se vor înrăutăți şi Statele Unite intră în conflict cu puterile Axei?

— Statele Unite, *don* Monti! Dar e visul nostru! O țară care nu se gândeşte decât la bani! Ce credeți? Am fi cu siguranță gata să ne jucăm de-a calul troian, dacă asta vreți să mă auziți spunând. Pentru Roosevelt, situația este şi mai simplă decât pentru Agamemnon: noi suntem deja în cetate!

*

Ludo Ritti n-a fost singurul care mi-a ținut mai mult sau mai puțin acelaşi discurs. Şapte sau opt *seegies* – aşa îi numeau emigranții din America pe mafioții sicilieni în argoul lor – au confirmat în linii mari analiza lui.

— Atenție, *don* Monti! m-a avertizat totuşi ultimul dintre ei. Palermo nu înseamnă toată insula, nicidecum.

În caz de conflict, în interiorul țării se va juca cu adevărat partida. Capitala nu este în niciun caz o cheie de boltă.

Omul acesta avea perfectă dreptate: nu stăpâneşti o țară retrăgându-te în oraşul ei principal. În schimb, dacă zonele rurale sunt cucerite, oraşele cad şi ele mai devreme sau mai târziu. Cauza era deci stabilită. Chiar a doua zi, am părăsit Palermo într-o maşină rapidă pe care mi-o dăduse *don* Ritti. Doi dintre oamenii lui mă însoțeau în chip de escortă. Am luat-o mai întâi spre est, către Cefalu, unde am rămas aproape cinci zile înainte să fiu primit de doi naşi locali care mi-au rezervat o primire destul de rece, bănuind poate că era o capcană pe care le-o întindea poliția mussoliniană.

— Trebuie să-i înțelegi şi să le-o ierți, *don* Monti, îmi explică tânărul Tomaso, una din gorilele pe care mi le dăduse Ritti. Prefectura a fost foarte eficace împotriva familiilor din regiune. O mulțime de frați de-ai noştri s-au lăsat prinşi. Au avut loc deportări şi spânzurări.

În afara acestei perioade de neîncredere inițială, am recunoscut în gura acestor oameni aceleaşi cuvinte ca cele pe care mi le spuseseră şi cei din Palermo.

— Suntem în 1936 şi Mussolini se agață de putere din 1922! se plânse un *don* foarte în vârstă a cărui țeastă cheală semăna cu o căpățână de zahăr. Ferească Dumnezeu să crape înaintea mea!

Şi scuipă pe pardoseală pentru a-şi exprima tot disprețul pe care-l avea față de Duce.

Din Cefalu, am plecat la Messina, unde am stabilit alte contacte favorabile. Am coborât apoi de-a lungul coastei ioniene înspre Catania şi Siracuza. Într-o fermă mare, în mijlocul colinelor din Ragusa, m-am întâlnit într-o seară cu un tânăr *protettore* pe care problemele de politică internațională păreau să-l pasioneze.

— Credeți într-adevăr că Statele Unite vor interveni în Europa dacă va izbucni un război? mă întrebă el. Nu pare să se întrevadă asta în diplomația lor...

— Nu sunt în măsură să vă răspund categoric, dar politica de neutralitate a Washingtonului s-a făcut țăndări în 1917. Aceleaşi cauze, aceleaşi efecte. Partidul izolaționist nu va fi destul de puternic pentru a împiedica participarea americană la un nou conflict mondial, pentru mine este evident.

— Şi pentru a pregăti sprijinul viitoarelor trupe de ocupație vă aflați dumneavoastră aici? Nu i se poate reproşa unchiului Sam că e lipsit de prevedere!

— Nu pregătesc nimic clar, am ripostat eu. Stabilesc nişte contacte cu *amici noştri.* Vorbesc. Le iau pulsul... Toți sperăm ca fascismul şi nazismul să dispară singure într-o bună zi, fără să fie necesară nicio intervenție din exterior.

— Niciunul, nici celălalt nu sunt pe drumul ăsta, se plânse *don.* Mussolini pare mai puternic ca niciodată. Succesele expediției în Abisinia i-au sporit popularitatea. Toți italienii îl urmează. Numai Cosa Nostra îi poartă sâmbetele şi poate câțiva agitatori comunişti. Cât despre Germania, ea se pregăteşte să primească în câteva săptămâni lumea întreagă la Berlin pentru Jocurile Olimpice. Toate astea nu seamănă deloc cu un cântec de lebădă al regimurilor aflate la capătul cursei. Dar, spuneți-mi, *don* Monti, de ce USA acordă atâta atenție insulei noastre? Doar fiindcă comunitatea siciliană este bine reprezentată la New York?

— Sicilia este un portavion nemaipomenit. Cine o controlează închide teoretic toată Mediterana occidentală, de la Gibraltar la Africa de Nord franceză şi la Egipt. Din punct de vedere strategic, insula este de un interes vital pentru beligeranții care operează în sudul Europei.

Don îşi mângâie pentru o clipă barba scurtă şi ascuțită şi oftă zgomotos.

— Sunt dezolat, *don* Monti, dar pentru mine nu sunteți decât un trădător care complotează pentru interesul unui guvern străin. Spionajul este o activitate pe care o detest. O să vă cer acum să puneți mâinile pe ceafa fără să protestați!

Tipul îşi scoase mâna de sub masă. În pumnul lui lucea un revolver cu piedica ridicată.

Dintr-o ochire, am făcut înconjurul camerei în care mă băgase ca să vorbim. Unica fereastră era închisă cu obloane de fier şi nu exista altă uşă decât cea pe care

intrasem. Doi dintre oamenii lui *protettore,* în haine de țărani dar cu puşti de vânătoare în bandulieră, îmi interziceau accesul. Poate că aş fi încercat să trag dacă m-aş fi dotat cu o armă, dar nu aveam decât mâinile goale ca să mă apăr, nici măcar un şiş legat la gleznă, ca „Bubble" Lemona. Deocamdată, nu puteam face nimic altceva decât să mă supun. Resemnat, mi-am încrucişat degetele pe ceafă.

— Ce-o să faceți cu mine? O să mă duceți să fac o plimbare?

Don începu să râdă.

— Nu suntem la New York aici. Lucrurile se desfăşoară diferit. O să vă predau poliției. Pur şi simplu. Ca bun cetățean ce sunt.

— Deci, aşa vă cumpărați liniştea? Pactizați cu Cămăşile Negre şi-i vindeți pe ai voştri? Dumneata eşti trădătorul!

— Depinde cum priviți lucrurile, *don* Monti. Am putea discuta la nesfârşit fără să reuşim să cădem de acord, cred. Să rămânem la acest fapt simplu: eu am o armă în mână şi dumneavoastră sunteți prizonierul meu. În consecință, dumneavoastră ați greşit şi eu am dreptate!

La un semn al stăpânului său, unul din cei doi oameni mă lovi dintr-o dată cu patul puştii în cap. Doborât la pământ, am alunecat într-un abis de tenebre care, pentru câteva ore, a făcut să dispară totul în jurul meu. M-a reanimat un miros, un miros de medicament, grețos, care îmi evoca spitalul, sala de chirurgie şi amputarea. Parfumul violent de eter urca până la mine. Deci, asta era! Lovitura în ceafă nu fusese suficientă, temnicerii mei îmi prelungiseră leşinul punându-mi un tampon de anestezic pe față. Unde eram acum? În mâinile cui? Sub picioarele mele, pământul se legăna ca şi cum aş fi fost pe puntea

unui vas. Dar nu! Acest ruliu nu era cel al unui vapor, era cel al unui vagon de tren...

— V-ați trezit în sfârşit, Monti! zise o voce gravă şi blândă.

Cum tocmai reuşisem să deschid ochii în ciuda durerii pe care o mai simțeam încă în ceafa, am văzut un bărbat în costum civil aşezat în fața mea, într-un compartiment ai cărui singuri ocupanți eram noi. Fața tipului era mai degrabă amabilă, părul foarte negru, nasul puternic coroiat, ca cel al toscanilor. Accentul lui era diferit de toate celelalte pe care le auzisem mai înainte pe insulă.

— Este adevărat ce mi s-a spus? reluă necunoscutul. Este adevărat că sunteți un om important în America?

— Nu ştiu, am răspuns eu cu greutate, cu gura uscată. Aici, în orice caz, nu sunt decât un biet tip cu cătuşe la glezne şi la mâini în fața cuiva care îmi cunoaşte numele fără ca eu să-l ştiu pe-al lui.

Remarca păru să-l deranjeze pe interlocutorul meu. Scotocindu-se imediat în buzunarul vestonului, scoase de acolo o carte de vizită pe care mi-o întinse.

— Hilario Grazziani. De la poliția din Palermo... Sunt de asemenea membru al partidului fascist, adăugă el cu un mic surâs în chip de scuză.

— Acolo mă duceți, presupun? La Palermo? într-o sală de interogatoriu? Ştiți, eu am cunoscut deja închisoarea. Şi chiar mai rău! Aşa ceva nu mă măi sperie...

mm N-am nicidecum intenția să vă sperii, *signore* Monti, se apără Grazziani. Dimpotrivă. Sunt aici pentru a negocia. Dacă este adevărat că sunteți un american bogat, eu sunt un italian de vânzare!

— Poarte bine, am zis eu sobru căci întorsătura situației nu mă surprindea deloc. Spuneți-mi ce-mi oferiți şi care e prețul.

— Oh, eu sunt un om modest. Nu-mi trebuie mult. Voi şti să mă mulţumesc cu puţin. Să zicem... Douăzeci de mii de dolari vor fi suficienţi. Sunt o fiinţă mediocră, sign*ore Mon*ti, tarifele mele sunt de calibrul importanţei mele reduse. În schimb, ei bine... vă redau libertatea. Vă înapoiez paşaportul. Şi uit că am fost chemat de un oarecare escroc pentru a. Ridica un om suspectat că organizează mişcări de rebeliune în interesul unei puteri străine... Iată, aşa cum excelent aţi rezumat, oferta mea. Aşadar? Ce părere aveţi?

Grazziani n-a aflat niciodată ce mă pregăteam să-i răspund, căci în acel moment uşa se deschise cu violenţă. Cu un pumnal în mână, Tomaso se aruncă fără să ezite asupra poliţistului şi îl străpunse frenetic în stomac, în piept, în gât... Sângele ţâşni, stropind la întâmplare perdelele, banchetele, linoleumul de pe jos şi hainele noastre. Grazziani alunecă la pământ gâlgâind respingător.

— Iertare, *don'* se scuză imediat Tomaso, ştergându-şi cu stângăcie mâinile. N-am putut face nimic pentru dumneavoastră când v-au luat. De-abia am putut să ne salvăm propria piele! Vroiau să ne facă de petrecanie, dar am reuşit să ne descotorosim de ei şi să vă găsim... Aşteptam să vă treziţi ca să vă eliberăm... Era imposibil să vă cărăm în spate câtă vreme eraţi inconştient!

— *Cazzo di Cristo.* Înjură celălalt om al lui *don* Ritti intrând la rândul lui în compartiment şi văzând tot sângele împrăştiat pe-acolo.

Am găsit cheile de la cătuşe în buzunarele lui Hilario Grazziani, dar i-am scotocit zadarnic prin lucruri în căutarea paşaportului meu. Pierderea actelor mă arunca în clandestinitate şi mă forţa să călătoresc de acum înainte ca un adevărat paria. Am aşteptat ca trenul să încetinească suficient pentru a putea sări pe fereastră fără niciun risc.

Din fericire, regiunea pe care o traversam era în întregime modelată de coline şi povârnişuri ierboase care încetineau antica locomotivă cu aburi a trenului nostru. Suplu şi vioi, Tomaso ne dădu exemplu aruncându-se primul. Eu l-am urmat mai cu greutate, dar totuşi fără prea mari probleme. În schimb, tovarăşul nostru a fost mai puțin norocos şi şi-a dislocat umărul căzând periculos pe balast. L-am sprijinit lângă un trunchi de copac şi, cu o smucitură violentă, l-am tras de braţ pentru a-i pune umărul la loc. A urlat şi şi-a muşcat limba până la sânge, dar a putut să meargă cu noi până la o şură izolată unde ne-am petrecut noaptea întinşi pe mănunchiuri de paie. În zori, ne-am reluat drumul, cu Tomaso în frunte, eu în spatele lui şi rănitul închizând şirul.

— Cel mai înțelept este să ne întoarcem la *don* Ritti, a zis Tomaso care vroia să ne convingă să o luăm spre nord. El va şti cum să vă scoată din situația asta proastă.

Dar să ne întoarcem de unde am plecat mie nu mi se părea o soluție bună. Ajuns în interiorul țării, vroiam mai degrabă să ne continuăm periplul decât să trebuiască să-l luăm iar de la capăt din Palermo.

— O să mergem pe cărări, şi cu asta basta...

Tomaso acceptă în silă punctul meu de vedere. Timp de două zile, el n-a scăpat nicio ocazie să-şi manifeste proasta dispoziție, amintindu-mi fără încetare că acum eram un om hăituit şi că la cel mai mic incident aş fi prins de autorități fără nicio şansă de evadare, de data asta. Eram la fel de conştient de pericol ca şi el. Uciderea ofițerului de poliție Grazziani trebuie că lansase împotriva mea escadroane întregi de *carabinieri,* dar eram sigur că puteam să scap de urmărirea lor dacă o luam pe scurtături şi ocoleam drumurile şi oraşele mari.

— Va trebui să fim de două ori mai prudenți atunci când ne vom întâlni cu prietenii noştri, i-am avertizat eu. Începând din acest moment, nu mai vreau să vorbesc decât cu oameni cu care *don* Ritti are relații directe.

Luând-o pe hățişurile de contrabandă de peste munți, am traversat aproape un sfert de insulă, de la Caltanissetta la Agrigente şi apoi la Sciacca. Viața noastră era ca cea a vagabonzilor, dormind sub cerul liber sau în stâne, alături de animale, hrănindu-ne cu fructe culese din copaci sau cu un pic de brânză şi ouă crude pe care țăranii binevoiau să ni le dea. Călătoria noastră a durat mai bine de douăzeci de zile în cursul cărora am mai întâlnit câțiva şefi de familie aleşi pentru încrederea pe care le-o acorda Ritti.

Toți mi-au confirmat că *don*-ul care mă trădase şi mă vânduse fasciştilor nu era decât o oaie râioasă, excepția printre clanurile unele mai ostile decât altele față de Duce şi clica lui.

— Puteți să-l asigurați pe domnul Roosevelt al dumneavoastră că adevărații patrioți vor fi pregătiți în momentul în care vor trebui să acționeze. Aici, în Sicilia, ca şi în sudul peninsulei...

Pe măsură ce zilele treceau, lui Tomaso îi revenea buna dispoziție şi compania lui mă amuza. Cred că îi făcea şi lui plăcere această ciudată călătorie de căruțaşi la care nu se aşteptase. Nicolino, celălalt însoțitor al meu, cel căruia îi pusesem la loc umărul dislocat, era de felul lui mai taciturn şi mai necioplit, dar cunoştea bine viața de la țară şi ştia să pună capcane pentru a prinde iepuri sau să aprindă focul cu un lemn înmuiat. El bea din băltoace, lipăind apa ca un câine, şi mesteca libelule mari pe care le culegea cu un gest rapid de pe macii sau nalbele de pe marginea drumului. Tomaso se amuza privindu-l şi îşi bătea joc de el, dar Nicolino, mândru ca un prinț barbar,

riposta, bombănind în dialect, drept răspuns, niscaiva înjurături încâlcite care-i aduceau noi înțepături din partea puştiului.

— Vorbiți-ne de America, *don* Monti, repeta Tomaso. Este adevărat că New York-ul este cel mai frumos oraş din lume? Cel în care te poți îmbogăți cel mai repede?

— New York-ul este pe cât de frumos pe atât de periculos, îi temperam eu. Mulți au făcut avere aici. Este adevărat, dar şi mai mulți au murit în mizerie, regretând amarnic că şi-au părăsit patria.

— Şi fetele? Americancele? Se spune că sunt teribil de frumoase... Toate sunt ca nişte vedete de cinema, nu-i aşa?

La asta nu le-am răspuns nimic. Singura femeie a cărei frumusețe mă impresionase era Caria, dar să-mi amintesc de ea îmi provoca o suferință şi o tristețe pe care preferam să le evit.

La câteva mile de Alcamo, am decis să mă despart de Nicolino şi Tomaso. Într-o seară cu lună plină, în timp ce ne pregătisem un pat din ierburi sub nişte măslini gri, le-am împărtăşit intenția mea de a-i părăsi în zori.

— Mâine, o să vă continuați singuri drumul spre Palermo. Cât despre mine, o deviez acum spre vest. Spuneți-mi *don* Ritti că mă voi întoarce la el cât de curând... Voi avea din nou nevoie de ajutorul lui ca să părăsesc insula.

— Unde vă duceți, *don* Monti? mă întrebă Nicolino cel taciturn, cu o undă de îngrijorare în voce. De ce nu putem să mai mergem şi noi cu dumneavoastră?

— Mă întorc în satul copilăriei mele, am răspuns eu. Nu este foarte departe de aici şi am o veche datorie de familie de îndeplinit acolo.

Niciunul din băieți n-a avut lipsa de tact să insiste. Erau ei neciopliți şi nu primiseră niciun fel de educație, dar,

chiar dacă instinctiv, comportamentul lor se dovedea a fi corect. La ivirea zorilor, ne-am îmbrățișat şi am plecat, ei spre nord, eu spre asfințit. Mi-au trebuit cinci zile de mers solitar înainte de a zări în sfârşit, din înaltul unei movile cu pietriş, clopotul bisericii San Ezechiel. Încă nu bătuse de amiază şi era cald ca în mijlocul verii. Am vrut să aştept seara şi să profit de întuneric pentru a coborî în sat.

În aşteptarea crepusculului, m-am plimbat prin păduri în direcția fostului luminiş unde Giuseppina şi Leonora îşi aveau cabana. Am regăsit locul cu dificultate căci, dacă memoria mea nu uitase nimic din topografia acestor coline, cărările de altădată dispăruseră asaltate de o vegetație sălbatică în care niciun semn de prezență umană nu era perceptibilă. Indiferent la mărăcini şi la tufişurile cu spini mi-am croit drum până la poiană.

Fundațiile barăcii erau acolo, dar invadate de muşchi şi de un lichen maroniu care putrezea în îmbinările dintre pietre. Acoperişul se prăbuşise parțial şi poarta de scânduri fusese smulsă din țâțâni... În interior, nu era decât un gol întunecat impregnat cu miros de rânced. Puținul mobilier dispăruse de mult, furat, cu siguranță, de cărbunarii şi pădurarii care frecventaseră locul atunci când veneau acolo ca să fie îngrijiți în schimbul unui fazan sau al unui pui de iepure braconați. Am făcut câțiva paşi până la vatră, încercând să-mi amintesc în spatele cărei pietre ascunsese mama mea fetişul tămăduitor de care se servea pentru a vindeca.

Am scrijelit mortarul vechi care ținea molonul; în spatele lui, am găsit şifonul în care era înfăşurată figurina, dar, de cum am luat-o în mână, am simțit că se sfărâmițează sub apăsarea degetelor mele. Atunci, încet şi cu multe precauții, am despachetat-o în palma mea. Roasă de timp, ea se fisurase şi se scorojise. Tot lichidul din interior se

evaporase. Lipsită de aproape patruzeci de ani de ritualurile din care îşi trăgea energia, statueta era acum la fel de uscată precum un cadavru... Încet-încet, cerul se coloră în auriu, apoi se întunecă. Când am simţit că pădurea începea să dea umiditatea serii, am părăsit cabana şi am coborât în sat. Sub protecţia doctorului Lurano, părăsisem altădată un sat prosper, aproape un orăşel. Astăzi, totul era mort sau aproape... Pe străzile întunecate, n-am întâlnit pe nimeni, niciun copil, niciun câine, niciun bătrân sau o bătrână ieşind până la poartă ca să ia aer... Câteva lumini slabe erau vizibile în două sau trei case, dar niciun zgomot nu se auzea din ele. Prăvălia bărbierului Strello era barată cu scânduri bătute în cuie peste faţadă. La fel, cele ale fostului măcelar şi a cizmarului. Iarbă înaltă creştea între pietrele de pavaj incomplete ale unei piaţete unde apa unei fântâni nu mai curgea. Casa doctorului Lurano era abandonată şi ea. Câteva ochiuri de geam erau sparte la ferestrele de la parter, dar placa profesională a doctorului era încă prinsă pe poarta cu vopseaua scorojită. Înverzită, oxidată, ea devenise indescifrabilă.

Cu inima mai strânsă ca niciodată, am înaintat până la biserică. Toţi stejarii din jurul parvisului fuseseră tăiaţi şi buturugile smulse. Copacul de care fusese spânzurată mama nu mai era... Un bătrân stătea acolo, pe o bancă. Cu mâinile tremurătoare şi pergamentoase puse pe măciulia toiagului, el era prima figură omenească pe care o întâlneam în acest sat fantomă. Zgomotul paşilor mei îl făcu să întoarcă capul. În întuneric, nu i-am recunoscut faţa, şi totuşi trăsăturile lui nu-mi erau străine. Ce vârstă putea să aibă? Şaptezeci şi cinci de ani? Optzeci, poate... Un om matur în epoca masacrului Leonorei şi Giuseppinei. Participase şi el? Uriaşe împreună cu ceilalţi? Le lovise pe

mama şi pe bunica mea? De unde să ştiu? încet, m-am apropiat şi m-am aşezat lângă el. Bătrânul mă privi cu nişte ochi albi. Deşi era orb, vroia să străpungă tenebrele pentru a afla cine putea să stea pe aceeaşi bancă cu el.

— Cine eşti, mă întrebă fără alt preambul. Nu te recunosc.

— Sunt un om care şi-a petrecut copilăria aici, am răspuns eu simplu. Sunt Luigi Monti, fiul Leonorei şi nepotul Giuseppinei, tămăduitoarele care trăiau între coline...

— Ah! Tu eşti Monti! Da, îmi amintesc, bineînțeles... Spune-mi, băiete, ți-a trebuit mult timp ca să te hotărăşti să te întorci! Ce te-a reținut?

Reacția bătrânului mă lăsă interzis. Aveam şaizeci de ani, sau aproape, dar descopeream că sunt ignorant şi naiv în privința reacțiilor ciudate ale oamenilor. Mă aşteptasem la frică sau remuşcări la auzul numelui meu. În loc de aşa ceva, aveam în fața mea o figură senină, aproape batjocoritoare...

— Nu sunteți surprins? am zis eu recunoscându-l în cele din urmă pe hangiul Memmo sub ridurile şi petele moşneagului.

— Toată lumea te-a aşteptat, Luigi... Bănuiam că o să te întorci, mai devreme sau mai târziu, ca să te răzbuni. Doctorul Lurano ne tot prevenea: „îl cunosc eu pe puştii”, ne zicea el. „De cum va avea forța, o să se întoarcă să vă taie gâtul în patul vostru! Şi o să găsiți ce-ați căutat, bandă de asasini ce sunteți!” Zău aşa! Ne-a speriat rău de tot Lurano ăsta! Atât de rău că mulți au plecat... în orice caz, nu mai era nimic de făcut aici... Satul se golise la fel de repede cum se umpluse atunci când au început vindecările miraculoase...

— Dar dumneata ai rămas...

— Cu mine, e altceva. La început, dormeam cu o puşcă lângă pat. Dar după aia, cum tu nu te hotărai să te arăți, m-am gândit că pățiseşi ceva sau că deveniseşi prea laş ca să te iei de noi. Atunci, m-am hotărât să nu mă mişc din loc. Şi apoi, la ce bun? Eram ruinat şi toată viața mi-o trăisem aici. Nu mă mai simțeam în stare să plec.

— Unde sunt ceilalți? Guglielmo? Pirozzi? Galline? Şi parohul Fabiano?

Memmo întinse degetul arătător pe deasupra umărului într-o mişcare scurtă şi bruscă.

— Fabiano s-a aruncat în râu la două zile după plecarea ta. Ceilalți sunt morți acum, fiule. Şi poți să mă omori şi pe mine... Nu-mi pasă dacă mă ucizi! Dimpotrivă... Chiar mi-ar conveni.

Mi-am încordat mâinile şi le-am întins spre gâtul slăbănog al bătrânului. Dar palmele mele nu i-au strâns traheea ieşită în afară. Încet, m-am ridicat şi i-am fixat inutil cu privirea pupilele translucide.

— Te las să crăpi singur, Memmo! Profită de bezna ta liniştită, căci te asigur că cea de dincolo este populată cu umbre care n-or să-ți placă...

În timp ce părăseam locul, Memmo izbucni într-un râs dement care răsună mult timp pe fațadele satului pustiit. Indiferent, am mers până la cimitir. Împingând poarta din zăbrele de fier ruginite, am rătăcit printre pietrele funerare până am găsit mormintele lui Pirozzi, Galline şi Guglielmo. Primul era mort în 1902, al doilea un an mai târziu şi ultimul în 1917. În fostul spațiu rezervat gropilor săracilor – cei care n-aveau destui bani pentru un mormânt zidit –, am văzut în sfârşit două cruci de lemn, pe care nu era menționată nicio dată. Ele purtau numele Leonorei şi al Giuseppinei Monti...

Mult timp am rămas acolo, în picioare, nemişcat, în faţa sepulturilor mamei şi bunicii mele. Fără să murmur vreo rugăciune, fără să spun vreun cuvânt în sinea mea... Am aşteptat să-mi curgă lacrimi, dar nu mi-a venit să plâng. Dimpotrivă, furia a fost cea care s-a înteţit în mine şi care mi-a dat forţa pe care o aşteptam ca să trec în sfârşit pragul bisericii San Ezechiel şi să iau fetişul Manea. Căci nu uitasem vorbele spuse de fantoma lui Preston Ware în cabinetul veneţianului Caetano, nu mă gândisem decât la ele în timpul călătoriei mele solitare până în sat.

„Idolul vă aşteaptă, prezisese spectrul. Vă aşteaptă şi vă cere un pic din sângele dumneavoastră. În schimb, el o să vă ajute s-o găsiţi pe cea pe care o căutaţi, pe Latime Galjero...”

Vântul de noapte se ridicase şi legăna vârfurile chiparoşilor negri care mărgineau cimitirul. O bufniţă ţipa în apropiere. Am traversat parvisul bisericii. Maica îşi părăsise banca şi nicio altă siluetă nu se vedea la lumina stelelor. Am împins poarta grea a bisericii. Numai o singură lumânare abia licărea, tocmai în fundul naosului. Am înaintat până acolo şi am dezlipit-o de pe soclul ei ca să-mi luminez drumul. Ţinând-o deasupra capului, m-am dus în capela unde altădată părintele Fabiano o instalase pe Maica-Domnului-de-sub-pământ, dar n-am găsit decât o nişă goală în spatele gratiilor groase din fier. Statuia era totuşi nu departe de acolo, o simţeam, eram sigur de asta... Orientându-mă după instinct, am regăsit drumul spre cripta în care mă ascunsesem împreună cu mama şi bunica în timpul marii rugăciuni publice de ispăşire organizată de Fabiano pentru reînvierea miracolelor Fecioarei... Cu o lovitură de umăr, am spart uşa veche mâncată de cari. Fără să mă îngrijorez de zgomotul pe care-l provocam astfel. Judecând după praful de pe jos şi

de pe băncile de rugăciune, după perdelele confesionalului roase de şobolani şi după absenţa apei din agheasmatar, prezbitenul nu mai era locuit. Cat timp trecuse de când nu se mai ţinuse o mesă aici? Cinci ani? Zece ani? Mai mult, poate...

În timp ce ceara albă se prelingea pe încheietura mea. Tun coborât scările de piatră până în măruntaiele locului sfânt. Am recunoscut-o imediat. Era acolo, rezemată de un pilon gros, pătrat, intactă, se pare. Cu o coroană de flori veştejite în jurul frunţii de lemn. Am pus lumânarea jos şi am apucat statueta de mijloc ca s-o întorc. Mi-am rupt unghiile încercând să scot trapa din spatele ei, dar asta nu avea importanţă. În sfârşit, am scos din nişă fetişul făcut de mama mea. Negru de praf. Era încă solid şi nu părea să fi fost alterat de timp. Scuturându-l aproape de urechea mea, am perceput chiar un uşor clipocit care dovedea că mai erau încă în el nişte rămăşiţe de încărcătură magică. Strângând obiectul la piept ca pe o comoară, am urcat înapoi în naos şi am început să alerg prin sat, să alerg fără să mă opresc prin pârloage şi păduri până am ajuns, gâfâind, în pragul fostei noastre cabane. Ca un animal, am stat acolo patru sau cinci zile fără altă grijă decât aceea de a reanima fetişul.

Mă întorsesem mai întâi să mă întind pe piatra neagră, acea lespede vulcanică pe care avusesem altădată câteva vise ciudate. Acolo, debarasat de orice fel de haină, rămăsesem ore întregi să explorez graniţele dintre trezie şi somn, dintre raţiune şi inconştienţă... Când mă ridicasem, nu aveam nicio amintire precisă a viziunilor mele, dar ştiam perfect ce anume îmi cerea Manea pentru a reveni pe deplin la viaţă. M-am dus în desişuri să culeg plantele pe care mi le desemnase în timpul delirului meu şi le-am preparat după indicaţiile pe care mi le dăduse. Precum

altădată, m-am apropiat de valeriană, de laur sau de măghiran cu cea mai sinceră umilinţă, prezentându-mă în prealabil plantelor şi explicându-le de ce aveam nevoie de ajutorul lor înainte de a le scoate uşurel din humus... De asemenea, timp de două nopţi, mi-am întins cămaşa pe iarba pentru a culege rouă, aşa cum făcuse mama mea cu ajutorul cearşafurilor întinse pe ţăruşi. La sfârşit, după ce am vărsat toate preparatele în corpul fetişului, a mai trebuit să pecetluiesc operaţiunea cu sângele meu. Cu ajutorul unui os ascuţit găsit pe un schelet de vulpe, mi-am tăiat o venă şi am lăsat să curgă mult lichid roşu în interiorul statuetei, desăvârşind astfel toate operaţiunile de încărcare a fetişului. Apoi, a doua zi, pe înserat, am revenit să mă întind pe piatra întunecată, cu Manea alături de mine, atât de aproape încât o atingeam...

— Ştiu ce vrei, Luigi, tatăl meu... Vrei să-ţi vorbesc despre demonul pe care îl urmăreşti... Eu sunt expresia însăşi a voinţei tale. Eu sunt cuvintele care zac în străfundul tău şi pe care tu nu le auzi. Eu sunt umbra ta. Tată... Te voi ajuta...

Nu ştiam dacă eram treaz sau dacă vocea statuetei nu era decât un coşmar. Spiritul meu, o simţeam, era chemat în jos, către abis... Acolo mă aştepta Manea, acolo vroia să-mi dezvăluie secretele. M-am văzut, ca şi cum aş fi ieşit din mine însumi, spectator al propriei mele căderi, alunecând într-o prăpastie de tenebre şi învârtindu-mă mult, înainte de a străpunge acea perdea opacă pentru a plonja către o scânteie, o lumină care mă atrăgea precum un soare. În centrul acestei stele atât de luminoase, am ajuns într-un spaţiu alb. Liniştit, unde m-am oprit din cădere fără bruscheţe. Stând în faţa mea, Manea mă aştepta. Era o tânără din came identică cu păpuşa pe care o sculptase

mama: o Venus mare, delicată, cu palmele deschise la nivelul torsului şi cu un voal de în în jurul şoldurilor.

— Luigi, tatăl meu! Voința şi sângele tău mi-au redat viața... Pentru tine, vreau să fiu generoasă... Priveşte!

Atunci, se ridicară noi imagini, confuze, pe care nu le-am înțeles la început. Ai fi zis că sunt culorile şi formele unui caleidoscop... Apoi contururile devenită mai precise... Am văzut un astm strălucitor lucind pe un fel de stadion antic unde fremăta o mulțime imensă pe cale de a se dezlănțui. Două umbre terifiante erau ascunse în sânul acestei mase de oameni, în jurul cărora țâşneau fulgere ale unei energii fierbinți... Această energie era sufletul colectiv al mulțimii şi acele două siluete erau vampiri care o magnetizau pentru a o concentra într-o piatră neagră, malefică şi acoperită de simboluri... Această primă viziune se spulberă pentru a face loc feței unui necunoscut. Era un tânăr cu pielea roz şi cu o expresie blândă. Purta cu stângăcie un costum deschis la culoare şi mergea pe nişte străzi populate de indigene în sari-uri colorate. El nu scăpa din ochi o fată blondă, care mergea la treizeci de yarzi în fața lui, în direcția rugurilor funerare instalate de-a lungul unui fluviu nămolos... Am văzut-o apoi pe Latima Galjero, îmbrăcată cu o rochie de epocă, călărind ca o amazoană pe un cal negru. Sub copitele armăsarului ei puternic de luptă mureau oameni, armura lor minuțios lucrată plesnind sub greutatea animalului... Am văzut-o apoi pe Latime aplecată deasupra trupurilor de copii sacrificați, scormonindu-le cu vârful unei spade măruntaiele calde pentru a descoperi acolo vreun infect secret de necromant...

Am stat mult timp să caut o legătură între aceste viziuni. Pentru majoritatea dintre ele, eram incapabil să înțeleg dacă se refereau la trecut, la prezent sau la viitor...

— Mai mult! Trebuie să-mi arăţi mai mult! i-am zis eu lui Manea întorcându-mă în următoarea noapte ca să mă întind pe piatră.

— Nu pot s-o fac, îmi răspunse fetişul. În jurul fiinţei pe care o cauţi sunt plasate numeroase oprelişti. Forţele mele nu sunt destul de puternice pentru a trece de ele. Dacă vrei să ştii mai mult, trebuie să accepţi să mă hrăneşti şi mai mult...

— Îţi dau tot sângele meu!

— Sângele tău îl ştiu, sunt sătulă de el, Luigi, tatăl meu. Acum îţi cer fluidul unei noi creaturi. Pleacă pe drum şi-ţi voi arăta eu la cine jinduiesc...

Sărind imediat în picioare, m-am grăbit s-o iau drept în faţa mea. Gol, cu ochii ieşiţi din orbite, cu trupul biciuit de mărăcini şi cu părul încâlcit de frunze, nu simţeam nici durere, nici oboseală. Nu ştiam încotro mă îndreptam, dar ce importanţă avea din moment ce Manea mă ghida? Am surprins o căprioară care dormita într-un desiş.

— Ea! Pe ea o vreau! strigă fetişul.

Imediat, am sărit pe micuţa creatură şi i-am sfâşiat gâtul cu dinţii mei. Ea se prăbuşi în timp ce un şuvoi roşu şi călduţ îmi inunda gura, îmi îneca gâtul şi urca până spre nări... Animalul încă mai sufla când l-am săltat pe umeri pentru a mă întoarce să îl arunc pe piatra neagră. Cu mâinile lipicioase, am mânjit statueta, apoi am înţepat o venă pentru ca sângele să curgă direct în ea.

În timp ce o săturam pe Manea, mi-am aţintit privirea asupra liniei de copaci deasupra căreia răsărea soarele. Pădurea nu era făcută din sute de culori, ci din mii... Briza îmi aducea mirosuri noi, pe care am ştiut totuşi să le identific pe loc. La trei sute de paşi în urma mea, ştiam sigur ca şi cum aş fi văzut, o mistreaţă tocmai fata. Un pic mai aproape, protejaţi de un trunchi acoperit cu mucus

veninos, nişte pui de vulpe aşteptau în vizuină întoarcerea părinților lor, în timp ce o viperă trecea chiar prin ierburile de deasupra... Amețit de atâtea senzații noi, m-am lăsat să cad cu mâna încleştată pe idolul meu.

— Ai obținut ceea ce vroiai, i-am zis. Acum, mai arată-mi ceea ce ți-am cerut.

Dar nicio imagine nu mi-a venit în minte, căci Manea se mulțumi să-mi vorbească. Avea un surâs de înger şi fața era cea a unei madone, dar picioarele ei goale se înmuiau în sângele căprioarei care zăcea într-o băltoacă mare, strălucind precum lacul.

— Luigi, tatăl meu... Am un cadou pentru tine... Un obiect care te va ajuta în căutarea ta şi te va conduce acolo unde vei găsi indicii care să te ducă spre cea pe care o cauți... Este un cadou pe care nici măcar regii sau împărații nu l-au obținut vreodată!

— Ce este? Ce obiect e ăsta?

— Este o mână de glorie, răspunse Manea trecându-şi limba ascuțită peste buzele-i inocente. Este mâna unei spânzurate! Este mâna pe care chiar astăzi trebuie s-o tai de la încheietura mamei tale, Leonora! Şi ea vrea să-ți fie alături atunci când o vei pedepsi pe cea care a provocat moartea lui Gian. Mi-a spus ea! Te va ajuta, fiindcă băiatul tău este şi nepotul ei. Du-te şi pune-ți palma într-a ei ca un fiu bun ce-ai fost mereu... Acum!

Tremurând, febril, am ridicai pleoapele şi am văzut că trecuse toată ziua. Închisesem ochii în zori şi acum contemplam un cer negru deasupra mea! Ca un automat, m-am întors la cabană să-mi iau hainele şi am coborât în sat pentru a împinge din nou poarta cimitirului. Din coliba groparului, am luat o lopată cu care am săpat în pământul înțepenit din perimetrul săracilor. Am muncit mult ca să degajez coşciugul de zinc în care fusese pusă Leonora, dar

nimeni n-a venit să mă întrerupă din treabă. În sfârşit, când luna ajungea la zenit, am spart capacul înainte de a-l smulge cu mâinile goale... înăuntru, un linţoliu gri acoperea moarta. Ca şi cum voise să-mi uşureze sarcina, numai o mână ieşea afară din pânză. Mumificată de timp, pielea maronie şi zbârcită se ţinea încă de oase. Cu o violentă lovitură de hârleţ, am tăiat încheietura, am pus relicva în buzunar şi am fugit fără să mai stau să astup măcar mormântul...

— E bine, mă felicită Manea când m-am întors la ea. Actul tău va fi util, te asigur.

— Mai arată-mi-o pe Galjero! Unde se ascunde acum?

Răspunzând rugăminţii mele. Manea mi-a dăruit un nou val de imagini disparate. Am văzut-o mai întâi pe Latime, înfăşurată într-o pelerină lungă care cădea peste o rochie pusă pe cercuri de sârmă, rătăcind printr-un oraş în război unde la fiecare colţ de stradă se ridica o baricadă de pietre, căruţe răsturnate, zăbrele de fier smulse... A urmat apoi un necunoscut. Înalt, blond, în uniformă neagră, galopând printr-o mocirlă prin care alergau copii pe jumătate goi, vânaţi de câini...

— Nu înţeleg nimic din ce îmi arăţi! Asta nu mă ajută!

— Sângele căprioarei este insuficient pentru sarcina pe care mi-o dai, Luigi, tatăl meu! se văicări Manea. Îmi trebuie ceva mai puternic! Du-te! Dar nu pe sub copaci! Vreau un animal de câmp, de data asta!

Toată dimineaţa, am hoinărit pe câmp pentru a găsi cu ce să-i satisfac pofta fetişului. Pe când mergeam pe un drum desfundat, am auzit deodată o voce subţirică venind către mine... Era vocea unei fetiţe, o ţărăncuţă care fredona un cântecel. Când m-a văzut, micuţa s-a oprit îngrozită.

— Prinde-o! îmi strigă Manea. Dacă mi-o dai. O să-mi trag din ea toată forța de care am nevoie ca să te servesc. Ia-o! Ia-o, îți spun!

Am început să alerg. Fetița s-a străduit în zadar să fugă cât o țineau picioarele, n-a putut să-mi scape. Apucând-o de haină, am rostogolit-o pe jos. Am ținut-o acolo sub greutatea mea şi i-am pus mâna soioasă pe gură ca să-i înăbuş țipetele.

— Da! aplaudă Manea. Sângele ei, imediat! Fă să-i țâşnească sângele!

Întinzându-mi brațul rămas liber, am găsit pe pipăite o piatră ascuțită pe care am ridicat-o ca pe un pumnal de sacrificiu deasupra gâtului delicat al copilului. În timp ce mă pregăteam să lovesc, am înțeles brusc toată ticăloşia gestului meu. Cuprins de groază şi de panică, am lăsat copila şi m-am îndepărtat cât mai repede, făcându-mă nevăzut în ierburi înalte şi galbene.

— Aşa îmi mulțumeşti, Luigi, tatăl meu? bombăni Manea. N-am făcut eu mereu ceea ce îmi cereai? Nu i-am vindecat altădată pe cei slabi şi pe cei reduşi mintal? Nu i-am redat judecata lui Pirozzi? N-am vindecat bolile pelerinilor care veneau să se roage în biserică? N-am fost o sfântă? De ce n-aş putea să trăiesc şi eu acum? întoarce-te şi omoar-o pe micuță.ca să-mi potolesc setea... Te voi ajuta şi mai mult dac-o faci...

N-am răspuns. Manea se pervertise şi nu căuta decât să mă amăgească. Era un monstru care mă prinsese în mrejele lui şi de care trebuia să mă descotorosesc cât mai repede, ca să nu înnebunesc definitiv... în ciuda rugăminților pe care mi le adresa, am spart statueta, lovind-o violent de piatra neagră de mai multe ori. Toată materia pe care o conținea – plante zdrobite şi cheaguri de sânge – se răspândi pe lespedea netedă.

— Manea! Te distrug! Prin aceste cuvinte şi prin voinţa mea, aşa cum altădată ţi-am dat naştere, astăzi mori!

Am auzit o răsuflare, ca un geamăt, apoi un curent puternic mi-a trecut prin corp, scuturându-mă atât de brutal încât mi-am pierdut echilibrul. Am ţintuit soarele cu privirea şi mi-am pierdut cunoştinţa...

*

— Doamne Dumnezeule, *don* Monti! în ce stare sunteţi?

Vocea lui Ludovico Rilii trăda, o percepeam, o îngrijorare sinceră. Silueta din faţa lui – silueta mea – n-avea nimic în comun cu cea a onorabilului *don* american care îl vizitase, cu câteva săptămâni mai înainte, în casa lui din Palermo. O barbă deasă, gri zonală, îmi acoperea obrajii. Ochii îmi străluceau sub efectul febrei, corpul îmi era slăbit şi hainele se reduceau la nişte zdrenţe împuţite pline de păduchi.

— Înfăţişarea mea nu înseamnă nimic, *don* Ludovico, am zis eu cu un aer obosit. Daţi-mi un brici, un săpun, o cămaşă şi totul se aranjează... Important este că m-am întors la dumneavoastră. Cu mintea întreagă...

Cu mintea întreagă? Eram atât de sigur de asta? Căci. Dacă păstrasem destulă luciditate ca să distrug fetişul Manea, nu mă îndurasem să mă debarasez de mâna mamei mele tăiată în cimitir. La Ritti. Am tăcut rost de o cutiuţă în care, în secret, am pus relicva.

După două-trei zile pe care le-am petrecut dormind şi mâncând pentru a prinde ceva putere, gazda a ciocănit uşor în uşa camerei mele.

— *Don* Monti... Se poate? Am aici o persoană cu care ar trebui să vorbiţi.

În urma lui Ritti, Merry Groves intră în cameră.

— V-am organizat plecarea din Italia, *don* Monti, mă informă ea. N-a fost uşor, dar se pare că prietenul

dumneavoastră, Allen Dulles, are mare trecere şi ține mult la dumneavoastră.

— Dulles v-a furnizat un nou paşaport?

— Nu. Nu putem să vă scoatem din țară pe căi legale. Sunteți acuzat de uciderea ofițerului Grazziani şi fotografia dumneavoastră a fost distribuita la posturile de frontieră. O să vă evacuăm altfel...

Într-o seară, după vizita lui Groves, tânărul Tomaso şi amicul lui, Nicolino, au venit să mă ia ca să mă ducă în port. Acolo, ne-am îmbarcat pe un trauler[70] care pleca imediat. Navigând numai spre vest timp de douăzeci şi patru de ore, am ancorat pe neaşteptate chiar în mijlocul apei, pe o mare aproape la fel de liniştită ca un lac de munte. Niciun țărm nu se vedea.

— Am sosit la timp, îmi zise căpitanul privindu-şi ceasul. Cel cu care avem întâlnire n-ar trebui să mai întârzie.

În următoarele zece-cincisprezece minute, nu se întâmplă nimic. Nicolino şi Tomaso rămâneau tăcuți, visând poate la America, acea țară a abundenței în care îmi era sortit să mă întorc şi unde ei n-aveau s-ajungă probabil niciodată. Apoi o clocotire de spumă urcă brusc din adâncurile apei şi turela unui submarin ieşi la suprafață. Pe vopseaua de culoare închisă a navei strălucea steaua albă a U.S. Navy...

*Un oarecare Thorun G**ă**rensen*

— Monti, dragul meu, se poate spune că sunteți al naibii de norocos!

Vocea lui Allen Dulles era mai veselă ca niciodată. De când reuşise isprava de a trezi în miez de noapte un amiral ca să-i ordone să schimbe ruta unuia dintre submarinele

---

[70] *Trauler* – navă *de* pescuit în larg prevăzută cu traule, năvoade de mari dimensiuni (n. Tr.).

sale ca să mă recupereze, se simțea iarăşi însuflețit, plin de importanță şi de forțe noi.

— Priviți! îmi zise el scoțând dintr-un sertar o fotografie înrămată. Îl recunoaşteți? E cel care a venit să vă caute. Am căpătat fotografia de la serviciul armatei. O s-o agăț pe perete... Ce amintire pentru mine!

Oftând, m-am prefăcut o secundă că examinez imaginea submarinului acostat în rada militară, cu tot echipajul în poziție de drepți pe punte.

— Magnific, am zis înapoindu-i comoara. Îți mulțumesc că mi l-ai trimis... Este adevărat că, fără el, nu ştiu cum aş fi putut să mă întorc.

— Asta-i America, Monti! Doar unul din fiii ei este în pericol şi *hop*! trimitem cavaleria... Dar gata cu gluma! V-am citit raportul despre contactele pe care le-ați stabilit cu amicii dumneavoastră din Sicilia. Totul mi se pare foarte promițător. I-am remis acest dosar cui ştiți...

— Preşedintelui Roosevelt? am exclamat eu.

— Ah nu! Lui Hoover, bineînțeles... El este mai calificat pentru a se ocupa de o asemenea modalitate. L-a studiat şi l-a pus bine sperând că nu va trebui să se folosească niciodată de el. Dar fiți sigur că îl va scoate cu bună ştiință dacă lucrurile merg prost. Acum, să vorbim despre viitorul dumneavoastră, Monti. V-ați gândit la ultima noastră discuție pe cest subiect? Tot nu vă tentează politica, sunteți sigur?

— Nu chiar atât de sigur, de fapt...

— Ah! exclamă Dulles lovind cu palma în masă. Ştiam eu! Un leu ca dumneavoastră, Monti! Sunteți sortit unui viitor mare! Aşadar, ce v-ar face plăcere? Putem să vă aranjăm un post în Senat. V-ar conveni aşa ceva?

— Fie pentru Senat..., am zis eu râzând. Asta va încununa foarte convenabil o viață de crime şi de înşelătorii.

— Bah! Nu vă mai purtați ca un copil! Nu veți fi primul căruia i se întâmplă astfel de lucruri!

Încă o dată, Dulles şi Hoover au făcut lucrurile la scară mare. După ce mi-am încredințat toate afacerile mafiote lui Meyer Lansky, care, împreună cu *don* Vito Genovese, asigura interimatul lui Lucky Luciano pe perioada şederii în închisoare a acestuia din urmă. A trebuit să mă joc o vreme de-a turneele electorale şi de-a reuniunile de partid. Asta n-a durat mult timp şi nu mi-a cauzat nicio neplăcere. Protectorii mei au aplanat atât de bine dificultățile pe măsură ce apăreau încât, cu dubla binecuvântare a FBI-ului şi a sindicatului crimei, am obținut efectiv un loc în Senat la începutul anului 1939.

Nu pot să spun că această nouă viață îmi displăcea. Singura mea nemulțumire a fost că a trebuit să părăsesc New York-ul pentru a mă instala la Washington. Mi-am descoperit repede un relativ talent pentru politica de la vârf şi mai ales gustul pentru sarcinile pe care le implica şi pentru dosarele pe care le trata.

Împreună cu Dulles şi Hoover, am militat pentru crearea unui serviciu veritabil de informații de care armatele noastre erau private de la sfârşitul războiului din 1917 – 1918. Francezii aveau Biroul 5'[71], englezii – MI5 şi MI6, germanii – Abwehr-ul[72] şi SD-ul, ruşii – NKVD-ul... Iar noi, noi nu aveam nimic la fel de eficace şi de centralizat. FBI-ul era în general desemnat să rezolve problemele de

---

[71] *Biroul 5* (seme Bureau) – serviciu de spionaj francez creat în 1915 (n. Tr.).

[72] *Abwehr* (germ. „apărare”) – serviciu de informații şi contrainformații al armatei germane care a funcționat pe lângă Marele Stat Major în perioada 1919-1944 (n. Tr.).

contraspionaj, dar o făcea când şi când, în mod dezordonat şi fără eficienţă veritabilă – Aşa cum o dovediseră din nefericire coaliţia Ku Klux Klan-ului şi a familiilor mafiote promussoliniene strânse în jurul lui Carmine Ferrara. În ceea ce o priveşte, armata avea propriul ei serviciu de informaţii, ca şi Departamentul de Stat şi serviciile Trezoreriei, dar nicio celulă de coordonare nu controla toate aceste departamente care acţionau după capul lor, fără să-şi comunice reciproc informaţiile. Interesul pe care-l aveam pentru înfiinţarea unei reţele de informaţii americane demne de acest nume nu era doar patriotic: speram ca toate contactele pe care aveam să le înnod în sânul armatei, al poliţiei, al administraţiilor financiare sau judiciare să-mi permită într-o bună zi să dau de urma celor doi Galjero. La Berlin, unde ştiam că locuiau, românii îmi erau inaccesibili. Dar aşteptam o mişcare greşită, o ocazie. Mai devreme sau mai târziu, avea să apară o oportunitate, eram convins.

În octombrie 1937, am primit o scrisoare lungă provenind din Italia. Trimisă din Veneţia, ea venea de la Fausta Feretti. Era o misivă stranie, o dovadă de fericire şi un fel de strigăt de ajutor în acelaşi timp. Tânăra amesteca anunţul căsătoriei ei cu un pretins universitar norvegian şi o confesiune redactată în două-trei vorbe. Din frazele neclare, pline de echivoc, am dedus că dragostea pe care i-o purta acestui bărbat era în acelaşi timp pentru ea şi un motiv de mare suferinţă. Totul rămânea însă prea misterios şi prea vag ca să pot trage concluzii serioase asupra motivelor tulburării ei. Uitând conţinutul scrisorii la numai câteva minute de la citirea ei, i-am dictat secretarului meu un răspuns convenţional, apoi, după ce pe foaie a fost pusă parafa mea, am mâzgălit mecanic semnătura, fără ca măcar să-l recitesc.

*

— Ei bine, de data asta, trenul a plecat! zise Allen Dulles pătrunzând, fără să se facă anunțat, în biroul meu ca şi cum ar fi fost la el acasă.

— De ce tren vorbiți, Dulles?

— Vă aduc o veste! Trebuie să rămână confidențială o oră sau două, dar asta n-are importanță. Germanii tocmai au invadat Polonia! Este picătura de apă care o să umple paharul. Englezii îi vor declara război lui Hitler. Francezii de asemenea...

— Un nou război în Europa? Sunteți sigur?

— Atât cât pot fi, domnule senator. Dețin informațiile de la Kennedy, ambasadorul nostru la Londra. Downing Street [73] l-a informat în mod oficial despre intențiile britanicilor.

— Şi noi ce facem în cazul ăsta? O să ne menținem politica de neutralitate?

— Deocamdată, da. Ştiți cum suntem... Dar o să facem în aşa fel să provocăm un casu*s beli*[74] *în* favoarea noastră imediat ce vom fi în stare să ne umplem uzinele de armament.

— Şi cum vom face asta?

— Contați pe vulpoiul ăsta bătrân de Roosevelt. Va pune el la cale contra japonezilor una din obişnuitele lui provocări dubioase şi îi va împinge să facă un pas greşit, într-un fel sau în altul. Probabil sufocându-i economic. Nu le va lăsa altă cale de ales. Imperiul va trebui să reacționeze sau să se lase sugrumat încet-încet. Dar,

---

[73] Downing Street îl desemnează, prin metonimie, pe primul ministru britanic, întrucât pe această stradă, la numărul 10, se află reşedința oficială a acestuia (n. Tr.).

[74] *Casus belii* (lat.) – caz de război; situație în care un stat se vede constrâns să declare război altui stat (n. Tr.).

cunoscând impulsivitatea japonezilor, aş zice că vor alege să facă tărăboi. Ceea ce le va fi fatal.

— Şi împotriva Germaniei?

— O să vedem noi cum vor merge lucrurile. Poate că nu va fi nevoie să intervenim decât la sfârşit, ca şi acum douăzeci de ani... N-a sosit încă momentul să vă activaţi reţelele din Sicilia, Monti, dar fiţi gata de călătorie, totuşi!

Protejată, prin întinderea unui ocean, de conflictul care făcea ravagii în Europa, America a privit cu uimire la linia frontului care rămânea încremenită între adversari. Din septembrie 1939 până în mai 1940, nicio operaţiune de anvergură n-a fost declanşată. Această imobilitate neobişnuită a armatelor germanice m-a făcut să cred pentru o vreme că zvonurile care circulau despre remilitarizarea Germaniei de către nazişti erau o ţesătură de minciuni. Am început să sper că regimul lui Hitler nu va rezista la prima ofensivă serioasă a aliaţilor şi că, în sfârşit, soţii Galjero îmi vor fi din nou la îndemână. Din păcate, primăvara îmi spulberă toate speranţele: Parisul căzu şi chiar şi Londra fu atacată. Dar Washigtonul tot nu se hotăra să intervină.

— Partidul pacifist este mult mai puternic decât credeam, mărturisi Dulles. Charles Lindbergh şi mişcarea iui, America First, sunt din ce în ce mai populari. Roosevelt începe să se teamă.

— Un rival la următoarele alegeri?

— Este o eventualitate. În acest caz, veţi putea spune adio scaunului de la Senat şi eu poziţiei mele de la FBI... Hoover însuşi va fi dat afara.

Dar lucrurile nu s-au derulat aşa. Susţinut de mediile de afaceri şi de foarte puternica Ligă Navală fondată de amiralul Mahan în ajunul Primului Război Mondial, Roosevelt a reuşit efectiv să-i împingă pe japonezi să facă o

mişcare greşită. În decembrie 1941, Statele Unite au intrat în război împotriva puterilor Axei, după ce japonezii au atacat flota SUA ancorată în rada portului Pearl Harbor. Aceste noi ostilităţi, o ştiam, aveau să grăbească evenimentele, atât pentru mine, cât şi pentru sutele de mii de tineri americani care erau trimişi să lupte în Pacific şi, în curând, în Europa...

În primele zile ale anului 1942, Allen Dulles mă prezentă lui William Joseph Donovan, un om care avea aproape vârsta mea, cu faţa rotundă, ochi vioi şi expresie autoritară. Părul grizonat îi era tuns perie, în stilul militarilor.

— „Wild Bill” Donovan este însărcinat de Roosevelt cu organizarea serviciilor noastre de informaţii, mă anunţă Dulles. Cred că era timpul să vă întâlniţi în sfârşit.

I-am strâns mâna lui Donovan şi l-am invitat să se aşeze în faţa mea în timp ce scotea din servietă un dosar gros marcat cu trei litere misterioase: OSS.

— OSS, zise el observându-mi privirea oprită pc această siglă necunoscută. Înseamnă *Office of Strategic Services.* Este numele ales pentru viitoarea noastră centrală de spionaj.

— Sună bine, am zis cu nonşalanţă. Prevăd că o să aveţi mare succes cu ea!

Biata mea remarcă nu aduse nici cel mai mic zâmbet pe buzele lui „Wild Bill”. Care începu să-mi vorbească despre motivul vizitei sale.

— Domnule senator Monti, OSS-ul o să recruteze din toate mediile nu numai dintre militari. Dulles şi Hoover mi-au vorbit de călătoria furtunoasă pe care au făcut-o în Italia acum ceva timp. Ajutorul dumneavoastră ne va fi foarte preţios căci planurile noastre de atac în Europa sunt deja definitive. În curând se va produce debarcarea în

Africa de Nord pentru a-i ajuta pe englezi să securizeze Mediterana. După aceea, vom ataca continentul prin sud. Prin Sicilia... Este modalitatea ideala de a ne propulsa în Italia şi. De acolo, drept până la Vienna şi Berlin.

— Dar avem o problemă, adăugă Dulles. Insula este în curs de fortificare. Este foarte probabil ca în curând să fie deplasate acolo trupe germane pentru a-i sprijini pe italieni. Bătălia va fi dură. Mai mult ca niciodată, vom avea nevoie să vă trimitem acolo pentru a reuni clanurile şi pentru a organiza operațiuni de hărţuire în spatele liniilor inamice. Evident, suntem pe deplin conştienți ci aveți o vârstă, Monti. Ştim că vă cerem mult...

— Chestia asta era prevăzută de mult timp, nu-i aşa? am obiectat eu. Ştiam cu toții că putea să se întâmple. Sânt pregătit. Vreau să pornesc la atac şi corpul meu vrea şi el!

„Wild Bill" Donovan zâmbi pentru prima oară de când intrase în biroul meu.

— Domnule senator Monti, zise el, sunteți omul nostru! Fără nicio îndoială!

*

Dacă, în mod oficial, OSS-ul a trebuit să aştepte luna iulie 1942 ca să vadă lumina zilei, eu am plecat clandestin în Italia cu mult înaintea acestei date. Îmi parvenise de la Fausta Feretti o nouă misivă care mă tulburase profund. De această dată, era în mod clar un strigăt de ajutor. Un apel atât de presant, atât de imperios, încât nu puteam să-l ignor. Dulles considera că era nebunie curată, dar faptul că această tânără se agăța de mine după atâția ani era ceva atât de neprevăzut, atât de improbabil, încât nu mă îndoiam că problema era importantă.

— Este singura condiție cu care plec, Allen. Ajută-mă să trec prin Veneția înainte de a mă trimite în Sud. Dacă nu, rămân la Washington şi găsiți-vă pe altcineva ca să vă facă

treaba. Scoateți-l pe Luciano din închisoarea Dannemora şi paraşutați-l deasupra Etnei. O să se descurce mult mai bine ca mine!

Dulles ridică ochii spre cer şi îşi lipi palmele ca pentru rugăciune.

— Am încheiat deja o înțelegere cu Luciano. Ne ajută, dar din celulă. Nici nu se pune problema să-l scoatem deocamdată. Şi apoi, mă îndoiesc că are chef de aşa ceva. Ştiți că acolo duce o viață îndestulată? în fiecare zi, țipi în livrea de la Celano's – restaurantul lui preferat din Little Italy – îi aduc mâncarea. Ceilalți prizonieri mănâncă linte şi mazăre, iar el caviar şi fazan! M-aş mira să renunțe la acest confort pentru a alerga prin pădurile din Italia sub gloanțele partizanilor lui Mussolini...

— Dar eu, eu sunt destul de bun pentru asta, nu-i aşa?

— Nu asta vroiam să spun, Monti, o ştiți prea bine... Fie! Vă fac acest capriciu venețian. Dar acolo sunt mai puțini mafioți ca-n Sicilia, deci veți avea mai puțin ajutor. Atâta vă trebuie să vă lăsați prins, veți fi tratat ca un spion. Adică mai rău decât un criminal.

— Îmi asum riscul. Duceți-mă la Veneția. Fausta Feretti a fost mereu un bun contact pentru noi. Nu vreau s-o pierd...

În noaptea dinaintea plecării, am avut un coşmar a cărui intensitate şi oroare au fost atât de mari încât am sărit din somn. Pentru prima dată de la întoarcerea mea din Italia, visasem ceva legat de Manea şi de zilele teribile în cursul cărora fetişul mă despuiase de toată umanitatea mea, aproape făcându-mă să comit cea mai atroce dintre crime. M-am revăzut rătăcind pe drumurile desfundate în căutarea unei victime pe care s-o sacrific idolului meu. Am revăzut fața înnebunită de frică a micuței țărăncuțe pe care

o agresasem şi mormântul mamei mele pe care îl profanasem...

Împins de nu ştiu ce impuls morbid, m-am ridicat atunci şi, fără să ştiu de ce, m-am dus în biroul meu ca să-mi deschid seiful. Înăuntru se găsea o cutie de metal pe care mi-o dăduse *don* Ritti şi în care pusesem mâna pe care i-o tăiasem cadavrului uscat al Leonorei. Nu mai deschisesem niciodată cutia de atunci. În seara aceea totuşi, după acel coşmar în care revăzusem toate imaginile cu Laume Galjero pe care Manea le făcuse să apară în spiritul meu, am ştiut instinctiv că venise momentul să ridic capacul cutiei cu moaşte. Încet şi cu inima bătând nebuneşte, am scos membrul mumificat din pânza în care îl înfăşurasem. Era într-o stare de conservare aproape perfectă. Pielea era maronie şi crăpată pe alocuri, dar ansamblul, în ciuda procesului de uscare naturală, semăna uimitor de mult cu o mână *vie... în* liniştea casei – toţi servitorii urcaseră de mult în camerele lor de la etaj mi-am lăsat în sfârşii mâna să alunece în cea a mamei mele... Imediat, degetele moartei se agăţară de încheietura mea, în timp ce o căldură intensă se degaja din carnea uscată. Ar fi trebuit să urlu, să-mi fie frică şi scârbă în faţa unei asemenea minuni; dimpotrivă, un val de pace şi de linişte mă invadă. Fusesem martorul prea multor lucruri imposibile în cursul vieţii mele pentru a fi surprins de acest nou „miracol”. Din încheietura secţionată, se destrămă un firicel de ceaţă aurie care, în câteva clipe, căpătă densitate până când ajunse s-o întruchipeze pe Leonora. Ea stătea în faţa mea aşa cum o văzusem, copil fiind, îmbrăcată cu tabarul ei de vindecătoare pe care îl purta când mergea să culeagă plante de pe coline... Faţa îi era blândă şi îmi surâdea. În păr avea prinse flori al căror parfum proaspăt se simţea până la mine.

— Luigi, copilul meu, îmi zise atunci mama. Sunt atât de fericită să fiu din nou alături de tine. Atât de fericită să-ți simt mâna într-a mea. Nu te teme de mine. Sunt o umbră, dar dragostea mea pentru tine rămâne intactă şi nu poate fi alterată. Nimic n-o poate murdări. Came din carnea mea ai fost, came din carnea mea rămâi.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi n-am putut să vorbesc. Aş fi vrut atât de mult să-i vorbesc, totuşi...

— Luigi, am venit la tine căci te pândesc mari pericole. Dintotdeauna ai fost înconjurat de spiritele morților.

Nici cu. Nici bunica la. Giuseppina, n-am vrut să-i dezvăluim acest lucru când erai copil, dar ştiam amândouă că darurile tale. Dacă aveau să le depăşească cu mult pe ale noastre, aveau de asemenea să atragă către tine funie ciudate, adesea nocive, capabile să treacă pragul dintre teritoriul spectrelor şi cel al ființelor vii. Unele şi s-au arătat deja, Luigi. Vor mai veni şi altele... dar cel mai mare pericol vine de la această femeie...

— Latima Galjero. Reuşii eu să îngaim.

— Poți să-i zădărniceşti eforturile, Luigi... Treb*uie s-o* faci...

— Cum. Mamă?

— La mâna pe care ai tăiat-o corpului meu terestru. Ia-o cu tine acolo unde trebuie să te duci. Vei întâlni un bărbat căruia va trebui să i-o încredințezi. Un bărbat care a trecut, ca şi tine, prin multe încercări. Îi va fi de folos... Acestui bărbat îi vei da" mâna mea pronunțând un cuvânt pe care ți-l voi şopti atunci...

— Ce cuvânt? Şi cine este acest bărbat, mamă?

Dar Leonora nu-mi răspunse. Fața ei schiță un ultim surâs, corpul ei de ceață se risipi sub ochit mei şi degetele ei îmi dădură drumul la mână. Când n-a mai fost nici

urmă de fantomă, relicva căzu pe pământ cu un zgomot surd.

Până la primii zori ai zilei, am rămas aşezat, cu capul între mâini, neştiind ce să cred. Din ziua în care părintele Vittorio îşi pusese în cap să facă o statuetă miraculoasă urmând vechile rituri păgâne, viața mea nu fusese decât o succesiune de aventuri dramatice în care supranaturalul părea sa aibă un rol tot mai mare. Era inutil să refuz constatarea asta. Ca o trestie în vânt. Trebuia să mă plec în fața evidenței, altfel riscam să-mi pierd mințile încercând să rezist... Luând mâna pe care o raza de soare tocmai o mângâia, am pus-o la loc în cutia ei şi pe aceasta am aranjat-o în geanta cu burduf care avea să constituie unicul meu bagaj...

*

Am părăsit Statele Unite la sfârşitul lui martie 1942. M-am îmbarcat pe un submarin al Marinei cu destinația Gibraltar. Să navighez pe un vas de suprafață era prea periculos. Dacă bătăliile între *Kriegsmarine*[75] şi Royal Navy erau încă frecvente, de vină erau mai ales submersibilele lui Donitz[76] care făceau ca asupra oricărei nave aliate să apese o amenințare permanentă. Nu mă deranja să petrec din nou vreo zece zile la bordul unui vas de război. Aveam la dispoziție o cuşetă individuală şi eram autorizat să folosesc duşul rezervat ofițerilor.

Călătoria se derulă fără vreun incident notabil. Neîntâlnind pe drum nicio navă inamică, am mers drept înainte, cu toată viteza, până la coastele spaniole. La intrarea în Mediterana, echipajul a devenit totuşi mai

---

[75] *Kriegsmarine* – denumirea oficială a marinei militare germane sub regimul nazist (n. Tr).

[76] Karl Donitz – amiral al *Kriegsmarine.* Comandantul şef al submarinelor (n. Tr.).

tensionat. Buna dispoziție care stăpânise până atunci a cedat locul unei concentrări mărite, atunci când comandantul le-a amintit tuturor prin interfon că zona era împănată cu mine ce pluteau în derivă, puse de germani şi că în fiecare clipă puteam să ne lovim de astfel de mecanisme. Dar am trecut prin intrarea îngustă a coloanelor lui Hercule fără dificultate, acostând chiar la Gibraltar mai devreme cu două zile față de programarea noastră inițială. Chiar pe cheiul unde am amarat aştepta primul meu contact. Era un tip din Chicago care o cunoscuse bine pe Merry Groves în perioada în care încă mai era corespondentă la Berlin.

— Nu mai avem niciun agent în capitala Reich-ului deocamdată, se plânse el. În fine... niciun agent serios. Britanicii au câțiva. Dar ne furnizează sovieticii informații despre starea capitalei şi a țării. Vă gândiți evident că ne spun ce vor şi că păstrează cele mai bune informații pentru ei... Dar să ne întoarcem la ale noastre, mă numesc Hardy. Arthur Hardy... Ştiu, este dificil de pronunțat...

Hardy era un tip pe cinste. Cam neîndemânatic, cam împrăştiat, dar inteligent şi competent. Avea talent de lingvist şi vorbea cu un debit stupefiant numeroase limbi romanice.

— Italiana, portugheza, franceza, spaniola... Mă descurc şi în română. Pe de altă parte, vorbesc corect germana, chiar cu accent bavarez, se pare.

Hardy trebuia să mă ducă de la Gibraltar la Veneția. El era ghidul meu, asigurarea mea de viață.

— În Spania, nu vom avea prea mari probleme. Franco ține la neutralitatea teritoriului său mai ceva ca la lumina ochilor. În Franța, va fi un pic mai dificil căci guvernul de

la Vichy joacă în mod stângaci joc dublu cu *Kraut*[77] şi nu ştii niciodată peste cine dai, la ei. Poţi să dai peste un adept convins al lui Petain sau peste un luptător exaltat din Rezistenţă. Din fericire, cei mai mulţi dintre francezi nu se bagă în politică decât atunci când sunt siguri că pot trece de partea învingătorului.

— Şi cum partida nu este încă jucată, ei preferă să nu aleagă tabăra deocamdată, nu-i aşa?

— Da. Exact.

Aşa cum prevăzuse Hardy. Am traversat Spania de la sud la nord fără să avem probleme. De fiecare dată când eram opriţi, era suficient să arătăm paşapoartele noastre americane pentru ca să nu ni se mai pună întrebări şi să fim lăsaţi imediat să plecăm, acordându-ni-se toată consideraţia. În Pirinei, frontiera cu Franţa era evident închisă şi a trebuit să facem apel la călăuze pentru a traversa pădurile între cei doi versanţi ai muntelui. Am mers noaptea, pe timp senin, rămânând la adăpostul copacilor. În Franţa, înaintarea a fost mai puţin uşoară. Totuşi, mulţumită lui Hardy, care vorbea limba la fel de bine ca un indigen şi care-şi făcuse deja relaţii pe loc, am găsit încă de la Perpignan oameni gata să ne ajute, însoţiţi de un cuplu tânăr şi de cele două fetiţe ale lor, ne-am dus cu trenul la Montpellier şi apoi la Marsilia, fără să atragem atenţia. Eu o purtam pe una din puştoaice pe umeri atunci când mergeam pe peroanele unei gări sau pe trotuarele unui oraş. I se spusese micuţei că trebuia să se poarte ca şi cum aş fi fost bunicul ei şi ea îmi arăta toată familiaritatea din lume. Întotdeauna, micile detalii sunt

---

[77] *Kraut* („varză”, germ.) – termen peiorativ folosit de sokteţii americani în Al Doilea Război Mondial pentru a-i desemna pe nemţi; apelativul vine, probabil, de la „sauerkraut” (varză acră) care, gătită cu cimăeiori, era un fel foarte popular al bucătăriei germane din acea perioadă (n. Tr.).

cele care salvează sau care precipită situațiile periculoase. În schimb, această fetiță şi sora ei m-au salvat, cred, de numeroase probleme, căci poliția franceză era la pândă în gări şi verifica la întâmplare identitatea pasagerilor. Dar, fără îndoială fiindcă păream o familie fericită, am fost lăsați să trecem fără să ni se dea atenție...

La Marsilia, cuplul şi copiii au trebuit să ne părăsească. Singur cu Hardy, am mers de-a lungul coastei, din sal în sat, în acele autobuze inconfortabile care îi duc în oraş pe oamenii de la țară. Ne-a luat aproape două zile ca să ajungem la Nisa. Acolo, într-un hotel modest de la periferie, am aşteptat un nou contact care ne-a trecut în sfârşit în Italia, puțin mai sus de Monte-Carlo. Am simțit o mare uşurare odată ce am trecut frontiera. Nu numai că scăpasem de țările a căror limbă n-o înțelegeam, dar puteam în sfârşit să mă folosesc de propria mea rețea de informatori şi de complici. Degeaba mă străduisem să mă simt în siguranță cu ghidul meu Hardy, preferam să contez mai degrabă pe propriile mele resurse decât pe cele ale altora.

Am ajuns la Veneția în cinci zile şi am descins într-o pensiune ținută de un palermitan căsătorit cu o venețiancă. *Don* Ritti mă asigurase că omul era sigur şi că o să facă tot ce îi cer, ceea ce s-a şi întâmplat. Chiar la o oră după ce am ajuns în lagună, m-am dus în Rivadegli Schiavoni, acolo unde locuia Fausta Feretti. Tânăra păru în acelaşi timp surprinsă şi fericită să mă vadă. Cred că scrisese acea scrisoare aşa cum arunci o sticlă în mare. Fără speranța că mesajul va ajunge într-o zi la destinatarul ei. Am mers ceva timp amândoi pe chei schimbând banalități. Trecuseră şase ani de când nu ne mai văzuserăm şi totuşi n-o găseam deloc schimbată. Mici

riduri pe frunte... O voce puțin mai gravă. Deşi se măritase în 1937, n-am remarcat nicio verighetă pe deget.

— V-am lansat acel apel fiindcă sunt disperată, *signore* Monti. Nu ştiu cum să vă spun...

A trebuit să ajungem la un c*ampo* pustiu pentru ca Fausta să se hotărască în sfârşit să vorbească. Cu pumnii strânşi ca o fetiță prinsă asupra faptului, adesea gata să plângă, ea mi-a mărturisit cum, cu mult înainte de război, se îndrăgostise nebuneşte de un bărbat pe care ar fi trebuit să-l urască. Acest bărbat era un străin, un norvegian, care trăia în Germania încă din anii 1930. Se numea Thorun Gărensen şi ea îmi spuse toată povestea lui. Cum. Tânăr inocent, ajunsese în Berlin şi cum fusese prins în capcană de Heydrich care îl forțase să intre în rândurile SS-ului. Cum îi întâlnise pe Dalibor şi Latima Galjero şi cum, după ce a început războiul, Fausta încerca în zadar să-l convingă să dezerteze... Când şi-a terminat povestea, aveam gâtul uscat şi mâinile îmi tremurau atât de tare de emoție încât a trebuit să mi le bag în buzunare ca să-mi ascund tulburarea în fața tinerei femei. Prin minte îmi umblau deja mii de posibilități de a exploata talentele, poziția pe care o ocupa acest personaj singular şi mai ales raporturile pe care le întreținea cu soții Galjero. Mi-a fost foarte greu să mă concentrez pe suferințele Faustei. În sfârşit, după ce m-am prefăcut că mă plimb câteva clipe în lung şi-n lat pe camp*o ca* să reflectez mai bine la situația ei, m-am întors către ea.

— Ce aşteptați mai exact de la mine, Fausta? Să vă ajut să vă scoateți soțul din ghearele naziştilor, nu-i aşa?

Ruşinată să-mi ceară un asemenea serviciu, ea plecă ochii fără să răspundă.

— Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-l salva, vă promit, Fausta...

*

Când m-am întors la Arthur Hardy în seara aceea, mintea îmi clocotea de perspective şi de întrebări dar, oricât de chinuitoare erau aceste idei, n-am putut să-mi deschid decât parţial inima către tovarăşul meu. Cum ar fi putut să accepte conexiunile pe care tocmai le făcusem între mărturisirile Faustei şi profeţiile făcute de fantoma Leonorei, în ajunul plecării mele? Pentru a rămâne în sfera raţionalităţii, i-am trasat deci Lui Harding un tablou al oportunităţilor pe care le deschidea pentru noi ralierea lui Gărensen la cauza noastră.

— Este un apropiat al lui Heydrich, am subliniat eu. Şi un apropiat al lui Himmler de asemenea. Poziţia lui este remarcabilă. Dacă o să fim în stare să-l racolăm, informaţiile pe care ni le va furniza le vor surclasa fără nicio îndoială pe cele culese de sovietici de la cârtiţele lor.

— Dacă există, pot să fac rost de fişa cu informaţiile despre el redactată de englezii de la MI6. Ar fi de ajuns să ne procurăm un post de transmisie în sistem morse. Mă gândesc că prietenii dumneavoastră trebuie să aibă aşa ceva.

În camera pe care o împărţeam la pensiune, ni s-a adus foarte repede ceea ce solicita Hardy. De cum a reglat aparatul, Arthur îşi zdrăngăni cererea la centrul de operaţiuni din Gibraltar, în cursul serii, am primit în schimb o listă lungă care detalia misiunile primite de Gărensen.

Spre marea mea surpriză, cele mai bune informaţii proveneau nu de la aliaţii britanici, ci de la agentul nostru Merry Groves, care-l întâlnise pe omul nostru de mai multe ori înainte de război, cu ocazia diverselor recepţii mondene. Ea îşi dăduse seama că are o personalitate tulbure, veleitară şi maleabilă, astfel că îşi petrecuse mult timp

culegând informații despre el. De comun acord, Hardy şi cu mine am hotărât să-i informăm pe Dulles şi pe Donovan de descoperirea noastră chiar în acea noapte. Aşteptând instrucțiunile lor, m-am întors de mai multe ori la Fausta ca s-o liniştesc şi să încerc să aflu mai multe despre natura relațiilor pe care soțul ei ie întreținea cu cei doi Galjero. Dezvăluindu-mi de fiecare dată mai mult. Feretti ajunse să-mi vorbească, cu mii de precauții totuşi, despre încercările prin care trecuse soțul ei la castelul Wewelsberg, fortăreața medievală restaurată din ordinul lui Himmler pentru a adăposti ceremoniile cultului ordinului SS.

— În criptă... Se afla un fel de piatră, mi-a zis el. O piatră neagră pe care soții Galjero o foloseau pentru a proteja tot oraşul Berlin. Ştiu că este stupid şi că nu o să mă credeți, dar acesta este totuşi adevărul. O să v-o spună el singur... Un palladiu*m mânjit* de sânge...

— O piatră neagră lunguiață? O piatră scobită purtând urmele suferințelor copiilor sacrificați? O piatră gravată cu simboluri unghiulare?

— De unde ştiți? bolborosi Feretti incredulă.

— Am văzut acest obiect. Mi s-a arătat cu ani în urmă. Am avut viziunea lui.

A trebuit să mă confesez şi eu la rândul meu. Şi Fausta află din gura mea cum fusesem inițiat de mama în misterul spiritelor protectoare, al acelor îngeri plămădiți din voință şi sânge care sunt slujitori atât de eficace dar se întorc prompt împotriva creatorului lor. Evreică, Fausta ieşise dintr-un popor de preoți, un popor care îşi clădise toată credința pe respingerea idolilor şi pe supunerea față de un zeu unic, exterior acestei lumi. Fibrele cele mai intime ale conştiinței ei îi spuneau că nu mint.

— Moise împotriva Vițelului de Aur, zise ea gânditoare. Şi la fel golemul rabinului din Praga, acea statuie de argilă

animată prin magie pentru a proteja ghetto-ul. Din cărțile sfinte legendare, cunoaştem bine această temă a materiei care prinde viață sub mâna omului. Este un secret pe care îl cunosc şi eruditii şi oamenii simpli. Mama dumneavoastră, *signore* Monti, l-a aflat instinctiv; soții Galjero, cred că, mai mult ca sigur, prin studiu. Şi din acest motiv Dalibor s-a dus la contele Caetano.

Ca să-şi perfecționeze cunoştințele despre aceste secrete... Căci e mai mult decât această piatră unică...

Atunci Fausta îmi spuse că *palladium*-ul din Berlin nu era singura operă a celor doi Galjero. Thorun, soțul ei, îi dezvăluise şi existența fetişurilor, foarte asemănătoare cu cei făcut de mama mea, plămădiți nu pentru a vindeca ci pentru a proteja...

— Hitler posedă unul, bineînțeles, şi de aceea toate tentativele de atentat împotriva lui au eşuat mereu în mod inexplicabil. Himmler este protejat şi el. Heydrich de asemenea...

M-am întors la Arthur Hardy, mohorât şi incapabil să-i expun motivele pesimismului meu. Cunoşteam puterea îngerilor făcuți de mâinile omului. Ştiam de asemenea că Latima Galjero era o ființă cu o putere ce depăşea cu mult rudimentarele cunoştințe ale Leonorei şi Giuseppinei. Cum să sper că o puteam învinge? Şi totuşi, trebuia...

— A venit un ordin în timpul absenței dumneavoastră, îmi zise Hardy. Un mesaj de la Dulles şi Donovan. Vor să-l folosim pe Gărensen ca să-l eliminăm pe Heydrich.

Această ultimă veste mă zdrobi. Era imposibil să-i telegrafiez lui Donovan că, precum toți demnitarii nazişti, Heydrich era protejat prin procedee de magie neagră – presupunând că Hardy ar fi acceptat să codeze şi să trimită o asemenea informație! Era mai bine să câştig timp şi, mai

ales, să mă întâlnesc cu Gărensen cât mai repede posibil ca să-mi dau mai bine seama ce fel de om este.

Am presat-o pe Fausta să-şi cheme soțul la Veneția. Ea a insistat atât, astfel încât la jumătatea lui aprilie, a putut să mă anunțe în sfârşit că soțul ei tocmai părăsise Berlinul pentru a veni la ea. L-am întâlnit pentru prima oară pe Thorun Gărensen într-un mic apartament de raport neocupat, aparținând hangiului sicilian. În ciuda aerului meu dur şi a siguranței, eram foarte impresionat de acest tip înalt cu alură de viking care mă depăşea cu un cap. Lipsa mea de finețe trebuie că i-a făcut o impresie proastă. Mă privea adesea cu un amestec de neîncredere şi ostilitate pe care nu încerca să şi le ascundă. O dată sau de două ori, m-a amenințat că mă predă pe loc autorităților fasciste dar, când i-am vorbit în sfârşit de soții Galjero şi de îngerii păzitori, toată rezistența lui a cedat. Infinit mai cultivat decât mine, Gărensen obişnuia să numească fetişurile protectoare *therapoi*, un cuvânt din greaca veche desemnându-i pe călăreții înarmați cu scut care, pe carele de luptă, asigurau apărarea eroului.

— Dacă serviciile secrete aliate vor să-i elimine pe conducătorii nazişti, trebuie mai întâi să distrugă protecțiile magice ridicate în jurul lor. Este singurul mod de a o scoate la capăt. Dar eu nu ştiu nici unde se află aceste statuete, nici cum pot fi distruse, declară cu tristețe norvegianul.

Problema era insolubilă. Încet, m-am apropiat de fereastra cu jaluzele trase pentru a ne proteja de căldura după-amiezii. Se lăsase seara. Vrând să găsesc un pic de răcoare după acea lungă discuție, am împins uşor obloanele pentru a lăsa să intre aerul acelei seri de aprilie. Şi atunci, în timp ce imaginile țâşneau brusc din mintea mea, am avut o revelație. Revăzând ceea ce fetişul Manea

îmi arătase când stătusem întins în vârful colinei, m-am concentrat pe misterioasa siluetă a tinerei femei blonde care mergea spre rug. O adiere trecu prin conştiinţa mea. Era vocea mamei care îmi dezvăluia, printr-un cuvânt, numele acestei femei... Sigur de mine, m-am întors spre Gărensen.

— Ştiu cine-i păzeşte pe *theroi,* i-am zis fără ca trăsăturile mele să trădeze ceva din miracolul care tocmai se produsese.

Thorun nu păru surprins la enunţarea numelui de Keller. O întâlnise pe această fată cu mult timp înainte şi ştia că şi ea avea strânse legături cu cei doi Galjero.

Chiar a doua zi după prima noastră întâlnire, el se întoarse în Germania unde. Asumându-şi mari riscuri, reuşi să spargă statuetele făcute de Galjero. Un obiect îl ajutase în căutarea lui. Un obiect straniu pe care ezitase mult să-l ia. Mâna de glorie, mâna Leonorei cea spânzurată, a fost cea care l-a ghidat până la ascunzătorile în care erau păstraţi *thempoli...*

N-am putut niciodată să le dezvălui lui Donovan şi lui Dulles adevărul despre Gărensen. N-aş fi făcut decât să mă discreditez explicând aceste lucruri unor oameni pentru care raţionalitatea era singurul câmp de realitate care poate fi conceput. Dacă Reinhard Heydrich a fost ucis nu de către Gărensen ci de un comando de partizani cehi, nu e nicio îndoială pentru mine că operaţiunea a fost posibilă prin intervenţia soţului Faustei. În ciuda promisiunilor mele iniţiale, am reuşit s-o conving pe tânăra femeie că prezenţa soţului ei la Berlin ar fi extrem de profitabilă pentru cauza aliată. O perioadă. Gărensen a fost una din legăturile noastre cu oamenii de la *Schwarze Kapelle*, rezistenţa germană la regimul nazist. Sunt nevoit să constat că n-a fost cel mai mare spion al nostru. Amiralul

Canaris. Şeful organizaţiei, nu avea încredere în el şi găsea că are un aer mistic care nu-i plăcea deloc. Dar puţin contează eficacitatea lui reală fiindcă, între timp, OSS-ul recrutase numeroase contacte în sânul sferelor înalte ale statului major german.

Cât despre mine, a trebuit ca, după acest episod, să părăsesc Veneţia ca să îndeplinesc misiunea pentru care mă dusesem în Italia. Singur, fără Arthur Hardy, care se întorsese la Gibraltar, am coborât de-a lungul întinsei peninsule, am trecut prin strâmtoarea Messina şi am acostat pe insula mea natală. La Palermo, l-am reîntâlnit pe *don* Ritti. Atmosfera aici era înfierbântată: fuseseră trimise trupe germane pentru a întări armata italiană care era deja pe poziţie.

Timp de mai multe luni, am trăit în clandestinitate străbătând ţara noaptea, adesea pe jos, ca să organizez acţiunile diferitelor clanuri şi să reperez poziţiile inamice... La începutul lui 1943, am fost în măsură să le propun lui Dulles şi lui Donovan un plan de atac. Informaţiile pe care le-am furnizat atunci au contribuit la pregătirea debarcării din iulie 1943 pe coastele meridionale ale Siciliei. Aşa cum a fost cazul, un an mai târziu, cu Rezistenţa franceză, partizanii sicilieni au pus la cale acte de diversiune în spatele duşmanului în timp ce trupele aliate înaintau spre Palermo. Ducând astfel un Indi*aner Krieg*[78]*. Cum* spuneau germanii, am întrerupt căile de comunicaţie folosite de trupele Axei, am aruncat în aer depozite de muniţii, am ocupat centrale telefonice şi am hărţuit convoaiele care băteau în retragere spre peninsulă. Familiile noastre au jucat atunci un rol important, mai ales contrabalansând influenţa partizanilor raliaţi la comunişti. Istoria este ciudată: ea respinge adeseori esenţialul din ceea ce o

[78] *Indianer Krieg* (germ.) – război (în stil) indian (n. Tr.).

compune – contradicția, compromisul, alianțele nesigure, care numai ele fac totuşi posibile marile victorii. Aşa s-a ajuns, pentru cucerirea Italiei, la cârdăşia improbabila dintre serviciile de informații americane şi câțiva naşi ai Mafiei.

Dacă eu nu mersesem până la a mă arunca eu însumi În toiul luptei, alți *amici miei* au participat la aventură. Din fundul închisorii lui de la Dennamora, Lucky Luciano primea cu regularitate vizita agenților guvernamentali, care îi dădeau raportul despre progresele misiunii mele. Şeful Cosa Nostra le dădea în schimb instrucțiuni precise pe care să mi le transmită. Cu siguranță că şi alții, al căror nume şi nici număr nu-l cunosc, au contribuit la fel de mult ca mine la derularea acestor evenimente. Eforturile şi luptele noastre vor rămâne pentru totdeauna neştiute, dar nu mă plâng, este preferabil aşa. Şi cum aş putea să reproşez guvernului de la Washington că a trecut sub tăcere compromisurile cu sindicatul crimei, când eu însumi n-aş vrea pentru nimic în lume să fie dezvăluit secretul îngerilor zămisliți de mâna omenească?

Între două furtuni

— Ați făcut mult pentru noi, domnule senator Monti, admise militarul aşezat în fața mea. Sunt obligat s-o recunosc, chiar dacă jocurile astea de spionare şi de sabotaj în spatele liniilor inamice nu mi se par demne de un adevărat combatant. Vreți o țigară?

Cu picioarele lui mari, în cizme, puse pe birou, generalul Patton împinse cu nepăsare spre mine o cutie din lemn decorată cu esențe prețioase, din care am luat o dominicană lungă, maronie, cu un parfum delicios.

— Vezi dumneata, Monti, onoarea unui militar constă în a răzbi prin mulțime şi în a distruge totul în calea lui doar

prin forța proprie, doar prin entuziasmul lui. Asta e cu adevărat frumos! Asta constituie esența eroismului şi a epopeii, după mine. Atunci, dacă cineva vine pe ascuns să-mi omoare adversarul pe la spate, chestia asta îmi strică tot cheful, înțelegeți? Este eficace, desigur, dar îmi strică toată plăcerea.

Dintre toți marii strategi ai aliaților, George Smith Patton era în mod indiscutabil cel mai dotat şi cel mai popular printre oamenii lui. Era de asemenea şi cel mai imprevizibil, cel mai puțin disciplinat şi cel mai vizionar dintre toți ofițerii superiori anglo-americani. Viața lui fusese o succesiune de tablouri epice, de bătălii demne de o carte în imagini. Purtând pe şolduri două revolvere cu pat de sidef, el îl împuşcase în brațul drept pe Pancho Villa, într-un duel, în Mexic. În timpul Primul Război Mondial fugise din spitalul militar pentru a se întoarce pe front să lupte în fruntea unității sale de mitraliere. În Franța, învățase scrima şi îşi perfecționase competențele ecvestre alături de călăreții militari de la şcoala din Saumur. Deosebit de cultivat, citind în mod curent în latineşte, expert în istoria strategiei, Patton era convins că este reîncarnarea unui războinic antic. Detestând laşitatea mai presus decât orice, doar cu câteva zile înainte de a mă primi la cartierul său general din Palermo, îi jignise într-un spital pe soldații atinşi de malarie fiindcă îi credea nişte prefăcuți. Dezvăluit de presă, incidentul era pe cale să capete amploare şi să îi cauzeze serioase probleme cu superiorii.

— Nişte imbecili! Oameni care n-au idee ce înseamnă un câmp de luptă! Care habar n-au de sacrificiile pe care acesta le implică, de tăria sufletească pe care o presupune lupta... Nu câştigi un război împotriva Krau*t-Wox doa*r cu sentimente bune. Dar asta n-o să le intre niciodată în cap

tuturor acestor onorabili domni ascunşi în spatele biroului lor de politruci la Washington sau de grafomani la New York! Dumneavoastră Monti, cel puţin nu ezitaţi să vă murdăriţi mâinile şi să puneţi osul la treabă. Vreţi să vă spun ceva, Monti? Am mai mult respect pentru soldaţii inamici decât pentru laşii de la noi. Şi asta va fi valabil şi când o să pornim împotriva ruşilor.

Războiul împotriva sovieticilor! Patton nu se gândea deja decât la asta. Fiind singurul care susţinea deschis o înfruntare cu Moscova imediat ce Berlinul avea să capituleze, el încerca de luni de zile să-l convingă pe Roosevelt de temeinicia raţionamentului său.

— Ştiu deja că nu mă va asculta... Totuşi, el ştie că am dreptate. Dar va trebui să i-o mai spună şi alţii în afară de mine... Oameni importanţi... Cuvântul unui senator ca dumneavoastră, Monti, ar conta cu siguranţă mult...

Eu şi Patton am vorbit până foarte târziu în seara aceea. Cu cât conversaţia noastră avansa, cu atât ne descopeream mai multe puncte comune. Desigur, drumurile parcurse de noi nu semănau deloc şi, chiar dacă eram din aceeaşi generaţie, ar fi fost greu să-ţi imaginezi oameni cu un trecut mai diferit. Totuşi, asta nu ne împiedica să ne asemănăm în final. El m-a convins rapid de justeţea punctelor lui de vedere şi ne-am despărţit având amândoi sentimentul de a fi câştigat un aliat în cruciadele pe care le purtam.

Sfârşitul luptelor în Sicilia n-a marcat pentru mine momentul întoarcerii în Statele Unite. Războiul se deplasase acum în sudul peninsulei propriu-zise şi, fiindcă Mafia siciliană întreţinea bune relaţii cu Camorra napolitană, îl părăsisem pe *don* Ritti pentru a-i ajuta pe

frații noştri din Mezzogiorno. Au mai avut loc lupte violente împotriva trupelor germane. Dar în Italia era debandadă. Regimentele mussoliniene, incapabile să facă față presiunii aliaților, n-au putut împiedica Roma să se declare oraş deschis. Desigur, a avut loc episodul rocambolesc al evadării Ducelui, după capturarea lui de către armatele noastre, dar n-a fost decât o lamentabilă şi scurtă amânare pentru şeful statului. Când a fost prins din nou, mulțimea l-a omorât fără milă şi i-a expus corpul. Cel care fusese adorat ca un nou Cezar şi-a sfârşit existența fără pantaloni şi cu capul în jos, precum Spânzuratul de pe cărțile de tarot.

Era epoca dezastrului pentru trupele Axei. Italia fusese prima piesă care căzuse; de acum, toate fronturile cedau. La est, sovieticii nu mai puteau fi opriți, în timp ce, la vest, Tommie şi GI păşeau pe nisipul Normandiei. Am urmat armatele noastre în deplasarea lor spre nord. De la Roma, am mers la Florența, apoi la Parma şi Bologna, ocupându-mă deja cu relansarea fostelor afaceri pe care Luciano le avea personal în aceste oraşe. Când n-am mai fost decât la câteva ore de Veneția, nu m-am putut stăpâni să nu merg s-o revăd pe Fausta Feretti.

Eram în plină iarnă a anului 1944 şi furtuni de zăpadă veneau una după alta, strângând oraşul sub un strat de gheață ce pietrifica drumurile pe apă. Numai Marele Canal mai era practicabil. Navigând printre ambarcațiunile cu cap gudronat, un *vaporetto* mă duse până în cartierul Dorsoduro, unde Fausta îşi cumpărase o nouă locuință, cu câțiva ani mai înainte. Am bătut îndelung la uşa ei. Zăvorul fu tras şi în prag apăru o bătrână în bluză neagră care mă anunță stăpânei ei. Fausta era mai palidă ca o moartă când am intrat în camera ei. Pielea îi era învinețită de mici umflături dizgrațioase care o făceau să sufere cumplit.

Bineînțeles, consultase deja diverşi medici, dar bietele medicamente pe care i le prescriseră nu păreau să aibă niciun efect asupra bolii care o rodea. De cum am văzut-o, m-am gândit la locotenentul Virgil Tulroad, mort din cauza vrăjitor în mlaştinile din Louisiana, cu zece ani în urmă. Fausta avea în ochi aceeaşi spaimă ca a lui.

În timpul zilelor în care am rămas la căpătâiul ei. Starea ei nu făcu decât să se înrăutățească. Umflăturile se necrozau încet-încet, acoperindu-i corpul cu o crustă care supura şi pe care îi era imposibil să o dea la o parte riscând să jupoaie pielea. Din puținele cuvinte pe care reuşi să le pronunțe, am înțeles că nu mai avea veşti de la Thorun de luni de zile. Ea îl credea în viață totuşi, dar nu ştia unde se află şi de ce întrerupsese brusc orice contact cu ea. Cât despre suferințele ei, chiar dacă nu putea să spună originea lor, ea ghicea prea bine cine i le cauzase cu adevărat.

— Vă gândiți la soții Galjero, nu-i aşa? am întrebat-o eu ştiind că putea încă să mă audă.

— Este poate prețul pe care mă fac să-l plătesc pentru că l-am iubit pe Thorun. Asta este răzbunarea lor...

Am încercat din toate forțele s-o salvez pe Fausta. Nemai dormind, rămânând permanent cu ea, am încercat ore în şir să-mi pun mâinile pe tâmplele ei pentru a o uşura de dureri şi pentru a combate boala care o făcea să se descompună lent. Mi-aş fi dat sufletul pentru a muri eu în locul ei sau pentru a-mi recăpăta forța care mă făcuse să o vindec pe fetița căzută din măslin atunci când eram copil. Sufletul meu, da... Dar religiile mint, oamenii nu au suflet... Asta, o ştiam de mult. Maddox Green mi-o spusese atunci când se aruncase asupra mea, în curtea de plimbare a condamnaților la moarte de la Blackwell's Island, cu

treizeci de ani în urmă. „Nu au suflet”, îmi spusese el... În afară de cei care îşi făuresc unul în timpul vieții...

Pentru prima dată de când am trecut pragul acestei case, ațipisem o clipă în încăperea de lângă camera Faustei. Deodată, am auzit podeaua scârțâind sub un pas greu. Era Gărensen, care venea în sfârşit la soția lui. Când o găsi deja inconştientă, începu să tremure din tot corpul şi l-am văzut scoțându-şi arma şi pregătindu-se să se împuşte. Năpustindu-mă spre el, l-am apucat de încheietură ca să-i opresc gestul nefericit.

— Nu faceți decât să serviți interesele duşmanilor, comițând o asemenea laşitate. Asta vreți?

Smulgându-i pistolul din mână, am reuşit, prin vorbe, să-l fac să-şi vină în fire. Cu o voce sacadată, aproape de neauzit din cauza emoției, mi-a mărturisit că ştie cine sunt responsabili de farmecele din cauza cărora suferea Fausta.

— Soții Galjero şi-au făcut adepți, ucenici vrăjitori care au vrut să-şi depăşească maeştrii! Precum Ostara Keller care păzea acei *therapoi* pe care i-am distrus. Şi un bărbat, pe care-l credeam prietenul meu şi pe care l-am văzut murind sub ochii mei...

— Numai această femeie va putea desface vraja, Thorun! Trebuie să plecați în căutarea ei imediat şi să o constrângeți să anuleze sortilegiul de moarte pe care l-a aruncat asupra soției dumneavoastră!

Zadarnice cuvinte, o ştiam! Chiar dacă Thorun ar fi putut să o găsească pe această Ostara Keller, era prea târziu pentru a o salva pe Fausta. Descompunerea era în mod iremediabil instalată.

Timp de încă trei zile, am rămas la căpătâiul bolnavei. Gărensen insista să fie consultați noi medici şi chiar să vină nişte preoți să se roage. Dar nimic, nici drogurile, nici rugile, n-au putut să o reanimeze pe Fausta Feretti...

„Eu aş fi putut să o readuc pe drumul vieţii, Luigi, tatăl meu... Aş fi avut puterea dacă nu m-ai fi distrus...”

De unde să ştiu dacă vocea lui Manea era reală sau dacă vorbele percepute într-o stare de semiadormire nu erau decât un delir provocat de oboseală şi de frică? Manea ar fi putut într-adevăr să o salveze pe Fausta, să o vindece de boală şi să o scape de lepra malignă care îi mânca trupul? De unde să ştiu? în lupta mea cu fetişul.

mă arătasem slab şi inconsecvent. Poate, cu voinţă şi curaj, aş fi putut să domin perversiunea entităţii şi să o purific, pentru ca ea să-şi recapete toată puterea benefică pe care o avea la origine. Dar nu se întâmplase aşa şi, pentru laşitatea mea, Fausta plătea cu preţul vieţii...

Când soţia lui îşi dădu ultima suflare, Thorun o puse el însuşi în coşciug. Amândoi, am coborât sicriul până la poarta de apă a casei înainte ca ambarcaţiunea să-l ducă spre insula morţilor, cimitirul San Michele, în nordul lagunei. Continua să ningă, cerul era plin de nori gri, toată lumina absentă... Thorun mă părăsi chiar în aceeaşi zi. Vroia să plece în căutarea Ostarei Keller, căreia credea că îi ghicise intenţiile. Hăituirea ei a fost lungă şi periculoasă. A urmărit-o până la nişte hotare îngheţate, în inima Pandemoniului care devenise atunci Europa întoarsă la barbarie...

Nu mai puteam să fac nimic pentru el. Pierdusem şi unul, şi celălalt fiinţele care ne erau dragi după ce ne încrucişasem drumul cu cel al celor doi Galjero, dar, pentru un timp, destinele noastre se separau... în luna ianuarie a anului 1945, m-am întors în sfârşit pe pământ american. Dulles şi Donovan mi-au rezervat o primire demnă de un erou. Niciunul n-a înţeles însă de ce privirea îmi era totuşi umbrită de atâta tristeţe.

— Hotărât lucru, sunteţi un personaj foarte greu de înţeles, domnule senator Monti, îmi zise Dulles. Dezolat, în timp ce hoinăream pe bulevardele drepte ale Washingtonului. Vă daţi seama de traiectoria formidabilă pe care aţi urmat-o de când aţi ajuns în Statele Unite? Cine s-ar putea lăuda cu un asemenea parcurs? Din docher în New York la erou naţional, trecând prin meandrele imperiului crimei... Sunteţi un personaj de roman, Monti! Aşa că zâmbiţi!

— Un personaj de roman foarte prost, am replicat eu. Un roman care se termină rău... Povestea asta nu este cea a unei reuşite, ci a unui eşec. Latima şi Dalibor Galjero sunt liberi. Ei trăiesc în vreme ce soţia şi copilul meu putrezesc în pământ. Este singurul gând care mă obsedează, înţelegeţi? Singurul lucru care are oarecare importanţă pentru mine...

Dulles rămase mut un lung moment. Gerul de februarie îi aburea ochelarii mici şi rotunzi, pe care îi ştergea la fiecare o sută de yarzi cu capătul fularului său de caşmir.

— Credeam că de-a lungul anilor o să uitaţi această vendetta, Monti. Dar înţeleg că nu e aşa. Decât să vă las pe cont propriu, prefer să vă propun ajutorul meu. OSS a devenit o agenţie puternică astăzi, care poate rivaliza cu NKVD-ul sovietic. Cred chiar că îl va surclasa în foarte scurt timp. Beneficiem de credite tot mai importante şi de colaboratori tot mai numeroşi. Dacă asta vă poate fi util, consideraţi că puteţi apela la mine.

Dulles tocmai pronunţase cuvintele pe care vroiam să le aud, chiar dacă mă temeam ca prima cerere pe care aveam s-o formulez să nu fie respinsă fără drept de apel.

— În aceste condiţii, am de cerut, evident, un serviciu OSS-ului.

— Nu trebuie decât să vorbiți, vă dau cuvântul meu că o să vă îndeplinesc dorința.

— Ofițerul superior SS Thorun Gărensen... Dacă mai este în viață, aş vrea ca serviciile dumneavoastră să-l recupereze şi să-l aducă aici, în Statele Unite. Nu ca prizonier, bineînțeles, ci în calitate de colaborator.

Dulles îşi şterse încă o dată lentilele mici, rotunde, înainte de a da, aprobator, din cap.

— Gărensen va avea un certificat de denazificare. O să mă ocup eu de asta. Dacă mai e pe lumea asta, o să vi-l aducem. Nu va fi primul *Kraut* pe care-l vom face să treacă de partea noastră.

Găsirea lui Gărensen a fost o operațiune lungă şi delicată pe care am urmărit-o de la un capăt la altul, ducându-mă în fiecare zi la biroul OSS însărcinat cu capturarea elitelor germane. Obsesia mea era ca Gărensen să nu cadă în mâinile sovieticilor. Tatuajul pe care îl avea la subraț l-ar fi dus la execuția imediată dacă, din nefericire, ar fi fost prins de roşii. Gărensen o ştia la fel de bine ca mine. Săptămâni întregi, el a trăit ca un animal, mergând singur din locul unde o găsise în cele din urmă pe Ostara Keller până la Sofia invadată de sovietici, apoi, de acolo, până la Skopje şi Dubrovnik de unde s-a îmbarcat clandestin pentru Veneția. Acolo l-au reperat informatorii noştri. Aşa cum prevăzusem, se întorsese să se ascundă în fosta casă a Faustei... Gărensen nu s-a împotrivit deloc să-i urmeze pe agenții OSS care l-au contactat atunci în numele meu. Când m-am dus să-l întâmpin personal în portul din New York, l-am găsit slăbit şi obosit. Dar, în ciuda stării de epuizare, a vrut imediat să-i arăt oraşul.

— Arătați-mi unde ați trăit, Monti, îmi ceru el, fără să ştiu dacă îl interesa sincer istoria vieții mele sau dacă

simțea nevoia să scape cu orice preț de tristețea şi remuşcările care îl chinuiau de la moartea soției lui.

Am hoinărit împreună o după-amiază întreagă. Pe docuri, i-am arătat locul unde lucrasem ca hamal. În Little Italy, am trecut prin fața micului restaurant unde îi sărutasem mâna lui *don* Giletti, semnându-mi astfel supunerea față de Mâna Neagră. În Manhattan, i-am arătat cu degetul penitenciarul de pe insula Blackwell, de unde evadasem cu mai bine de treizeci de ani în urmă... în cele din urmă, am coborât pe Fifth Avenue până la Algonquin unde, fidel obişnuințelor sale, Allen Dulles ne aştepta.

— Ei bine, George, cine mai e pe-aici în seara asta? l-am întrebat eu pe bătrânul portar.

— Mă tem că nu mai este epoca de aur, domnule senator. Nu mai sunt nici actrițe, nici scriitori. Doar ofițeri şi politicieni...

— Bietul meu George! Stabilimentul ăsta nu mai e demn de dumneata. Poate că ar trebui să pleci de la Algonquin.

— Mă gândesc şi eu la asta, domnule senator... Chiar mă gândesc...

Odată cu sfârşitul războiului, o altă epocă începea. Dacă oamenii de rând încă se mai îmbătau cu vinul victoriei asupra naziştilor, strategii ştiau, întocmai ca şi Patton, că lupta împotriva sovieticilor începuse deja. În umbră, primii pioni îşi căutau locul şi partida, o bănuiam cu toții, risca să fie mult mai strânsă decât cea dusă contra germanilor.

— Îi cunoaşteți pe lordul şi lady Bentham, domnilor? ne întrebă Allen Dulles după ce i-a fost prezentat lui Gărensen.

— N-am auzit niciodată de ei, am răspuns eu în timp ce mă amuzam zdrăngănind cuburile de gheață în paharul de scotch.

— Nici eu, adăugă norvegianul în engleza lui cu accent bolovănos.

— Cred că ar trebui amândoi să-i întâlniți. Ar putea să vă ajute să-i găsiți pe Galjero. Imaginați-vă că şi ei îi caută de mult timp. Au apelat la serviciile unei agenții de detectivi şi se pare că nu sunt mulțumiți... Aşa că fac recrutări... Un colonel englez s-a asociat cu ei. Un tip ciudat, agent al serviciului britanic MI6. A sosit la New York acum câteva zile cu o ceată de puştani ieşiți nu se ştie de unde.

— Nu e David Norman Tewp? întrebă Thorun arborând un zâmbet uimit şi încântat în acelaşi timp.

— Ba da, confirmă Dulles. Originar din Brighton. Misiuni strălucite în India, dar un parcurs totuşi foarte neclar. Nu e uşor să culegi informații despre el. Britanicii înşişi par jenați de tipul ăsta. Un prieten de la ambasada engleză mi-a făcut cunoscut dosarul lui, care are goluri enorme. Încheie Dulles strâmbându-se.

— *Goluri*? am exclamat eu râzând. Şi existența mea oficială este presărată cu *goluri*, Dulles! Şi cea a lui Gărensen la fel... Eu unul văd în asta un semn bun. Cu siguranță, un om lipsit de golu*ri n-a*re deloc şanse să fie un individ interesant, credeți-mă!

— Credeți că putem să lucrăm împreună cu Tewp şi soții Bentham? mă întrebă norvegianul.

— O vom şti chiar mâine ducându-ne să le facem o vizită, prietene. Dar eu n-am deja nicio îndoială. Da, nicio îndoială...

AL **Ş**APTELEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Omul din Galata

Cheiul Galata, Istanbul, decembrie 1946

Thorun Gărensen îşi aruncă nervos ţigara, abia aprinsă, în apele uleioase de sub pontonul de lemn. Muşcase cu dinţii frunzele care înveleau havana astfel că, la primul fum, îi rămăseseră lipite pe buze fire de tabac, senzaţie pe care o detesta cel mai mult.

— Clima Orientului te face să fii foarte prost dispus, după câte se pare, rânji Hezner. Ai prefera fără doar şi poate fiordurile şi gheţarii tăi...

— N-ai avea mult timp rezistenţa fizică pe care o presupun peisajele din ţara mea, doctore. Să nu încerci să umbli altfel decât bine înfofolit.

Hezner ridică din umeri şi înaintă cu paşi mari prin mulţimea masată pe chei. Îmbrăcat cu o manta lungă de lână neagră, silueta lui abia dacă se deosebea de cele ale turcilor care, hamali, negustori sau călători, circulau pe docuri. Tewp şi Gărensen se chinuiră să nu-l piardă din ochi în mulţime.

— Se pare că ştiţi unde mergeţi, doctore Hezner, îi strigă Tewp în timp ce, escortată de Tobie, Nathan,

Benny şi Arici, piticania dispărea într-un labirint de străduţe prăfuite. Nu ne-aţi spus că ştiţi Istanbulul.

Ruben continua să înainteze fără să catadicsească să răspundă. În cele din urmă, după un lung ocol prin cartierele Sişan. Taksim şi Arbye, el se opri în faţa unei case înalte, cu faţadă ocru deschis, care la primul etaj avea un balcon cu grilaj.

— Aşteptaţi-ne aici. N-o să dureze decât o clipa.

Tewp şi Gărensen au stat răbdători pe trotuar minute în şir, precum servitorii care aşteaptă întoarcerea stăpânului. Nişte puşti au venit să alerge în jurul lor, ceea ce îl agasă şi mai mult pe Gărensen.

— Suntem doi idioți! murmură el. Ar trebui să-l lăsăm pe tipul ăsta şi să solicităm ajutorul agenției Xander. Acum că războiul s-a terminat, ancheta lor va fi facilitată.

— Copoii de la Xander sunt pe urmele celor doi Galjero de foarte mult timp şi n-au găsit niciodată nimic important. De ani de zile o tot dau în bară. De ce ar reuşi acum?

Gărensen dădu cu piciorul în propria-i valiză pusă pe jos şi dădu să se ia după un puşti care scotea limba la el, apoi se întoarse să se aşeze bombănind pe bordura trotuarului. Închise ochii, îşi trecu mâinile prin păr cu un aer obosit şi coborî privirea în pământ, fără să se gândească la nimic. Pentru o clipă, Tewp căută zadarnic o glumă, un cuvânt bun care să-i poată descreți fruntea norvegianului, dar mintea lui se dovedea incapabilă de frivolitate.

— Ştii ce-o să faci când toate astea se vor sfârşi? întrebă el luând loc lângă Gărensen.

Cu vârful pantofului, Thorun lovi într-o piatră care se rostogoli până la rigola din față.

— N-am nicio idee. Intuiesc doar că ceea ce va rămâne din secolul al XX-lea nu va mai li făcut nici pentru mine, nici pentru dumneata, colonele. Dacă a fost vreodată vremea noastră, considerați că ea s-a dus cu totul...

Din nou, englezului i-ar fi plăcut să găsească o frază optimistă care să-i poată ajuta să mai reducă din greutatea ce apăsa asupra lor de prea mult timp, dar mintea îi rămânea searbădă, înțepenită. În sinea lui, el ştia că Gărensen avea dreptate.

— Suntem nişte aventurieri, continuă norvegianul. Nişte inutili. Nişte asociali. Oameni care vor fi marginalizați, orice s-ar întâmpla. Şi tocmai de aceea...

— ... Tocmai de aceea ne încăpățânăm să-i urmărim pe Galjero, termină colonelul. Pentru că altfel viețile noastre ar

fi goale. Această vânătoare ne dă o rațiune de a exista. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Pentru prima oară, după mai multe zile, Thorun zâmbi deschis.

— Da, prietene. Exact asta vreau să spun. Bineînțeles, noi vrem să ne răzbunăm, dumneata pentru uciderea prietenilor hinduşi, Monti pentru dispariția fiului său, cu pentru moartea Faustei... Dar, în realitate, totul nu e decât un pretext. Când această amăgire va fi dispărut, care va mai fi rațiunea noastră de a exista?

— O să ne inventăm, poale, un alt război, se hazardă englezul. Sau o să te întorci în sfârşit în Norvegia alături de ai tăi, O să-ți refaci viața aşa cum eu o să mi-o refac, poate, pe a mea.

Să se întoarcă în Norvegia? Gândul ăsta nu-i mai trecuse prin cap lui Thorun de foarte mult timp. Cum să revină în țară după ce purtase timp de cincisprezece ani uniforma neagră? Nu, Era de neconceput, prin asta n-ar fi făcut decât să provoace necazuri familiei sale, ceea ce nu vroia pentru nimic în lume. De când, într-o seară, cu ani în urmă, pusese singur capăt unei jalnice tentative de fugă la Oslo, el nu se mai gândise niciodată să-i revadă pe ai lui. Heydrich făcuse din el un paria, un decăzut, un om singur, pe care nici chiar iubirea sincera a unei femei nu putuse să-l salveze. Da, era convins că vânarea lui Latima şi a lui Dalibor Galjero nu era decât o minciună. Un refugiu temporar pentru a uita vidul care îl aştepta la capătul drumului.

— „Un rege fără divertisment este un om care moare de plictiseală...”, murmură el atât de încet încât Tewp abia dacă îi auzi cuvintele.

— Ce spui?

— Blaise Pascal, cugetarea 137, cred, răspunse Thorun ca şi cum colonelul era familiarizat cu lucrările de filosofie.

— Mă tem că nu înțeleg această frază. De ce o citezi?

— Pentru că dumneata şi cu mine suntem blestemați, dragul meu David. Aruncăm o privire prea lucidă asupra mediocrității lumii şi singura modalitate de a nu cădea în nebunie este de a ne angaja într-o căutare imposibilă şi zadarnică. Sunt convins că ea nu ne va aduce nicio consolare, chiar dacă o ducem la bun sfârşit.

— Cred că înțeleg ce încerci să spui, dar eu n-o să te urmez pe această cale, reluă englezul după un moment de tăcere. Eu n-am cultura ta, Thorun. Uneori, regret asta. Alteori, îmi spun că ştiința ta te incomodează şi face să apese asupra ta o melancolie pe care eu o resping. Pentru mine, lucrurile trebuie să rămână simple. A-i găsi pe soții Galjero este o chestiune de justiție, de etică personală. Nu o derivație metafizica. Gândirea ta este genială, dar are aripi de plumb, Thorun. Poate ar trebui să înveți ce înseamnă modestia. Mulțumeşte-te cu puțin. Fii cumpătat în ambiții. Acceptă viața aşa cum vine, cu misterele şi contradicțiile ei. Eu aşa o iau...

— Dumneata eşti un ascet, colonele. Ceea ce eu nu sunt. Dumneata şi cu mine suntem la fel de diferiți cum puteau fi un anahoret şi un goliard[79], un călugăr al deşertului şi un cleric libertin. Şi totuşi, ne înțelegem, nu-i aşa?

Tewp puse mâna pe umărul prietenului său, apoi se ridică şi îşi netezi costumul cu palma. Aerul era rece şi uscat. El îl respiră lacom, aşa cum te bucuri de un fel de mâncare rar.

---

[79] *Goliard* – poet medieval de limbă latină, rătăcitor, care celebra în poeziile lui, într-un spirit libertin şi satiric, bucuria de a trăi, venind în contradicție cu morala creştină a vremii (n. Tr.).

— Priveşte! îi zise el norvegianului care era încă scufundat în gândurile lui negre. Doctorul s-a întors.

Hezner stătea în pragul casei colorată în ocru şi le făcea semn să se apropie. Îşi scosese mantaua şi părea liniştit. Pe culoarul larg şi rece de la intrarea în locuință stătea un domn mărunțel şi mustăcios, cu părul grizonat, care îi privea zâmbind. Cu un fes pus uşor într-o parte pe cap, el purta un costum negru peste o cămaşă cu plastron şi cu guler tare, după moda începutului de secol. Un caftan lung de damasc de culoarea zmeurii îl înfăşură ca o hârtie de bomboană.

— Vi-l prezint pe prietenul meu Yoram Kaplan, zise Hezner. Sunteți sub acoperişul lui. Ne autorizează să rămânem cât vrem la etajul al doilea al casei lui. Este un om drept şi cinstit. De asemenea, un mare savant în domeniul lui. Puteți avea încredere în el.

Gărensen şi Tewp îi mulțumiră călduros lui Kaplan pentru ospitalitate, dar gazda le răspunse printr-o succesiune de mici plecăciuni rapide, fără să pronunțe niciun cuvânt.

— Mă tem că Yoram nu vorbeşte engleza, le explică Hezner. Asta n-are importanță. O să-l vedeți puțin.

Clădirea era spațioasă şi înaltă. O scară mare cernită ducea spre nivelele superioare. Kaplan apucă un clopoțel de argint de pe o consolă şi sună de trei ori. Imediat, câțiva tineri cu gene lungi şi buze strălucitoare veniră să ia bagajele lui Tewp şi Gărensen. După ce au trecut printr-o curte interioară unde susura o fântână de marmură la umbra portocalilor, Yoram îşi conduse invitații într-un vast salon în stil oriental, fără masă şi scaune, ci cu perne puse pe jos. Acolo, aşezați turceşte, cu spatele drept, şi-au băut cafeaua din ceşti fine din porțelan de Saxa. Doi adolescenți cu picioarele goale, al căror tors imberb şi uns cu ulei era

vizibil pe sub cămaşa fără nasturi, le aduseseră băutura într-o cafetieră din aur aşezată pe un brasero de metal plin cu jar.

— Ritualul cafelei este la fel de important şi codificat aici precum cel al ceaiului în Japonia, le explică Ruben. Yoram practică această ceremonie în maniera prinților de Topkapi, exact ca înainte de căderea imperiului.

Un platou cu rahat trecu din mână în mână în timp ce Hezner şi Kaplan conversau cu voce scăzută într-o limbă pe care nici Tewp, nici Gărensen n-o înțelegeau.

— Simplu schimb de politețuri, îi linişti doctorul când surprinse privirile întrebătoare pe care cei doi occidentali i le aruncau. Şi de asemenea încerc să aflu cum să ne procurăm informații fiabile în oraş.

— Istanbulul este o mare metropolă, remarcă Tewp. Va fi complicat să găsim aici un om izolat. Cum aveți de gând să procedați, Hezner?

— Cu cât mai numeroşi sunt locuitorii, eu atât mai numeroşi sunt informatorii. Ar trebui să ştiți asta, colonele... Nu vă faceți griji. Dacă ruşii şi Dandeville vroiau să vină aici, era pentru simplul motiv că şi Galjero se află aici. Sunt convins de asta. O să dăm de el.

— Credeți că Latima e cu soțul ei?

— Instinctul îmi spune că o să-l găsim pe Dalibor fără consoarta lui. Dar rațiunea îmi spune că. Lucrurile vor fi cum vor fi...

Gărensen oftă.

— Iar una din cugetările tale kahalisfice, Hezner?

— Oh, nu, domnule Gărensen! Cred că am terminat cu acea perioadă a vieții mele...

Timp de câteva zile, Hezner şi oamenii lui şi-au luat sarcina de a colecta informații străbătând oraşul în lung şi-n lat ori plătind puşti care să scormonească.

— Instruieşte-i bine pe puştanii ăştia, insistă Tewp. Spune-le să nu se apropie de cei doi Galjero dacă-i găsesc şi să nu încerce să afle mai mult decât e necesar. Mai bine să ne pierdem noi timpul să le verificăm informaţiile decât să riscăm o nouă dramă...

Din India până în Palestina, Tewp văzuse murind prea mulţi copii. Nu suporta ideea de a mai vedea încă o dată un mic cadavru martirizat.

Şi apoi, după mai multe zile de inactivitate şi de aşteptare plictisitoare, într-o vineri seara, la ora rugăciunii, un băieţaş gâfâind din greu bătu la uşa lui Yoram Kaplan. Afirmând că întâlnise în cartierul Galata un bărbat care corespundea descrierii care i se făcuse lui Dalibor Galjero, el a răspuns la toate întrebările pe care Hezner i le-a pus. După ce şi-a satisfăcut curiozitatea, doctorul a scos din buzunar trei bancnote şi le-a strecurat în mâna copilului care i-a mulţumit sărutându-i degetele ca unui papă.

— El este! Dalibor este la Stanbul... Locuieşte singur, într-un mic palat de pe Cornul de Aur.

Tewp închise ochii şi-i mulţumi în sinea lui destinului care îl aducea în sfârşit faţă în faţă cu asasinul micuţului Khamurjee. Gărensen strânse pumnii şi se gândi la Monti, pe care trebuia acum să-l anunţe cât mai repede ca să participe şi el la vânătoare.

— Mă tem că n-avem timp să-l chemăm pe prietenul tău din America, îi replică Hezner când Thorun îi împărtăşise intenţia lui. Lucrurile se vor precipita şi n-ar fi înţelept să mai întârziem intervenţia noastră. Sau mai bine zis intervenţia *mea.*

Gărensen şi Tewp exclamară într-un glas:

— Intervenţia *tal* Ce vrei să spui, Hezner?

— Este imposibil să pui mâna pe Dalibor Galjero, o ştiţi, domnilor. Armele se blochează atunci când e luat în vizor şi

asasinii cei mai căliți se fac țăndări precum sticla atunci când se pune problema să treacă la acțiune. N-ați avea nicio şansă să vă apropiați de el. Dar eu, eu pot, fiindcă n-o să fiu amenințător! O să mă apropii de el calm, nu copleşit de setea de răzbunare care vă întunecă vouă judecata. Şi numai prin argumente o să-l conving să ne ajute s-o găsim şi s-o eliminăm pe Latima. Este unica noastră şansă, şi voi o ştiți la fel de bine ca mine.

La aceste cuvinte, Tewp explodă de furie.

— Este exclus să pactizăm cu acest asasin, Hezner! O să-l eliminăm fără să mai aşteptăm şi asta nu va fi decât justiție! Nu-l voi mai lăsa să trăiască nicio zi în plus!

— Colonelul are dreptate. Gata cu şmecheriile! Să-l ucidem pe Galjero acum! O să avem timp să ne ocupăm mai târziu de femeia lui!

Ruben îşi întinse brațele deasupra capului şi căscă într-un mod foarte neelegant, ca şi când se aşteptase la reacția celor doi bărbați iar scena îi provoca o plictiseală de moarte. La subraț, aureole de sudoare îi pătau cămaşa de culoare deschisă.

— Ascultați-mă, domnilor, zise el în cele din urmă. Dalibor Galjero este sfâşiat între dragostea şi ura pe care le nutreşte față de Latime. Situația lui este aceea a unui opioman care încearcă să se debaraseze de otrava lui. Traversează faze de exaltare, de dorință nebună de libertate, apoi se întoarce la ea ca un câine. Este o mişcare de balansoar de care nu se poate elibera singur. El o ştie şi asta îi este insuportabil. Când o să-l găsim, va trebui să-l convingem să ne ajute S-o distrugem pe Laume. Altfel, vom fi total dezarmați în fața ei. Ne va ucide. Sau şi mai rău...

— Să colaborăm cu Galjero? Nu voi putea!

Vocea lui Tewp se înăsprise deodată şi tot corpul i se încordase.

— Acest om merită o moarte imediată pentru tot ceea ce a făcut, răcni el fără nicio reținere. Cu mâna lui a omorât copii în India, în Germania şi Dumnezeu mai ştie pe unde. N-o să mă faceți să cred că nu este decât o victimă constrânsă la viciu, la crimă, la abjecție...

— Aveți în întregime dreptate, colonele. N-o să am, cu siguranță, neobrăzarea să vă împing să-l considerați pe acest om altfel decât o faceți. La ce mi-ar folosi, de altfel? Eu încerc pur şi simplu să vă explic că trebuie să-l ținem pe Dalibor Galjero în viață până în momentul în care ne vom fi debarasat de Latime. După aceea, dar numai după aceea, vom putea să-l eliminăm. De altfel, ne-o va cere poate chiar el.

Tewp se ridică din fotoliu şi se învârti în cerc, nervos, prin încăpere, ca un leu în cuşcă. El îşi încrucişa mâinile cu atâta forță încât falangele i se albeau.

— Ați greşit. Hezner, zise el în sfârşit. Nu trebuie să dăm înapoi. Dalibor Galjero ne este acum la îndemână. Cine ştie ce se va întâmpla dacă încercăm să îmblânzim această viperă? Într-un moment sau în altul, se va întoarce împotriva noastră.

— Aprob în întregime argumentele colonelului, plusă Gârensen. Spune-ne unde-l găsim pc Galjero dacă tu te temi să-l înfrunți. Mie nu mi-e frică. O să merg în întâmpinarea lui...

— Domnilor, mă tem că nu-mi dați de ales, gemu Hezner. Dezaprob poziția voastră. Ea este marca spiritelor înguste şi mă obligă să vă retrag din joc!

Pocnind din degete ca un şef de bandă, doctorul le făcu semn celor patru oameni ai lui.

Cum nu aşteptau decât permisiunea de a interveni, ei se aruncară asupra lui Tewp şi Gărensen pentru a-i imobiliza. Lupta a fost scurtă şi pierdută dinainte. Luați prin

surprindere, cei doi occidentali au fost doborâți la pământ, legali fedeleş şi lăsați doar sub supravegherea lui Tobie, în timp ec Hezner părăsea casa lui Kaplan cu ceilalți trei pentru a se duce la întâlnirea cu Dalibor Galjero în cartierul Galata. Starea de inconştiență a lui David Tewp dură puțin. Când redeschise ochii, văzu că Tobi îi ținea o armă la tâmplă,

— Ştii cine sunt eu. Colonele Tewp? îl interogă tânărul cu un zâmbet răutăcios. Ai descoperit de cine îți amintesc de la întâlnirea noastră din Mexico?

Englezul încercă să se ridice, dar Tobie îi trase o lovitură violentă de picior în gură, ceea ce îl făcu să cadă din nou la pământ.

— Aşadar? Tot nu?

— Nu. Răspunse Tewp care simțea gust de sânge pe limbă. N-am găsit încă răspunsul... Dar o să mi-i spui.

— Sunt fiul lui Nathan Katz. Nathan Katz! Omul pe care l-ai ucis la Ierusalim... Eram acasă când mi-ai brutalizat tatăl şi când a căzut, mort, la picioarele tale... Te-am văzut, Tewp! Am văzut totul!

Da vid Tewp închise ochii o clipă şi îşi rememoră ziua în care, accidental, provocase moartea lui Katz.

— Din acest motiv ai intrat în comando-ul lui Hezner, nu-i aşa, Tobie? Pentru că ştiai că-l voi căuta şi că, mai devreme sau mai târziu, îmi vei da de urmă...

— Aşteptarea mea a fost mai puțin lungă decât a ta, colonele. Eu n-am avut de aşteptat decât câteva luni ca să te am în bătaia armei... Tu nu vei avea această şansă, cu Galjero! Şi nici prietenul tău Gărensen, de altfel. Vreau să mori ştiind că Hezner n-a avut niciodată intenția să ți-l dea pe Dalibor Galjero... Nu ție o să ți-l predea, ci ruşilor, chiar astăzi!

Pronunțând aceste cuvinte, Tobie ridică piedica armei. Colonelul înțelese că avea să moară. Dar vestea că toată căutarea lui fusese zadarnică era mult mai rea pentru el decât cea a condamnării. Tobie inspiră adânc înainte de a apăsa pe trăgaci, dar chiar în acea clipă primi o lovitură puternică care îl seceră de la genunchi. Glonțul care îi era destinat lui Tewp zbură în lambriuri şi arma îi căzu din mână. Gărensen se întinse precum un arc şi sări pe Tobie ca un taur. Trezindu-se din leşin în timp ce tânărul îl amenința pe colonel, el avusese reflexul să rămână nemişcat până în ultimul moment: apoi, în ciuda faptului că era legat, îl dezechilibrase pe Katz printr-o violentă detentă a picioarelor pentru a-l salva pe englez. Lăsându-se cu toată greutatea pe puşti, Gărensen îl împiedică să se ridice până când Tewp luă pistolul de jos şi îl îndreptă spre prizonier. După aceea, el îşi desfăcu legăturile şi le înnodă în jurul picioarelor şi al încheieturilor lui Tobie care, alb de furie, tremura de umilire şi de frustrare.

— Colonelul ar trebui să-ți tragă un glonț în cap. Băiete, îl muştrului Gărensen. Dar presupun că n-o s-o facă şi c-o să te lase în viață. Asta ar trebui să încheie socotelile dintre voi. O viață în schimbul altei vieți. Este cinstit, nu?

Tobie păstră tăcerea. El îl privea pe Tewp cu un ciudat amestec de ură şi de apel la îndurare. Vrednic de milă, îți era greu să te uiți la el.

— O să rămâi aici, Tobie, până când o să ne întoarcem. Apoi, o să te întorci în Palestina, acolo de unde ai venit. Eu n-o să te urmăresc şi nici tu n-o să mă urmăreşti pe mine... S-a înțeles? zise englezul.

Puştiul lăsă capul în jos şi încuviință tremurând.

— Ai auzit tot ce a spus Tobie despre Hezner. Nu-i aşa, Gărensen? întrebă Tewp punând arma de foc la centură.

— Hezner ne-a manipulat. S-a folosit de noi şi vrea să-l predea pe Galjero ruşilor... Mi-a scăpat ceva?

— Nu, ai prins esenţialul, răspunse Tewp. Acum. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca acest transfer să fi avut efectiv loc. Dacă Galjero trece în Uniunea Sovietică, toate şansele noastre vor fi zădărnicite.

Cei doi bărbaţi părăsiră în pas alergător casa lui Yoram Kaplan şi se îndreptară spre cartierul Galata... Ei nu ştiau exact unde stătea Galjero şi nu puteau să se bazeze decât pe noroc ca să-l găsească pe Hezner. Pentru o clipă, pe scările de la Pera Palace, au crezut că recunosc silueta doctorului, dar nu era decât un funcţionar sau un om de afaceri turc care intra în hotel. Un pic mai departe, în apropiere de frumosul turn al Fecioarei, se produse o altă confuzie. Transpirai în ciuda vântului rece care sufla peste Bosfor, Gărensen şi Tewp mai rătăcină de-a lungul cheiurilor, în timp ce se lăsa seara şi străzile se goleau încet-încet. Cum străbăteau pentru a doua oară podul din Galata luminat de felinare portocalii, Gărensen observă patru sau cinci occidentali în costume prost croite care aşteptau, cu coatele sprijine de parapet, fumând ţigarete din foi de porumb.

— Ruşii! îi şopti el lui Tewp. Uită-te cum arată! Seamănă cu cei pe care i-am întâlnit la Tijuana.

Tewp recunoscuse şi el alura ridic©®tipică agenţilor NKVD-ului. Tipii erau destul de tineri, atletici; pomeţii proeminenţi şi părul blond le trădau originile slave. În fiecare minut unul din cei doi se uita la ceas.

— Acum e momentul!... Trebuie să-i capturăm!

Tewp se gândi pentru o clipă să tragă asupra ruşilor, pentru a-i speria şi a-i pune pe fugă mai mult decât pentru a-i ucide. Dar pe lunga pasarelă mai circulau trecători, nişte copii cocoţaţi pe măgari şi câteva femei care se

grăbeau să se întoarcă acasă înainte de căderea nopţii. Cel mai mic glonț rătăcit risca să atingi un nevinovat, în timp ce se ascundeau în spatele unei căruțe staționate a unui negustor pentru a profita de un post de observație mai puțin expus, silueta înaltă a lui Dalibor Galjero se decupă în băltoacele de lumină tremurătoare. Hezner şi oamenii lui îl flancau. Neputând să evite întâlnirea dintre cele două grupuri, Tewp şi Gărensen asistară la plecarea lui Dalibor cu sovieticii. Era foarte evident că mergea de bunăvoie, nimic nu-l constrângea să-i urmeze pe oamenii de la Moscova; mâinile nu-i erau legate, pasul îi era liniştit.

Gărensen dădu să-i urmeze, dar o împuşcătură pocni imediat în direcția lui. Instinctiv, el se lăsă în jos şi se întoarse spre căruță, în timp ce civilii, panicați, începeau să urle şi să alerge în toate sensurile. Apucând revolverul pe care i-l luase lui Tobie, Tewp deschise focul asupra trăgătorului. Ariei basculă peste balustradă şi se duse la fund în apele negre ale Bosforului. Continuându-şi, cu furie, cursa nebunească, colonelul îl ajunse din urmă pe Nathan care scotocea prin buzunar după pistol. O împuşcătură în gât îl ucise pe loc. Hezner urlă atunci ca să-l avertizeze pe Benny, dar al treilea mercenar nu avu mai mult noroc decât camarazii săi. Corpul lui se prăbuşi pe şosea cu un zgomot înfundat. Cu pistolul lui Nathan în mână, Thorun trase la rândul lui un glonț în piciorul lui Hezner, care începuse să fugă... Secerat, doctorul se rostogoli pe caldarâm. Înainte să apuce să se ridice, norvegianul îl luă în spate ca pe un sac de grăunțe şi dispăru cu povara lui în noaptea Istanbulului.

Epilog

Cu un gest brutal, Thorun sfâşie manşeta cămăşii lui Hezner şi suflecă mâneca până la cot, în timp ce Tewp prepara injecţia de penthotal. Fără niciun cuvânt, el înfipse acul în antebraţul lui Ruben. Pielea se umflă sub presiunea lichidului, apoi bula se resorbi pe măsură ce serul adevărului se răspândea în corpul tipului cel scund.

— Acum, gata cu joaca, Hezner. Să ne dezvălui tot ce ştii despre cei doi Galjero. Spune-ne ce ai aflat de la Dalibor când erai confidentul lui la Berlin! Spune-ne şi de ce l-ai predat ruşilor...

Hezner îşi clătină o clipă capul, ca sub efectul băuturii. Pupilele i se dilatară şi pielea de pe frunte i se acoperi cu broboane mari de sudoare. Din toate puterile, cu toată voinţa, el lupta împotriva efectelor produsului. Dar chimia era prea puternică. Fără voia lui, gura i se deschise şi primele cuvinte ale confesiunii trecură pragul buzelor.

— Numele lui este Dalibor Galjero. A văzut lumina zilei la 17 ianuarie 1811 şi o să vă spun tot ce ştiu despre el...

Nota autorului

Ca şi cele două volume precedente din marele ciclu *Secolul himerelor*, *Îngerii din Palermo* ţese intrigi pe o dublă canava de real şi imaginar. Personaj principal al povestirii, Luigi Monti este astfel o mască heteroclită, ale cărui trăsături generice sunt împrumutate de la câţiva imigranţi sicilieni sau italieni care au marcat în mod autentic lumea interlopă de pe Coasta de Est în primele decenii ale secolului al XX-lea: Salvadore Cardinella, Jim Colosimo, *don* Vito Fero, Vincenzo Mangano sau Frankie Yale, de exemplu... Cât despre Don *Bal*samo, Meyer Lansky, irlandezii Dinny Meehan şi William Lovett, ei sunt figuri binecunoscute care au lăsat o amprentă puternică în

istoria crimei din America. În privința autorităților, William Donovan a fost efectiv cel care a creat Offic*e of Strategic Services, pre*cursor al CIA, agenție al cărei prim director civil a fost numit Allen Dulles, în 1953.

Bucurându-se, în Europa, de o celebritate mai mică decât cea a lui Al Capone, Lucky Luciano rămâne totuşi, fără nicio îndoială, figura centrală a Mafiei ilalo-americane din anii ’30 şi ’40. Structurând familiile italiene şi permițându-le accesul la ele indivizilor veniți din toate părțile, el este renumit mai ales pentru faptul că a negociat cu guvernul american, din celula sa de la penitenciarul Dennamora, angajamentul clanurilor siciliene în lupta împotriva forțelor Axei. Pe de altă parte, numeroasele înțelegeri secrete încheiate de Luciano cu directorul FBI, John Edgar Hoover, au depăşit de mult sfera speculațiilor pentru a intra în cea a faptelor atestate şi unanim recunoscute.

La fel ca şi perioada *protettori-lor* sicilieni sau ca cea a tors-urilor, epoca prohibiției şi cea a organizării finale a Cosei Nostra în sindicat al crimei sunt de mulți ani veritabile subiecte de studii istorice, cărora le sunt consacrate lucrări de referință şi teze universitare. Astfel, dacă Vestul Statelor Unite este marcat de saga războaielor indiene şi a cuceririlor pionierilor, istoria Mafiei constituie pentru Coasta de Est un fel de operă paralelă, marcând la fel de puternic – încă şi astăzi – imaginarul colectiv american.

Operațiunile de magie destinate să dea naştere unui spirit vindecător sunt, pe de altă parte, inspirate din tradițiile care se mai transmit încă, şi în zilele noastre, în Europa. Esențialmente orală, această ştiință se bazează

înainte de toate pe voința unui practician (sau a unui grup de practicieni), apoi pe concentrarea acestuia pe un obiect focal. Această descriere simplă a mecanismului magic de bază privind utilizarea fetişurilor şi a figurinelor de magie este exprimată în mod similar de tradițiile de vrăjitorie şi şamanice de pe cinci continente. Numai dramaturgia care structurează izbucnirea voinței operatorilor variază în funcție de timp şi spațiu. Dacă specificul magiilor este într-adevăr să suscite un sentiment de o extremă complexitate, ele nu sunt în realitate decât o suprapunere de elemente simple, constante, ale căror forme exterioare, variază de-a lungul diverselor culturi umane. Această unitate de fond nu împiedică totuşi diversificarea magiilor în specialități pe care le putem clasifica în mare, în Occident, în felul următor: şamanism, vrăjitorie şi magie ceremonială.

Şamanismul, tradiția cea mai veche, continuă să fie practicată în regiunile circumpolare, în Asia centrală, pe întreg continentul american, în Oceania şi în Africa. De tradiție orală, el este un evantai de practici, în principal terapeutice, bazate pe intervenția forțelor naturale clarvăzătoare – spirite ale morților, plante, animale, pietre... – canalizate de către şaman.

Având rădăcinile în şamanism, vrăjitoria măreşte posibilitățile acestuia, completându-le mai ales prin studiul influențelor celeste macrocosmice asupra lumii umane microcosmice. Foarte vehement combătută şi discreditată de Biserica catolică din Occident, care vedea în ea o rivală periculoasă, vrăjitoria nu trebuie în niciun caz să fie confundată cu satanismul. Vrăjitoria tradițională nu face niciodată apel la forțe aşa-zis demoniace. Păgână, ea nu împarte lumea în umbră şi lumină sortite unui antagonism etem, ci caută, dimpotrivă, să conserve în orice lucru echilibrul extremelor. Ca şi şamanismul, vrăjitoria îşi trage

în principal forța din folosirea energiilor naturii la care le adaugă pe cele, extrem de puternice, ale voinței şi inconştientului umane.

Nou venit în istoria magiei din Occident, satanismul ca atare este născut dintr-o reacție dezordonată față de puterea Bisericii catolice. Neputând să existe fără o referință constantă la iudeo-creştinism, el nefiind decât unul din reversele sordide ale acestuia, satanismul nu poate în niciun caz să fie integrat într-o tradiție magică *stricto sensu.*

Interesantă din punct de vedere al istoriei ideilor şi credințelor ezoterice occidentale, magia ceremonială este cu siguranță cea ale cărei decoruri şi accesorii au fost cel mai bine reprezentate în operele literare şi artistice încă din Renaştere. Tradiție foarte intelectuală, magia ceremonială amestecă totuşi într-un mod oarecum anarhic bazele practicilor şamanice şi vrăjitoreşti cu o serie de magii iudaice şi arabo-persane.

Aceste trei ramuri majore ale tradiției magice (şamanismul, vrăjitoria, magia ceremonială) se completează cu numeroase derivații sau specialități. Magia egregorilor[80], aşa cum este ea prezentată în *Secolul himerelor,* de exemplu, ține la fel de mult de magia ceremonială ca şi de şamanismul cel mai vechi. Cât despre fenomenele de vrăjire şi elaborarea gardienilor clarvăzători, ele provin direct din vena vrăjitoriei tradiționale.

---

[80] *Egregor* – suflet colectiv; concept ocult desemnând forța creată şi menținută în activitate prin dorințele şi emoțiile mai multor indivizi uniți într-un scop comun (n. Tr.).

CUPRINS

Prolog
AL CINCILEA MORMÂNT AL HIMERELOR
Suspiciunile domnului Xander
Fochiştii de pe Violetta
Scrisoarea arsă
Tangueria Caminito
Doctorul Ruben Hezner
PRIMA CARTE A LUI LEWIS MONTI
Cosiţa Fecioarei
Culegătorii de lună
Maica-Domnului-de-sub-pământ
Fabiano
Carnavalul negru
Îngerii din Palermo
India Occidentalis
Soldato della famiglia
Mână Neagră contra Mână Albă
Noaptea de pe Fifth Avenue
Blackwell's Island
AL ŞASELEA MORMÂNT AL HIMERELOR
Noii jucători
A DOUA CARTE A LUI LEWIS MONTI
Roaring Twenties
Împăratul şi eminenţa
Shelton Building
Murder Incorporated
Oamenii lacurilor
Chipul cu o mie de feţe
Manea
Un oarecare Thorun Gărensen
Între doua furtuni

AL ŞAPTELEA MORMÂNT AL HIMERELOR
Omul din Galata
Epilog
Nota autorului